Barbara Delinsky

Autoarea bestsellerurilor

O TAINĂ DIN TRECUT, ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA,
TREI DORINȚE, APE TULBURI, IMPULS IREZISTIBIL,
CAPRICIILE DESTINULUI

JOCUL IUBIRII

BARBARA DELINSKY

JOCUL IUBIRII

BARBARA DELINSKY

JOCUL IUBIRII

Traducere: **DANIELA ŢECU**

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

I.S.B.N.: 973-9342-60-4

FLIRTING WITH PETE

Copyright © 2003 by ***Barbara Delinsky***
Copyright © 2004 by Editura Orizonturi for the Romanian edition
Toate drepturile asupra acestei ediţii
în limba română sînt rezervate **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipar executat la S.C. TIPARG S.A.
Piteşti, B-dul N. Bălcescu, nr.93
Tel.: 0248-221 275; Fax: 0248-221 348
E-mail: tiparg@geostar.ro

Prolog

Little Falls

Soneria telefonului îl trezi pe Dan O'Keefe la ora trei dimineaţa. Se îmbrăcă în grabă şi pomi cu maşina spre casa familiei Clyde, nu neapărat pentru că i-o ceruse Darden Clyde sau fiindcă aceasta era slujba lui, deşi este adevărat în ambele cazuri, ci mai ales pentru că era îngrijorat în privinţa lui Jenny.

Ar fi trebuit să se fi obişnuit să-şi facă griji pentru Jenny. O făcea de opt ani, de cînd se angajase ca adjunct al tatălui său, pe cînd ea era doar o adolescentă rănită care se ţinea la distanţă faţă de colegii ei şi nu îndrăznea aproape niciodată să privească direct în ochii cuiva. Fusese îngrijorat cînd, la optsprezece ani, îi murise mama, iar tatăl ajunsese în închisoare şi continuase să-şi facă griji în toţi cei şase ani de atunci. Asistase la decăderea ei pînă ajunsese o paria în oraş şi nu făcuse mare lucru să o ajute. Ca atare, se simţea vinovat.

Vina îl copleşea acum. Nu-l voia pe Darden eliberat din închisoare mai mult decît îl dorea Jenny, dar nu luptase împotriva acestui lucru. Aşadar, se simţea vinovat şi îngrijorat deopotrivă.

Şi-apoi, mai era şi umărul. Îl durea ori de cîte ori lucrurile mergeau prost. Tatăl său dădea vina pe mediocritatea lui ca jucător de fotbal, dar rănile acelea se vindecaseră demult. Era doar încordarea care îi zgîndărea cicatricele. Umărul îl ardea cînd Darden Clyde coborîse din autobuz în mizeria din orăşelul Little Falls în seara precedentă, la 6:12. Acum durerea era crîncenă.

Acceleră prin burniță ca să iasă din centrul orașului și coborî direct spre West Main, trecînd pe lîngă case atît de întunecoase, încît nu le-ar fi observat, dacă în memoria lui nu ar fi fost înregistrat fiecare petic din Little Falls. Doar după o milă, casele păreau deja undeva departe.

Întorcînd spre singura casă luminată, strînse tare de volan cînd Jeepul sări prin bălțile de pe aleea plină de gropi a familiei Clyde. Parcă lîngă ușa întredeschisă a bucătăriei și străbătu distanța din doi pași, aruncînd noroi într-o parte și-n alta. Apoi trase de sită.

Bucătăria era din lemn de pin, ponosită – dulapuri, masă, scaune – cu blaturi roz melaminate și un linoleum de culoarea pielii de atîta frecat. Darden ședea pe podea la capătul unei dîre de noroi. Se sprijinea de peretele pe care era fixat telefonul și arăta ca un șobolan ud, cu părul și hainele cenușii și grele de apă. Pe față i se prelingeau șiroaie de sînge. Își legăna brațul drept, protejîndu-și toată partea dreaptă. Ridică doar privirea, de parcă nu avea putere pentru un alt gest. Chiar și așa, ochii aceia erau diabolici.

– M-a lovit cu mașina, acuză el cu un mîrîit furios, m-a aruncat afară. Am stat în ploaie ore în șir. A durat și mai mult să mă tîrăsc pînă aici. Șoldul mă chinuie de moarte.

Dan nu-i acordă atenție lui Darden și șoldului său. Se duse la ușa care dădea în hol și ascultă concentrat. În casă, era o liniște mormîntală.

– Unde este?

– De unde dracu' să știu? De asta te-am și chemat. M-a aruncat din mașina aia a mea nenorocită, apoi s-a îndepărtat. Asta înseamnă accident, fugă de la locul faptei, furt și conducere fără permis.

Dan știa că Buickul nu era acolo. Luminase cu farurile garajul gol cînd cotise spre casă. Dar își închipuia că Jenny băgase mașina în vreun șanț și se întorcea acasă. E adevărat, îi spusese

că va părăsi oraşul şi pomenise chiar de un prieten, dar nimeni nu-l văzuse vreodată pe tip. Singură, Jenny Clyde era timidă şi nesigură. Dan nu şi-o putea imagina hoinărind. Era mai uşor să o vadă stînd ghemuită în întuneric, pe acoperiş, luîndu-şi viaţa în propriile mîini pe ardezia udă, alunecoasă.

O porni într-acolo.

– Hei! urlă Darden după el. Unde te duci?

Ignorîndu-l, Dan verifică rapid casa. Îşi făcu curaj la gîndul că ar putea descoperi o scenă înspăimîntătoare ca cea de acum şase ani, dar nu o văzu nici pe Jenny, nici vreun semn de violenţă. În afară de o rochie udă pe podeaua dormitorului şi o grămadă de perne, cuverturi şi tăieturi din ziare în pod, totul era gol. Nici urmă de Jenny pe acoperiş sau pe pămînt, pînă departe.

Se întoarse în bucătărie.

– Ţi-aş fi putut spune eu că nu e aici, mormăi Darden. Mi-a luat maşina. Vrei să-ţi mai spun o dată? *Mi-a luat maşina.* Trebuie să o cauţi *afară.*

Dan intenţiona acelaşi lucru. Ştia că Jenny nu prea le avea cu şofatul. Nu o dată o prinsese pe picior greşit şi o moralizase, dar ce ar fi putut face mai mult? Să-i ia cheile? Să o reţină pentru condus fără permis şi să o trimită la închisoarea districtului lîngă traficanţii de droguri şi proxeneţi?

Ceea ce-l îngrijora era posibilitatea ca ea să fi avut un accident. Erau multe locuri în jurul orăşelului Little Falls în care o maşină putea să se abată din drum şi să nu fie văzută zile în şir. Plănuia să cerceteze locurile acelea, dar mai întîi voia să-l facă pe Darden să vorbească.

Trase un scaun şi se aşeză. Resturile de la cină, ostropel de vită, aproape uscat, şi jumătăţi de chifle, erau încă pe masa din bucătărie. O sticlă răsturnată împrăştia miros de bere încălzită.

– Ce s-a întîmplat aici?

Dan îşi rezemă capul de perete.

– Ţi-am spus. M-a lovit şi apoi a plecat.

– De ce?

– De unde dracu' să ştiu? Îmi luam cina. Mi-a zis că pleacă şi, cînd am încercat să o opresc, m-a lovit. Ochii lui Darden erau reci şi aspri. Găseşte-o, O'Keefe. Asta ţi-e meseria. Dacă trebuie să o acuzi, o vei face. Numai ad-o înapoi.

– De ce? Are douăzeci şi patru de ani şi nu s-a îndepărtat niciodată de aici decît ca să te viziteze la închisoare. Poate că e timpul să o facă din nou.

– Ei, pe dracu'. E timpul să fie *aici,* argumentă bărbatul, lovind podeaua cu un deget ţeapăn. A avut şase ani nenorociţi...

– Ca să facă ce? îl întrerupse cu o voce puternică adjunctul. Să scape? Cum ar fi putut? I-ai dat de lucru să păstreze aici totul aşa cum ai vrut tu şi-i spuneai la fiecare vizită cît îţi datorează, şi asta fără a mai pune la socoteală telefoanele. Mi-e greu *să încep* să-mi imaginez ce-i spuneai şi la telefon.

– E fata mea. A făcut tot ce-a făcut pentru că mă iubeşte.

Dan se ridică în picioare. Se gîndi că dacă nu pleacă imediat, o să ajungă să-l lovească pe Darden Clyde. Nu era unul dintre cei care agreau brutalitatea în poliţie – de fapt, o detesta, un motiv în plus pentru discuţii în contradictoriu cu tatăl său, dar acum era pe punctul de a se folosi de ea. Era atît de furios încît ar fi putut deveni violent.

– Hai să stabilim un lucru, lepădătură, spuse el. Jenny a făcut ce-a făcut în toţi anii ăştia fiindcă tu ai înfricoşat-o. Ar fi trebuit să vîndă casa după tot ce s-a întîmplat aici, dar tu n-ai fi lăsat-o. Ar fi trebuit să o vîndă sau să o ardă sau doar să o părăsească şi să plece. Eu i-am tot spus să o facă, dar tu nu o lăsai. O voiai legată de amintirile acelea, tu, cu mintea ta pervertită. Sărmana fiinţă a suferit mai mulţi ani decît ai petrecut tu în închisoare şi asta-i numai vina ta. Se apleacă, cuprins de o ură atît de aprigă încît abia se putea stăpîni să nu-i dea curs.

– Ascultă-mă deci cu atenţie. Dacă o găsesc pe fată rănită de mîna ta, îţi vei dori să fi murit în închisoare. Ai înţeles?

Darden bolborosi dispreţuitor:

– Nu ai curajul să mă atingi. Poate tatăl tău. Dar tu nu.

Dan se îndreptă.

– Iar eu am mai mult de treizeci şi doi de ani de cînd învăţ de la el, îl avertiză Dan, aşa că nu mă subestima! Dacă este rănită, vei vedea cît de departe merge curajul meu. În ochii mei nu faci nici doi bani.

Faţa lui Darden spunea că sentimentul era reciproc. Ochii lui ar fi putut ucide.

Adjunctul îşi frecă umărul.

– A spus unde se duce?

– Nu.

– Ai vreo *idee* unde s-a dus?

– Vorbea de unul Pete.

– Îl cunoşti?

– Cum dracu' să-l cunosc? Nu sînt nici douăsprezece ore de cînd m-am întors aici!

– Poate l-a întîlnit la închisoare?

Darden îl fixă tăcut şi, nu pentru prima dată, Dan îşi dori să fi discutat cu Jenny despre Pete. Lăsase lucrurile în voia lor fiindcă părea destul de fericită, ceea ce era un lucru rar. Dată fiind turnura evenimentelor, Dan şi-ar fi dorit totuşi să o ştie fugită cu un om bun. I-ar fi făcut mare plăcere să-i spună aşa ceva lui Darden.

– Ţi-a mai vorbit vreodată despre el? întrebă Dan. Ţi-a pomenit vreodată despre vreun tip?

Darden mormăi un nu.

– Şi ce-ai zis cînd ţi-a spus despre el?

– I-am zis, mîrîi Darden, că nu va pleca niciunde.

Adjunctul ar fi putut să parieze că zisese mult mai multe.

– Şi ea ce-a răspuns?

– A zis că o să plece.

– Aşa că v-aţi certat pe tema asta. Doar atît?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ai lovit-o?

– Nu o lovesc. O iubesc. E fata mea şi m-am întors aici ca să am grijă de ea.

Sigur. Dan ştia *cum* mergeau lucrurile şi i-o spuse lui Darden dintr-o privire.

– Ai atins-o?

– N-am fost *lîngă* ea, *după* ea, O'Keefe. Cu fiecare minut pe care-l pierzi aici punîndu-mi întrebările tale ucigătoare, ea ajunge tot mai departe.

Aşa spera şi Dan. Presupunînd că Jenny trăia şi era teafără şi gata să scape de Darden, ceea ce ar fi trebuit să facă însă cu ani în urmă. Dacă aşa stăteau lucrurile, voia să o călăuzească pe cît posibil.

Totuşi, dacă avusese un accident, trebuia să o găsească.

Se duse la telefon şi sună la un spital situat la două oraşe depărtare, pentru a chema o ambulanţă ca să-l ia pe Darden. Convins că bărbatul nu putea merge departe, îl lăsă singur pe podea, îşi luă lanterna din Jeep şi plecă să o caute pe Jenny pe terenurile din împrejurimi şi prin pădure. Se uită în jur, căutînd o urmă care să sugereze că trecuse pe acolo, vreo motocicletă. Jenny îi spusese că Pete conducea aşa ceva. Din ambele direcţii, Dan se întoarse fără nici un rezultat. Aşa că porni să o caute cu Jeepul.

Pînă la răsăritul soarelui, Dan străbătuse milă cu milă şoseaua din Little Falls, dar nu dăduse peste Buick, fie parcat, fie împotmolit sau zdrobit. Se opri la părinţii săi pentru a-şi anunţa tatăl. El era însă prea ocupat să asculte la radio şi-i ceru lui Imus să-i dea atenţia cuvenită lui Dan, mulţumit să lase cercetările pe mîna lui, ceea ce-l bucura deopotrivă pe fiu. Ştia că va face treabă bună, fiindcă îl interesa cazul. Tatăl lui fusese şeful poliţiei în Little Falls aproape patruzeci de ani, era plictisit, blazat, înrăit.

Dan nu era aşa. Simţind că situaţia devine urgentă, se întoarse la garajul care adăpostea postul de poliţie şi dădu cîteva telefoane utile. După ce îi alertă pe şefii poliţiei din vecinătate să caute Buickul, porni iar singur la drum.

După cum îşi imagina el, era unul dintre cei trei oameni cărora Jenny ar fi avut încredere să le mărturisească planul de a părăsi oraşul. Ceilalţi erau Miriam Goodman, care asigura catering în tot statul din mica ei bucătărie din oraş, şi reverendul Putty. Dan vorbise cu amîndoi. Nici unul nu avea idee unde ar putea fi Jenny.

Străbătu străzile din nou, la lumina zilei de data asta, dar cu acelaşi rezultat final. Aşa că se întoarse în oraş la snack-bar să-şi ia nişte ouă şi cafea. Presupunea că dacă cineva ştia ceva, acel cineva putea fi găsit acolo. Dar nu află decît cît de tare îl detestau locuitorii pe Darden Clyde. Nimeni nu părea încîntat că nu şi-a fracturat şoldul, ci s-a ales doar cu zgîrieturi şi răni. Apoi era revoltător şi faptul că tot timpul cît fusese tratat la urgenţă, nu făcuse decît să-l înjure pe Dan O'Keefe.

– Spune că ajuţi şi încurajezi o criminală.

– Sau că nu ştii nimic despre adevărata muncă de poliţist.

– Şi că dacă ai fi avut altceva în creierîn afară de fiţe de genul „ştii ce", ai fi ajuns în FBI.

Aşa vorbeau prietenii lui Dan fără intenţie de jignire sau de provocare. Dan asculta totul doar cu o ureche. Zeci de gînduri îi treceau prin cap. Umărul îi era înţepenit. Încrederea lui în sine slăbea. Grija pentru Jenny sporea.

Porni din nou la drum, oprindu-se să verifice fiecare şanţ sau cotitură, gîndindu-se că pe măsură ce soarele se înălţa pe cer şi se lumina, creştea şi şansa de a găsi ceva ce nu văzuse în căutările de mai înainte.

Era aproape de prînz şi el nu găsise încă nimic. Aşa că se duse la carieră. Mai trecuse pe acolo de două ori, dar acum se duse pentru sine. Trase Jeepul la baza carierei. Pe cît era de limpede cerul în oraş, pe atît era de densă ceaţa aici, motiv pentru care şi venise de fapt. Ceaţa eliberează mintea. Înceţoşează adevărul şi dă astfel speranţe. În orice caz, cariera era un loc de vis. Şi cu cît ceaţa era mai densă, cu atît visele erau mai bogate.

Visul lui? Să facă ceva bun. Dar să *facă*.

Oricît ar suna de naiv, acesta era unul dintre motivele pentru care îmbrățișase meseria de polițist. Un al doilea ar fi sprijinul pe care îl găsise în tatăl său, sprijin ce-i lipsise în încercarea de a deveni artist, mai ales că nu avusese nici bani. Un al treilea motiv? Mama sa îl implorase să accepte slujba, fiindcă tatăl său nu găsise pe altcineva care să o facă. Aplicarea legii în Little Falls nu era mare lucru. Responsabilitățile lui constau în a-i trimite pe chiulangii la școală, pe bețivani la închisoare și pe dependenții de stupefiante la centrul de tratament din vestul orașului. Meseria lui implica și restabilirea calmului printre locuitori sau intervenția în disputele domestice. Trebuia să străbată ore în șir străzile din Little Falls pentru a da oamenilor încrederea că sînt în siguranță.

Dar erau oare? Simțea acuitatea întrebării chiar aici, acum. Deși greu de crezut că răul ar putea exista în acest loc, în zbuciumul apei ce se lovește de granit, în foșnetul acelor de pin ce se usucă după ploaie, în abundența creaturilor de prin arbuști și totul mirosind a umezeală și a nou. Ceața nu lăsa umbre nici pentru demoni ca să se ascundă. Într-o astfel de zi, cariera sugera o biserică, o stație pe cărarea spre rai.

Era un gînd imaginar – exact gîndul pe care tatăl său l-ar numi risipa unei educații primite într-un colegiu dintr-o mare metropolă –, dar acesta se înfipse în mintea lui Dan. Era ceva liniștitor, chiar sacru în acest loc. Se simțea mai calm stînd acolo. Mai plin de speranță. Chiar și umărului său îi era mai bine, lucru ciudat în umezeala de acolo.

Își frecă umărul. Da, da, îi era mai bine. Inspiră adînc, umplîndu-și plămînii cu ceață, și privi în jur. Era mult mai optimist.

Cum să explice asta?

Cariera era o scobitură uriașă, fundul său fiind ca un bol plin cu apa venită din vîrful muntelui. Partea superioară părea un pervaz murdar ce acoperea un zid înalt de vreo șase metri și jumătate. Era limita rîului aici, într-un peisaj încîntător pentru localnici. Dan se învîrti în jurul scobiturii, pășind cu atenție pe

granitul încă umed de la ploaia din noaptea trecută. Trăversă podul din scînduri groase de peste rîul care bolborosea vijelios, şi se îndepărtă printre copacii care apăreau sau dispăreau după cum se înălţa, se subţia sau se îndesea ceaţa.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce căuta acolo. Apoi îşi aminti. Dînd curs unei presimţiri, urmă o cărare îngustă printre copaci. Sentimentul de certitudine sporea pe măsură ce îşi croia drum peste ace de pin şi rădăcini de copac sau traversa crînguri de brazi, pe sub ramuri ce atîrnau.

Încă înainte de a ajunge, ştia ce va găsi. Bătrînul Buick al lui Darden Clyde era ascuns între copaci, într-un loc cunoscut de puţină lume din oraş. Nici nu visase că Jenny ar cunoaşte acest loc. O subestimase.

Buickul era gol. Ştiu chiar înainte de a se uita. Era o parte din certitudinea lui, aşa cum era şi brusca înţelegere a ceea ce făcuse Jenny.

Lăsă capul în jos. Un spasm dureros îi străbătu stomacul şi-l forţă să ridice capul cu un geamăt. Era un minut înainte ca durerea să lase cale liberă vinovăţiei, şi un alt minut înainte ca vinovăţia să îl pună în mişcare.

Făcu cale întoarsă spre bolul de granit şi îşi croi atent drum pe marginea lui, dar aici nu exista durere. Nu era nimic apăsător, tragic sau întunecat. Aerul era încă mai luminos şi mai strălucitor. Umărul său se simţea bine aici.

Nu avea nici un sens, desigur. Dar aşa era.

Ceaţa dansa peste apă, tremurînd în mici rafale jucăuşe. O pată vagă în albeaţa ceţei îi atrase privirea. O urmări din loc în loc, din ce în ce mai sus, pînă ajunse la pervazul murdar. Aici văzu hainele.

Un alt spasm de vinovăţie îl încercă, dar fără să-l paralizeze. Se precipită spre partea opusă a carierei şi începu să se caţăre. Bolovan cu bolovan, înaintă pînă ce se văzu pe pervaz.

Recunoscu imediat rochia pe care Jenny şi-o cumpărase de la magazinul domnişoarei Jane şi pe care o purtase la

petrecerea de vinerea trecută. Era îndoită alături de lenjeria intimă, de baschetții care o purtaseră mile întregi prin oraș și înapoi spre casă. Urmele pașilor ei erau mici și delicate și puțini i le-ar fi atribuit. Aveau o delicatețe ce sugera vulnerabilitate, fragilitate și o inocență ce ar fi trebuit să inspire o atitudine proteguitoare. Dar oamenii din Little Falls nu o protejaseră pe Jenny Clyde și nici Dan nu o făcuse. Cu acest gînd va trăi tot restul vieții.

Urmele mici, delicate, singuratice erau unicele semne din noroi, netezite de ploaie. Dacă fusese cu cineva, acesta nu o însoțise pînă aici. Harta era clară, o dîră din locul în care stătea Dan, spre cel în care se dezbrăcase, apoi spre marginea unde se lăsase cu toată greutatea pe călcîie în timp ce degetele o luaseră înainte. În rest nimic.

Gîndurile care îl frămîntaseră mai devreme căpătară acum un sens. Toate micile gesturi ale lui Jenny care îl tulburaseră în lunile trecute, chiar mai mult în ultimele cîteva zile, aveau un înțeles. Dacă ar fi fost mai isteț, ar fi putut să vadă venind toate astea.

Darnu. Istețimea nu avea importanță. Nu analizase semnele din comportamentul lui Jenny pentru că nu dorise să ajungă la vreo concluzie. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să ia măsuri și ar fi fost singurul în acest oraș obișnuit să o judece aspru pe Jenny.

Studie apa. Era calmă, liniștită, mulțumită de pacea ei. O vor drena, dar corpul ei ar putea să fi fost luat de șuvoiul de apă de după furtună. Vor urmări țărmul în cazul în care cadavrul fusese împins de ape într-acolo, dar de cele mai multe ori nu se întîmpla așa. Analele orașului conțineau și alte sinucideri și în nici unul din cazuri nu apăruse cadavrul. Potrivit spuselor localnicilor, ceea ce înghițea cariera nu mai apărea niciodată.

Nevăzînd nimic în apă, Dan se uită în jurul scobiturii și spre marginea pădurii. Ceața îi juca feste, creînd aparența a ceva viu, uman, înainte de a se împrăștia și de a lăsa numai piatră, copaci și mușchi.

Sinuciderea era un păcat. Dan nu putea accepta ce făcuse Jenny, dar știa ce îngust fusese universul ei. Dintre cele două

rele, o alesese pe cea care i se păruse mai mică. Nu o putea condamna.

Darden Clyde era o altă problemă. Faptul că Jenny impusese cea mai curată formă de justiţie, îl şoca. Prin sinuciderea ei îl privase pe Darden de ceea ce-şi dorea cu atîta perversitate. Îl lăsase singur în propriul iad.

Era ceva ce-l mulţumea pe Dan. Voia ca Darden să fie chinuit, iar Jenny liberă. Deşi suferea pentru ea, se simţea mulţumit. Bănuia că şi durerea din umăr dispăruse tot din această cauză. Brusc obosit, inspiră adînc. Răsuflă punîndu-şi mîinile în şolduri. Avea treabă. Trebuia să sune ca să raporteze şi să primească ajutor pentru o cercetare mai amănunţită. Dar nu încă. Măcar un minut. Era ceva în acest loc, ceva liniştitor, totuşi ciudat, ţinînd cont că aici se pierduse o viaţă în noaptea trecută. Dan voia să creadă că era spiritul lui Jenny Clyde care bîntuia pădurile – Jenny Clyde în sfîrşit liberă şi fericită.

Apoi ceaţa se împrăştie. Sesiză o licărire roşie, departe, în jos.

Pe neaşteptate, grăbindu-se să coboare, îl încercă un sentiment de dezamăgire. Îşi dorise ca Jenny să scape. Nu că ar fi avut o viaţă bună aici, nu cu Darden care se întorsese.

Dar gîndul fu înlocuit de un altul. Dacă ceea ce conta era să facă bine, acum avea posibilitatea.

O luă înapoi pe cărarea de bolovani, alunecînd în graba lui o bună parte din drum, fără să ia seama la lovituri şi răni. O dată ajuns jos, alergă în pădure spre locul în care apăruse pata roşie. Încetinea pe măsură ce se apropia, temîndu-se să nu fi fost o nălucă. Dar Jenny Clyde nu se mişca. Se ghemuise într-un jalnic ghemotoc de carne scuturată de tremurături, cu faţa între genunchi, părul roşu strălucind viu în contrast cu paloarea pielii.

Pe ultimii paşi, Dan îşi scoase geaca. Îngenunche alături de fată, o acoperi şi o ridică pe braţe. Fără un cuvînt, se întoarse la maşină, o întinse pe scaun şi o înveli bine ca să nu poată fi văzută. Apoi se aşeză la volan şi porni.

O apucă pe un drum lăturalnic, ieşind din oraş. Dădu drumul la căldură fiindcă Jenny continua să tremure. Ţinea capul plecat şi nu scotea o vorbă.

Cînd trecuse bine de limitele oraşului şi se afla într-o zonă cu o bună recepţie telefonică, sună la informaţii, obţinu numărul dorit şi vorbi timp de trei minute cu o veche prietenă din colegiu, care acceptă bucuroasă să se învoiască vreo două ore de la serviciu şi să-l întîlnească la jumătatea drumului.

Tatăl său ar fi devenit livid. „Obstrucţionarea legii!" – ar fi urlat el, obsedat de litera legii: „Eşti în mare belea, Dan – O, şi prietena ta la fel. De-asta te-am trimis eu la colegiu?"

Dar tatăl său nu va şti niciodată. Şi nici altcineva din oraş. Cariera va fi dragată, iar cursul apei cercetat. Vor conveni că trupul fetei fie a fost dus în apele adînci, înspumate ale rîului şi strivit de vreo stîncă, fie a fost pierdut de forţele misterioase care domneau peste carieră.

Cauza nu avea importanţă, doar efectul. Indiferent de finalitatea practică, Jenny Clyde era moartă.

1

Boston

Serviciile funerare s-au oficiat într-o biserică întunecoasă de piatră de pe Marlboro Street, în Boston, nu departe de locul în care trăise şi muncise Cornelius Unger. Era într-o zi însorită de miercuri a lunii iunie, la trei săptămîni după moartea bărbatului, aşa cum lăsase el instrucţiuni. Orice mai avusese loc înainte, fusese intim şi de proporţii reduse. Casey Ellis nu fusese invitată.

Casey Ellis şedea în rîndul patru din spate, privind la cea mai calmă asistenţă pe care şi-o putea imagina. Nici o smiorcăială, nici o şoaptă, suspin, geamăt sau bocet. Durerea nu era prezentă. Era o adunare profesională, o mulţime de bărbaţi şi femei cu o atitudine neutră, caracteristică mai degrabă celor care observă decît celor care se lasă observaţi. Erau cercetători şi doctori terapeuţi, prezenţi fiindcă însuşi Connie Unger fusese un eminent lider în domeniul lor timp de mai bine de patruzeci de ani. Biserica neîncăpătoare era dovada longevităţii bărbatului, dar şi a geniului său.

Casey ar fi pariat că dintre cele cîteva sute de oameni, ea era singura implicată emoţional, luînd-o în calcul şi pe soţia lui. Era bine ştiut că renumitul dr. Unger îşi ţinea soţia într-o casă minunată pe ţărmul din nord şi o lăsa să-şi vadă de treaba ei. El locuia singur la Boston şi o vizita ocazional, în cîte un week-end. Lui Connie îi plăcea să fie singur. Detesta societatea. Avea colegi,

nu prieteni şi, dacă avea familie, adică surori, fraţi, nepoate, nepoţi sau veri, nimeni nu-i cunoştea. Nu avusese copii cu soţia lui.

Casey era fiica lui dintr-o legătură cu o femeie cu care nu se căsătorise niciodată, o femeie căreia niciodată nu-i spusese mai mult de zece cuvinte după singura noapte petrecută împreună. Şi fiindcă nimeni de aici nu ştia despre noaptea aceea sau despre Casey, ea nu era pentru ei decît o altă faţă din mulţime.

Pe de altă parte, ea cunoştea destul de puţini oameni aici, deşi nu datorită tatălui său. El nu o recunoscuse niciodată, nu venise la ea, nu-i oferise ajutor, nu-i deschisese o uşă. Nu avusese nici un sprijin în calitatea ei de fiică. Nici mama lui Casey nu-l ceruse şi, cînd fata aflase numele tatălui său, era deja o adolescentă sfidătoare care nu s-ar fi apropiat de acest bărbat chiar dacă de asta ar fi depins de viaţa ei.

Semne din vechea sfidare stăruiau. Casey era mulţumită să şadă în rîndurile din spate ale bisericii, aşa, ca orice colegă. Se gîndea cu satisfacţie că prezenţa ei aici era mai mult decît merita acest om şi că va părăsi biserica şi nu se va mai uita vreodată înapoi.

Îi venea mai uşor să se gîndească la aceste lucruri decît să admită pierderea. Nu-l cunoscuse niciodată oficial pe Cornelius Unger, dar cît fusese în viaţă nutrise speranţa că o va căuta. O dată cu moartea lui se dusese şi această speranţă.

Tu ai încercat să te apropii de el? o întrebase prietena ei, Brianna. *Ai încercat vreodată să-l înfrunţi? I-ai trimis vreodată o scrisoare, un e-mail, un dar?*

Răspunsul era nu în toate cazurile. Mîndria avusese un rol, la fel şi mînia sau loialitatea faţă de mama ei. Apoi fusese cultul eroului. Tipic în relaţiile în care dragostea şi ura coexistă, pe lîngă dorinţa de răzbunare, Cornelius Ungerfusese principalul model de cînd îi aflase numele. La şaisprezece ani fusese curioasă, dar curiozitatea se transformase repede într-un ţel. El preda la Harward; ea se înscrisese acolo şi fusese respinsă. Să se fi apropiat de el şi să-i fi spus că eşuase din acest motiv?

Ulterior îşi luase licenţa la colegiile Tufts şi Boston. Cea de-a doua fusese un masterat în asistenţa socială – nu chiar un doctorat precum Cornelius, dar şi ea consiliase clienţi, iar acum avea chiar o ofertă să predea. Nu ştia dacă să o accepte sau nu, dar asta era altă problemă. Ei îi plăcea munca de consiliere. Îşi imagina că şi tatăl său adorase această meserie dacă era să ţii seama de pasiunea cu care lucrase. Ani la rînd citise practic tot ce scrisese el, urmărise fiecare conferinţă deschisă, susţinută de el, îndosariase fiecare recenzie a operei lui. El vedea terapia ca pe o vidanjare, cu soluţii ascunse în diferitele „camere" ale vieţii cuiva. Recomandase terapia prin consiliere pentru a le depista – o ironie, de vreme ce, potrivit tuturor relatărilor, omul nu putea purta o conversaţie socială –, dar ştia să pună întrebările potrivite.

Aceasta era terapia, susţinea el – să pui întrebările potrivite. Să asculţi, apoi să pui întrebările care l-ar duce pe pacient în direcţia corectă ca să-şi găsească singur răspunsul.

Casey era destul de pricepută judecînd după sporul de solicitare. Oamenii pe care îi cunoştea aici erau propriii colegi. Studiase cu ei, împărţise spaţiul unui birou, avuseseră aceleaşi laboratoare, se consultase cu ei. O respectau în calitatea de consilier destul ca prin trimiterile lor să-i asigure o clientelă semnificativă. Aceşti colegi uitaseră orice legătură dintre ea şi cel decedat.

Zăpuşeala de iunie rămînea pe treptele bisericii. Înăuntru, razele soarelui erau atenuate de vitralii; aerul era răcoros şi confortabil, cu iz de istorie. Casey îndrăgea mirosul acesta. Îi dădea senzaţia istoriei de care fusese lipsită viaţa ei.

Încerca să se relaxeze astfel, în vreme ce, unul după altul, oamenii luau cuvîntul, fără să spună însă ceva ce Casey n-ar fi ştiut. Profesional, Cornelius Unger fusese iubit. Rezerva lui era percepută fie ca timiditate, fie ca înclinaţie spre meditaţie, iar refuzul lui de a participa la petrecerile de serviciu ca o simplă stîngăcie socială. La un moment dat în cariera lui, oamenii îl

protejaseră. Casey se întrebase adesea dacă lipsa unei vieţi personale îi fusese de vreun folos. În absenţa prietenilor, colegii se simţiseră răspunzători pentru el.

Slujba se terminase şi oamenii începeau să se retragă din biserică; ca şi Casey, intenţionau să se întoarcă la muncă. Îi zîmbi unui prieten, înălţă din bărbie spre un altul, se opri puţin pe treptele din faţă ca să vorbească cu cel care îi fusese îndrumător la teza de masterat, răspunse îmbrăţişării unei colege aflate în trecere. Apoi se opri din nou, de data asta la solicitarea unuia dintre partenerii săi.

Erau cinci în grup. John Borella era singurul psihiatru. Dintre ceilalţi patru, doi erau Ph. D.* terapeuţi. Casey şi un altul aveau masteratul în asistenţă socială.

– Trebuie să ne vedem mai tîrziu, spuse psihiatrul.

Casey nu era îngrijorată de urgenţa din tonul lui. John era un alarmist cronic.

– Am ziua încărcată, avertiză ea.

– A plecat Stuart.

Casey făcu o pauză. Stuart Bell era unul dintre terapeuţii Ph. D. Cel mai important era că el achita chiria pentru birou.

– Ce vrei să spui ? întrebă ea precaută.

– A plecat, repetă John, vorbind mai încet de data asta. M-a sunat soţia lui acum cîteva minute. Cînd s-a întors de la lucru aseară, a găsit casa goală – rafturi şi dulapuri goale, carnet de cecuri gol. I-am verificat biroul. Aceeaşi situaţie.

Casey era surprinsă.

– Şi dosarele lui?

– Nu sînt.

Surpriza devenea spaimă.

– Contul *nostru* bancar?

– Gol.

– Aiii. Se simţi cuprinsă de panică. Bine. Vorbim mai tîrziu.

---

* Doctor în filozofie.

– Are banii de chirie.

– Ştiu.

– Chiria pe şapte luni.

– Da.

Casey îi dăduse lui Stuart un cec pentru partea ei la fiecare întîi a acestor şapte luni. Aflaseră cu o săptămînă înainte că pentru nici una dintre acele luni chiria nu fusese plătită. Întrebat, Stuart pretinsese că era o simplă scăpare, copleşit fiind de grămada de acte care necesitaseră atîta timp – îl înţeleseseră, fiindcă ştiau cum stăteau lucrurile. Promisese să plătească totul.

– Săptămîna viitoare este data scadentă, îi reaminti John.

Vor trebui să scoată banii. Alternativa era evacuarea. Dar Casey nu putea să discute despre evacuare acum. Nici nu putea să se gîndească la asta cu Cornelius Unger alături, privind şi ascultînd.

– Nu este nici momentul, nici locul potrivit, John. Hai să vorbim mai tîrziu.

– Scuzaţi-mă! spuse un domn grizonat şi subţirel, cu un costum de marină militară, care coborîse treptele bisericii după împrăştierea mulţimii de oameni. Miss Ellis?

John se îndepărtă, iar Casey se întoarse spre noul venit.

– Sînt Paul Winnig, spuse el. Am fost avocatul doctorului Unger şi sînt executorul averii sale. Putem să vorbim un minut?

Ar fi vrut să întrebe ce voia executorul averii doctorului Unger de la ea, dacă ochii avocatului nu i-ar fi răspuns deja la întrebare. Da, el ştia cine era ea. Reuşi să răspundă, deşi răsturnarea situaţiei o speriase şi tulburase în acelaşi timp.

– Of, desigur. Oricînd.

– Acum ar fi foarte bine.

– Acum? Privi ceasul şi simţi o oarecare iritare. Nu ştia dacă tatăl ei îşi făcea clienţii să aştepte. Ea, niciodată. Am o întîlnire într-o jumătate de oră.

– Nu e nevoie de mai mult de cinci minute, spuse avocatul.

O prinse uşor de cot, ghidînd-o pe trepte în jos, apoi pe o cărare pietruită îngustă care înconjura biserica.

Inima lui Casey bătea furtunos. Nici nu apucă să se întrebe ce avea el să-i spună sau ce simţea ea despre orice i-ar fi zis, cînd poteca îi duse într-o curte mică, fără vedere la stradă. Eliberîndu-i cotul, avocatul îi arătă o bancă de fier. Cînd se aşezară, el spuse:

– Doctorul Unger a lăsat instrucţiuni să fiţi contactată de îndată ce serviciile funerare iau sfîrşit.

– Nu înţeleg de ce, remarcă ea, după ce îşi mai recăpătă calmul. Nu prezentam nici un interes pentru el.

– Cred că vă înşelaţi, ripostă avocatul. Trase un plic din buzunarul hainei. Era din hîrtie groasă, de mărimea unei cărţi de indexuri, cu o agrafă în capăt.

Casey rămase cu ochii la plic.

Avocatul ridică plicul şi îi arătă:

– Aici este numele dumneavoastră.

Aşa era – „Cassandra Ellis", scris cu aceeaşi măzgăleală tremurîndă pe care-o văzuse de zeci de ori în însemnările laterale de pe graficele şi tabelele proiectate pe ecrane de Connie Unger în timpul conferinţelor.

Cassandra Ellis. Numele ei, scris de tatăl său. Era o premieră.

Inima începu să-i bubuie în piept şi întoarse privirea către avocat. Era neîncrezătoare, neştiind exact ce voia să găsească în plic, dar temîndu-se că, orice ar fi, nu putea fi acolo. Gîndul o înveseli şi luă plicul. Era umflat.

– E o cheie înăuntru, explică Paul Winnig. Doctorul Unger v-a lăsat casa din oraş.

Casey se încruntă, ridică bărbia şi-l privi cu îndoială. Cînd el confirmă dînd din cap, ea se uită la plic. Îl deschise cu grijă şi să se uită înăuntru. Răsturnă o cheie şi scoase o bucată de hîrtie împăturită după forma plicului. Cu mîini nesigure, se chinui mai mult decît trebuia să despăturească hîrtia. Imaginaţia ei se

înflăcărasc şi îşi închipuia cîteva rînduri pline de căldură. Nu era nevoie să fie un bilet lung. Putea fi simplu: *Eşti fiica mea, Casey. Te-am urmărit în toţi aceşti ani. M-ai făcut să fiu mîndru de tine.*

De fapt era un mesaj, dar unul foarte succint. Citi pe rînd adresa casei din oraş, codul de alarmă, o mică listă cu nume – al instalatorului, al zugravului şi al electricianului. Numele grădinarului şi al menajerei aveau cîte un asterisc alături.

– Doctorului Unger i-ar fi plăcut să-i păstraţi pe grădinar şi pe menajeră, explică avocatul. Pînă la urmă este alegerea dumneavoastră, dar i-a văzut cît de bine îşi făceau treaba şi a considerat că îndrăgeau casa la fel de mult ca el.

Casey se simţea ameţită. Nu era nimic personal pe hîrtie.

– Îndrăgea casa? repetă ea ca un ecou, rănită, şi întîlni privirea insistentă a avocatului. O casă este un lucru. A iubit însă vreodată *oamenii?*

Paul Winnig zîmbi trist.

– În felul său.

– Care era felul ăsta?

– Tăcut. Distant.

– Absent? acuză Casey, cu sufletul sfîşiat, mai să facă hîrtia ghemotoc şi să o arunce. Era furioasă că tatăl ei nu-i spusese nimic în viaţă şi că nici hîrtia aceea nu conţinea ceva după care tînjea atît de mult.

– Şi dacă nu vreau casa lui din oraş?

– Dacă nu o doriţi, vindeţi-o. Valorează trei milioane de dolari. Este moştenirea dumneavoastră, domnişoară Ellis.

Casey nu punea la îndoială valoarea casei. Era situată într-un loc mult rîvnit din Leeds Court, la rîndul lui un loc invidiat pe Beacon Hill. Trecuse de multe ori pe lîngă casă, dar niciodată nu se gîndise că într-o zi ar putea deveni a ei.

– Aţi fost vreodată înăuntru? o întrebă avocatul.

– Nu.

– Este un loc frumos.

– Am deja un loc.

– L-aţi putea vinde pe acela.

– Şi să-mi iau responsabilitatea unei ipoteci mari?

– Nu există nici o ipotecă aici. Doctorul Unger este proprietar deplin al casei.

Şi i-o dădea lui Casey? O casă în valoare de trei milioane de dolari, achitată integral? Trebuia să fie ceva la mijloc.

– Întreţinerea – căldura, aerul condiţionat. Şi taxele – numai taxele de proprietate fac probabil de două ori cît plata anuală a ipotecii mele.

– Există o rentă pentru taxe. Şi pentru serviciile de întreţinere a casei. Este şi o parcare, două locuri în spate, cu acces privat şi două chiar pe Court, toate plătite. Cît despre căldură şi restul, era încredinţat că te poţi descurca singură.

Desigur, putea. Sau ar fi putut dacă Stuart Bell nu ar fi fugit cu chiria pe şapte luni.

– De ce?

– De ce – ce?

– De ce a făcut asta? De ce un cadou aşa de generos şi ani la rîndnimic?

– Nu cunosc răspunsul la această întrebare.

– Soţia lui ştie că mi-a dat casa?

– Da.

– Şi nu se opune?

– Nu. N-a interesat-o niciodată casa din oraş. Testamentul o mulţumea în ceea ce o priveşte şi nu o interesa casa.

– De cînd ştie despre mine?

– Nu de mult timp.

Casey simţi un junghi de amărăciune.

– Şi n-a putut să mă sune să-mi spună ea despre moartea lui? A trebuit să citesc în ziar. Nu e prea plăcut.

– Îmi pare rău.

– I-a cerut el să nu mă contacteze?

Avocatul păli, părînd puţin obosit.

– Nu ştiu. Tatăl dumneavoastră a fost un om dificil. Nu cred că vreunul dintre noi i-a cunoscut sufletul. Ruth – soţia lui – i-a fost la fel de apropiată ca oricare dintre noi, doar ştiţi cum au convieţuit.

Casey ştia. Nu ştia dacă-i părea mai rău pentru mama ei, care îl pierduse pe Connie Unger chiar înainte de a-l avea, sau pentru soţia lui, care îl pierduse, după ce îl avusese.

– Mi se pare că nu exista loc de tocmeală cu el, declară Casey.

– Poate că nu, replică avocatul şi se ridică în picioare. În orice caz, casa este a dumneavoastră. Totul a fost trecut pe numele dumneavoastră. Voi trimite un curier să vă înmîneze actele mîine. V-aş sugera să le puneţi într-un seif.

Casey rămase pe bancă.

– Nu am un seif.

– Eu am. Doriţi să vi le păstrez eu?

– Vă rog.

Winnig scoase din buzunar o carte de vizită.

– Mă puteţi găsi aici.

Casey luă cartea de vizită.

– Dar... lucrurile lui? Sînt toate acolo?

–Cele personale, da. A aranjat ca Emmett Walsh să-i preia clienteala aşa încît, computerul, dosarele şi Rolodexul sînt toate la el.

Se auzi parcă un geamăt scurt. Din cînd în cînd avusese un vis. După cum reieşea din vis, Connie ajungea să o respecte ca pe o profesionistă şi să-i trimită clienţi. Să o facă chiar protejata lui, să o invite *chiar* să-i preia o parte din cabinet şi să facă o echipă tată – fiică.

Dezamăgirea fu scurtă. La urma urmelor, visul nu primise niciodată un dram de încurajare.

– A, reuşi ea să îngîne. Cu toate acestea, nu se ridica.

– Sînteţi palidă, spuse avocatul. Vă simţiţi bine?

Casey dădu din cap în semn că da.

– Sînt numai puţin surprinsă.

El zîmbi.

– Duceţi-vă şi aruncaţi o privire prin casă. Are un farmec deosebit.

Casey nu se putu duce în aceeaşi zi. Vedea numai clienţi în faţa ochilor pînă ce, la ora opt, se alătură partenerilor săi în sala de conferinţe şi îşi impuse să nu se mai gîndească la altceva. Cornelius Unger, întruchiparea decenţei, s-ar fi făcut mic – mititel la scena care urmă. Atmosfera fusese duşmănoasă încă de la început. Existaseră adesea divergenţe în interiorul grupului, dar acum se ajunsese la o stare de criză.

– Unde este Stuart?

– De unde dracu' să ştiu *eu?* Am dat zeci de telefoane.

– Avem nevoie de poliţie.

– Aiurea! E o chestiune particulară. E un prieten.

– Prietenul *tău.*

– Ce-a fost în capul nostru cînd l-am lăsat să administreze fondurile?

– A făcut-o pentru că nici unul dintre *noi* n-a vrut să o facă.

– A fost întotdeauna perfect raţional, ceea ce e mai mult decît pot spune unii terapeuţi, remarcă Renée, partenerul cu care Casey nu se înţelegea cîtuşi de puţin.

– Scuzaţi-mă, spuse John ridicîndu-se. O consider o jignire.

– Era o glumă.

– Nu cred. Tu şi Casey nu înţelegeţi că fără noi nu aţi avea nici o valoare.

De data aceasta, Casey se simţi jignită.

– Ba am avea valoare.

– Şi chiar un mediu de lucru mai plăcut, adăugă Renée.

– Atunci plecaţi, îndrăzni John. Înseamnă că va trebui să închiriem mai puţin spaţiu pentru birouri.

– Ce proprietar ne va mai închiria nouă spaţiu?

– Hei, nu *noi* sîntem cei care n-am plătit, argumentă pediatrul, Marlen Quinn, simţind că trebuie să se dezvinovăţească fiindcă fusese cea mai apropiată de hoţ. Stuart a semnat contractul. Doar numele lui figurează acolo. El este singurul îndatorat.

– El are banii noştri.

– Cum să-i recăpătăm?

– Nu vreau să fac nimic.

– Putem să acoperim cu bani de la noi?

– Casey e îngrijorată din cauza banilor? o luă John peste picior. Eşti aşa de prostuţă, consiliezi clienţi *pe gratis*.

– Ceea ce fac nu dovedeşte că sînt prostuţă, argumentă Casey, ci că nu vreau să mă simt blocată de poliţele de asigurare. Am cheltuit eu vreodată banii pentru chirie?

– Nu, răspunse Renée, şi nici eu n-am făcut-o. Evacuarea este de neconceput. Am pacieţi programaţi.

– Clienţi, îl corectă John. Eu am grijă de pacienţi. Tu – de clienţi.

– Nici unul dintre noi nu va mai onora vreo programare dacă sîntem evacuaţi, adăugă Casey. Şi acest proprietar îşi evacuează chiriaşii. Ţi-aminteşti ce le-a făcut avocaţilor de la etajul trei?

– Au ajuns pe propriile picioare, în cele din urmă au făcut o afacere mult mai bună în altă clădire.

– De ce trebuie să fim chiar în Copley Square? Dacă ne-am muta cu patru blocuri mai încolo, am face o afacere mai bună.

– *Nu vreau* să lucrez în partea de sud, declară John.

– Cum de a putut Stuart să lichideze contul? întrebă Casey neîncrezătoare.

– Avea autoritatea să o facă. Banca nu avea de ce să-l ia la întrebări.

– Dar *de ce?* Are datorii? Joacă la ruletă? Nu-i mai merge căsnicia?

Renée continuă de unde rămăsese Casey:

– Şi nici unul dintre noi n-a bănuit ceva. E afacerea noastră la mijloc.

– Ei, drace, nu putem să citim gînduri, argumentă Marlene. Nici pătrunderea psihologică nu o obţinem decît după ce lucrăm destul cu un client pentru a înlătura zidurile de refuz şi neîncredere.

Casey nu vedea analogia cu Stuart.

– N-are nici o legătură.

– Ba are.

– Nu, insistă ea, sacrificînd teoria oficială de dragul vechiului bun-simţ. Sîntem oameni. Stuart a servit o cauză aici, deci am văzut ceea ce am vrut să vedem.

– Hei, nu ne duce niciunde discuţia asta, spuse Renée. Avem nevoie de bani repede. De unde o să-i luăm?

Întîlnirea se încheie fără nici o hotărîre. Epuizată, Casey părăsi localul şi se îndreptă spre ieşirea din Copley Square. Mergea cu paşi mari, respira adînc, din stomac, în stil yoga, pe cînd cobora pe Boylston Street spre Massachusetts Avenue. O luă la stînga, apoi la dreapta, pe străzi scurte, lăturalnice, pînă ce ajunse pe Fenway, cu pavajul său cafeniu şi dincolo de o panglică de apă şi copaci.

Respiraţia yoga nu o ajutase prea mult. Lacrimile îi secaseră de mult, dar niciodată nu putea fi calmă cînd venea aici. Nu aici voise să fie, în vizită la mama ei. Dacă putea să schimbe ceva în viaţa ei, acesta era primul lucru.

Urcă cinci trepte şi ajunse înăuntru. Se înclină către recepţioneră şi mai urcă încă două scări. Se opri la al treilea nivel şi o salută pe asistenta de serviciu.

– Bună, Ann. Ce mai face?

Ann Holmes era tipul mămos, al cărei calm sugera că

ajunsese să-şi cunoască bine meseria – îngrijirea celor cu afecţiuni cerebrale severe. Caroline Ellis era în grija ei de trei ani.

Ann făcu un gest uşor din mînă.

– Nu e o zi prea bună. A avut cîteva accese de dimineaţă. Te-a sunat doctorul Jinsji, nu-i aşa?

– Da, dar în mesaj se spunea că tratamentul cu Valium a ajutat şi că era îngrijorat de frecvenţa sporită a acceselor. Casey era mai degrabă încurajată decît îngrijorată. Alesese să creadă că, după atîtea luni de vegetare, accesele erau un semn că mama sa începea să-şi revină.

– Nu le-a depăşit, spuse asistenta. Acum doarme.

– Atunci voi sta liniştită, şopti Casey.

O luă pe coridor spre camera mamei sale şi se strecură înăuntru.

Numai luminile oraşului luminau slab camera, deşi Casey ar fi ştiut drumul şi pe beznă. Camera nu cuprindea mai mult de un pat, două scaune pliante, o garderobă, pe lîngă cele cîteva piese de echipament medical necesare hrănirii şi hidratării. Casey însăşi adusese şi aşezase micul mobilier, aşa că ştia precis unde se afla fiecare. O vizitase pe Caroline Ellis de mai multe ori pe săptămînă în toţi cei trei ani de la accident. Fusese de multe ori aici, la toate etajele; în cameră privise pereţii, atinsese mobila şi ajunsese să cunoască perfect micul spaţiu.

Pe întuneric şi fără nici o ezitare, Casey se apropie de pat şi o sărută pe mama ei pe frunte. Caroline mirosea ca proaspăt îmbăiată. Totdeauna mirosea aşa, motiv pentru care Casey o şi ţinea aici. Dincolo de florile proaspete aşezate pe birou în fiecare săptămînă, aici se acorda mare atenţie calităţii vieţii, igienei personale spre exemplu, deşi – ca şi cu florile – acestea aveau adesea mai multă importanţă pentru familii decît pentru pacienţi. Era şi cazul lui Casey. Caroline, aşa cum o cunoscuse ea, curăţa de mizerie grajdurile animalelor sale şi, cu toate acestea, singurul miros pe care Casey îl asocia cu ea era cel proaspăt şi puternic al cremei de eucalipt pe care o folosea. Casey adusese şi aici o

cutie pe care asistentele, binevoitoare, o foloseau. Nu părea să o ajute pe Caroline, dar cu siguranță o calma pe Casey.

Șezînd tăcută lîngă șoldul lui Caroline, îi luă mîna țeapănă și rece de pe cearșaf, îi îndreptă blînd încheietura și îi desfăcu degetele, apăsîndu-le pe propriul piept. Caroline avea ochii închiși. Deși nu știa ce se întîmplă cu ea, corpul său îi urma ciclul circadian: veghe – somn.

– Bună, mamă. E tîrziu. Știu că dormi, dar trebuia să trec pe aici.

– O zi proastă? întrebă Caroline.

– Nu știu dacă proastă. S-ar potrivi mai bine să zic „ciudată". Connie mi-a lăsat casa din oraș.

– Ce-a făcut?

– Mi-a lăsat casa din oraș.

– Casa din Beacon Hill?

Întrebarea îi trezi o amintire. Casey avea deodată șaisprezece ani și se întorcea după o după-amiază petrecută în Boston. „Beacon Hill?" repetase ca un ecou Caroline cînd Casey aruncase cuvîntul cu nonșalanța ei rebelă. Beacon Hill era un reper, marcă promițătoare, dar menționat în casa Ellis nu ducea decît la un gînd: Connie Unger. „Te-ai dus să îl vezi?" întrebase Caroline. Casey negase, dar mama sa era deja rănită. „N-a fost lîngă tine, Casey. N-a fost alături de nici una dintre noi și ne-am descurcat bine și fără el."

Amintirea se șterse, lăsînd în urmă doar furie și durere. Casey își imagină cu uimire ce-ar mai fi zis Caroline.

– De ce ți-ar lăsa ție casa din oraș?

– Poate că n-a știut ce altceva să facă cu ea.

Caroline nu răspunse imediat. Casey știa că se gîndește la cel mai bun mod de a trata situația de față. În cele din urmă, cu tact, ea întrebă:

– Ce simți acum despre treaba asta?

– Nu știu. Am aflat abia azi după-amiază.

Casey nu pomeni de serviciul funerar. Nu era sigură dacă

mama ei ar înțelege de ce se dusese și nu voia să creadă că ar fi așteptat ceva din partea lui Connie. Caroline fusese mereu mama perfectă, sigură pe ea în orice privință, exceptînd tot ce avea legătură cu tatăl lui Casey. Dată fiind situația actuală și faptul că economiile ei de o viață fuseseră decimate de costurile medicale, s-ar fi simțit amenințată de o moștenire așa de avantajoasă lăsată de Connie.

Din dorința de a schimba subiectul, Casey tocmai se pregătea să-i vorbească lui Caroline despre criza de la serviciu, dar, gîndindu-se de două ori, hotărî că nu era nevoie să o împovăreze și cu alte probleme. Crizele vin și trec. Era mai bine ca mama sa să-și folosească energia pentru a-și reveni.

Așa că mai stătu cîteva clipe în liniște, mișcînd degetele rigide ale bolnavei și încălzindu-le lîngă gîtul său. Cînd Caroline păru că doarme liniștită, înveli mîna la loc în cearșaf și o sărută pe obraz.

O casă în oraș nu înseamnă nimic. Tu, da. Ești familia mea, mamă. Te vei face bine pentru mine?

Pe întuneric, studie chipul mamei. Apoi, după un minut, se strecură ușurel afară din cameră.

Părăsi Fenway cu o durere adîncă în suflet și merse zece minute în direcția fluviului, spre mica ei garsonieră din Back Bay pe care o cumpărase cu doi ani în urmă și despre care se mai întreba încă dacă și-o putea permite. Dacă se muta în Providence ca să predea, scăpa de o grijă, dar în seara asta îi venea greu să se hotărască. Frîntă de oboseală, citi e-mailurile, încălzi un preparat de-a gata și se duse la culcare cu gîndul la clientul programat la opt dimineața, a doua zi.

Nu ajunse în Beacon Hill joi fiindcă atunci cînd nu avea clienți reînnoda discuția despre Stuart cu Renée, Marlene și John. Soția lui Stuart pretindea că nu are habar unde ar putea fi, iar conducerea băncii susținea că niciodată *nu existase* în contul

partenerului suma echivalentă chiriei pe şapte luni. Nu reuşeau decît un du-te-vino prin sala de conferinţe şi o continuă rîcă.

– Nu te-ai uitat la declaraţia băncii? îl întrebă Marlene pe John.

– Eu? De ce eu? Era treaba lui Stuart.

– Dar tu eşti psihiatrul. Eşti seniorul. Tu *ai* fost cel care ai dorit acest birou.

– Pardon? Eu am vrut în centrul guvernamental, nu în Copley Square.

– De unde o să vii cu alţi douăzeci şi opt de mii? îl întrebă Casey.

– Încearcă treizeci şi opt. Proprietarul îşi vede interesul, vrea în plus şi suma pentru următoarele două luni.

– Am putea obţine un împrumut.

– Nu-mi pot permite un altul.

– Atunci, *tu* ce sugerezi?

– Să ne mutăm într-un spaţiu mai mic.

– Cum? Tot am avea nevoie de patru birouri, o sală de conferinţe şi spaţiu pentru contabil.

– Contabilul poate să lucreze acasă.

– Ar fi o invitaţie să ne fure şi el, nu?

Casey plecă de la birou pe la şase, atît de îndurerată încît se duse direct la yoga. Avea nevoie de ea mult mai mult decît să meargă pe Beacon Hill, iar la sfîrşitul lecţiei se simţi prea relaxată ca să se mai gîndească la Connie Unger. Înfometată, luă cina cu două prietene de la curs şi se distrară pînă tîrziu, bînd şi o sticlă de Merlot. Se duse direct la culcare, iar vineri dimineaţa la ora şase era deja pe drum spre un laborator din Amherst.

Era seară înainte de a se urca în maşină. Cînd accesă mesajele vocale de la partenerii ei în drum spre casă, auzi aceleaşi tertipuri de care se săturase. Cu siguranţă că ar scăpa de mizerie dacă s-ar muta în Rhode Island ca să predea.

Nu răspunse la apeluri. Meschinăria o deranja – chiar

înainte de a se gîndi ce ar fi zis Cornelius Unger despre un grup atît de nepotrivit. Eşuase din nou, i-ar fi zis. *El* nu fusese niciodată jefuit de un partener.

Desigur, el îşi practicase întotdeauna singur meseria. Şi Casey putea să facă aşa ceva. Şi ar face-o probabil dacă ar accepta să predea, fiindcă ar avea consultaţii doar cîteva ore pe săptămînă şi într-un spaţiu oferit de universitate. Nu-şi putea imagina că va renunţa cu totul la terapie. Adora să muncească la clinică.

Dar mutarea în Providence ridica o altă problemă. Nu ştia dacă voia să fie aşa de departe de mama ei – o ironie de cel mai înalt grad. Casey crescuse în Providence; Caroline locuise acolo pînă la accident. Tot timpul de atunci, pe Casey o disperase distanţa. Caroline era simbolul căminului, al casei, tot ceea ce Casey nu era. Cu cît trăiau mai aproape una de cealaltă, cu atît acest lucru era mai evident. Lui Casey îi venea greu să renunţe la carieră, iar Caroline era un model dificil de urmat.

Ca dovadă, o dată ajunsă acasă, decît să cureţe frigiderul, să sorteze vraful de corespondenţă care creştea mereu precum mucegaiul de pe tejgheaua din bucătărie sau chiar să citească o carte, Casey se uită la reluarea filmului *Buffy, vampirul ucigaş* pînă ce adormi pe canapea. Se trezi la miezul nopţii şi se duse în pat, dar nu dormi bine. Dacănu îi venea întruna în minte neplăcutul cuvînt „grijă", pronunţat şi de doctor în cursul zilei, atunci se gîndea la postul didactic, care trecuse de punctul în care necesita un răspuns, sau la situaţia de la birou, care începea să devină urîtă de tot, sau la faptul că avea treizeci şi patru de ani şi nu avea încă locul ei stabil. Apoi se gîndi la casa din oraş, de pe Beacon Hill, pe care o moştenise atît de pe neaşteptate, şi începu să o doară capul.

Evita locul. Nu avea nevoie de cineva de încredere care să i-o spună. Îi făcea o declaraţie acestui tată mort, spunîndu-i că detesta să fie recunoscută numai cînd murise şi că nu-i trebuia

casa lui din oraş în valoare de trei milioane. Îl făcea să aştepte. Era tot atît de simplu pe cît de copilăresc.

Sîmbătă dimineaţa se trezi mai curajoasă. Voia să creadă că se maturizase, dar se temea să nu ceară prea mult. Ignoră încă o dată convenţionalismul conform căruia ar fi trebuit să se îmbrace şi să se aranjeze cum îi stătea bine cuiva din înalta societate, din acea parte a Bostonului, sau dacă nu măcar pentru reputaţia şi numele tatălui său. Plecă total nemachiată, în nişte pantaloni scurţi şi strîmţi şi un maiou uni, scurt, cu tot părul său de un blond roşcat tras prin deschizătura şepcii sale celei mai arogante. Îşi puse nişte bascheţi uzaţi, apoi ochelarii de soare cei mai întunecaţi, şi porni spre Beacon Hill. Abia dăduse două colţuri cînd îşi aminti, încîntată, că uitase cheia acasă. Alergă uşor înapoi spre casă, băgă într-un rucsac cheia, mobilul şi o sticlă cu apă.

Era o dimineaţă minunată. Ceasul nu era nici nouă şi pe stradă erau tot atîţia oameni care făceau jogging cîte maşini. Casey alerga uşor în jos pe zidul Commonwealth, pe sub umbra arţarilor şi stejarilor bătrîni ce dominau centrul. După ce alergă pe loc la un semafor roşu pe Arlington Street, intră în parc. Îşi desfăţă ochii înconjurînd lacul, privind vapoarele ce treceau ca nişte lebede, pregătindu-se pentru o nouă zi, sau părinţii ce împingeau cărucioarele cu bebeluşi, pe cînd alţi copii alergau înainte ca să arunce pietrecele în apă. Fiecare plescăitură aduna un cîrd de raţe care se împrăştia de îndată ce răţuştele îşi dădeau seama că pietricelele nu erau de mîncare.

După ce făcu un tur complet al lacului, continuă să alerge spre intersecţia străzilor Beacon şi Charles. Dintr-un capriciu, o ultimă sfidare, un ultim efort de a tulbura spiritul lui Connie – alergă lejer, făcă nici o grabă de-a lungul întregii străzi Charles. La capăt, o luă la dreapta şi porni în sus pe Cambridge Street, care era perpendiculară pe Joy şi o apucă pe Pinckney, grăbindu-se la vale.

Îi plăcuse întotdeauna Pinckney Street. Avea acelaşi şir de

case din cărămidă cafenie ca şi Hill, iar pe ici-colo puteai vedea cîte o casă cu structură de lemn, strecurată parcă pentru a spori farmecul străzii. Avea aceleaşi alei lungi şi înguste, pavate cu cărămidă sau pietruite, aceleaşi verande pline cu flori, aceeaşi formă la grătarul de la ferestre şi uşi.

Coborîse toată strada şi simţea că-i ard picioarele de oboseală şi durere. Din Pinckney, făcu la stînga pe West Cedar, apoi din nou la stînga pe Leeds Court.

Drumul era pietruit şi rămînea îngust doarcît ţineau zidurile caselor vecine de pe West Cedar, apoi se deschidea sub forma unui oval în jurul unui părculeţ central cu brazi şi pini.

Cu respiraţia tăiată şi transpirată, Casey alerga pe lîngă maşinile parcate, la fiecare trecere, pretinsă întîmplătoare, aruncînd cîte o privire la moştenirea ei. Lipită de cele ale vecinilor, casa era situată în chiar centrul străzii Court, cu faţada spre vest. Construită din cărămidă de culoarea vinului, acum îmbrăcată în iederă, avea patru etaje în afară de nivelul de bază. Ferestrele de la primele două etaje erau înalte şi cu obloane de un negru lucios; ferestrele de la etajul al treilea erau ţuguiate; cel de-al patrulea etaj era mai mic, o cupolă.

Pe Casey o intrigase întotdeauna ultimul etaj – ceva atît de drăguţ cocoţat pe ţugui. Îşi imaginase întotdeauna că era o mică ascunzătoare, plină de farmec şi nici acum nu renunţa la ideea ei. Dar nu zăbovi acolo prea mult. Era mult mai mult de văzut.

Pe verandele de la primul şi al doilea etaj străluceau flori roz. Un gard înalt de fier înconjura o grădiniţă în faţa casei şi de fiecare parte a acesteia pămîntul era acoperit cu albăstrele grupate în jurul unui pom cu o coroană albă de flori. Corn, bănui Casey – dar numai atît. Nu era o cunoscătoare în ale pomilor sau florilor. Nu avusese niciodată nevoie pentru că mama ei era expertă. Nedorind să intre în competiţie, Casey lăsase subiectul acesta deoparte. Puţinul pe care-l ştia îl absorbise prin osmoză.

Dacă se aventura să ghicească, ar spune că florile din

verande erau garofițe de grădină, deși nu era sigură de unde îi venise acel nume. În orice caz, erau frumoase. Erau bine îngrijite, surclasînd mușcatele de pe verandele vecinului din stînga și panseluțele vecinului din dreapta. Casey presupuse că numai grădinarul lui Connie, vestit pentru cît iubea casa, era răspunzător de această splendoare. Îi admiră munca mai mult decît ar fi făcut-o dacă s-ar fi gîndit că poate chiar Connie plantase florile.

Era o ultimă tactică de tergiversare. Timpul trecea și nu voia să petreacă aici toată ziua. Mai avea și altele de făcut.

Luă sticla de apă din rucsac, înghiți o gură bună, apoi închise sticla și o puse la loc. Din întîmplare, dădu peste o lamă veche de gumă din fructe și, fără să ia în seamă termenul de valabilitate expirat, o desfăcu și începu să o mestece. Îndreptă umerii, deschise poarta de fier și păși hotărîtă spre casă.

2

Cărarea era pavată cu piatră albăstruie și continua spre stînga cu o intrare la nivelul inferior al casei. Urcînd cele patru trepte de piatră, Casey ajunse în fața ușii de lemn vopsită într-un negru lucios ca și obloanele. Mînerul rotund, ciocănașul și placa erau toate din alamă lucioasă.

Cu inima în dinți și gura plină de cocoloșul de gumă, introduse cheia în broască și deschise ușa. Memorase codul de acces, dar nu se auzi nici un zumzet care să semnalizeze că alarma ar fi conectată. Conștientă că ar putea fi una silențioasă și nevrînd să se trezească cu poliția, se grăbi să intre în hol printr-un culoar.

Era întuneric beznă înăuntru – lemn întunecos, covor întunecos, pereți întunecoși; exact ce detesta ea. Dar era răcoare și, încinsă cum era de pe drum, se simți bine.

Scoase ochelarii și ridică puțin capul ca să vadă mai bine de sub cozorocul șepcii. Găsi dispozitivul alarmei pe peretele

din stînga, dar luminile ei rămîneau constant pe verde. Fie ultima persoană care plecase uitase să o activeze, fie era cineva în casă.

– Alo? strigă ea, agăţîndu-şi ochelarii de maiou. Înaintea ei era un culoar, o scară ce ducea la etaj şi o uşă dublă uşor întredeschisă. Acum, că îşi scosese ochelarii, nici nu mai era aşa de întuneric. Atît în hol, cît şi pe scări erau carpete orientale ţesute în roşu, oliv, crem sau negru. Stîlpul scării în spirală şi balustrada de deasupra erau din lemn de mahon, iar pereţii erau caramel. Totul era curat şi bine întreţinut.

Obosită şi parcă mai transpirată de nervi, Casey îşi şterse picăturile de transpiraţie de pe faţă. Împinse guma într-o parte a gurii şi mai strigă o dată, precaut:

– Alo'?

Abia se stinse ecoul vocii sale, că pe scară se şi auziră paşi repezi. Erau paşi uşori – nu grei de răufăcător, şi-apoi, îşi imagina că un intrus ar fi fugit prin spatele casei. Aşadar, trebuia să fie menajera. În aşteptare, Casey abia aruncă o privire spre servanta din stejar flancată de scaune sculptate din lemn, cînd din hol intră alergînd o femeie. Palidă şi cu ochii holbaţi, ţinea în mînă un vătrai.

Alergarea ar fi trebuit să o pregătească pe Casey. O menajeră tradiţională, cu o discretă uniformă cenuşie, cu păr cenuşiu pentru a se asorta, nu ar fi alergat. Ar fi putut să meargă repede, dar ar fi făcut-o cu mare grijă şi fără zgomot.

Dar această menajeră se potrivea foarte puţin cu canoanele tradiţionale. E greu de admis, dar pantalonii ei scurţi, kaki nu-i întreceau în lungime pe ai lui Casey, iar cămaşa ei polo, deşi curată, era ridicată şi strînsă într-un nod nu prea elegant la nivelul taliei. Purta baschetţi albi, cu şosete rulate deasupra. Părul strîns neglijent într-o coadă de cal avea o culoare nu departe de cea a balustradei de mahon.

Faţa ei proaspătă era însă o dovadă că fata nu avea mai mulţi ani decît Casey. Şi apoi nici ea nu arăta mai liniştită decît

era Casey însăşi. Cu toată fuga, era palidă şi derutată, parcă împietrită.

Casey se linişti instantaneu.

– Meg Henry? întrebă ea. Era numele de pe listă.

Femeia aprobă din cap. *Fata,* se corectă Casey, hotărînd că nu putea să aibă nici *măcar* treizeci de ani.

– Cine eşti? întrebă Meg cu o voce speriată.

– Casey Ellis. Fiica doctorului Unger.

– A cui fiică? Eşti a lui Ruth?

– Nu. A lui Caroline.

Meg înghiţi în sec.

– Îmi cer scuze. Nu ştiu cine este Caroline şi, făcînd un pas spre Casey, se uită pe sub cozorocul ei, ţinîndu-şi respiraţia.

– Pistrui.

– Da. Era unul dintre dezavantaje cînd ieşeai nemachiată. Am cîţiva.

Meg zîmbi destinsă.

Nu prea sigură cum să interpreteze zîmbetul, Casey spuse:

– Am moştenit acest loc. Mi s-a spus că şi pe tine în acelaşi timp. Dar azi este sîmbătă! Îţi cerea să lucrezi şi sîmbăta? continuă ea, uitîndu-se la vătrai.

Meg duse vătraiul la spate şi răspunse simplu:

– Lucrez în fiecare zi. Dacă n-aş face-o, cine ar avea grijă de el?

Casey nu-i aminti că el, Connie, nu mai era. Avea ceva delicat, fragil – privirea, înclinarea capului, uşoara deformaţie a umerilor.

– Nu-ţi dădea deloc liber?

Meg încuviinţă din cap.

– Oricînd voiam, dar niciodată nu voiam prea mult. Era un vis să lucrezi pentru doctorul Unger.

La ultimele cuvinte, ochii i se umplură de lacrimi.

O fiică surogat, se gîndi Casey imediat, observînd că Meg era foarte aproape de înălțimea și greutatea ei. *O fiică surogat care știa să întrețină o casă.*

Deci Casey ar fi eșuat și în privința asta. Menajul nu fusese niciodată printre prioritățile ei.

Cu mîinile în buzunarele de la spate, inspiră profund. Mirosea a piele, a cărți, a căldură, a pămînt umed. Încruntată, se uită la o plantă așezată în spatele stîlpului. Era plin cu mușchi spaniol și ferigă din abundență.

Meg îi urmări privirea și spuse repede pe un ton de scuză:

– Le-am udat prea mult. Jordan nu este azi și toată săptămîna m-am gîndit că păreau uscate. Dar probabil că el le-a udat ieri.

Jordan era grădinarul – Jordan de la Daisy's Mum, potrivit listei lui Casey. Presupunea că Daisy's Mum era unul dintre frumoasele magazine de flori din zonă care ofereau toate serviciile, apărut pentru a îngriji plantele tinerilor ambițioși și dinamici. Connie Unger nu fusese unul dintre ei, dar Daisy's Mum era bunicel și, dacă Jordan iubea casa, cine era Casey să se împotrivească?

– Am șters ce s-a vărsat. Numai că pămîntul va mirosi pînă cînd se va usca. Îmi pare rău.

– Nu-i nici o problemă, o încredință Casey și mai inspiră o dată, mai puțin sigură pe ea. Fără să se mai gîndească la fiica surogat, își zise că nu știe cum să se poarte cu o menajeră. Era prima din viața ei.

– Mi-ar plăcea să mă uit pe-aici. De ce nu te întorci... să cureți șemineul?

– Mă pregăteam să șterg cărțile de praf. Știi că între bibliotecă și bar sînt nouă sute douăzeci și trei de cărți?

Impresionată, Casey răspunse:

– Mi se pare că le-ai șters de multe ori.

– Aşa este, replică Meg mîndră. Nu există ceva mai rău decît să cauţi o anumită carte, să te cocoţi, să o tragi de pe raft şi să te umpli de praf pe faţă. Aşa era cînd am venit prima dată să lucrez pentru doctorul Unger. Doamna Wheeler era prea bătrînă să urce şi să şteargă cărţile. Vrei o băutură rece? Doctorului Unger îi place întotdeauna ceaiul rece.

– Mie nu, declară Casey fericită. Eu sînt adepta cafelei reci. Dar acum nu vreau nimic, mulţumesc. O să mai rătăcesc pe aici, mai spuse ea făcînd un gest larg spre uşi şi se întoarse. Un icnet o făcu însă să se uite înapoi.

– Părul tău, spuse Meg. N-am putut să-l văd din faţă. Nu mă aşteptam la această culoare.

Zîmbind şi ridicînd din umeri, Casey pomi spre camera de zi. Era o cameră lungă şi îngustă, cu plafon înalt, formată din două părţi distincte. Partea din faţă era mobilată cu fotolii şi scaune frumos îmbrăcate în catifea şi brocart, măsuţe din marmură şi lemn, lămpi înalte ce aruncau frumoase umbre ivorii, în timp ce în partea din spate domnea un pian mare. În fiecare parte se afla cîte o carpetă orientală şi, deşi existau diferenţe subtile în designul lor, domina roşul de Burgundia, pentru a se asorta cu tema camerei. Ferestrele erau flancate de draperii pînă la podea. Alături, din elegante suporturi de fier se revărsau ferigi.

Casey se uită pe măsuţe în căutarea unor fotografii. Nu se aştepta să găsească vreuna de-a ei, dar i-ar fi plăcut să vadă unele cu alte rude de-ale lui Connie. Din cauza naturii sale distante şi nesentimentale, oamenii îşi puteau închipui că nu existau rude, dar trebuia ca el să fi venit de undeva. Şi dacă existau fotografii, aici era locul lor – şi dacă nu cu rudele lui, măcar cu el cînd era mic. Vechile imagini sepia s-ar fi potrivit de minune într-o astfel de cameră. Cu toate acestea, nu era nici una pe-aici. Nici măcar pe pian, o piesă frumoasă, cu capacul ridicat.

În ciuda frumuseţii încăperii, Casey nu-şi putea imagina ce

făcuse rezervatul Cornelius Unger cu această cameră. Nu şi-l închipuia venind aici des. Mobila părea nefolosită, iar pianul putea avea doar rol decorativ. Pe pereţi erau vechi tablouri în ulei, ilustrînd păduri şi cîmpii, pe mese – candelabre şi vaze interesante, totul dovedea mîna unui decorator profesionist. Se îndoia că vreun obiect din această încăpere avusese vreo însemnătate specială pentru omul care fusese tatăl ei. Trebuia să uite de fotografii; nu exista aici absolut *nimic* de natură personală.

Se întoarse şi rămase în hol un minut, uitîndu-se în sus. Dacă ea căuta ceva personal, numai sus, la etaj, putea găsi. Gîndul o tulbura. La etaj era spaţiul lui intim. Nu ştia dacă era pregătită să-l încalce.

Amintindu-şi că bărbatul era mort, se mai destinse, iar curiozitatea o împinse în cele din urmă să urce scările.

Balustrada era netedă şi lucioasă; dacă tatăl ei o atinsese, cu siguranţă că amprentele lui fuseseră şterse. Coridorul de la capătul scărilor era înfrumuseţat cu vaze mari pline cu plante. De fiecare parte era cîte o cameră şi din mijloc pornea o altă scară.

Precaută, se apropie de încăperea din stînga şi privi înăuntru. În diferite nuanţe de albastru, se afla acolo un pat mare, un birou cu scaun, un şemineu şi un scaun frumos tapiţat. I-ar fi plăcut poate camera – albastru era şi culoarea ei preferată –, dacă nu ar fi arătat aşa de abandonată. Nici măcar coşurile cu iedera ce curgea în cascade, agăţate la ferestre, nu o schimbau. În spate era o baie. După ce aruncă o privire rapidă la prosoapele albastre, la tapetul care adăuga albastrului nuanţe pale portocalii şi la un halat de baie tot albastru – toate foarte moderne – se întoarse pe coridor.

Camera opusă era a lui. O simţi de cum se apropie, o intui după aspectul mai uzat la un capăt al covorului. Uşa era foarte puţin crăpată. Simţindu-se ca o intrusă de data asta, o împinse

puțin și se strecură în deschizătură. O lumină strălucitoare venea prin ferestre, dar interiorul rămînea întunecat. Nu întîrzie decît atît cît era necesar ca să vadă pomișorii de lîngă ferestre, patul greu în formă de sanie, un spațiu gol, un dulap dublu și ușa de la baie. Repezindu-se afară din cameră, Casey se simți deodată mai în siguranță și se întoarse să urce la următorul etaj.

Pe coridor, nu era nici o plantă, doar un singur tablou în ulei reprezentînd o pădure, apoi încă o scară și două uși închise. Deschizînd una dintre ele, descoperi un dormitor pentru oaspeți în liliachiu – pat dublu, un dulap, un scaun tapițat. Părea mai degrabă destinată depozitării, pentru că multe cutii de carton și lăzi umpleau majoritatea spațiului. Găsi încă și mai multe asemenea într-o cameră de vizavi, zugrăvită în bej. Și fiindcă paturile de aici erau mici, rămînea mai mult spațiu pentru a depozita ceva, ceea ce se și întîmplase.

Casey se simți ușor intimidată de numărul mare de cutii. Fișele active ale lui Connie fuseseră date unui coleg, dar bănuia că un număr impresionant de cărți și documente rămăsese aici. Femeia care îl idolatrizase în calitatea lui de profesionist se întreba dacă el lăsase instrucțiuni pentru a-și lăsa moștenire documentele unei biblioteci. Femeia care murea de curiozitate să-l cunoască se întreba dacă existau articole personale amestecate pe aici.

Se va uita. Va trebui să o facă. Chiar dacă nu ar fi curioasă, nu putea vinde casa pînă cînd nu elimina totul într-un fel sau altul.

Închise ușa celei de-a doua camere și urcă ultima scară. Mai abruptă decît celelalte, ducea la cupola pe care o admirase mereu din stradă.

Aici avu un sentiment total diferit. Era un spațiu mic, dar deschis, cu un acoperiș în formă de cupolă, grinzi la vedere, toate din lemn de stejar, și geamuri în față și în spate. Privi afară, spre Leeds Court, înainte de a se întoarce spre spatele casei. Din spatele unui trio de vaze cu ficuși, doar o canapea era plasată în așa fel încît să se poată vedea într-o curte interioară. Curtea interioară nu putea să aibă mai mult de doisprezece metri pătrați.

Era podită cu scînduri de cedru şi înconjurată de un perete pînă la nivelul taliei, din acelaşi lemn. Vaze de pămînt şi ceramică erau pline cu plante şi flori, toate strălucind în diferite nuanţe de verde. În mijlocul lor se afla un scaun pliant, trist în singurătatea lui.

Casey alungă un fior şi se concentră asupra priveliştii. Vîrfurile copacilor se aşterneau sub nivelul ei; de jur împrejur erau curţile vecine. În faţă se vedea un amestec de culori: tei galben-verzui, iederă de un verde profund, flori diverse, roşii sau roz, umbrele mari de curte, acoperişuri îndepărtate spre Beacon Hill în partea estică.

Într-o altă curte interioară, un bărbat îi făcu un semn cu mîna cînd îi întîlni privirea. Zîmbind îi răspunse la fel, apoi se întoarse spre casa ei.

Casa ei. Aşa era – cel puţin pentru scurt timp. Curtea interioară era deosebită şi cu siguranţă va contribui la valoarea de vînzare. Dacă i-ar adăuga şi un grătar, o masă cu scaune, cîteva suporturi cu torţe, nu îşi putea imagina un loc mai bun pentru o petrecere. Dar, desigur, Connie nu fusese un petrecăreţ. Aici era unul dintre punctele lor diferite.

Avea părul lui, cu toate că era imposibil ca Meg Henry să fi ştiut acest lucru. Bărbatul murise la şaptezeci şi cinci de ani, iar în ultimii cincizeci, părul, puţin cît mai avea, fusese alb. Cu mult timp înainte fusese blond şi, mult mai înainte, după cum spunea mama ei, avusese chiar blondul roşcat ca al lui Casey.

Casey avea şi ochii albaştri ai lui Connie, dar vederea perfectă a mamei sale. Aşadar, pe cînd Casey nu purtase niciodată ochelari de vedere, Connie purtase dioptrii mari care schimbaseră albastrul ochilor săi şi-i făcuse diferiţi de ai ei.

Revenind în casă, coborî scările. Uşile închise de la etajul al treilea erau o adevărată provocare şi se întreba dacă prin cutiile depozitate acolo nu erau cumva fotografii de-ale lui Connie din tinereţe. Sau poate imagini cu rude de mult pierdute ori cu ferma din Maine unde crescuse el. Biografia lui oficială oferea abia cîteva informaţii în plus faţă de cele declarate de el. Ştia despre fermă

fiindcă era unul dintre cele cîteva lucruri dezvăluite de maică-sa – şi asta numai ca să-i explice comparaţia dintre farmecul social al bărbatului şi acela al unui măgar.

Caroline Ellis nu era o femeie aspră. Nu îşi exprimase părerea despre Connie decît cînd o silise Casey – şi atunci, da, fusese părtinitoare, fiindcă avusese tot dreptul să fie. Bărbatul o iubise şi o părăsise, fără să nege că el fusese foarte neatent în relaţia lor. Caroline nu-i ceruse niciodată ajutorul, dar ar fi fost recunoscătoare dacă i-ar fi fost oferit. Cînd Casey crescuse şi ajunsese pe picioarele ei, bărbatul nu mai avusese nici o valoare pentru Caroline.

Casey avea propria ranchiună, dar era o legătură organică între Connie şi ea. Acea legătură primară justifica toată curiozitatea ei.

I se părea interesant ca acele cutii să fie îngrămădite şi ascunse în spatele uşilor închise, într-un loc prin care ar fi putut trece oricine fără să le vadă. Poate că unii oameni de valoarea lui Connie şi-ar fi dorit să îşi etaleze comorile, dar nu era genul lui. Se poate să fi fost preocupat de sine şi miop, dar nu era arogant. Trebuia să-i recunoască această calitate.

Apoi, era posibil ca numai el să fi fost cel care să fi urcat acele scări. Între canapeaua din spatele peretelui cu arbuşti plantaţi în vaze şi scaunul singuratic de afară era un loc perfect pentru ca un om, în singurătatea lui, să caute o lume la care nu avea acces.

Cu aceste gînduri, Casey refuză să resimtă simpatie pentru el. Dacă fusese singur, hotărî ea îndreptîndu-se spre scări, nu era decît vina lui. Avusese o soţie pe care o ignorase. Avusese colegi care i-ar fi putut fi şi prieteni dacă i-ar fi încurajat cît de puţin. Avusese o fată care ar fi venit în fugă la prima invitaţie, şi asta era adevărat, oricît detesta să recunoască. Poate că îi purta pică, dar ar fi venit într-o clipă dacă ar fi chemat-o.

Profund întristată, se grăbi înapoi spre etajul doi. Dacă el

ar fi fost un alt fel de om. Casey şi-ar fi putut imagina că renovase dormitorul albastru pentru ea. Singura cale de a şti că albastru era culoarea ei preferată ar fi fost o mică atenţie acordată din cînd în cînd.

Sceptică *în această privinţă,* continuă să coboare pînă la holul din faţă. Urmînd coridorul din stînga, găsi bucătăria pe sub arcada de la capăt. În puternic contrast cu sufrageria, bucătăria era luminoasă, cu pereţi albi, podele pardosite cu gresie albă, dulapuri şi mese de stejar. Zona de lucru dădea în spatele casei, cu dulapuri şi chiuvetă construite în jurul ferestrelor cu cercevele a căror manivelă era întoarsă în sensul de deschidere, permiţînd intrarea unei brize uşoare. Un loc pentru servirea mesei era amenajat în faţa ferestrelor înalte de unde se vedeau copacii din grădină.

Masa era rotundă, cu patru scaune plasate la distanţă confortabilă. Scaunele aveau pemiţe în carouri mari în alb şi verde, model repetat şi în perdelele cafenii, un coşuleţ plin cu şerveţele şi un prăjitor de pîine.

Aici, Casey se simţea mai bine decît în celelalte încăperi, deşi bănuia că asta se datora, parţial, mirosului de cafea proaspătă. Zărind un stativ cu căni, aruncă guma de mestecat într-un coş de sub chiuvetă şi îşi umplu o cană. Sorbi de cîteva ori stînd la fereastra din faţă, privind afară. Îşi imagina că tatăl său stătuse adesea aşa, pe jumătate ascuns ca atunci cînd şedea pe canapeaua din mansardă, vrînd să vadă lumea fără să fie văzut.

Cu un gest spontan, trase perdelele într-o parte şi-n alta.

Mulţumită că lăsase prima urmă în acest loc, părăsi bucătăria, cu cana în mînă, şi se îndreptă spre parterul casei. Peisaje marine atîmau unul după altul pe pereţii crem ai scării; picturile erau blînde şi atrăgătoare. Casey le admiră pînă cînd dădu de numele artistului într-un colţ: *Ruth Unger.* Soţia lui Connie. Din loialitate faţă de mama ei, întoarse privirea.

La parter găsi o uşă în dreapta şi, simţind că intra în spaţiul profesional al lui Connie, încercă atentă mînerul rotund, îl răsuci şi pătrunse într-o mică zonă de recepţie. Aici aşteptau probabil pacienţii pînă cînd îi chema Connie. Uşa dădea direct afară; era zăvorîtă. O alta, la capătul opus al încăperii, ducea în biroul lui Connie

Casey se întoarse prin hol în camera din cealaltă parte a scărilor. Aici, uşa era deschisă. Acesta era barul. Un loc confortabil, pe aproape jumătate din adîncimea casei, doar cu două ferestre mici, situate aproape de tavan. Dădea impresia de adăpost graţie pereţilor de un verde închis, numeroaselor piese de mobilier, pernelor împrăştiate şi păturii croşetate din lînă colorată. Între rafturile cu cărţi era un televizor şi o combină muzicală.

Cu capul aplecat, intră Meg, cărînd noi provizii pentru curăţenie. Abia cînd fu aproape de Casey ridică privirea şi se dădu înapoi, alarmată. Îi trebuiră cîteva momente înainte de a-şi reveni. Apoi zări cana din mîna lui Casey şi îi spuse cu regret:

– Ai luat cafea înainte să o pot răci.

– M-am liniştit, aşa că fierbinte a fost perfectă. Cafeaua e minunată, îi răspunse Casey zîmbind.

Chipul lui Meg se lumină la auzul complimentului.

– Mă bucur! Pot să-ţi mai aduc ceva?

– Nu, mulţumesc. Mă simt bine.

– Realmente nu ştiam că avea o fată. Nu pari mai mare decît mine, iar el era atît de bătrîn.

Ridică din sprîncene, temătoare; aveau aceeaşi nuanţă roşcată ca şi părul.

– Adică, eu nu ... nu-l critic.

– Ştiu, spuse Casey blînd. Am treizeci şi patru de ani. El avea patruzeci şi unu cînd m-am născut eu.

Liniştită, Meg zîmbi.

– Eu am treizeci şi unu. M-am născut în august. Sînt leoaică. Tu ce eşti?

– Săgetător.

– E o perioadă atît de bună a anului acum. Obişnuiam să pregătesc cina pentru Ziua Recunoştinţei doctorului Unger. Vreau să spun că serveam întotdeauna o masă mică şi drăguţă aici, deşi el cina şi în alte părţi.

– Cu soţia lui?

– Nu. Doar el. Totdeauna serveam masa cu o seară înainte pentru că în ziua sărbătorii se ducea să o vadă pe Ruth. Îi spun Ruth fiindcă aşa mi-a zis ea. De ce nu petrecea Ziua Recunoştinţei cu tine?

– Nu eram apropiaţi, spuse Casey încet.

– Erai cu mama ta?

– Şi cu prietenii. Întotdeauna erau destui fără familie.

– Aşa sînt şi eu, spuse Meg cu o falsă vioiciune. N-am avut altă familie în afară de doctorul Unger. Vioiciunea dispăru. Era un om bun. Îi simt lipsa, continuă ea cu un uşor tremur al bărbiei.

– Poate îmi vei povesti cîndva mai multe despre el.

I se părea o idee excelentă, căci dacă viaţa lui Connie devenea obiect de cercetare, atunci cu siguranţă Meg deţinea una sau două variante.

Cu buzele strînse, Meg aprobă dînd din cap şi, încă luptîndu-se cu emoţiile, porni spre scări.

Privind-o, Casey se gîndea că durerea ei putea fi cea mai puternică şi cu adevărat sinceră pentru acest om care îşi încheiase *atît de rece* treburile la sfîrşitul vieţii. Casey însăşi ar fi simţit o părere de rău pentru Connie dacă nu ar fi fost contracarată de furie.

Răsuflînd parcă uşurată, sorbi din cafea şi se întoarse spre bar. Era un loc de relaxare. Nimic în această cameră nu îngăduia să ţi-l imaginezi pe Connie aici. Fusese o persoană formalistă.

Nu îl văzuse măcar o dată fără cămaşă şi cravată. Dar aici nu putea purta aşa ceva. Nu puteai purta cămaşă şi cravată ca să te uiţi la *Povestea jucăriei* sau *Ultimul mohican* sau *Rătăcind neobosit prin Seattle,* şi astea erau doar trei filme din colecţia de casete video şi DVD-uri de pe rafturile lui. La fel de diversificată era şi colecţia lui de carte. Amestecate cu volume vechi legate în piele, erau numeroase romane bine cunoscute şi opere ştiinţifice recente, toate foarte uzate. Connie citise aceste cărţi. Casey se înfioră la gîndul că ţinuse pasul cu timpurile sale prin lectura cărţilor sau vizionarea filmelor.

Muzica era altceva. Privi şi LP-urile din dulapul de sub boxele stereo şi observă că întreaga colecţie era unidimensională, la fel de formală ca şi elegantul pian. Evident, Connie fusese un clasic înverşunat.

Casey nu atinsese niciodată în viaţa ei un pian sau un LP. Şi nici nu era adepta muzicii clasice. Ei îi plăcea bluesul.

Iată încă o incompatibilitate între tată şi fiică. Deşi aveau acelaşi păr şi aceiaşi ochi, erau două persoane foarte diferite – fără a mai vorbi despre preferinţa lui Casey pentru spaţii deschise şi aer proaspăt. Bănuia că, dacă şi biroul luí era la subsol ca această cameră, îl va considera şi pe acesta apăsător.

Într-un elan de bravadă, se întoarse în hol. La capătul lui era o uşă ce dădea chiar în birou. O deschise, se strecură înăuntru şi o închise la loc. Cu pulsul accelerat, se rezemă de uşă şi privi împrejur. Aproape că se aştepta ca el să fie acolo, aşteptînd, privind.

El nu era, desigur. Biroul era gol. Incontestabil cea mai mare cameră din casă, se întindea de la un capăt la celălalt al clădirii. Era însă zugrăvit în aceleaşi culori închise şi avea aceleaşi tapiţerii. Văzu mult lemn şi rafturi pe fiecare perete, unele dintre ele cu dulapuri la jumătatea inferioară, altele desfăşurîndu-se însă fără întrerupere din tavan pînă în podea. Percepu un uşor miros

de fum de lemn şi observă şemineul plasat în peretele cu rafturi din spatele ei, vătraiul fiind acum la locul lui, printre alte unelte, pe un stativ de fier.

La stînga ei se afla un birou mare, cu un scaun înalt, de piele. În dreapta, înconjurată de şase scaune de lemn, îmbrăcate toate în catifea reiată, se găsea o masă mare pentru conferinţe, iar în mijlocul camerei era un spaţiu pentru aşteptare cu o canapea lungă într-o parte, două scaune mari în cealaltă parte şi o măsuţă pătrată pentru cafea între ele. Canapeaua şi scaunele erau tapiţate cu o stofă de culoare închisă şi, lîngă măsuţa pentru cafea, se întindea un covor tot în culori închise; roşu, albastru marin şi verde, în mai multe nuanţe. Casey nu zăbovi prea mult cu privirea. Se uită dincolo de toate acestea, prin cele două ferestre franţuzeşti rămase deschise. Dar nu întîrzie nici cu ochii la ele, deşi erau foarte frumoase. Privirea îi alunecă afară, atrasă de o privelişte cu soare, flori şi pădure.

Cînd înţelese, i se tăie respiraţia. Dar dacă gestul următor fu o încercare a subconştientului de a da înapoi, Casey ratã momentul. Era dragoste la prima vedere. Era pierdută.

3

Mai tîrziu, Casey putea să bănuiască doar că pur şi simplu fusese cucerită de soarele care scălda grădina, în contrast izbitor cu întunericul încăperii. Sau că ceea ce îi plăcea ei era faptul că grădina nu corespundea imaginii pe care şi-o făcuse despre Connie. Sau că, fiind crescută de o mamă care iubea natura, grădina o făcuse să se simtă ca acasă.

Orice ar fi fost însă, locul o atrăgea implacabil. Strecurîndu-se prin uşa cu plasă, trecu pe sub o pergolă pe o cărare alcătuită din pietre mari, cu muşchi între ele. Soarele înălţat pe cer în toată splendoarea lui lumina nu numai cărarea, ci şi un vast strat de

flori, în dreapta ei. Văzu varietăți de alburi grupate laolaltă, sau rozuri; dincolo de acestea se vedea un ciorchine de roşu purpuriu şi albastru.

În stînga ei era un scaun pliant în fața a doi mesteceni groşi, cu încrengătură deasă pe trunchiurile albe aproape decojite. Pe o masă de oțel cu blat de sticlă, înconjurată de trei scaune, situată în mijlocul podelei de piatră, era un vas cu o zambilă în nuanțe de albastru-purpuriu. Aplecîndu-se deasupra ei, Casey îi respiră mireasma. Apoi se întoarse şi zîmbi. Nu trebuia să-i placă nimic din ceea ce-i aparținuse lui Connie, dar nu se putea stăpîni.

Grădina era surprinzător de mare, la început, pe lățimea casei, dar lărgindu-se întruna pe măsură ce se adîncea. Trei straturi urmau forma unui deal. Primul, unde se afla Casey acum, era şi cel mai cultivat. Pe măsură ce urca spre cel de-al doilea strat pe o cărăruie de piatră, răsadurile erau din ce în ce mai sporadice – un asortiment de tufişuri înflorite, o fîntînă arteziană ce clipocea, un grup de arțari şi un stejar.

Cel de-al treilea strat era doar pădure. Cărarea, acoperită aici din cînd în cînd cu pămînt, urca printre tufe verzi şi brazi. Completînd unul dintre colțurile din spate, poate mai bătrîn de douăzeci de ani după cum presupunea Casey, străjuia un castan măreț. Trunchiul lui se înălța, fără nici o creangă, pînă către soare, unde se desfăcea într-o coroană de frunze primăvăratice şi flori roz. La baza castanului era o bancă rustică din lemn.

În celălalt colț din spatele grădinii se afla un şopron ridicat lîngă gardul înalt de lemn care limita proprietatea. La jumătatea drumului dintre castan şi şopron era o uşă. Curioasă, Casey se apropie şi ridică zăvorul. Afară, aşa cum promisese avocatul, era un spațiu pavat cu cărămidă destul de încăpător pentru două maşini.

Închise uşa la loc şi se întoarse pe acelaşi drum prin grădină. În curtea interioară, se lăsă pe un scaun şi, cu cafeaua în față, se minună de tot ce era în jurul ei. Grădina era un giuvaier – strălucitoare, excelent îngrijită, şi cu un design deosebit. Frunze

abia înverzite alcătuiau un văl peste casele înconjurătoare, ca şi pe a ei, fără să creeze o senzaţie de înăbuşire. Pereţii laterali ai grădinii erau construiţi din piatră şi acoperiţi cu iederă. Pretutindeni domnea un miros sănătos de plante şi pămînt. Aerul era călduţ. Sub un arţar se zărea o pereche de cinteze ce se strecurau pe rînd printre gratiile unei colivii pentru a ajunge la tubul cu seminţe atîrnat în apropiere. Ciuguleau puţin şi de abia îşi luau zborul, că se năpustea o altă pereche.

Casey ridică faţa către soare. Închise ochii şi se îmbătă de căldura lui. Inspira adînc, bucurîndu-se de momentele de linişte.

Angoasa crizei de la serviciu se estompă concomitent cu încordarea provocată de gîndul la tatăl său, cu teama pentru mama ei sau chiar cu singurătatea care o ţinea trează noaptea. Aici, în grădină, găsise o pace neaşteptată.

Punînd rucsacul pe masă, se scufundă mai bine în scaun şi rămase să se bucure de soare. Ridica doar din cînd în cînd capul pentru a sorbi din cafea, dar era mult mai interesată să asculte foşnetul copacilor, ciripitul păsărilor ce zburau încolo şi încoace, clipocitul fîntînii. Era un loc minunat, justificînd prin existenţa lui preţul casei. Casey nu ştia probabil să facă diferenţa dintre călin şi merişor, dar ştia că, la oraş, grădinile nu puteau fi mai frumoase ca asta.

Sita de la uşă se deschise. Ridică puţin capul tocmai cînd apăru Meg ţinînd o tavă. O aduse direct la masa la care şedea Casey şi începu să descarce bunătăţuri.

O mireasmă îmbietoare o făcu pe Casey să exclame:

– Vai! Ce bine miros cornurile! Tu le-ai făcut?

– Nu, prietena mea, Summer, replică Meg. Deţine brutăria aceea de la colţ. Mă opresc acolo în fiecare zi în drumul meu. Sînt sigură că o ştii şi tu, spuse ea, indicînd cu degetul Charles Street. Vreau să spun că ai mai fost pe aici, nu-i aşa?

– Adevărul este că nu am mai fost.

– Nici măcar într-o seară, cînd nu eram aici?

– Nu.

Chipul lui Megera un caleidoscop de emoţii – schimbîndu-se într-o clipă de la surpriză la uimire sau jenă. Conştientizînd însă repede că nu-şi putea imagina aşa ceva, se întoarse la tava cu mîncare.

– Eu am făcut asta, spuse ea descoperind o omletă. Este cu brînză, ciuperci şi roşii. Aş fi adăugat şi ceapă, dar doctorului Unger nu-i prea plăcea.

Nici lui Casey.

– Văd însă arpagic.

– Doar puţin, recunoscu Meg repede, dar este foarte proaspăt. Tot vorbind puse cana de cafea a lui Casey alături, îi turnă una rece din carafă şi adăugă alături zahărul şi frişca.

– Le cultivăm acolo lîngă şopron. Jordan a amenjat o zonă unde cultivă arpagic, pătrunjel, busuioc, salvie şi cimbru. Doctorului Unger nu i-a plăcut niciodată arpagicul.

Casey nu ştia dacă ei îi va plăcea. Omleta arăta însă delicios şi se simţi brusc flămîndă. Cu un şervet alb cu verde pe genunchi, începu să mănînce. Meg nu rămase decît pînă o văzu că începe, apoi se întoarse în casă.

Mîncă toată omleta, un corn şi jumătate şi bău un pahar cu suc de portocale. Simţindu-se răsfăţată, coborî pe piatra încălzită de soare, se întinse şi îşi trase şapca pe faţă, aşteptînd să se facă digestia. Nu avusese de gînd să adoarmă, nici să ia un mic dejun îndestulător, dar cînd se trezi, soarele era încă mai sus pe cer, masa era curăţată şi nu mai rămăsese decît un pahar cu cafea rece.

Alungîndu-şi amorţeala, se ridică şi privi în jur. A ei? Greu de crezut. Problema era desigur ce să facă cu ea.

Meg reapăru, puţin mai îngrijită acum, ca şi cum îşi aranjase cît de cît părul, cămaşa, şosetele. Arăta nerăbdătoare.

– Mă gîndeam să pregătesc salată de pui pentru prînz. O prepar cu merişor şi nuci. E foarte bună.

– Oh, nu ştiu dacă pot să stau atît. Dar cînd Meg o privi uimită, adăugă: Am casa mea în Back Bay.

– Nu te muți aici acum? Este atîta spațiu, cu dormitoare, birou, grădină și bar. Aș putea face loc pentru lucrurile tale– știi, să-i curăț garderoba. O, sau poate vrei să o faci singură. Doar să-mi spui. Voi face tot ce vrei – adică absolut tot ce vrei.

Casey se gîndea că dacă ar fi ca cineva să atingă conținutul garderobei lui Connie, ar trebui să fie doar soția lui.

– Doamna Unger a fost aici?

– Da, dar nu a luat nimic.

– Nici măcar fotografiile personale? Așa s-ar fi explicat absența lor.

– N-am văzut niciodată fotografii.

– Poate sînt depozitate în cutiile de la etajul trei.

Meg se întoarse la auzul unui huruit îndepărtat. Apoi își rîse de ea.

– E uscătorul. Spăl lenjeria din dormitorul principal ca să fie proaspătă. Acum este a ta.

Casey voia să spună că ea are propriul dormitor, dar Meg plecase înainte de a putea scoate vreun cuvînt și probabil că era mai bine așa. Fata ar fi fost nervoasă dacă s-ar gîndi că ea plănuiește să vîndă casa.

La auzul vibrației telefonului său mobil de pe măsuța din curte, Casey îl scoase din rucsac, ridică capacul și privi numărul apelantului.

– Bună, Brianna, spuse ea veselă, cu mintea deodată limpede. Ea și Brianna fuseseră colege de cameră atît în colegiu, cît și după absolvire, cînd luaseră decizia conștientă de a îmbrățișa cariere diferite mai degrabă decît să-și deschidă un magazin.

Brianna rămăsese prietena cea mai apropiată a lui Casey. Fusese un colac de salvare în ultimii ani, umplînd golul creat de lipsa unei familii. Faptul că o știa la celălalt capăt al firului o făcea pe Casey să se simtă ea însăși, ceea ce explica de altfel și emoția ei.

Intuitivă ca întotdeauna, Brianna întrebă curioasă:

– Ce s-a întîmplat?

– Trebuie să vezi ceva. Eşti ocupată?

– Abia m-am trezit. Am stat pînă tîrziu azi-noapte.

– Vreo petrecere?

– O ceartă.

– Vai, draga mea!

Brianna oftă.

– Aceeaşi placă. Vrea să fiu ceva ce nu sînt. Dar acum a plecat la Philly pentru tot week-end-ul. Înveseleşte-mă. Ce trebuie să văd?

– O să-ţi dau o adresă. Pe Beacon Hill. Cît de repede poţi să ajungi aici?

Brianna era singura persoană căreia Casey îi vorbise despre legătura ei cu Cornelius Unger. Acum, ea tăcu o secundă mult prea lungă înainte de a întreba precaut:

– Vorbim despre Leeds Court?

– Exact. Casey o purtase cu maşina pe lîngă casă de multe ori. Îţi aminteşti cum să ajungi aici?

– Cu ochii închişi. Trebuie să mă îmbrac elegant?

Caseyzîmbi.

– Deloc. Eu am alergat pînă aici.

– Dă-mi douăzeci de minute.

–*A ta?* întrebă Brianna pe cînd stăteau alături lîngă poarta din faţă, măsurînd din priviri casa.

– Aşa se pare.

– Ce *super!*

– E doar un cuvînt pentru ea, spuse Casey pe gînduri. Un altul ar fi patetic. Aş fi fost mai fericită dacă-mi dădea un telefon înainte de a muri. Sau o scrisoare. O scrisoare ar fi fost chiar mai drăguţ.

– Nu era genul lui, Casey. Ştiai asta.

– Da. Dar mereu o parte din mine spunea că poate era

prea timid, ruşinos sau – *ceva*... ceva ce nu ştia cum să facă. Mereu am nutrit o mică speranţă că va găsi o cale.

– Poate asta este.

– Marele gest?

– Vorbesc serios, spuse Brianna. Este casa lui. A lui.

O poartă de fier se deschise cu puţin zgomot la jumătatea drumului de pe Court. Priviră într-acolo chiarcînd ieşea un bărbat. Avea în jur de treizeci de ani, era înalt, îmbrăcat într-o cămaşă sport multicoloră şi pantaloni scurţi, negri. Pe cînd ele îl priveau, se întoarse ca să ridice o bicicletă galbenă de curse, trecînd-o peste poartă.

– Oho! şopti Casey, dar nu se referea la bicicletă.

Brianna se aplecă mai aproape ca să şoptească:

– El cine e?

– Mă depăşeşte! Dar este foarte bine făcut.

Bărbatul încălecase, punîndu-şi între timp casca. Gata să-şi salte dosul atrăgător în şa şi cu un picior pe pedală ca să pornească, dădu cu ochii de ele. Descălecă şi, ţinînd bicicleta cu o mînă, se apropie de cele două tinere şi zîmbi.

– Dacă încercaţi să cumpăraţi această casă, le avertiză el, trebuie să vă spun că înăuntru este o stafie. O cheamă Angus şi locuieşte în dormitorul principal.

– Chiar aşa? întrebă Casey cu un zîmbet.

– Aşa mi s-a spus, dar, de fapt, sînt poveşti cu stafii pentru majoritatea caselor de aici. Chiar intenţionaţi să cumpăraţi?

– Depinde, spuse Brianna. Ne-ai recomanda vecinătatea?

El analiză întrebarea.

– E din ce în ce mai bine. Încet-încet vine o generaţie mai tînără în timp ce garda bătrînă se stinge.

Casey întoarse capul spre casa lui Connie.

– El era o gardă bătrînă?

– După cum arăta, da. Personal, n-am vorbit niciodată cu tipul. Era rezervat, închis, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ar fi bine să apară ceva proaspăt pe aici. Voi două sînteţi rude?

Nu era prima dată cînd li se punea întrebarea. Brianna avea părul închis în comparaţie cu blondul lui Casey, dar erau amîndouă de aceeaşi înălţime, aveau aceeaşi conformaţie, şi adesea, ca acum, erau îmbrăcate asemănător.

– Prietene, spuse Brianna.

– Am stat în aceeaşi cameră la colegiu, explică şi Casey. Eu sînt cea care mă uit la casă, ea doar mă însoţeşte. Şi pentru ca el să nu înţeleagă greşit relaţia lor, adăugă: Are un prieten.

– Cu care o cam termină, spuse Brianna repede. Iar *ea* are *doi* după ea, încheie arătînd cu degetul spre Casey.

– Greşit, ripostă Casey. Dylan este doar un bun prieten, iar cu Ollie am terminat-o. Apoi se uită la vecinul ei: Ce face un tip drăguţ ca tine într-un loc vechi şi îmbîcsit ca ăsta?

El rînji.

– Am crezut că am dat lovitura în investiţii bancare aşa că m-am mutat aici împreună cu soţia. Acum, că piaţa s-a blocat, aşteptăm un copil. Cred că îmi place să am o ipotecă în întregime.

Brianna şovăi: „Are o soţie".

Casey oftă: „Toţi cei buni sînt căsătoriţi".

– Şi cînd urmează să nască soţia ta?

– În august. Obişnuia să se plimbe cu bicicleta cu mine pînă i-a interzis doctorul. Dacă mai aveţi alte întrebări despre stradă, sunaţi la noi. Pe soţia mea o cheamă Emily şi i-ar plăcea să staţi de vorbă. Eu sînt Jeff şi acum simt nevoia să pedalez.

Şi ridicînd un deget la casca sa lucioasă, puse un picior pe pedală şi porni. Precaut, nu se aşeză în şa cît timp bicicleta sări pe pietre, ci doar atunci cînd o luă pe West Cedar. Cîteva clipe mai tîrziu, ieşise din raza lor vizuală.

Fără să tînjească după o cauză pierdută, Casey o călăuzi pe Brianna spre casă.

– Vino. Trebuie să vezi acest loc.

Porniră prin camera de zi, apoi urcară la etaj şi explorară dormitorul pentru oaspeţi.

– Culorile tale, remarcă Brianna în trecere.

Străbătură dormitorul lui Connie, camerele de la etajul trei, apoi curtea interioară şi bucătăria. Dacă Brianna observase picturile de pe scările ce conduceau la etajul inferior şi citise numele soţiei lui Connie, fusese destul de înţeleaptă să nu comenteze. Ajunseră în bar, apoi în birou, dar acesta din urmă nu era decît un preludiu pentru grădină. Ca şi Casey, Brianna se simţi imediat atrasă într-acolo. Soarele se deplasase suficient pentru a încălzi banca de lemn de sub castan, aşa că se aşezară acolo. Locul era la fel de intim ca orice încăpere din casă.

Brianna studie casa.

– Asta e glicină, pe pergolă. Este frumoasă. Tot locul este frumos.

Casey ridică genunchii şi îi cuprinse cu mîinile. Nu se uita la casă, ci la grădină. Verdeaţa o liniştea.

– Aş fi vrut ca momentulsă fi fost mai potrivit. Se petrec atîtea în viaţa mea acum.

– Te-ai hotărît în legătură cu postul de profesoară?

– Nu.

– Cînd trebuia să-i anunţi?

– Săptămîna trecută.

– Mama ta te reţine?

– Parţial. Aş putea-o muta în Providence. Dacă ar fi acolo, ar putea-o vizita prietenii săi. Nu mi-au plăcut totuşi condiţiile de acolo. Aici este mai bine.

– Dar mereu ai vrut să predai.

Atunci Casey se uită la casă. Şi-l imagina pe Connie stînd la fereastră, privind afară, spunîndu-i acelaşi lucru, dar pe un ton mustrător.

– Mutarea este o problemă şi nu e vorba doar de mama. Mai este afacerea. Prietenii, de asemenea.

– Chiar ai rupt-o cu Oliver?

Casey strîmbă din nas.

– Mda. Poate că sînt nebună. E un tip drăguţ.

– Săptămîna trecută era „grozav".

– Ei bine, chiar îmi doream să fie, dar nu este. Adică, unele femei vor crede că este, dar eu? Nu. Sîntem pe poziţii diferite. El este deja acolo – are un cabinet de avocatură, un BMW, o casă la periferie.

– Şi copii.

– Aha, îi văd în fiecare week-end, dar ei îmi plac, sînt grozavi, amuzanţi, interesanţi şi spontani.

– Sună de parcă ţi-ar plăcea mai mult de ei decît de Ollie.

– E adevărat şi de aceea s-a şi terminat relaţia noastră, pentru că nu vreau ca ei să sufere.

– Dar Dylan? Chiar este doar un bun prieten?

Casey amînă puţin răspunsul.

– Mda. Chimie zero. Şi cu asta, considerînd discuţia încheiată, inspiră profund. Florile astea miros aşa de bine. Toată grădina este o bijuterie.

– Şi face ca mutarea în Providence să fie şi mai greu de acceptat.

– Nu neapărat, spuse ea.

Refuza să-l lase pe Connie să fie cel care o reţine. Oricare dintre celelalte îndoieli legate de mutare erau mult mai constrîngătoare.

– Casa o pot vinde.

– Este genul de loc pe care visai să-l ai. De ce l-ai vinde?

– Pentru că a fost al lui.

– Pentru asta ar trebui să-l păstrezi.

– Dacă-l păstrez, îl invit să judece fiecare lucru pe care-l fac.

Brianna putea să analizeze atît sentimente şi gînduri la fel de bine, ca şi cliniciana de-alături. Ceea ce-i plăcea lui Casey la ea era faptul că mai întîi de toate ajungea repede cu picioarele pe pămînt. Aşa că acum îi spuse:

– Connie este mort.

– Trupeşte, aprobă Casey. Spiritual, nu. În mintea mea, el este prezent peste tot în casă.

– Este el sau stafia care locuieşte în dormitorul principal?

– Angus? Bun nume pentru o stafie. Nu, nu ea. Vorbesc despre Connie. El este acolo în sensul cel mai larg al cuvîntului.

– Ei bine, eu nu l-am văzut. Locul este aproape la fel de impersonal ca şi garsoniera ta.

– Pardon? Garsoniera mea nu este impersonală. Lucrurile mele sînt peste tot.

– Dezordinea nu înseamnă personal. Ea nu înseamnă decît că nu este îngrijită şi nu despre asta vorbesc. Pereţii tăi sînt goi. Rafturile tale sînt pline cu cărţi de specialitate. Frigiderul tău nu conţine nimic care să dea vreo indicaţie despre tine sau despre prietenii tăi.

– Avizierul meu este plin cu tablouri personale.

– Puse aiurea. Prinse cu panglici. Atîrnînd precar unul peste altul, de parcă n-ai şti dacă stau sau nu, iar ţie nu pare să-ţi pese. Ai tot vorbit că vei pune draperii de cînd ai cumpărat casa, dar nu te-ai dus niciodată prin magazine să cauţi.

– Sînt scumpe. Şi apoi sînt grevată de ipotecă. Dacă vînd acest loc, pot să plătesc ipoteca de zece ori.

Teribilul adevăr le reduse pe amîndouă la tăcere. Apoi în liniştea care urmă izbucniră sunetele oraşului. Zgomotul traficului ajungea pînă aici de pe autostradă, sporit de o sirenă sau de un claxon. Un elicopter zbură peste State House. Un autobuz trecu, parcă gemînd şi mormăind, pe Beacon Hill.

Casey le simţea ca venind dintr-o altă lume. Aici, în grădină, erau mirosuri de pămînt reavăn, flori înmugurite şi apă ce picura încet peste pietrele tocite de vreme. Iar sirena, claxonul, zgomotul autobuzului, toate erau anihilate de foşnetul frunzelor atunci cînd vreo veveriţă alerga, în stejarul din apropiere, cu ochii la hrana cintezelor. Năpustindu-se pe o ramură, se arunca mai întîi cu capul înainte spre tubul cu seminţe care înconjura colivia. Cînd nu se putea strecura printre gratii, încerca să roadă o gratie, apoi

o a doua şi o a treia. Cu timpul renunţa, sărea pe pământ şi fugea.

– Se simte descurajată? reflectă Casey. Se simte confuză? Simte dezaprobarea în ochii părinţilor? Nu. Pur şi simplu... merge... mai departe. Cred că mi-ar păcea să fiu veveriţă.

– Nu, nu ţi-ar plăcea. Am văzut una făcută terci cînd veneam încoace. A păţit-o pentru că nu are minte să se uite în ambele părţi.

Cu o grimasă, Brianna continuă:

– Nu că tu ai privi în ambele sensuri. Apoi adăugă grav: Îi vei spune lui Caroline despre asta?

Casey simţi durerea pe care acest gînd i-ar fi provocat-o mamei sale.

– I-am spus deja. Nu a mişcat nici o geană.

– O, Casey.

– Vorbesc serios. Am crezut că o va pune pe picioare – ştii, să o pună pe jăratic şi să mă privească în ochi, să-mi spună ceva perfect rezonabil, care să mă facă să mă simt vinovată. Întîlni privirea Briannei. Dar n-a scos un cuvînt.

Nici Brianna nu zise nimic. Ar fi putut să spună *Fireşte că nu. Este foarte aproape de momentul în care creierului va fi mort.* Dar Casey nu ar vrea să audă aşa ceva. Se certaseră de mult ori pe tema asta. Casey se agăţa de credinţa că mama ei auzise ceva, simţise ceva, gîndise ceva. Ştiinţa medicală spunea că o asemenea probabilitate era foarte mică. Totuşi, erau unde ale creierului. Chiar dacă slabe, ele existau.

– Ar fi fericită să ştie, Brianna? întrebă Casey.

– Da. Caroline te adoră. Vrea tot ce e mai bun pentru tine. S-ar înfiora de plăcere că ai ajuns aici.

Casey voia să o creadă, dar avea propriile îndoieli. Se simţea ca o trădătoare stînd aici, în grădina lui Connie.

Cu greutatea acestui gînd, se lăsă să alunece pe pămîntul gol. Şedea pe călcîie, apoi îşi lăsă toată greutatea corpului pe coapse. Cu fruntea atingea pămîntul, iar mîinile îi atîrnau pe lîngă ea. Ridicînd palmele, închise ochii şi inspiră lung, adînc.

Pămîntul avea un miros puternic. Îi simţea umezeala cu fruntea. Inspiră repede, o dată, de două ori şi aşa mai departe, urmărind să-şi golească mintea, să alunge îngrijorarea, să se relaxeze bizuindu-se pe forţa pozitivă a energiei create de corpul său.

– Te ajută? o întrebă Brianna de undeva de sus.

Casey se concentră pe răcoarea primordială a pămîntului. Inspira adînc şi încet.

– Mmm.

– Telefonul tău zbîrnîie pe masă?

– Ignoră-l, murmură ea printre inspiraţii. După un minut, roti capul dintr-o parte în alta, întinzînd cu grijă gîtul.

– Încă mai vibrează, spuse Brianna, arătînd spre telefon.

– Ia un mesaj, rosti Casey repede o instrucţiune. Mama ei nu va pleca nicăieri. Doctorii erau alarmişti. Prietenii puteau să mai aştepte, nu voia să vorbească nici cu Oliver, nici cu Dylan, iar clienţii nu o sunau pe mobil.

– Alo?...Nu, sînt Brianna. Cine... O, bună, John. Casey nu poate să vină la telefon... Nu, este puţin... Sînt sigură că *n-ai fi sunat* dacă nu era important, dar nu poate să vorbească pentru moment.

Casey expiră şi, ridicîndu-se, întinse mîna chiar cînd Brianna se întorcea cu telefonul. Îl duse la ureche şi spuse:

– Sper să fie de bine.

– Cred că este, o informă John delicat. Am luat hotărîrea de a părăsi grupul.

Casey simţi că îi înţepeneşte coloana vertebrală.

– De ce părăseşti grupul?

– Walter Ambrose şi Gillian Bosch. Au un birou gata pregătit pentru mine. O recepţioneră îmi sună deja clienţii să-i anunţe schimbarea.

– Şi cu noi cum rămîne? Cu grupul nostru? Cu chiria?

– După cum văd eu lucrurile, eu mi-am plătit chiria în fiecare lună. Dacă Stuart a ales să o păstreze el, asta e problema

proprietarului... lasă-l pe el să umble după Stuart, iar cît despre grup, mie nu-mi mai convine. Vreau să ies din asta, Casey. Am o afacere şi o reputaţie.

– Şi eu am, spuse Casey.

– Am lucruri mai bune de făcut decît să mă cert cu voi, doamnelor.

– Şi eu am, insistă Casey.

– Gata, am încheiat.

– Şi eu, strigă Casey, nedînd înapoi. Sufocată de indignarea provocată de unul care nu catadicsea să uşureze situaţia, îi spuse lui John toate planurile ei aşa cum îi veneau în cap. Doar cînd închise telefonul îşi privi prietena cu aerul că se întreabă: „Ce-am făcut?"

4

Casey nu spunea nimic. Îşi ţinea doar respiraţia şi se uita la Brianna.

Trecu ceva timp pînă să vorbească Brianna.

– Nu că tu ai privi în ambele sensuri.

– Bine, recunoscu Casey, raţionînd cu voce tare. O să mă instalez aici, dar nu e chiar o nebunie, nu-i aşa? Am un birou pus la punct. Am o sală de aşteptare cu intrare proprie. Şi chirie zero.

– Mai adineauri spuneai că vrei să vinzi casa.

– Asta a fost înainte de hotărîrea lui John. Fără el nu există nici un grup. Şi, vorbind, conştientiză realitatea. Va trebui să găsim un alt psihiatru, pentru că o afacere în grup are nevoie de cel puţin unul şi asta înseamnă să dăm un anunţ şi să intervievăm candidaţi. Dar înainte de toate trebuie să-mi răspund la o întrebare: Vreau să rămîn cu Marlene şi Renée? Şi – apoi, mai este problema găsirii unui alt loc, pentru că nu are nici un sens să acoperim chiria din urmă, mai ales acum cînd John se spală pe mîini de tot.

Are dreptate: noi toţi ne-am plătit chiria. Stuart a semnat contractul; el a strîns banii şi i-a băgat în buzunar şi a dispărut în ceaţă. Dacă proprietarul urmăreşte pe careva, el va fi acela. Poate că ar trebui să fiu îngrijorată că i s-a întîmplat ceva îngrozitor, dar eu n-am prea avut de-a face cu el. Acum înţeleg de ce. Şi-a abandonat soţia, pentru care *sînt* îngrijorată, dar pentru Stuart? Vorbim despre un şarpe. E pe undeva, trăind pe banii cîştigaţi cu greu de mine. Ei bine, am o afacere care merge mai departe şi am nevoie de un spaţiu în care să-mi primesc clienţii. Se uită către birou. Îţi poţi imagina? Să-mi primesc clienţii acolo, să privesc afară şi să văd grădina? E terapie curată.

– Este spaţiul tatălui tău.

– A fost. El este mort. Ai subliniat deja acest lucru.

– Corect, dar cînd am făcut-o, ai zis că în mintea ta el mai trăieşte încă.

Casey inspiră adînc.

– Ei bine, va trebui doar să-mi mai dau osteneala la capitolul ăsta. Şi atît tu cît şi eu ştim că cel mai bun mijloc este de a înfrunta situaţia. De a-l înfrunta pe el. De a înfrunta leul în vizuina sa. Şi aici este vizuina lui.

– Vei vinde garsoniera?

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit atît de departe. Adică, vreau să spun că nu vorbim neapărat despre o decizie permanentă. A rămîne aici poate fi ceva temporar.

– Cît de temporar? Providence nu poate să aştepte prea mult.

– Lucrurile se petrec aşa dintr-o raţiune, spuse Casey ridicînd telefonul. Dacă fac efortul de a mă stabili aici, de a-mi chema clienţii, de a începe chiar şi pentru scurt timp, poate că sînt predestinată să trăiesc în Boston. Poate că mama se va trezi. Poate că domnul potrivit locuieşte pe aici şi mă va vedea dacă

stau suficient pe afară, în curte. Poate că-mi doresc mai mult afacerea cu o clinică decît îmi doresc să predau.

Căută un număr şi făcu apelul.

– Şi dacă este aşa, poate că dispariţia lui Stuart şi pierderea lui John erau sortite să se întîmple.

Cu ochii la Brianna, aştepta răbdătoare la telefon să-şi audă prietenul răspunzînd.

– Bună, spuse vocea de pe robotul telefonului. Sînt Joy. M-aţi prins într-un moment greşit, aşa că lăsaţi-mi un mesaj şi vă voi sunaeu.

La bip, Casey spuse:

– Sînt eu şi-mi pare rău că nu eşti liber, pentru că planul A este să fii aici, acum, cu Bria şi cu mine. Fiindcă nu eşti acasă, trecem la planul B. Dau o petrecere cu prilejul mutării cabinetului mîine dimineaţă şi am nevoie de tine. Strîngem lucrurile din Copley Square şi le mutăm în Beacon Hill, iar premiul de la sfîrşit este o gustare în Grădina Edenului. Aşa că să fii la mine mîine dimineaţă la nouă. Ştiu că este devreme, dar, crede-mă, te vei distra. Ne vedem atunci.

Zîmbea cînd întrerupse apelul şi repede luă un alt număr din memoria telefonului.

– Gustare? întrebă Brianna.

Casey făcu apelul.

– Îhî. Duse telefonul la ureche.

– Menajera ta?

Casey confirmă dînd din cap.

– Ar trebui să-i guşti omletele.

O mişcare în dreptul uşii îi atrase atenţia.

– Poftim. Priveşte.

Meg apăru cu o altă tavă. Dacă ideea era să o impresioneze pe Brianna, nu putea exista un moment mai potrivit.

– Bună, Darryl, spuse Casey cînd veni răspunsul. Eşti omul de care am nevoie.

– E vreo propunere romantică?

– Dacă ar fi, soţia ta m-ar ucide. Apropiindu-se ca să vadă mai bine bunătăţile de pe tavă, Casey continuă: Am nevoie de voi amîndoi mîine. De fapt, am nevoie de camioneta ta.

Îi explică ce se întîmpla în timp ce Meg aşeza tava pe măsuţa din curtea interioară şi trăgea două scaune alături.

– Jenna va fi încîntată. I-a displăcut de la început grupul meu.

Jenna, soţia lui Darryl, fusese în aceeaşi clasă cu Casey, Brianna şi Joy.

– Aşa că pică bine să fie acolo cînd fac ruptura. Şi la sfîrşit va fi o trataţie – o gustare în grădina din Beacon Hill.

Meg aşeza pe farfurii salata de pui promisă mai devreme. Arăta spectaculos.

– *O să-ţi placă,* Darryl. Hei, trebuie să închid. Va fi distractiv. Poţi să vii?

– N-aş pierde aşa ceva, promise Darryl.

Încheind conversaţia, Casey se concentră asupra mesei. Puiul era aşezat pe un strat de salată verde Bibb şi garnisit cu comuri cu pepene şi mosc, morcov şi salată de lăptuci, pîine crocantă puţin uleioasă. Şi de parcă n-ar fi fost suficient, Meg mai umplea două pahare dintr-o cană.

– Spune-mi că este limonadă proaspătă, se aventură Casey.

Megzîmbi.

– Da, este. Era a doua preferinţă a doctorului Unger, după ceaiul cu gheaţă.

Brianna o salvă pe Casey de la o reacţie, spunînd:

– Ador limonada proaspătă.

Şi lui Casey îi plăcea. Şi îi era chiar sete. După ce goli paharul, se întoarse către Meg:

– Am o întrebare. Dacă aş avea mine vreo doisprezece invitaţi aici, mîine, între unsprezece şi doisprezece, ne-ai putea pregăti o gustare?

Ochii lui Meg se umplură de un entuziasm copilăresc.

– Doisprezece oameni e un nimic. Ce ţi-ar plăcea?

Casey şi Brianna schimbară o privire.

– Plăcintă, spuse Brianna. Pizza.

– Ştiu să fac pizza, replică Meg.

– Omletă, cornuri şi brioşe, adăugă Casey

– Asta-i uşor.

– Limonadă. Apă carbogazoasă, cafea.

– Am deja un stoc în casă.

– Şi salată. Salată de pui?

– Dacă tot mîncaţi pui acum, se oferi Meg, de ce nu aţi servi salată de şuncă şi de homar mîine?

– Salată de homar, spuse Brianna cu respiaţia tăiată.

– Preferata mea, zise şi Casey ridicînd ambele mîini. S-a făcut, Meg.

Lucrurile fiind hotărîte, se aşeză la masă ca o doamnă, desfăcu un alt şerveţel alb cu verde şi o invită pe Brianna cu un gest să i se alăture.

Duminică dimineaţă sfîrşiră prin a fi paisprezece la gustare. Era o zi senină şi călduroasă şi Meg aşezase în grădină o masă, pe care pusese toate felurile de mîncare despre care vorbiseră în ziua precedentă. Nu discutaseră însă despre desert şi Meg alesese prăjituri italieneşti. Toţi musafirii se întreceau în complimente.

Mîncară pe săturate şi pe merit după ce munciseră pe rupte cîteva ore să împacheteze lucrurile lui Casey şi să transporte cutiile în casa de pe Beacon Hill. Şi fiindcă ea nu se atinsese de rafturile lui Connie, despachetară doar cutiile care conţineau dosarele şi care se potriveau de minune într-un spaţiu eliberat mai înainte de un coleg de-al lui Casey. Restul cutiilor le aşezară în teancuri pe hol. O dată instalat şi computerul în care avea programul ei, notiţele pentru fiecare caz, informaţiile despre taxe, de Evan,

prietenul ei expert în ale calculatorului, îl conectă la rețeaua de internet. Casey era gata să-şi înceapă activitatea dacă prietenii ei nu ar fi fost încă acolo.

Şi ei nu se grăbeau să plece. Se mai bucurau de încă o cafea cu gheață, mai ronțăiau o bucată de pizza, se mai întindeau pe pămînt după soare şi se relaxau. Au stat cît au putut de mult, ignorînd propriile preocupări pînă în ultimul minut. Apoi, la diferite intervale, au plecat cu toţii nu fără părere de rău.

Pînă pe la mijlocul după-amiezei, liniştea cuprinse din nou locul. Grădina fusese curățată de orice urmă de petrecere. Meg plecase. Casey şedea pe banca de lemn de sub castan, cu Brianna în stînga şi Joy în dreapta. Pînă la urmă, plecaseră şi ei. Singură în pădurea din grădină, Casey se uită înjur cuprinsă de o toropeală care nu avea nimic de a face cu ceea ce băuseră.

Doarcu o săptămînă înainte nu şi-ar fi imaginat această scenă nici în cele mai îndrăznețe visuri. Da, într-adevăr, proprietatea era o responsabilitate imensă, lăsată pe umerii ei fără vreun „te rog" de omul care nu-i acordase o clipă în treizeci şi patru de ani. Dar chiar îi plăcea grădina, cu adăpostul alcătuit de ramurile copacilor, cu florile pline de viață, cu cărările umbroase, cu păsările, veveriţele şi fîntîna ei; era o oază. Restul casei o aprecia rațional. Aici în grădină, se crea o legătură visceralã.

Gîndul îi stîrni un sentiment vag de vinovăție.

Ceva mai tîrziu porni să o vadă pe Caroline. Beacon Hill era la o aruncătură de băţ de Fenway, dar părea departe din cauza traficului şi pentru că trebuia să treacă prin Back Bay să-şi schimbe hainele. În cele patruzeci de minute cît dură totul, mintea îi zbură în Providence.

Făcuse călătoria Providence–Boston de atîtea ori încît ştia drumul cu ochii închişi. Cînd împlinise treisprezece ani, începuse să folosească trenul împreună cu prietenii ei. Se plimbaseră în jurul Commonului, prînziseră în Copley Place, priviseră vitrinele

magazinelor de pe Newbury Street. Într-un magazin de pe Boylston, Casey îşi găurise urechile pe cînd avea cincisprezece ani, iar la şaisprezece aflase că tatăl ei biologic locuia în Boston şi descoperise Beacon Hill.

Pe atunci obţinuse şi permisul de conducere şi cam aşa începuse călătoria pe care o făcea mintea ei acum, modificată pe parcurs doar cînd Caroline se muta dintr-o casă în alta. Primele ei amintiri erau legate de o casă de cărămidă din zona Blackstone din Providence. Caroline epuizase aproape toate economiile cumpărînd casa, dar ca mamă singură care avea nevoie şi de un venit, şi de flexibilitate, începuse să vîndă titlurile de proprietate şi astfel se conturase perspectiva unei căsuţe. Se luptase vreo doisprezece ani, şi cu casa, şi cu profesia. În cele din urmă reuşise să cumpere o casă în stil victorian, cu un pogon de pămînt, la periferia oraşului şi îşi pusese la treabă talentul artistic ţesînd bunuri necesare unei gospodării. Astfel, de la un singur război de ţesut ajunsese la patru, apoi la cinci şi şase, după care angajase o asistentă ca să lucreze ţesătura proiectată de ea. Garajul devenise atelier, dar repede neîncăpător. Ca urmare cumpărase o fermă de oi, puţin mai departe şi începuse să-şi producă lîna necesară.

În momentul accidentului mai avea cîteva oi. Pe atunci însă o interesa în principal rasa Angora. Le ţinea în spaţii speciale, construite în spatele casei, cu aer condiţionat şi căldură permanent controlate. Le curăţa locurile din două în două zile, şi le peria din patru în patru zile. Le hrănea cu multe proteine, cu fîn pentru duritate şi cu apă proaspătă. În schimb, îi dădeau lînă frumoasă, bine mirositoare, de patru ori pe an. Aveau o mare cerere de lînă, toarsă sau nu.

Prinsă în traficul din Boston, părăsi mintal bifurcaţia străzii rurale la cutia poştală pictată de mînă, care marcase drumul de acces al lui Caroline. Pe cîmpurile largi, păşteau oi; iarba abia dăduse în vremea aceasta a anului, pomii erau plini de frunze noi de primăvară. Apropiindu-se de fermă, totul părea fără îndoială drăguţ şi pastoral.

Casey nu se putea abține să nu facă niște comparații. Legătura viscerală pe care o resimțise în grădina din Beacon Hill? Niciodată nu simțise așa ceva la ferma mamei. Locul fusese la fel de natural ca și Caroline, la fel de direct și deschis. Ceea ce vedeai, primeai.

Lui Casey îi plăceau subtilitățile, complexitatea. Terapeutul din ea voia să ridice vălul ce ascundea o personalitate, un loc sau eveniment. Ferma mamei sale era agreabil de vizitat, dar nu-i reținuse niciodată prea mult interesul.

Cu un sentiment de vină accentuat, își strecură Miata ei roșie într-o parcare la mică distanță de sanatoriu. Purta o bluză albă cu pantaloni largi negri și sandale cu toc înalt; își prinsese părul la spate cu o baretă lată. Cu geanta pe umăr, urcă scările și intră.

Mai erau și alți vizitatori. Îi cunoștea pe toți după înfățișare, dacă nu și după nume, și-i salută. Urcînd cele două scări spre etajul al treilea, flutură mîna în semn de salut către asistenta de serviciu de la birou și merse mai departe în josul coridorului.

Duminica era una dintre zilele cele mai dureroase. Nu știa exact ce o făcea să fie așa, dacă era soarele ce intra pe fereastră, felul în care asistenta îi așezase capul lui Caroline sau ceva ce venea din interiorul acestei colivii în care doctorii spuneau că nu există nici urmă de substanță. Cruzimea cu care soarta o lovise pe mama sa o reținu blocată la ușă timp de un minut.

Caroline era frumoasă. La nici cincizeci și cinci de ani, avea un păr lung și incredibil de des, care cu anii ajunsese argintiu, fără să o îmbătrînească totuși. Fața palidă, dar netedă, era de o expresivitate plină de delicatețe. Zîmbea adesea.

Sau obișnuia să o facă, se corectă Casey, pentru că acum chipul ei nu mai avea nici o expresie. Trăsăturile ei erau la fel de imobile ca de fiecare dată cînd o vizitase Casey în ultimii trei ani. Dacă ar fi deschis bine ochii, nu așa, abia mijiți, privirea ei ar fi

emanat căldură. Dacă ar fi vorbit, ar fi avut buzele umede. Dacă ar fi fost interesată de conversație, ar fi stat ridicată, cu bărbia în palmă și cu ochii aceia plini de încîntare.

Caroline avea douăzeci și unu de ani, era elevă în anii superiori de colegiu cînd urmase un curs de psihologie avansată ținut de Connie. Atunci fusese concepută Casey. Fata își imagina că el fusese vrăjit de înfățișarea mamei sale – deși în realitate nu avea nici o idee cine fusese vrăjit mai întîi și cum se desfășurase toată povestea. Caroline nu vorbise niciodată despre ea, iar pe Caseynu o lăsase inima să pună întrebări. Nașterea ei îi schimbase viața lui Caroline pentru totdeauna. Dacă nu ar fi fost noaptea aceea, cine știe ce ar fi ajuns Caroline acum? Poate și-ar fi continuat studiile la un nivel mai avansat. Poate ar fi avut libertatea să-și urmeze dragostea pentru artă și să continue să scrie ori să predea. Poate că ar fi devenit un artist renumit în textile și ar fi călătorit prin lume. Neîmpovărată de grijile unui părinte singur, s-ar fi căsătorit și ar fi avut o casă plină de copii cu un bărbat care ar fi plătit taxele fără să ducă ea grija.

Un lucru era sigur: nu ar fi fost în acest pat de spital. Caroline traversa o stradă în Boston, venită în vizită la Casey, cînd fusese lovită de o mașină. Traumatismul provocat de impact îi atinsese creierul și o lăsase fără oxigen suficient timp pentru a accentua dezastrul. Deși respira fără aparat, urmînd ciclul veghe–somn, și făcea mișcări reflexe din cînd în cînd, nu dădea nici un semn că ar procesa ceva de natură inteligentă. Trăia dependentă de hrana artificială și de hidratare.

Dacă nu ar fi existat Casey și nu ar fi făcut călătoria aceea, Caroline ar fi, în viață, sănătoasă.

Refuzînd să creadă că nu va mai fi bătrîna ei înțeleaptă dintotdeauna, Casey înaintă de la ușă.

– Bună, mamă. O sărută, îi luă mîna și se cocoță în locul obișnuit de pe marginea patului.

– Bună, drăguță, îi spunea Caroline cu o plăcere evidentă, la fel de primitoare ca întotdeauna.

Dacă ar fi fost în Providence, ar fi fost desculță, cu o cămașă mare, cu pulpanele fluturînd și cu niște blugi decolorați care îi sublinau trupul zvelt. Dacă tocmai ar fi venit de la duș, ar fi purtat prin aer mireasma de eucalipt proaspăt, înfășurîndu-și părul umed în jurul unei mîini și prinzîndu-l cu abilitate în creștetul capului cu o andrea de bambus.

Da, ea și tricota. Nu doar creștea oi de Angora, le recolta lîna, o torcea, vopsea, țesea, ci făcea și pulovere. Și mănuși groase și fulare. Ardea de nerăbdare să tricoteze pentru un nepot. Îi spunea adesea lui Casey.

– Mă bucur că ești aici, spuse ea acum. Am o poftă grozavă să gătesc. Să fac un ostropel de berbec?

Casey simți un fior în adîncul sufletului.

– O, nu! Rambo?

Caroline alungă ideea.

– A murit în pace. Eram cu el. A trăit mult.

Raționa. Rambo fusese oaia ei preferată. Îi va simți lipsa, Casey o știa.

– Îmi pare rău, mamă.

Caroline își șterse nasul cu dosul mînecii.

– Ei bine, s-a dus. Undeva, acolo sus, este fericit. Vreau să sărbătoresc asta.

Casey nu voia. Mai trecuseră prin așa ceva, în alți ani, cu alte oi.

– Știu, replică mama, chiar nu poți să vezi cum mănînc ceva ce-am iubit, dar așa e mersul firesc al lucrurilor, drăguță. Este o onoare pentru un animal ca Rambo nu numai să producă lînă în timpul vieții, ci să producă și mîncare cînd viața i s-a sfîrșit. Mi-ar plăcea să împarți acest lucru cu mine.

– În oricare altă zi, se oferi Casey, dar acum sînt puțin presată de timp.

– Atunci friptură. Se face mai repede.

– Vreau doar să-ți împărtășesc niște vești.

Caroline deschise ochii larg.

– Veşti bune?

Veşti bune, după mama ei, însemna un bărbat. Caroline îşi dorea un ginere tot atît de mult cît îşi dorea nepoţi.

Casey reuşi să-i desfacă degetele de la mînă şi le împleti cu ale sale.

– Cred să sînt veşti bune. Plec din afacere.

Caroline se trase înapoi surprinsă.

– Oho! De ce?

– Sîntem în discordie din cauza banilor, a personalităţii. Pur şi simplu nu mi se potriveşte. Grupul s-a despărţit. Toţi ne facem alte planuri.

– Tocmai cînd puseserăţi pe picioare o afacere solidă?

– Afacerea mea nu va pieri. Clienţii mă vor urma.

– Unde?

– Am un nou cabinet.

Urmă o pauză, apoi o întrebare:

– Te referi la casa lui Connie, nu-i aşa?

– Este un loc remarcabil, mamă. Patru etaje, plus o cupolă, o grădină şi parcare. Nu menţionă menajera şi grădinarul. Cum mama ei făcuse singură treburile casnice chiar şi cînd era frîntă de oboseală, ar fi fost ca şi cum ar fi turnat sare pe rană.

– Patru etaje, cu o cupolă, o grădină şi parcare pe Beacon Hill? întrebă Caroline acum cu tonul ei de agent imobiliar. Asta trebuie să valoreze două milioane.

– Avocatul presupune că trei.

– I-ai făcut evaluarea?

– Încă nu. Pentru moment este cabinetul meu. Nu o pot scoate pe piaţă pînă nu am un alt loc în care să-mi chem clienţii.

– Cît va dura asta?

– Nu ştiu.

– Nu aştepta prea mult, Casey. Piaţa este puternică

acum, nu ai nici o garanţie cum va fi luna următoare sau anul viitor. Întreţinerea pentru un astfel de loc trebuie să fie uriaşă. Ce ipotecă are?

– Nici una.

O clipă, Caroline rămase descumpănită. Îşi reveni repede.

– Ei bine, asta înseamnă ceva, bănuiesc. Dar este un motiv în plus să scoţi casa la vînzare. Atîţia bani investiţi îţi vor oferi un cămin grozav. Cu siguranţă că eu nu-ţi pot oferi aşa ceva. Ferma mea nu valorează decît o fracţiune din asta. Dacă vinzi casa şi investeşti banii, ai să poţi plăti chiria unui cabinet de prima mînă numai din dividende.

Ştia şi Casey.

– O vei face? întrebă Caroline.

Casey nu ştiuse niciodată să mintă.

– Într-un anumit moment.

– Curînd? insistă Caroline.

– Şi dacă mă hotărăsc să păstrez casa un timp?

Caroline îşi muşcă buza inferioară. Se uită la Casey, apoi la podea. Cînd ridică privirea din nou, avea o expresie hăituită.

– Aş detesta asta.

Inima lui Casey se frînse. Caroline era cinstită şi îi era recunoscătoare pentru acest lucru, dar nu-i micşora ei vina.

– Bine, mamă. Există o analogie aici. Îţi aminteşti ce ai spus adineauri despre Rambo?

– L-am iubit pe Rambo, argumentă Caroline gîndind destul de repede ca să-şi dea seama unde ţintea Casey. El a dat, a dat, a tot dat o viaţă întreagă.

– Dar acum a murit şi ai carne de berbec în frigider – şi ai dreptate cu scenariul acela primitiv – vînat pentru provizii. Rambo s-a născut să fie mîncat. Şi de ce nu? E mort. Ei bine, la fel este şi Connie. Aşa cum trupul lui Rambo este al tău, aşa şi casa din oraş a lui Connie este a mea. Pot

să fac ce vreau acolo, fie că mîzgîlesc pereţii cu graffiti, că sînt nepoliticoasă cu vecinii, că dau petreceri ce l-ar face pe Connie să se răsucească în mormînt. Îndulci puţin tonul. Sînt şi lucruri pozitive. Pot folosi locul în avantajul meu. Am nevoie de un cabinet şi acum m-am stabilit aici.

– Eşti deja acolo? întrebă Caroline alarmată. Locuieşti acolo?

– Nu.

– Intenţionezi să o faci?

– Nu ştiu. Dar casa e minunată, mamă. Vii cu mine să o vezi? Caroline inspiră profund.

– Nu cred că pot face aşa ceva.

– De ce nu? El nu mai este.

– Nu din cauza asta, drăguţă. Eu obosesc.

– Bineînţeles, argumentă Casey. Te-ai săturat de camera asta, de patul ăsta. Crizele acelea sînt un semn, mamă. Doctorii spun că se vindecă organismul. În curînd îţi vei reveni.

Caroline îşi ţinu respiraţia un moment, apoi întrebă încet:

– Şi dacă nu-mi revin?

– Ba da, îţi revii, insistă Casey. Trebuie. Avem treabă, tu şi cu mine, treburi de genul mamă–fiică.

– Cassandra, o mustră Caroline, niciodată n-ai susţinut aşa ceva.

– Poate că nu. Dar o fac acum. Face parte din viaţa mea. De aceea am nevoie să vii cu mine să vezi casa.

– Regret, drăguţă. Am mîndria mea.

– E vorba mai degrabă de spirit practic decît de mîndrie. Am nevoie de cabinet şi casa asta îl are.

Caroline îşi apăsă buzele cu vîrfurile degetelor. Nu era nevoie să vorbească. Ochii ei exprimau o tristeţe elocventă. În fine, îşi lăsă mîna să cadă şi oftă.

– Dacă spiritul practic ar fi tot ce ar conta, ai scoate casa pe piaţă, ai lua banii şi ai fugi. Dar ai fost mereu obsedată de acest om.

– Nu obsedată.

– Fascinată, atunci. Ai parcurs acelaşi gen de activitate ca şi el, ţi-ai cumpărat o casă la zece minute de el. Ţi-a trimis vreodată un client? Te-a invitat vreodată pe la el? Ai pornit singură spre eşec şi asta ai obţinut. N-ai reuşit să-i atragi atenţia.

– Dar am obţinut asta, spuse Casey. Mi-a lăsat casa.

– Da, dar nu te-a întrebat dacă o vrei, nu te-a întrebat ce-ai să faci cu ea, pur şi simplu ţi-a pus-o ţie în spinare. N-a avut timp pentru tine cît a trăit şi acum, că a murit, vrea să-i cureţi closetele.

Casey nu se gîndea la closete.

– Trebuie să vezi grădina, mamă.

– Am grădina mea. Într-adevăr, o avea. Nu existau plante medicinale pentru Caroline Ellis. Ea cultiva salată verde, fasole verde, dovlecei şi brocoli sau roşii.

– Asta e diferită, insistă Casey.

– O, drăguţă! Totdeauna există ceva diferit. Dar nu e suficient. Meriţi mai mult.

– Aş spune, parie Casey, că o casă în valoare de trei milioane de dolari înseamnă ceva.

– Îţi va da stabilitate?

Casey şovăi. Era o altă discuţie pe care o mai avuseseră. Oftînd, înălţă capul.

– Vrei să am un soţ şi copii. Şi eu vreau la fel, dar nu asta este soluţia acum. N-am cerut casa, mamă. Eram gata să-l îngrop pe om şi să merg mai departe. Apoi el mi-a lăsat-o mie, ceea ce mi-a deschis noi posibilităţi – şi probleme.

– Exact, confirmă Caroline.

– Vreau să mă ajuţi cu asta.

– Sfatul meu este să o vinzi. E cel mai bun lucru pe care-l pot face.

– Vreau să o vezi.

Caroline îi susţinu privirea. Apoi clătină încet din cap.

– E doar o casă, mamă – mortar şi cărămizi. De ce te simţi aşa de ameninţată?

Ridicînd o mînă, Caroline îi aruncă o privire ca un avertisment. Nu mă analiza, îi spunea ea.

Casey se retrase, dar doar de pe poziţia de terapeut. Ca fiică spuse:

– N-are nimic de-a face cu dragostea. Te iubesc. M-ai crescut. Te-ai sacrificat pentru mine. Doar că n-am ştiut niciodată nimic despre el. Tu nu ai vrut să vorbeşti.

– Nu pot, izbucni Caroline. N-am nimic de zis. Bărbatul ăsta nu s-a deschis în faţa nimănui.

– Trebuie să fi spus ceva ... înainte ... după ... adică, tu şi cu el ...

– Să facem dragoste? N-a zis mare lucru.

Caroline îi aruncă o privire rece.

– N-ai fost niciodată atrasă de genul tăcut, sumbru? Connie nu era sumbru, dar sigur era tăcut. Tăcerea creează un mister care provoacă atracţia. Orice femeie crede că ea va fi cea care va răzbi dincolo de acest zid. Ei bine, eu nu am reuşit. Deci, am ratat.

– Te-ai ales cu mine.

– Ştii la ce mă refer.

– Şi tu ştii la ce mă refer eu, insistă Casey, dorind cu disperare ca mama să o înţeleagă. Tu n-ai putut să răzbaţi, nici alţii n-au putut. Dar eu am o şansă.

– E mort.

– Casa lui nu este. Poate că are poveşti de spus. Priveşte-o în felul ăsta. Cînd voi avea copii, ei vor purta jumătate din genele mele, care sînt ale tale şi ale lui. Pe tine

te vor cunoaşte şi te vor iubi şi ceea ce nu vor putea vedea singuri, voi putea eu să le spun. Nu ar fi drăguţ dacă le-aş putea spune şi despre el măcar puţin?

Caroline cîntări o clipă ideea. Apoi, aceeaşi mamă care vrea mai mult pentru copilul ei decît a avut ea însăşi, spuse zîmbind:

– Promite-mi că soţul e pe locul întîi.

Şezînd în maşina parcată pe Fenway, cu sentimentele mamei încă proaspete în minte, Casey îl sună pe agentul imobiliar care se ocupase de cumpărarea garsonierei. Telefonul suna; o voce înregistrată o invită să lase un mesaj. Inspiră adînc pentru început, ezită şi întrerupse apelul. Cum să-i spună că aşa, deodată, deţine o casă pe Beacon Hill şi că vrea să o vîndă? Nimeni n-ar alege o garsonieră micuţă în locul unei case pe Beacon Hill. Agentul ar crede că şi-a pierdut minţile. O convorbire directă cu el ar fi fost mai bună decît un mesaj. O să încerce altă dată. Caroline avea dreptate; trebuia luată în considerare ideea ei de a vinde casa, de a investi banii şi de a-l lăsa pe Connie în urmă. Era exact ce merita.

Totuşi, Casey trebuia să exploreze mai întîi locul, să afle tot ce putea despre Connie, să aibă mulţumirea că nu mai exista nimic interesant. Dar înainte de toate trebuia să-şi anunţe clienţii despre schimbarea cabinetului.

Cu acest gînd, conduse direct spre casă. Parcă afară, deschise uşa şi intră. Îi trecu prin minte un gînd nebunesc pe cînd cobora scările în fugă – cum că dacă va sta mult timp aici, va trebui să schimbe picturile lui Ruth Unger. Dar de îndată ce intră în cabinet, afişă lista cu clienţi pe calculator şi începu să dea telefoane. Cînd deschise uşile către grădină, îşi spuse că era doar pentru a lăsa să intre aerul de seară. Apoi între apeluri, rătăci pe afară, şi îşi spuse că o făcea ca să-şi dezmorţească picioarele.

De cum termină de lăsat mesaje clienţilor din zilele de luni şi marţi, închise calculatorul, puse telefonul alături şi renunţă la orice încercare de a rezista.

Seara, grădina era specială. Felinare în formă de ciuperci luminau cărarea; flori din abundenţă, ascunse în spatele tufişurilor, răspîndeau un parfum dulce. Nu mai erau nici păsări, nici veveriţe, dar fîntîna continua să picure încet. Sunete surde veneau de la ferestrele vecinilor. După miros, cineva pregătea un berbec la grătar.

Se întinse pe banca de lemn de sub castan şi privi cerul. Se vedeau mai multe stele decît în oraş. Se întrebă dacă noaptea era chiar atît de senină sau era puterea sugestiei. Grădina era un loc magic. Cu ochii închişi, se îmbăta cu mirosurile brazilor, al florilor cărora nu le ştia însă numele, cu acel iz de pămînt şi de friptură la grătar şi cu adierea brizei de seară printre ramurile copacilor.

Era iar acel ceva visceral. Dacă ar fi fost să creadă în reincarnare, ar fi gîndit că fusese cîndva o nimfă a pădurii. Se simţea ca acasă în această grădină.

Se trezi pe o parte, făcută ghem. Era două dimineaţa şi îi era rece. Îngrozită că adormise pe bancă – şi atît de mult timp –, intră să stingă luminile, să pornească alarma şi să plece acasă. Era destul de întuneric pe scări, aşa că nu trebuia să se confrunte cu arta lui Ruth, dar pînă ajunse în bucătărie, îi trecu altceva prin cap. Alese să-i spună oboseală.

Urcă pînă la dormitorul oaspeţilor, se dezbrăcă, se spălă şi îmbrăcă halatul de un albastru pal care atîrna în baie, cu cordonul său atît de perfect îndoit. Era modern şi niciodată purtat. Somnoroasă, Casey pretinse că fusese cumpărat cu gîndul la ea şi o aşteptase în tot acest timp. Era chiar culoarea ei preferată.

Întoarsă în dormitor, se duse să închidă uşa, fiindcă, la urma urmelor, dormitorul lui Connie era chiar pe coridor în jos. Da, el era mort. Ştia, dar ceva din el persista în această cameră.

Angus, stafia? Nu credea. Lăsînd gluma deoparte, ea nu credea în stafii. Dar, acolo exista o prezență.

Hotărînd că nu va dormi, coborî scările spre bar. Da, Connie era şi aici, dar mai era şi confort. Ghemuindu-se pe canapea, îşi acoperi picioarele cu o pătură de lînă în culori, croşetată, îşi aran jă o pernă sub cap şi adormi iar.

Se trezi în zori, înainte de cinci şi se simți imediat dezorientată. Cînd înțelese unde se află, nu mai putu dormi. Se ridică de pe canapea, rămase o clipă în mijlocul camerei încercînd să se hotărască încotro să o ia, ce să facă, cum să se simtă. Nu se trezise niciodată în casa tatălui său. Era anormal.

Avea nevoie de ceva firesc. Cafeaua de exemplu.

Aşa că se duse la bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă. Sorbea din ea şi privea pe fereastra din spate, spre grădină. Acolo era încă întuneric. Deşi cu fiecare minut cerul devenea tot mai luminos la est, soarele nu se înălțase suficient pentru a se revărsa pe partea în care locuia ea.

Îşi mai umplu o cană cu cafea şi coborî, ducîndu-se spre cabinet. Avea computerul acolo. Şi Rolodexul. În mod normal, într-o dimineață de luni, la o oră rezonabilă, ar fi lucrat cu cele două şi cu telefonul, dacă nu s-ar fi certat cu o companie de asigurări în urmele unui client, apoi şi-ar fi făcut chitanțe pentru taxe, aşa că nu programa niciodată pe nimeni lunea, înainte de ora zece. Astăzi, primul client venea la unsprezece şi trebuia să se ducă pînă la locuința ei să se schimbe şi să se întoarcă în timp util. Dar era abia ora cinci. Avea destul timp.

Încălzită de la cafea, începu să caute semnele prezenței tatălui său prin birou. Singurele lucruri care-i purtau numele erau două diplome pe perete, dar nu-i spuneau nimic ce nu ştia deja. Erau cîteva gravuri pe teme botanice în original, simplu încadrate, dar, deşi frumoase, nu evidențiau decît abilitatea lui Connie de a cumpăra.

Cam atît. Un vizitator nu ar fi ştiut niciodată că bărbatul care locuise şi muncise aici fusese reprezentativ pentru domeniul său, că primise numeroase onoruri pe parcursul carierei sale sau că publicase de multe ori. Scrutînd rafturile cu cărţi, nu reuşi să găsească nici una de-a lui – şi le-ar fi recunoscut imediat. Le avea şi ea pe toate.

Recunoscu însă cîteva cărţi de referinţă care erau obişnuite în cabinetul oricărui terapeut – exact lucrul pe care un tată l-ar transmite fiului sau fiicei sale cînd i-ar călca pe urme. Îşi aşeză cana pe birou, luă una dintre cărţi şi o deschise, imaginîndu-şi că ar putea găsi o inscripţie *Lui Casey, de la tata, cu toată dragostea şi cele mai bune urări pentru o carieră de succes*. Ar fi fost mulţumită şi fără partea cu dragostea. Dar forzaţul era gol.

Încercă o a doua şi o a treia carte, dar mereu aceeaşi foaie goală.

Dezamăgită, continuă să examineze rafturile cu cărţi. Cele mai accesibile de la birou tratau despre psihanaliză şi nu erau printre preferatele lui Casey.

Într-un acces de ciudă, trase de pe raft volumele cele mai distinse şi le exilă în locuri depărtate. Continuă cu restul cărţilor pînă ce goli primele două rafturi. Apoi căută în cutiile aşezate în teancuri pînă ce găsi cărţile preferate. Le aşeză repede la loc de onoare, în ordine.

Reorganizarea făcea ca rafturile să pară mai agreabile, hotărî ea. Încurajată, îşi îndreptă atenţia asupra biroului. Era mare, din mahon, cu cîte trei sertare de fiecare parte şi unul îngust pentru creioane la mijloc. Scaunul de piele era larg, cu spătar înalt. Se aşeză şi îl testă, mai întîi înainte şi înapoi, apoi la stînga şi la dreapta. Învîrtindu-se din nou la stînga, deschise sertarul de sus de partea respectivă şi găsi teancuri de hîrtii galbene. Cel de-al doilea sertar conţinea un capsator şi capse, rezerve cu mină de creion şi nişte creioane roşii, cutii cu agrafe de birou, un reportofon micuţ şi un set de casete.

Luă reportofonul, ţinîndu-l aşa cum o făcuse probabil şi el, îl porni, sperînd să-i audă vocea, dar caseta era neînregistrată.

O înlocui, închise sertarul şi îl deschise pe cel de jos. Suporturile de metal arătau că acolo fuseseră odată dosare. Acum era gol, dar nu va rămîne mult timp aşa. Într-o clipă, îşi aşează acolo propriile dosare. Făcu acelaşi lucru şi în sertarul de jos din partea dreaptă. Cel de deasupra conţinea documentele lui Connie, o scrisoare oficială cu simbolul Harvardului prin care primea titlul de membru al facultăţii şi diverse hîrtii. Simbolul era o insignă de fildeş pe care scria cu majuscule negre CORNELIUS B. UNGER.

Nu avea habar ce reprezenta B-ul. Întrebase mulţi oameni, mereu, dar nimeni nu ştia.

Diversele hîrtii ofereau o ocazie de aur. Dacă ar fi fost în locul lui şi şi-ar fi lăsat casa, cu tot ce era în ea, unui copil pe care nu-l cunoscuse niciodată, Casey ar fi lăsat şi un bileţel aici.

Ambele teancuri de foi erau ordonat aranjate, dar nici una nu avea nici cea mai mică însemnare.

Descurajată, închise sertarul, îl deschise pe cel de deasupra şi găsi vreo şase cutiuţe. Una conţinea benzi elastice, alta gume de şters, o a treia teancuri de post-it. Restul erau pline cu caramele.

Bomboanele o înviorară. Îi plăceau grozav – mîncase în neştire în şcoală, atît de multe încît îşi spărsese cîţiva molari din cauza obiceiului ei de a muşca mai degrabă decît de a suge. Deci nici la aşa ceva nu se prea pricepuse, dar Connie n-avea de unde să ştie. Şi-ar fi putut imagina că umpluse cutiuţele cu gîndul la ea, deşi era puţin probabil.

Întinse mîna după o caramea, se gîndi de două ori şi o retrase.

Închizînd şi acest sertar, îl deschise pe cel îngust, din centru. Vreo şase creioanei Bic în suporturile lor. Nu le putea suferi. Ea folosea stilou Mont Blanc, cadou de la mama ei.

Cu un sentiment de victorie, gîndindu-se împăcată că i se opusese lui Connie cel puţin, cu acest lucru, deschise următorul

sertar. În spatele suportului pentru stilou era o riglă din lemn şi, sub ea, un plic din hîrtie groasă.

Începuse să-i bată inima mai tare. Pe partea din faţă era un „C" mîzgîlit, cu siguranţă făcut de mîna lui. C venea de la Cornelius, dar nu înţelegea de ce şi-ar fi pus el propria iniţială acolo. C venea şi de la Casey.

Emoţionată, desfăcu capsa, deschise plicul şi scoase un teanc de hîrtii scrise la calculator, prinse cu o clamă. *Jocul iubirii* citi ea pe centrul primei foi şi dedesubt, cu litere mici, *Jurnal.*

Jocul iubirii. Un Jurnal.

Casey le frunzări. Erau scrise în întregime şi numerotate. Se întoarse la prima.

Jocul iubirii. Un Jurnal.

C venea de la Casey. Acelaşi ceva care îi spunea că este adevărat o purtă mai departe.

Desfăcu legătura, puse foile pe birou, întoarse coperta şi începu să citească.

5

Little Falls

Vineri dimineaţa, ceaţa era atît de deasă încît Jenny Clyde nu putea vedea mai mult decît un pîlc de arbuşti în dreapta ei, o potecă brăzdată în stînga şi vîrfurile scîlciate ale propriilor ei bascheţi uzaţi ce o purtau mereu în oraş. Abătîndu-se spre stînga, văzu mai multă iarbă decît pavaj. Încă puţin spre stînga şi iarba dispărea.

Rămase nemişcată în mijlocul drumului şi se uită concentrată înainte, săgetînd cu privirea pînă departe, fără să răzbată însă prin cenuşiul asfaltului şi albul ceţii ce se lăsa. Ceaţa era nelipsită la sfîrşitul verii în Little Falls. Situat pe malurile unui canal ce despărţea două vîrfuri înalte de munte, orăşelul avea de suportat

zile calde şi nopţi răcoroase. Jenny îşi imaginase întotdeauna cum norii prinşi într-un asemenea conflict loveau pantele, alunecau în jos şi se întindeau acolo, neajutoraţi şi epuizaţi.

Nu că i-ar fi păsat de ceaţă. Îi permitea să pretindă că oraşul era protector, iertător şi bun. O ocrotea de evenimentele dure ale vieţii sale.

O maşină se apropie, mai întîi un zumzet surd, apoi din ce în ce mai distinct pe măsură ce distanţa se micşora, dar Jenny nu se clinti din mijlocul drumului. Zumzetul devenea o bolboroseală aspră din ce în ce mai puternică şi mai apropiată. Ea mergea mai departe. Bolboroseala se apropia din ce în ce mai mult şi mai răsunător ... mai mult şi mai răsunător ...

În ultimul moment, se retrase din calea răului.

Îndesîndu-şi mai bine şapca de base-ball, lăsă bărbia în piept, îşi strecură mîinile în buzunarele blugilor şi se strădui să se facă mică-mică, să fie aproape invizibilă. Dar Merle Little o văzu. O vedea aproape zilnic, aproape în acelaşi loc, pe cînd se întorcea acasă cu soţia de la cafeaua de dimineaţă.

– Dă-te la o parte din drum, Mery Beth Clyde! urlă el prin geamul maşinii cu cîteva secunde înainte de a fi înghiţit iar de ceaţă.

Jenny înălţă capul.

– Hei, domnule Little, ar fi putut spune ea dacă ar fi încetinit, ce mai faceţi astăzi?

– Binişor, i-ar fi răspuns poate bătrînul Merle dacă ar fi fost o fire mai înţelegătoare. Dar tu, Jenny? O, dar eşti chiar drăguţă azi!

Ar fi zîmbit dulce sau ar fi roşit. Poate chiar i-ar fi mulţumit pentru compliment şi s-ar fi prefăcut că îl meritase. Cu siguranţă i-ar fi făcut semn cu mîna cînd el ar fi pornit mai departe, pentru că era un gest firesc şi prietenos faţă de cineva pe care îl cunoşteai de o viaţă – cineva a cărui familie fondase oraşul –, cineva care

locuia chiar pe acecaşi stradă cu tine, chiar dacă el detesta acest lucru şi şi-ar fi dorit să fie altfel.

Merse mai departe. Corciturile familiei Booth lătrau, deşi nici nu le putea vedea prin ceaţă. Nu putea vedea nici balamaua ruginită de la poarta din faţă a familiei Johnson, ceva mai încolo, nici florile înmugurite din curtea familiei Farina, dar ştia că erau toate acolo. Putea să le audă pe primele şi să le miroase pe cele din urmă.

– Ssst! şi-ar fi avertizat ea copiii. Nu vorbiţi tare. Bătrînul Farina e cam nervos din fire. N-ar fi bine să-l supărăm.

– Da' nu poate să vină după noi, mamă! Unul dintre copii ar fi putut să sublinieze.

– Nu poate *să meargă!*

– Poate, într-un anume fel, ar fi argumentat un altul, are bastoane. L-a lovit pe Joey Battle cu unul, chiar după ce i-a spus adjunctul Dan să nu o facă. De ce-a făcut asta, mamă, după ce adjunctul Dan i-a spus nu?

Pentru că unii oameni sînt răi, ar fi răspuns Jenny dacă ar fi avut copii şi tot timpul şi-ar fi ţinut copilul lipit de şold – o fetiţă dulce, cu părul ca mătasea, atît de afectuoasă şi lipicioasă, plină de dragostea şi de dorinţa după care tînjea Jenny însăşi. *Unora nu le pasă ce e lege şi ce nu e. Unii nu ascultă nici un cuvînt din ceea ce spune adjunctul Dan.*

Ceaţa se subţiase parcă pentru a lăsa să se vadă frunzele verzi de mesteacăn şi coaja albă care se jupuise. Încă două săptămîni din septembrie şi frunzele se vor îngălbeni. Pînă atunci, îşi spuse Jenny zîmbind, ea ar putea să fie plecată.

Pe cînd ceaţa se îndesea iar, dincolo de ea Jenny îşi imagina un alt oraş. Ceva în genul New York-ului, cu clădiri înalte, bulevarde mari şi nimeni să nu ştie de unde venea, cine fusese sau ce făcuse. Şi, dacă nu era New York, atunci undeva în Wyoming, un loc cu spaţii larg deschise, care continuau pînă departe.

S-ar fi putut rătăci pe acolo. Dar mai întîi trebuia să scape din Little Falls.

Se întoarse din nou spre stînga, acum cu ochii închişi, numărînd plescăiturile bascheţilor săi pe asfalt, tot drumul pînă la casa lui Essie Bunch, unde îşi concentră atenţia pe loviturile repetate ale unei pături zdrenţuite agăţate de proprietar de balustrada verandei. Merse din ce în ce mai spre stînga pînă se văzu iar pe mijlocul drumului şi continuă călătoria. Număra cu ochiul minţii antenele parabolice, urechea-i reţinea vocea lui Sally Jessy Raphael venind prin fereastra deschisă a familiei Webster, sau zumzetele de la *Preţul corect* din casa Cleeg sau QVC de la Myra Elenbogen. Cu cît se apropia mai mult de oraş, cu atît se îndeseau casele. Auzea voci estompate, un steag fîlfîind pe stîlp, bîzîitul unui ferăstrău tăind lemne de foc pentru viitoarele nopţi reci de septembrie.

Sunetele erau foarte reale. Totuşi, cînd deschise ochii, vîrtejurile de ceaţă sugerau ceva nepămîntesc – de felul Porţilor cu Nestemate, legendă fără îndoială. Jenny Clyde nu mergea spre rai, asta-i sigur.

O altă maşină se materializă adînc în ceaţă. Avea motorul mai bun, mai nou, mai hotărît. Hîrşîitul anvelopelor pe pavajul spart sugera o viteză redusă. Era o maşină plecată în cercetare. Îi cunoştea sunetul. Era maşina lui Dan O'Keefe.

Jenny mai merse pe mijlocul drumului doar puţin mai mult... puţin mai departe... puţin mai departe...

Sări într-o parte doar cu cîteva secunde înainte ca Jeepul să apară din ceaţă. Liniştit, Dan rulă în pas cu ea pînă la semafor.

– Jenny Clyde, o mustră adjunctul, te-am văzut acolo.

Ea ridică din umeri şi privi atent spre spatele Jeepului. Ceaţa se juca în jurul ei ca nişte drăcuşori cînd pe o aripă, cînd pe geam şi cînd pe capotă.

– Îţi asumi riscuri cînd faci aşa ceva, continuă el îngrijorat, lucru puţin obişnuit pentru Jenny. Nu moştenea grija aceea de la

tatăl lui. Edmund O'Keefe era dur. Poate că trebuia să fie aşa pentru că era şeful poliţiei. Dar Dan era diferit.

– Într-o zi, cineva n-o să te vadă, mai spuse el.

– Mă mişc la timp.

– Da, pentru că ştii cine conduce, ce maşină şi cu ce viteză vine, dar într-o zi va fi o maşină la care nu te aştepţi. O să aştepţi ceva mai mult şi – poc! – o să te arunce în aer şi Dumnezeu ştie unde o să aterizezi. Ascultă, Jenny Clyde. Te joci de-a ruleta rusească.

– Nu, replică Jenny, dacă aş juca ruleta rusească, mi-aş astupa urechile.

– Dumnezeule din ceruri, nici să nu te *gîndeşti* să faci aşa ceva! o certă el. Îşi frecă umărul. Aşadar, asta este săptămîna cea mare.

Jenny ridică dintr-un umăr. Celălalt refuza să exprime nonşalanţa pe care tot corpul ei încerca să o afişeze.

– Cum te împaci cu ideea?

Fixînd ochii în pămînt, spuse zîmbind:

– Bine. De ce nu? Este tatăl meu.

– De ce nu mă face şi pe mine ideea asta să mă simt mai bine?

Jenny încerca să gîndească obiectiv:

– De-abia aştept să-l văd. Am păstrat casa exact cum mi-a cerut el, deci totul arată chiar cum era cînd a plecat. Adică, am făcut nişte schimbări, am luat alt coş cînd cel vechi n-a mai putut fi reparat şi am refăcut acoperişul unde a căzut stejarul cel mare. N-am avut de ales. Oricum, am avut permisiunea lui pentru toate **astea,** aşa că nu va fi supărat.

Darden Clyde supărat era un coşmar. Şi Jenny o ştia.

– Au trecut şase ani, remarcă Dan.

Şase ani, două luni şi paisprezece zile, gîndi Jenny.

– Şi te simţi bine cînd ştii că se întoarce?

– Bine.

Ce altceva ar fi putut să spună?

– Eşti sigură?

Nu era sigură deloc, dar nu avea de ales. Dacă se gîndea prea mult la aşa ceva, o durea stomacul, incertitudinea îi tulbura mintea– stai, fugi, stai, fugi – pînă i se blocau oasele, acolo, pe loc, pur şi simplu. Aşa că nu prea se gîndea ce să aleagă. Era mai uşor să privească prin ceaţă şi să-şi imagineze ceva frumos.

– Mă duc la petrecere astă-seară, spuse ea.

– Da, acum? Ei bine, asta e o idee bună. N-ai mai fost la o petrecere în oraş de ani de zile.

– Îmi cumpăr o rochie nouă.

– O altă idee bună.

– De la magazinul domnişoarei Jane. Ceva drăguţ. Ştiu să dansez.

– Nu mă îndoiesc că ştii, Jenny.

Fata făcu un pas către Jeep, îşi apucă strîns cu dinţii buza superioară, fixă privirea pe o vînă proeminentă de pe interiorul antebraţului lui Dan cu care acesta atingea geamul coborît şi murmură: El nu ştie că am folosit numele Jenny. Nu cred că i-ar plăcea. Adică e un alt prenume al meu, dar lui îi plăcea Mary Beth– cel al mamei ... Dar exact din pricina asta îl detesta ea, căci la auzul lui simţea un junghi în stomac. Dar era puţin în comparaţie cu ce ar fi suferit dacă l-ar fi supărat pe Darden. Crezi că mi-ai putea spune din nou MaryBeth de acum înainte, pentru orice eventualitate?

Şi fiindcă Dan nu răspundea, îndrăzni să arunce o privire spre chipul lui. Ceea ce văzu nu-i fu de ajutor ca să se liniştească. El ştia mai multe decît oricine despre ceea ce făcuse Darden ca să fie trimis la închisoare pentru şase ani, două luni şi paisprezece zile, iar ceea ce nu ştia sigur, presupunea.

Clătină din cap într-un gest de implorare, apoi schimbă direcţia privirii.

– Jenny ţi se potriveşte mai bine, spuse el.

Blîndeţea lui o făcea să plîngă. Ridică însă din umeri, din ambii de data asta.

– Jenny – MaryBeth –ar trebui să pleci din oraş înainte să se întoarcă el.

Fata împinse o latură a baschetului în asfaltul spart de la marginea drumului.

– Îţi iei un alt nume şi începi o altă viaţă într-un loc depărtat. Am înţeles de ce n-ai făcut-o de la început, aveai doar optsprezece ani şi nici un sprijin, dar acum ai douăzeci şi patru. Ai experienţă de muncă. Peste tot sînt restaurante care te-ar angaja bucuros, căci eşti o chelneriţă de încredere. Nu va putea niciodată să te găsească. Trebuie să pleci. Este un om rău, Jenny.

Dan nu-i spunea nimic ce ea însăşi să nu-şi fi spus de sute de ori, de mii de ori. Siguranţa pe care o simţise cînd plecase tatăl ei scăzuse pînă la dispariţie în ultimele cîteva săptămîni. Era un pachet de nervi, ori de cîte ori se gîndea la treaba aceasta.

Aşa că mai bine nu o mai făcea. În schimb, rezumînd mental călătoria prin ceaţă prin oraş, se gîndea la rochia pe care urma să o cumpere. Fusese expusă în vitrina magazinului domnişoarei Jane toată vara, uitîndu-se parcă direct la ea într-un fel care spunea: *Am fost făcută pentru tine, Jenny Clyde.* Cu floricele pe un fond roşu de Burgundia, cu mîneci scurte, decoltată şi cu corsajul *empire,* rochia îi ajungea manechinului la jumătatea gambei. Dacă i-ar ajunge şi lui Jenny aşa, i-ar acoperi cicatricele de pe picioare. Dacă nu, putea să poarte colanţi negri.

Da, putea să-i poarte oricum. O văzuse pe Meg Ryan într-o fotografie îmbrăcată cu colanţi şi o rochie aproape identică. Nu că ar fi avut înfăţişarea, zîmbetul ori tupeul lui Meg Ryan. Nici că ar fi putut să suporte privirile insistente ale oamenilor aşa cum reuşea Meg Ryan. Jenny era cea mai, cea mai, cea mai rezervată persoană.

În seara asta se va întîmpla ceva. În seara asta va întîlni pe cineva la fel de frumos ca „Cel mai sexy bărbat în viaţă". Va fi în trecere prin oraş, în drum spre locul unde avea o slujbă bună şi o casă frumoasă şi se va îndrăgosti de ea aşa de mult încît o va implora să fugă împreună chiar pînă la sfîrşitul săptămînii. Şi o va face. Nu se va gîndi de două ori. El era cel pe care îl aşteptase în tot acest timp.

Pe cînd dădea colţul intrînd pe artera principală a oraşului, ceaţa se subţiase şi dezvăluise marchizele a căror instalare, în numele reînnoirii urbane, fusese votată anul trecut în martie. Erau de un verde închis şi pe ele scria cu litere mari, albe, în ordine, magazinul cu articole de fierărie şi menaj, farmacia, chioşcul de ziare, brutăria, pe o parte a străzii, iar băcănia, grădina centrală, snack-barul, magazinul de îngheţată şi cel de îmbrăcăminte pe partea opusă.

Jenny nu ştia prea mare lucru despre reînnoirea urbană. Nu înţelegea ce efect puteau să aibă marchizele dacă toate celelalte rămîneau la fel. Maşinile erau parcate în formă de unghi – aceleaşi maşini, parcate în aceleaşi locuri, la aceeaşi oră, în fiecare dimineaţă. Aceiaşi oameni îşi făceau cumpărăturile la aceleaşi magazine. Aceiaşi oameni stăteau pe aceleaşi bănci de lemn. Aceiaşi oameni o priveau fix cînd trecea.

Jenny nu-i putea opri să privească, dar nu era nevoie să-i vadă cum o fac. Aplecînd capul aşa încît cozorocul şepcii să-i ascundă faţa, vîrî mîinile în buzunare şi merse mai departe. Nu se aştepta la saluturi şi nici nu primi vreunul. Cînd ajunse la magazinul domnişoarei Jane, mai aruncă o privire la rochia preferată şi se strecură înăuntru.

Domnişoara Jane era o femeie mărunţică, cu o voce puternică. Chiar dacă întîmpina dificultăţi împingînd şi trăgînd de colile mari de hîrtie pentru a împacheta ceea ce părea un colet voluminos cu cumpărăturile lui Blanche Dunlap, tot reuşea să flecărească neobosită.

– ... aşa că s-a dus pînă la Concord şi a cumpărat farfuriile alea la preţ întreg. Ei bine, pot să înţeleg cînd e vorba de o rochie, spuse ea, dar farfurii? Vasele sînt pline de ostropel, fripturi în sînge, ficat, pentru Dumnezeu, şi apoi cu o mulţime de resturi, căci fata asta habar nu are să gătească. Mă îngrijorează, îţi spun... În clipa asta o văzu pe Jenny şi încremeni. Apoi dădu din cap. MaryBeth.

– Bună ziua, spuse Jenny cu o privire despre care spera că e plăcută. Stătea lîngă uşă, privind cînd la podea, cînd la fiecare dintre cele două femei, pînă ce ele se întoarseră spre pachetul în sfîrşit gata. În fîşîitul hîrtiei, Jenny încerca să se gîndească la ce va spune, dar nu avea decît un gînd, şi anume că puţin oameni din oraş îi spuseseră vreodată Jenny. Nu-i rămînea mult de schimbat acum. Era mai sigur aşa.

Apoi, nu mai avu ce să zică deoarece draperia cabinei de probă fu dată deoparte şi apăru Maura, fiica lui Blanche.

– Mamă, am nevoie de ajutor.

Se învîrtea, atingînd întruna cureaua trecută peste umăr şi legată de căruciorul unui bebeluş, aşezat strîmb în faţa ei.

Jenny fusese la şcoală cu Maura. Deşi niciodată nu fuseseră cele mai bune prietene, Jenny îi zîmbi.

– Bună, Maura.

Maura se uită surprinsă. De la Jenny se uită la Blanche, apoi la domnişoara Jane. Apropiindu-se de mama ei, legănă cureaua.

– Bună, MaryBeth. Ei, nu te-am mai văzut de secole. Cum îţi mai merge?

– Bine. E ultimul tău copilaş?

– Îhî.

Bebeluşul era doar un ghemotoc în cărucior. Jenny înaintă cu un pas – era tot ce îndrăznea – şi întinse gîtul. Nu putea să vadă mare lucru.

– Ce este?

– Băiat. Ce se întîmplă aici, mamă? Ceva e strîmb. E împachetată rochia mea? Întîrzii.

Domnişoara Jane se mişca mai rapid acum şi vîrî pachetul într-o pungă. Blanche se concentra asupra curelelor de la cărucior. Maura acoperea căpşorul chel al bebeluşului cu o pălărioară.

Jenny simţi un gol dureros în sinea ei. După o viaţă întreagă în care fusese privită precaut, evitată dureros şi deliberat, ar fi trebuit să se fi obişnuit. Dar nu-şi pierduse niciodată speranţa că lucrurile se vor schimba. Încă mai visa la ziua în care oamenii din oraş o vor saluta cu aceeaşi căldură pe care o manifestau unul faţă de celălalt.

Visul devenea repede o rugăciune. Darden Clyde se întorcea. Avea nevoie de ajutor.

Blanche gesticula ca şi cum terminase cu cureaua, dar aceasta părea la fel de strîmbă ca şi înainte. Maura se năpustise asupra pachetului şi acum, împreună cu mama ei, îi mulţumeau domnişoarei Jane cu zîmbete grăbite şi priviri atotştiutoare. Cînd ajunseră în dreptul lui Jenny, zîmbetele înţepeniră. Jenny se dădu la o parte ca să le lase să treacă.

–*Realmente* am întîrziat, spuse Maura. Ai grijă, MaryBeth.

De-abia apucase să ridice o mînă ca să salute, cînd uşa se închise în urma lor. Împreună mîinile şi îşi acordă un minut pentru a lăsa să treacă senzaţia de gol dureros.

– Pot să te ajut cu ceva, MaryBeth? o întrebă domnişoara Jane politicos.

Jenny se întoarse spre rochia din vitrină.

– Aş vrea să o cumpăr pe aceea.

– Ce?

Jenny împinse bărbia, arătînd spre rochie.

– M-am uitat la ea toată vara. Mi-ar plăcea să o port la petrecerea din seara asta.

– Astă-seară? Rochia aia? Vai, dragă, mă tem că nu se poate. Rochia aia s-a vîndut.

Lui Jenny i se opri inima.

– De ce mai e în vitrină dacă s-a vîndut?

– Ei bine, *aia* nu s-a vîndut, dar nu cred că e mărimea ta. Cea de mărimea ta s-a vîndut.

Privind rochia din spate, Jenny vedea unde fusese prinsă cu bolduri pentru a se potrivi pe manechin. Dar manechinul era slab. Jenny era doar subţirică. S-ar fi putut potrivi.

– Pot să o probez?

– Poţi doar pentru culoare şi stil, dar ar fi risipă de timp. Nu am cum să fac rost de mărimea potrivită pentru petrecere. De fapt, mă îndoiesc că aş putea să găsesc vreodată mărimea potrivită. Rochia asta a făcut parte din linia verii. Tot ce apare acum este pentru toamnă şi iarnă.

Jenny se gîndea la petrecere de săptămîni întregi. Tot cam atîta timp îşi imaginase cum îi va sta în rochia aceea. Se duse la fereastră şi pipăi ţesătura. Era moale aşa cum şi-o imaginase.

– Faceţi modificări, nu-i aşa?

– Modificări, da. O altă croială, nu. Rochia asta va fi ridicol de mare pe tine, MaryBeth.

– Jenny, spuse Jenny încet, sfidător, fiindcă ceva îi spunea că domnişoara Jane o va striga MaryBeth pînă la moarte şi nu va fi nici o ameninţare cînd va ajunge la tatăl său.

– Pot să o probez, vă rog?

Aruncă o privire spre oglinda în trei foi ce încadra cabina de probă şi mai că îşi pierdu cumpătul. Dar voia rochia aceea. Aşa că se întoarse, duse cîte un deget la fiecare călcîi şi îşi scoase bascheţii. Făcu acelaşi lucru şi cu şapca şi, cu spatele spre oglindă, dezlegă bentiţa elastică din păr. Încerca să-şi desprindă şi ultimele şuviţe cînd, înţepată, domnişoara Jane i se alătură în cabina de probă.

Jenny întinse mîna după rochie, dar în loc să i-o înmîneze sau să o agațe pe un cîrlig, domnișoara Jane își strecură brațele și o parte din corp în cabină și rămase locului.

Jenny nu se așteptase să aibă asistență. Nu o mai văzuse nimeni dezbrăcată timp de șase ani, două luni și paisprezece zile. Era la fel de rău să o vadă și domnișoara Jane, și oglinda. Dar n-avea ce face. Presimțea că domnișoara Jane n-ar da rochia fără o luptă și Jenny nu voia să piardă.

Așa că se grăbi să-și scoată blugii și tricoul și să tragă rochia pe ea înainte ca vreuna să vadă prea mult. Și în timp ce ea își aranja partea din față, domnișoara Jane încheia nasturii din spate, trăgea de umeri și netezea mînecile.

– Bine, cedă femeia cu un oftat. Nu e chiar atît de mare cum am crezut, dar tot nu mi se pare potrivită. Talia e prea înaltă.

Jenny privi în jos.

– Nu aici ar trebui să fie?

– Ei bine, este. Poate că problema e la mîneci. Nu vin prea bine.

Jenny mișcă brațele.

– Nu mă țin deloc.

Domnișoara Jane își duse îngrijorată mîna la bărbie. Clătină din cap.

– Decolteul nu pică bine. Cineva cu pistrui ca ai tăi are nevoie de o tăietură mai înaltă. Și apoi mai e culoarea. Sincer, nu se potrivește cu părul tău.

– Sincer, replică Jenny, nimic nu se potrivește cu părul meu, dar eu tot am nevoie de o rochie pentru petrecere.

– Poate una dintre celelalte s-ar potrivi.

Jenny atinse pliurile care cădeau așa de plăcut din talia pe care domnișoara Jane o vedea prea înaltă.

– Dar îmi place asta.

– Știi, dragă, oamenii vin la mine fiindcă îmi respectă părerea. Ei cred ce le spun eu cînd probează ceva și nu le vine bine. Toată lumea din oraș a văzut rochia asta în vitrină la mine.

O să ştie de unde ai cumpărat-o. Vor crede că nu te-am sfătuit. N-aş vrea aşa ceva.

Jenny îşi trecu vîrfurile degetelor peste linia decolteului ce se aşezase atît de frumos peste pistruii săi.

– Le voi spune. Voi spune că am cumpărat-o împotriva recomandării dumneavoastră. Voi spune că am insistat.

– Uită-te în oglindă, MaryBeth, spuse domnişoara Jane exasperată. Pur şi simplu parcă nu eşti *tu*.

Jenny îşi imagina că purta colanţi negri şi pantofi uşori, fără toc. Îşi imagina că era proaspăt îmbăiată şi mirosea bine, cu părul aranjat, obrajii înroşiţi şi genele date cu rimel. Cu toate acestea în minte, gata să le suprapună imaginii din oglindă, se întoarse şi se uită. I se opri respiraţia de încîntare. Rochia era frumoasă, suficient de lungă, destul de aspectuoasă şi de colorată. Era cel mai stilat lucru pe care-l purtase vreodată şi i se potrivea de minune.

Poate că domnişoara Jane avea dreptate: s-ar putea să nu fie Jenny. Dar era exact ce îşi dorea căci, date fiind speranţele în legătură cu seara respectivă, nu-i trebuia mai mult.

6

Bine dispusă, Jenny parcurgea distanţa de două mile cît era de acasă pînă la sala *VFW**, unde se ţinea petrecerea. Nu mai conta că pantofii uşori, fără toc, din piele de antilopă, pe care îi împrumutase şefa ei, o strîngeau sau că nici **una** dintre maşinile care treceau pe alături nu se opreau să o ia şi **pe ea**. Pur şi simplu nu o recunoşteau, aşa drăguţă cum arăta acum.

* VFW = Veteran of Foreign Wars (Veteranii războaielor externe).

Şi arăta într-adevăr drăguţă. Verificase. Nu trebuise să desprindă decîttrei lucruri de pe oglindă ca să aibă suficient spaţiu să-şi vadă faţa – o invitaţie de la petrecerea de logodnă a Lisei Pearsall, un abţibild cu autograf DU-L PE LUNATIC LA OSPICIU şi meniul tipărit la aniversarea nunţii de aur a lui Helen şi Avery Phippen. Restul corpului îl văzuse reflectat în geamul îngheţat al uşii de la intrare. Fusese o imagine întunecată şi cam vagă, dar drăguţă – mult mai drăguţă decît arăta în ultima vreme.

Se apropia de sală. Licăririle dinăuntru străpungeau întunericul, împrăştiind scîntei luminoase pe locul de parcare. De aici răsunau rîsete şi saluturi peste zgomotul produs de trîntirea portierelor.

Jenny micşoră pasul ca să privească în voie şuvoiul de oameni care urcau scările şi traversau veranda. Cei care ştiau să facă diverse bunătăţi, le aduseseră învelite în staniol. Jenny însăşi pregătise o tavă cu cornuri cu lămîie, cele pentru care era celebră firma de catering a lui Miriam – „Neat Eats". Aducîndu-le, îşi luase un angajament. Nu mai putea să dea înapoi. De data asta nu va mai privi petrecerea din spatele castanului: De data asta va intra înăuntru.

Balansînd cu grijă pachetul pe o mînă, îngenunche să şteargă praful de pe pantofii lui Miriam cu cealaltă. Cînd se îndreptă la loc, fu îngrozită să vadă praf pe tivul rochiei. Repede, şterse şi tivul. Cînd văzu că e murdară pe mînă, se curăţă frecînd-o de rochie, în spate, unde nu o putea vedea nimeni. Inspiră adînc.

Apoi se gîndi la păr şi, expirînd, plimbă o mînă în jurul capului ca să verifice şuviţele care ar fi putut să scape din împletitura franţuzească prinsă într-o panglicuţă, dar nu se desprinsese nici una. Îşi atinse uşurel tîmplele pentru o mai mare siguranţă. Mai inspiră o dată ca să prindă curaj, dar se opri din nou, de data asta ca să-şi apese cu buricele degetelor marginea

nasului. Foarte bună idee, căci găsi acolo mici picături de transpirație. Nu știa dacă era ca urmare a mersului sau a nervilor, dar avu grijă să le șteargă fără să-și strice machiajul. Oricît de puțin ar fi fost, era esențial, în special pe nas. Pistruii roșii îi alungau pe bărbați.

Cercetă chipurile din fața ei, căutînd unul nou, dar toate îi erau familiare.

O durea stomacul de nervi. Își duse o mînă la pîntece, mai inspiră o dată și se sili să înainteze. În cîteva secunde se alăturase celor care urcau scările. Spre ușurarea ei, nimeni nu părea să o fi observat. Putea să fie una dintre ei, atît de firesc flecăreau.

Cînd ajunse în sală, privi împrejur. Miriam îi spusese să se ducă drept la masa cu gustări, așa că se grăbi într-acolo, desfăcu prăjiturile din staniol și le așeză în capătul cu deserturi. Apoi se întoarse cu fața către ringul de dans. Nu era prea multă mișcare acolo și se simțea ciudat să rămînă, așa că se întoarse din nou spre masă și începu să supravegheze mîncarea. Erau trei platouri pline de prăjiturele cafenii și din fulgi de ovăz, două cu checuri cu ciocolată sau cu unt de arahide și un sortiment de prăjituri cu morcov sau cu brînză și pătrățele de turtă dulce. În mijlocul mesei, lîngă prăjituri, mai erau cartofi prăjiți, popcorn și sosuri. Băuturile erau în capătul opus.

– Este un aranjament de efect, spuse ea către femeile din spatele mesei, dar cînd îndrăzni să privească în direcția lor, constată că nimeni nu părea să o fi auzit. Privi din nou mîncarea și spuse mai tare: Cine a aranjat aici a făcut o treabă excelentă. Miriam și cu mine aranjăm exact la fel mesele – bufet.

Cînd privi iar spre femei, două dintre ele se uitau la ea. Le zîmbi:

– E foarte bine.

Păreau neliniștite. Nu, nu neliniștite, hotărî ea. Confuze.

Le ajută, recomandîndu-se:

– Sînt MaryBeth Clyde. Ştiu că arăt diferit. E din cauza rochiei.

Acestea fiind spuse, se întoarse şi le lăsă să-şi revină.

Orchestra cînta ceva uşor, dar lumea nu dansa încă. Toţi se învîrteau de colo-colo, mai multe perechi de picioare decît putea număra Jenny. Unele bleu denim, altele kaki. Şi unele goale. Cele care-i plăceau cel mai mult erau cele în ciorapi lungi, negri ca ai ei. Îi purtau femeile stilate, *cunoscute*. Erau de bun augur.

– Lume bună, spuse ea întorcîndu-se spre doamnele ce se ocupau de desert. Apoi adăugă: Aveţi nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumim.

– Ne descurcăm.

Jenny aprobă dînd din cap şi se trase lîngă perete, într-un spaţiu dintre scaune. Era un loc de unde se putea vedea foarte bine, exact ceea ce intenţiona să facă. Valuri de oameni continuau să se reverse pe uşă. Scrută chipurile, apoi privi din nou spre cei dinăuntru. Întreg oraşul părea să se fi adunat să sărbătorească sfîrşitul verii.

Îşi amintea că aşa se întîmplase în fiecare an. Pe cînd avea doisprezece ani, venise cu părinţii, nu erau un trio prea fericit, cu un tată furios pe mama care nu-i cumpărase lui Jenny o rochie nouă şi o mamă furioasă pe ea fiindcă îi trebuia una.

Acum avea o rochie nouă şi era o frumuseţe. Zîmbind, ridică ochii către scenă. Cîntecul se sfîrşise. Dirijorul orchestrei – chiar reverendul Comunităţii de Creştini, George Putty – flutură mîinile prin aer, apoi le ţinu sus, numărînd timpii cu arătătoarele. Lui Jenny îi sări inima cînd talgerele şi tobele izbucniră la unison. De-abia se liniştise cînd reverendul începu să ţopăie. Cîteva secunde mai tîrziu izbucni ceva rapid şi tare, total diferit de ceea ce se auzise vreodată în interiorul pereţilor reci de piatră de la biserica reverendului Putty.

Mulţimea aclama şi se mişca în ritmul bătăii.

Jenny bătea uşor cu degetele de la picior. Apoi bătu o vreme din mîini şi le încrucişă la piept. Dar amintindu-şi un articol din *Cosmo* despre limbajul corpului, le desfăcu şi le lăsă să cadă pe lîngăea.

Transfigurată de buna dispoziţie care domnea în mulţime, Jenny zîmbea cînd ochii ei îi întîlniră pe ai lui Dan O'Keefe, care o privea din cealaltă parte a încăperii. O salută ducînd un deget la o şapcă inexistentă. Ea îi răspunse printr-o înclinare a capului şi se uită în altă parte, mereu în căutarea chipului nou. Un bărbat necunoscut o va observa şi o va privi cum nimeni de aici nu ar fi putut s-o facă. Îi va vorbi. O va invita la dans. Şi tot oraşul va vedea ce se întîmplă.

Nu-i aşa că va fi frumos?

Îşi plimbă privirea prin toată sala înainte de a se concentra pe uşa de la intrare. Dorea ca el să vină. Da, era nerăbdătoare, dar avea tot dreptul să fie. Avusese nevoie de curaj ca să vină aici, săptămîni întregi se tot gîndise şi se răzgîndise pînă ce îşi dăduse seama că nu avea altă şansă. Acum ori niciodată. Fiindcă o dată revenit tatăl ei, nu va mai exista vreo petrecere, vreun bărbat sau vreo speranţă pentru ea.

Şi în seara aceasta chiar arăta bine.

I se tăie respiraţia. Cineva stătea în umbră, chiar în spatele uşii. Întîrzia acolo ... nu se grăbea să intre ... poate se uita împrejur ... analiza situaţia. Îndreptă spatele ca să pară mai înaltă, îşi umezi buzele şi îl aşteptă, o clipă, două, trei, să-l vadă păşind în lumină.

În cele din urmă, el făcu pasul. Dar nu era decît Bart Gillis. De vreo patruzeci de ani, pîntecos, căsătorit, cu cinci copii şi fără slujbă.

Oftă. Seara abia începea. Mai era timp.

Minutele treceau şi Little Falls dansa boogie melodie după melodie. Ringul de dans era plin de cupluri, tinere şi mai în vîrstă, de acelaşi sex sau de sex diferit, frate cu soră, părinte cu copil.

Dacă dansatorii erau pricepuţi, era bine; dacă n-aveau habar de ceea ce făceau, iar era bine. Cît despre Jenny, ea nu se făcea de rîs. Se lăsa de pe un picior pe altul ca să nu înţepenească de încordare şi aştepta dansul potrivit.

Şi iată că începe. Orchestra dădu tonul unei melodii country şi oamenii se aşezară în linie. Jenny ştia dansul. Îl practicase în faţa televizorului şi putea să-l danseze la fel de bine ca oricare altul. Şi cel mai important era că nu-i trebuia partener.

Cînd înaintă, văzu cum prietenii se aşezau lîngă prieteni, iubiţii lîngă iubite, lîngă surori şi mătuşi şi chiar lîngă băieţeii ce-şi dădeau aere în amestecul de umeri şi dosuri în mişcare – şi, incredibil, înainte ca Jenny să privească fix şi să se alăture, momentul trecuse.

Se întoarse la locul ei de lîngă perete şi îşi promise că data viitoare va fi mai rapidă.

Cînd orchestra schimbă melodia şi intonă „Blue Moon", mulţimea care bocănise pe podea se împărţi în cupluri care dansau încet, romantic, obraz lîngă obraz, aşa cum făcuse Jenny de atîtea ori acasă, cu perna drept partener şi cu capul plin de vise dintre cele mai frumoase. Cu ochii plecaţi, privea numai alunecarea pantofilor şi atingerea intimă a picioarelor, simţindu-se din ce în ce mai ciudat cu fiecare clipă.

Deodată în raza privirii sale apăru un chip mic, familiar. Pielea avea culoarea alabastrului acoperit de pistrui roşii, parcă un foc aprins, un cap un păr roşu ca flacăra, ciufulit – îl îndrăgea pe copil şi, ca dovadă a reciprocităţii, el îşi strecură mînuţa într-a ei. Aşa făcea întodeauna cînd o vedea. Erau amici.

Îl chema Joey Battle şi, deşi familia lui nega cu înverşunare, Jenny era convinsă că într-un anume fel, pe undeva, ei erau rude îndepărtate. Numai trei oameni dintre cei pe care îi cunoştea ea aveau aproape aceeaşi culoare – mama ei, ea şi Joey. Dacă el ar fi fost mai mare, Jenny şi-ar fi putut imagina că-i era frate biologic, adoptat la naştere. Dar Joey avea abia cinci ani; mama lui Jenny murise de doi ani cînd se născuse el.

Ţinînd-o strîns de mînă, Joey se strecură în spaţiul îngust dintre ea şi scaun. Jenny îngenunche lîngă el şi-l întrebă:

– Hei, Joey, ce s-a întîmplat?

– Mă caută mama, şopti el.

– E ceva în neregulă?

– Spune că nu pot sta după nouă. Dar nu mai pleacă nimeni şi nu înţeleg de ce trebuie să fiu eu primul în pat.

Fiindcă pe mama o frig călcîiele după fratele tatălui tău gîndi Jenny. Auzise zvonurile. Nu era greu dacă stăteai la rînd la oricare dintre casele de marcat din oraş. Nu că ar fi surprinsă. Mersese la şcoală cu Selena Battle. O văzuse în acţiune. Selena avea trei copii cu trei bărbaţi diferiţi şi se părea că-l plănuia pe al patrulea. Nu putea să-l lase pe Joey să-i stea în cale.

– Poate că mama ta crede că ai nevoie de odihnă acum, că începi grădiniţa.

– Da' mai sînt trei zile întregi, de ce trebuie să mă odihnesc acum?

– *Joey Battle, pe unde ai fost?* Mama sa îl apucă de cămaşă cu o mînă şi-l trase afară din ascunzătoare. Îi aruncă lui Jenny o privire iritată.

– Bună, MaryBeth. Te-a deranjat? Iar la urechea lui Joey şopti: Ce faci aici cu ea ? Are altele mai bune de făcut decît să facă pe bona.

– Nu mă deranjează... începu Jenny să spună, dar Selena deja îl tîra pe Joey:

– Ceasul cel mare de deasupra ringului arăta ora nouă.

Jenny se uită la ceas şi încercă să nu se lase cuprinsă de îngrijorare. Nu sosise nici un chip nou şi presupunea că nu era nici o problemă deocamdată. Întîrzia, atîta tot. Îşi imagina că era reţinut la muncă sau în trafic ori pe drumul interstatal. Îşi închipuia că descoperise în ultima clipă că nu are cămaşă curată – şi-l vedea cum dă buzna cu una de la maşina de spălat la uscător, apoi cum o călcă – sau cum încearcă, fiindcă nu se prea pricepe

să calce. Nu, chiar are nevoie de cineva ca Jenny să-i calce cămăşile. Ea era expertă în aşa ceva.

Bănuind că va mai întîrzia puţin, se prefăcu bine dispusă şi, zîmbind, muşchii feţei se relaxară puţin. În jurul ei, oamenii se odihneau. Anita Silva se prăbuşise într-un scaun din dreapta lui Jenny şi se întoarse ca să vorbească cu Bethany Carr. Jenny nu putea să vadă decît umerii largi şi spatele lui Johnny Watts, care şedea de vorbă cu soţia lui în partea stîngă.

Jenny se rezemă de perete. Se lăsa cu toată greutatea corpului cînd pe un picior, cînd pe celălalt şi făcea tot ce-i stătea în putinţă să pară obosită de atîta dans şi recunoscătoare pentru pauză, ca toţi ceilalţi.

– Alegeţi-vă partenerii, doamnelor, strigă reverendul Putty şi femeile din toată sala se apropiară de bărbaţii lor şi-i conduseră înring.

Alege pe cineva, îşi spuse Jenny, uitîndu-se repede prin cameră. Pe oricine, îşi spuse, dar nu reuşea să vadă nici un bărbat cu care să dorească să danseze, desigur nici unul prin apropiere, unul singur care ar accepta de fapt să danseze cu ea dacă l-ar invita. După un minut se simţi prost măcar şi pentru faptul că se uitase.

Aşa că îşi atinse gîtul ca semn că i-ar fi sete. Şi alunecă pe marginea ringului spre masa de gustări. Acolo avea de aşteptat, căci de cîte ori îi venea rîndul, cineva mai însetat se împingea înaintea ei, dar nu merita să facă o scenă. Cînd în final îşi puse şi ea băutura de cidru, o apucă spre un alt colţ din partea opusă a sălii. Sorbi încet din cană. Bătea alternativ din picior sau cu mîna de şold şi dădea din cap în ritmul muzicii.

Abia terminase băutura cînd se formară linii pentru Electric Slide. Repede, înainte să se piardă cu firea, traversă ringul şi intră în pas cu ceilalţi. Şi, dacă inima îi bătea nebuneşte, nu ştia nimeni, fiindcă Electric Slide era dansul ei. Corpul ei îi ştia mişcările. Nu

trebuia să stea să se gîndească. Înainte să apuce să vadă cine se uită la ea şi cine nu şi cît de neîncrezător, se mişca înainte şi înapoi de-a curmezişul ringului, ţinînd perfect pasul cu ceilalţi.

Relaxîndu-se pentru prima dată în ultimul timp, corpul ei intră în ritmul muzicii. Braţe, picioare, şolduri – se mişca uşor şi ce distractiv! Nu se gîndea nici la păr, nici la pistrui sau la tatăl său. Îi arunca zîmbete de satisfacţie reverendului Putty şi oamenilor de lîngă ea. Incredibil, ei îi întorceau zîmbetul. În momentul acela era tot ce nu fusese în Little Falls: drăguţă, fericită, făcea parte din mulţime.

Dansă pînă la ultima notă, apoi ovaţionă ca şi ceilalţi. Prea repede însă oamenii se despărţiră în mici ciorchini şi se îndepărtară. Agăţîndu-se de moment, Jenny ridică mîinile şi aplaudă pentru orchestră. Dar de data asta nu o mai urmă nimeni. Toţi ceilalţi făceau deja altceva.

Îmbujorată, Jenny porni spre uşă. Cînd ieşi pe verandă o izbi un val de aer rece, înviorător. Îşi făcu vînt cu mîna, cercetă spaţiul şi alese în cele din urmă un loc liber, cocoţîndu-se pe balustrada veche de lemn.

– Hei, MaryBeth.

Privi în jur. Dudley Wright III stătea destul de aproape de ea. Era înalt, slab şi încă adolescent ca aspect, deşi îşi imagina că are douăzeci şi şase de ani – doar fusese cu doi ani mai mare decît ea în şcoală.

În orice caz, nu era bărbatul din visurile lui Jenny.

Era reporter la ziarul săptămînal local, fondat de bunicul lui şi editat în prezent de tatăl său. Toţi ştiau că Dudley III voia să fie redactor-şef înainte de a împlini treizeci de ani, dar totul depindea de capacitatea lui de a dovedi fermitate, imaginaţie şi talent la scris, ceea ce bunicul său – Dudley senior – pensionat, dar încă activ – considera necesar pentru a duce mai departe tradiţia familiei.

Uneori, Jenny se minuna de presiunea sub care trăia sărmanul Dudley. Acum nu era însă una dintre acele ocazii. Dat

fiind că cei din familia Wright se apropiau de ai ei doar dintr-un singur motiv, Jenny era în gardă.

El se apropie.

– Te-am văzut dansînd. Păreai fericită. Era bucuria de a dansa sau pentru că ştii că-l eliberează pe Darden?

Jenny îşi atinse gîtul şi găsi şuviţe rebele de păr. Le împinse la loc în împletitură.

– E chiar cald înăuntru.

– Marţi e ziua cea mare, nu-i aşa?

Nu voia să se gîndească la asta. Nu astă-seară.

– Ce simţi cînd te gîndeşti la întreaga poveste? Cît a trecut– cinci ani?

Îşi imagină că ştia că erau şase ani, nu cinci. Îşi închipui că vorbise cu tatăl lui care scrisese despre caz de la arest pînă la procesul de condamnare. Îşi imagina că hotărîseră în familie că-i venise rîndul lui Dudley III.

Căută în noapte castanul ei, îl găsi şi începu să tînjească să se afle acolo.

– A ieşit devreme, remarcă Dudley.

– Se reduce din condamnare pentru un comportament bun.

– Totuşi, a fost condamnat pentru crimă.

– Omucidere involuntară, îl corectă ea.

– Mă întreb cum este să ştii că ai luat o viaţă.

– L-ai putea întreba pe el, spuse ea, deşi ştia foarte bine că dacă Dudley Wright III ar veni acasă, Darden i-ar trînti uşa în faţă.

Darden era un om retras şi pretindea că închisoarea fusese o uşurare după ce presa îi violase intimitatea.

– Deci ce va face cînd se întoarce? întrebă Dudley. Trebuie să muncească, nu-i aşa? Nu asta este eliberarea condiţionată?

– Are o afacere în desfăşurare.

– Avea, ţinu Dudley să o corecteze. După atîta timp,

legăturile s-au rupt, ca să nu mai vorbesc despre camion. O să mai meargă?

Jenny nu voia să vorbească despre aşa ceva sub nici o formă. Îşi imagina că era acolo, lîngă copacul ei, sprijinindu-se de el în întunericul nopţii, vorbind cu cineva căruia îi păsa de ea. Bărbatul pe care-l aştepta avea mai multă grijă în degetul cel mic decît avea Dudley Wright III în tot corpul lui umflat.

– Trebuie să-ţi spun, o avertiză el ca şi cum îi făcea o favoare, că oamenii sînt îngrijoraţi. Nu sînt siguri că le va plăcea să aibă un fost condamnat în oraş. Te îngrijorează că s-ar putea să nu se acomodeze aici?

– N-a făcut-o niciodată, replică ea tulburată. Ar fi putut să jure că văzuse mişcare la copacul ei. Era cineva acolo.

– Să fii independent e una, argumentă Dudley, să fii obraznic e alta. Cum se va descurca tatăl tău cu asta? S-a gîndit bine la ce va fi?

O maşină întoarse în parcare. Cînd farurile făcură un arc, lumina căzu pe un bărbat ce stătea lîngă castan, privindu-i pe cei care plecau. Un localnic care făcea o pauză între dansuri? Jenny nu credea. Nici unul dintre localnici nu era aşa de înalt. Nici unul nu purtageacă de piele şi ghete atît de strălucitoare încît să reflecte farurile unei maşini. Nici unul nu purta o cască de motociclist.

– S-a gîndit la ce va însemna să se întoarcă într-un loc în care toţi ştiu unde a fost şi de ce? insistă Dudley.

Jenny era peste măsură de emoţionată. Încerca să se hotărască dacă să rămînă pe loc şi să-l lase pe străin să vină la ea sau să se apropie ea însăşi de el, cînd Dudley îi întrerupse gîndurile:

– MaryBeth?

– Poftim?

– Te-am întrebat dacă Darden cunoaşte dezavantajele întoarcerii pe scena crimei.

Se încruntă.

– Ce?

– Unii oameni cred că ar trebui să se mute în altă parte, să o ia de la început departe de aici.

Şi Jenny credea acelaşi lucru, dar ştia că nu se va întîmpla aşa ceva. Darden o spusese clar ultima dată cînd se dusese să-l vadă. Little Falls era casa lui, spunea. Avea dreptul să se întoarcă şi nu-i păsa dacă oraşul îl voia sau nu. Lasă-i să se descurce cu schimbarea, mai spunea.

– Aici a avut necazuri, continua Dudley. Poate că n-ar trebui să se întoarcă.

– Asta spun oamenii?

– Unii. Ei bine, mulţi.

– Şi tu?

– Eu sînt jurnalist. Nu pot lua nici o poziţie.

Jenny nu-i putea suporta pe laşi. Hotărînd că nu merita o altă secundă din timpul ei, privi înapoi spre copac. Dar orice o fi fost acel ceva ce o avertizase mai înainte în legătură cu prezenţa motociclistului, dispăruse. Îşi feri ochii cu mîinile ca să privească spre copac. Totuşi, nu putu să-l vadă.

Era vina lui Dudley. O văzuse cu el şi crezuse că nu era singură.

– Te sperie Darden? întrebă Dudley.

Îi aruncă o privire mînioasă.

– De ce-ar face-o? De ce mă întrebi lucrurile astea? Ce vrei de la mine?

– Un interviu. Oamenii vor să ştie ce simţi în legătură cu eliberarea lui Darden şi revenirea lui aici. Vor să ştie ce planuri are. Vor să ştie ce plănuieşti tu pentru cînd se va întoarce el. Sînt curioşi şi îngrijoraţi şi numai tu le poţi da un răspuns concret. E cea mai tare poveste din zonă de cînd vărul lui Merle a apărut căsătorit cu o stripteză. E un articol de prima pagină.

Jenny clătină ferm din cap. Curiozitatea localnicilor nu era problema ei. *Grijile* lor – nici atît. Avea destule probleme personale. Un interviu pe prima pagină? Doamne Dumnezeule, era ultimul lucru pe care l-ar vrea. Darden ar *ucide-o*.

– Te rog să pleci, spuse ea, trecîndu-i prin cap că nu e prea tîrziu. Bărbatul de lîngă castan putea să se fi întors pur şi simplu în pădure. Dacă îl vedea pe Dudley plecînd, ar putea să se arate iar.

– Îi poţi ajuta să înţeleagă care e situaţia, insistă Dudley.

– Nimeni nu poate să înţeleagă! izbucni ea, deşi ştia că îşi răcea gura degeaba. Nimic din ceea ce ar spune, face sau scrie Dudley Wright nu ar schimba evenimentele din viaţa ei.

Îşi dădu drumul să alunece de pe balustradă.

– Vrei să spui că este foarte rea, insistă el?

Ea se întoarse şi făcu cîţiva paşi pe verandă.

– Te plătesc, MaryBeth.

Nu ştia ce să facă, să-l scuipe în ochi sau să se roage să se deschidă o gaură care să o înghită. Toţi cei de pe verandă o priveau.

– Nu datorezi asta oraşului? strigă el.

Cu capul sus, obrazul ţeapăn, îndrăzni să-i sfideze pe cei care o priveau cînd ocoli stîlpul scării şi alergă pe trepte în jos. Traversînd curtea şi şoseaua, se duse direct la copacul ei. Trunchiul lui îi era familiar şi era întunecat. Se rezemă de el pînă cînd simţi că mînia se domoleşte, apoi chiar mai mult, fiindcă furia nu era singura ei problemă. Mai era jena – n-ar fi trebuit să fugă, nu în faţa tuturor. Acum era mai greu să se înapoieze.

Dar trebuia. Nu va mai exista o astfel de noapte înainte de întoarcerea lui Darden. Era ultima ei şansă. *Trebuia* să intre iar în sală.

Se îndepărtă puţin de copac şi privi înapoi către verandă. Muzica se schimbase de cîteva ori, aşa încît mulţimea de acolo era diferită de cea care fusese martoră la fuga ei. Dudley nu se vedea nicăieri.

Cu buzele strînse, o mînă în păr, cu vîrfurile degetelor pe pistrui sau netezindu-şi rochia cu palmele umede, Jenny inspiră adînc, se gîndi la visurile ei şi se întoarse la petrecere.

Trecură două ore. Jenny îi privea pe cei care plecau din partea stîngă a sălii, din dreapta, de lîngă masa cu gustări, de pe treptele din apropierea ringului. Zîmbea. Dădea din cap în ritmul muzicii. Încerca să pară abordabilă.

Singurul care o privea era Dan O'Keefe în felul lui atent şi singura care se apropie fu Miriam, cu respiraţia tăiată, cînd dansul o aduse în dreptul ei.

– Te dor picioarele? întrebă femeia rotindu-se o dată, apoi încă o dată. De ce nu *dansezi?* În cele din urmă, înainte de a se depărta cu tot şirul de oameni, mai apucă să zică: O să fim în formă mîine dimineaţă la zece? Dar Jenny nu mai apucă să răspundă.

Pe măsură ce se lăsa noaptea, muzica era din ce în ce mai lentă, cu multe blues-uri. Cu fiecare familie, grup de prieteni sau cuplu care pleca, Jenny se simţea mai înspăimîntată. Trebuia să fie seara ei. Nu mai avea timp.

Rămase pînă la ultimul cîntec, pînă cînd însuşi reverendul Putty aplaudă orchestra şi spuse:

– Vă mulţumesc, noapte bună şi Dumnezeu să vă binecuvînteze pe toţi!

Apoi, întîrzîie pînă cînd ultimul dansator ieşi pe uşă şi organizatorii petrecerii adunau gunoiul în pungi, ştergeau mesele şi strîngeau scaunele. Numai atunci plecă şi ea.

Veranda era goală, iar în parcare mai rămăseseră cîteva maşini. Coborî treptele şi rămase un moment pe şosea, fixînd tristă castanul. Apoi porni pe şosea.

Noaptea era fără lună şi neagră ca smoala. Ceaţa plutea în coroanele copacilor, ca o perdea grea ce aştepa să cadă şi să încheie spectacolul. Fă-o! striga Jenny. Se îndrepta spre casă spunîndu-şi că eşecul din seara asta nu era sfîrşitul lumii. Dar inima nu putea să accepte ideea; era grea ca plumbul.

Făcuse atîtea eforturi; cu rochia cea nouă, cu machiajul şi coafura, cu pantofii împrumutaţi de la Miriam care-i supuseseră picioarele la atîta suferinţă doar ca să-şi completeze ţinuta.

Oprindu-se, își scoase pantofii și continuă drumul în ciorapi. Libertatea era atît de plăcută încît, cîteva minute mai tîrziu, se opri și își scoase dresul. Îl aruncă în pădure. Peste cîteva clipe își desfăcu părul și îl lăsă liber.

Făcea pași mari și îndrăzneți. Își odihni picioarele mergînd puțin prin iarba răcoroasă, apoi o luă pe mijlocul drumului și acolo rămase. Nu avea nimic de pierdut, chiar nimic.

Dan O'Keefe nici nu claxonă, nici n-o strigă pe nume. Trase în fața ei și o așteptă să ajungă.

– Urcă.

Jenny observa cum farurile Jeepului împrăștiau ceața.

– Mă simt bine.

– O dată cu ceața se face mai frig. O să te îmbolnăvești și va trebui să-i dau explicații lui Darden. Haide, Jenny. Te conduc acasă.

Dar încă nu era pregătită să ajungă acasă. Acolo, dezamăgirea serii o va copleși. Nu era pregătită.

– Ești sigură? întrebă.

– Da.

El oftă, își frecă umărul și așteptă. Cînd văzu că nu mișcă, spuse:

– Ei bine, eu m-am oferit. Accelerînd, Dan O'Keefe plecă.

Jenny privea cum ceața înghițea luminile de spate. Apoi se așeză în mijlocul drumului, sfidînd orice mașină care s-ar fi apropiat.

Dar nu veni nici una. Și tot șezînd acolo, doar în rochia care nu era prea groasă, simți umezeala și răceala. Așa că se ridică, găsi o pată de nămol cafeniu moale și mai cald pe marginea drumului și se așeză acolo.

Nu peste mult timp, o motocicletă sparse ceața venind din spate și o depăși, apoi schimbă repede viteza și încetini. Se opri. Șoferul legăna un picior încălțat cu gheată și privi în urmă. După un minut, își scoase casca.

Jenny de-abia mai putea respira.

Boston

Jenny de-abia mai putea respira.

Casey mai citi rîndul o dată, apoi înşfăcă plicul de hîrtie groasă şi mai scoase cîteva pagini. Dar plicul era gol. Îl deschise larg şi se uită înăuntru – nici o scrisoare explicativă, nici o carte de vizită, nici un semn cît de mic care ar fi putut să-i dea o idee despre povestea pe care o citise, de ce era acolo. Nici o indicaţie, doar litera C mîzgălită pe prima pagină, care putea să vină fie de la Casey, fie de la Cornelius sau un mediocru C obţinut la vreo lucrare de engleză.

Casey i-ar fi dat un A. Ceea ce-i lipsea ca rafinament al prozei era suplinit completa prin conţinut. Cu siguranţă fusese scurtată. Descumpănită, Casey voia mai mult ca oricînd să ştie dacă tipul de pe motocicletă era bun sau rău, dacă o va lua pe Jenny înainte să se întoarcă tatăl ei şi, dacănu, ce urma să i se întîmple – şi tot aşa, continuă să-şi pună întrebări în legătură cu Jenny şi tatăl ei. Terapeutul din ea intuia disperarea; se întreba dacă şi Connie o intuise – dacă Jenny fusese clienta lui, şi aşa ajunse la un alt set de întrebări. Apoi, îndepărtîndu-se de conţinut, voia să ştie cine scrisese aceste pagini, ce căutau în biroul lui Connie cînd orice altceva de natură sensibilă fusese îndepărtat şi dacă fuseseră cumva puse acolo intenţionat ca să le găsească ea.

Dar nu avea nici un răspuns. Nici un reper sub toate aspectele.

Supărată, împinse scaunul înapoi şi trase sertarul din mijlocul biroului, atît cît ieşea. Nu mai era nimic altceva acolo, doar coli de hîrtie, unele jumătate folosite. Sertarul era gol, exceptînd stilourile şi creioanele din tăviţa din faţă şi plicul care fusese în spatele ei.

C venea de la Casey. O simţea în adîncul fiinţei sale. Sau poate doar voia să o simtă.

Eliberîndu-se de acest gînd începu să caute avidă continuarea poveştii. Bîjbîi în fundul altor sertare ca să se asigure că nu-i scăpase vreun plic la prima căutare. Dar negăsind nimic, se întoarse şi căută sistematic în dulapurile amenajate sub rafturile de cărţi din spatele ei. Presupusese pur şi simplu că erau goale atunci cînd ea şi prietenii ei puseseră dosarele acolo. Acum trăgea fiecare sertar şi verifica sub şi în spatele bibliorafturilor.

Fiindcă nu găsi nimic, încercă dulapurile de care nu se atinseseră.

Goale.

Se dădu înapoi şi scrută pe rînd rafturile cu cărţi, sperînd să găsească un plic lipitprintre volume sau în spatele lor. Frustrată, se întoarse să cerceteze alte locuri din birou unde ar putea fi ascuns un jurnal.

În trecere, ochii i se opriră asupra grădinii. Era plină de lumina dimineţii, o licărire strălucitoare peste verdeaţă care sugera o altă zi caldă de iunie. Simţind nevoia să facă parte din ea, deschise uşile-fereastră şi imediat o ademeni mireasma pădurii. Era pe punctul de a închide uşile cînd o mişcare din fundul grădinii o făcu să se oprească. Era zăvorul de fier de la uşă.

Uşa se deschise şi un bărbat se strecură înăuntru. Era înalt, cu umeri absurd de laţi – pînă ce realiză că purta ceva în spate. Ajunsese la şopronul pentru răsad cînd identifică acel „ceva" ca fiind o lădiţă cu răsaduri de flori.

Grădinarul.

Casey nu se mişcă.

Îngenunchind lîngă şopron, omul lăsă lădiţa pe pămînt. Ridicîndu-se din nou, desfăcu furtunul grădinii ce stătea agăţat într-o parte a şopronului şi îl montă la stropitoare. Stropi uşor cele mai frumoase flori, apoi se întoarse la uşă. Îl zări trăgînd cu răbdare de oblonul din spate al unui Jeep prăfuit. Reapăru cu

două sacoşe cu pămînt de flori pe umăr şi o alta sub braţ. Le rezemă pe toate trei de şopron şi intră înăuntru.

Grădinarul.

Minunatul grădinar, se corectă Casey cînd bărbatul ieşi încărcat cu unelte, căci pe drept cuvînt se putea spune aşa. Avea părul negru, umeri largi chiar şi fără straturile de flori, un tors conic şi picioare lungi. Purta un tricou negru, rupt la o mînecă, blugi decoloraţi în punctele strategice şi pătaţi în altele, ghete de muncă înnodate neglijent într-o manieră masculină. Antebraţele lui erau goale şi slabe, mîinile puternice. Bănuia că era cu un an sau doi mai mare ca ea.

Du-te şi prezintă-te, gîndi ea. *Eşti noua doamnă a conacului şi el face parte din personalul tău de serviciu.*

Totuşi nu se mişcă – sau aşa credea, dar ceva îl făcu pe bărbat să se întoarcă. Se uită în sus cu ochii larg deschişi, părînd alarmat la început, uimit chiar şi după cîteva secunde. Avu timp să observe umbra întunecată a unei bărbi înainte ca el să o recunoască şi să o salute scurt din cap, apoi să revină la munca lui.

Casey nu fusese niciodată prea pricepută să atragă bărbaţii. Lăsă uşa deschisă şi păşi zglobie în sus pe cărarea din grădină – peste primul nivel şi jumătate din cel de-al doilea, mai puţin dichisit – pînă să se oprească şi să se întrebe dacă era bine ce făcea. Cu picioarele goale şi fără nimic pe sub halat, arăta de parcă abia se dăduse jos din pat. Nu era cea mai potrivită ţinută pentru a saluta un străin, cu atît mai puţin unul cu o înfăţişare atît de îndoielnică. Şi mai era şi angajatul ei.

Dar nu se putea întoarce. El o privea şi, în plus, îi *plăceau* bărbaţii cu o înfăţişare îndoielnică.

– Bună, spuse ea traversînd cel de-al treilea şi din urmă nivel. Sînt Casey Ellis. Trebuie să fii Jordan.

De aproape era încît şi mai atrăgător. De un brun la fel de închis ca şi ochii, părul lui era suficient de scurt ca să lase să se vadă urechile, totuşi destul de lung – şi destul de ciufulit ca şi cum

şi el abia coborîse din pat. Pielea din jurul bărbii începuse să se bronzeze, bronz roşiatic ca pe obraji şi pe nas. Din colţurile ochilor porneau linii fine care o îndemnară să reconsidere vîrsta lui. Dacă ea avea treizeci şi patru de ani, bănuia că el se apropia de patruzeci şi nu numai laba gîştii i-o spunea. Mai era şi înţelepciunea din ochii aceia căprui, claritatea şi profunzimea lor. Aşa cum o fixa, părea că privirea lui o atingea aproape fizic.

– Sînt fiica doctorului Unger, anunţă ea.

El aprobă dînd din cap.

– Am moştenit acest loc.

– Mi-a spus avocatul, replică el cu o voce profundă. Nu mă aşteptam la asemănare.

– Chiar se observă?

Dădu iar din cap. Îi scrută o clipă faţa, apoi, ochii lui alunecară peste reverul halatului pînă jos, la picioarele ei goale.

– Nu ştiam că te-ai mutat aici.

– Nu m-am mutat. Am adormit azi-noapte şi nu am mai ajuns acasă. Va trebui să mă duc în curînd să mă schimb. Am un client programat la ora unsprezece.

Privi florile pe care urma să le planteze el. Unele erau roz, altele purpurii sau albe. Toate mici.

– Acelea sînt begonii?

– Bucuria-casei.

– Arată puţin cam ...

– Rare? Nu vor mai fi în cîteva săptămîni. Florile bucuria-casei cresc repede.

– A! Asta îţi arată cît de multe ştiu despre plante. Iar cele din faţă ce sînt?

– Garofiţe de grădină în cutii. Mirt pe pămînt. Copacii sînt corni.

Rînji gîndindu-se la presupunerile ei.

– Nu-i rău. Am ghicit două din trei. Bucuria-casei sînt flori pe care pur şi simplu nu le cunosc.

– Atunci nu-ţi pasă unde le cultiv?

Să-i pese? Putea să le pună în chiuveta de la bucătărie atîta timp cît putea să le privească.

– Pune-le unde le prieşte mai bine.

El indică nivelul mijlociu cu mistria.

– Le merge bine la umbră. De obicei le plantam jos, lîngă arţari şi stejari.

– Le plantaţi?

– Doctorul Unger şi cu mine.

– Se ocupa de grădină? întrebă ea. Dîndu-şi seama cît de ciudat suna probabil întrebarea, explică repede: Nu l-am cunoscut. Şi adăugă dezinvolt: Am fost produsul unei întîlniri de o noapte.

Grădinarul îi susţinu privirea cu ochii avizaţi ai unui mascul.

– Total irelevant, se grăbi ea să adauge, dar pune capăt unui şir de întrebări. Eu am însă cîteva pentru tine. Cît de des vii?

El nu clipi. Poate fusese doar o mişcare uşoară în colţul gurii. Înainte ca ea să poată reacţiona– nu avusese intenţia unei duble semnificaţii şi îşi găsea greu cuvintele, nerevenindu-şi din înţelesul transmis de privirea lui –, el spuse sec:

– Lunea, miercurea şi vinerea.

Ea dădu din cap şi se strădui să gîndească o posibilă continuare a discuţiei.

– Mereu pe la ora asta? întrebă în cele din urmă.

– Mai devreme ori mai tîrziu.

Ştia ce însemna mai devreme.

– Ce înseamnă mai tîrziu?

– Pe la cinci sau şase seara. E bine să ud după apusul soarelui. Cînd plantez, ca azi, îmi trebuie trei ore. După ce termin de plantat, două ore îmi sînt suficiente. Iarna, o oră pe săptămînă e de-ajuns.

– Ce e de făcut aici iarna?

– Nu prea multe, spuse el, dar plantele dinăuntru necesită îngrijire.

Ea dădu iar din cap şi zîmbi. Absentă, strînse halatul la gît şi spuse:

– Toate sînt frumoase. Probabil că i-au plăcut florile.

– Da.

– Sînt în fiecare cameră.

– Mai puţin în birou. N-a vrut să rişte să-l deranjez cînd era cu un client.

Nici Casey nu voia. Nu s-ar mai putea concentra.

– Prin urmare spune-mi cînd nu trebuie să intru în casă, zise Jordan.

– O, nu e nici o problemă. Pot să lucrez şi dacă eşti pe-acolo.

– Atunci nu-ţi primeşti clienţii aici?

– Ba da. Făcu o pauză. Aparent, ştia mai multe despre ea, nu doar că moştenise casa lui Connie.

– A spus avocatul că sînt terapeut?

Grădinarul îi susţinu şi acum privirea fără să clipească.

– Tatăl tău a pomenit o dată.

– Da? Era interesant. A mai spus şi altceva?

– Nu. Ar fi trebuit?

Caseyzîmbi.

– Bineînţeles că nu.

Nu mai spuse nimic despre Connie. Ar fi fost nepotrivit să îl implice pe grădinar în problemele personale. Nu că ar fi arătat ca un grădinar, cu ochii lui înţelepţi, şi nici nu vorbea ca un localnic. În ciuda asprimii din privire, nu avea nimic asemănător angajaţilor pe care îi folosise mama ei la fermă.

Ridică bărbia spre covorul de frunze verzi de sub castan şi întrebă:.

– Ce plante sînt acelea care se caţără pe şopron?

– Clematite. În cîteva săptămîni o să înflorească. Au florile roz.

– A! Întoarse privirea spre tufişurile de lîngă cucute. Acelea ce sînt?

– Cele mari sînt ienuperi. Cele mai înalte sînt tise.

Privind în josul unui strat, se opri la nişte floricele albe ce răsăreau printre frunzele verzi ale stejarului.

– Şi acelea?

– ... E un bulb ce înfloreşte primăvara. Îi merge bine sub copacii cu frunze căzătoare.

Cu buzele strînse, ea confirmă dînd din cap şi privi spre casă. Cîteva clipe mai tîrziu se uită iar la Jordan, care o privea încă descumpănind-o.

– Ai timp? întrebă ea politicos.

El se uită la ceas.

– Şapte treizeci şi cinci.

Era impresionată. Culesese straturi de bucuria-casei, cine ştie ce altceva făcuse pentru alţi clienţi, iar acum era gata să muncească.

– Te trezeşti devreme.

– Nu mă reţine nimic în pat. Îi susţinu privirea cîteva clipe înainte să se întoarcă spre stratul de flori.

Găsind că nu mai avea rost să zăbovească, Casey se întoarse pe alee. Simţea pietrele reci sub tălpi. Merse din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropia de casă. Cînd ajunse în birou, închise uşa.

Nu mai privi înapoi spre grădinar. Cu intenţia de a urca la etaj să mai ia o cafea şi să se îmbrace, Casey traversă biroul. Dacă grădinarul avea acces liber prin casă – şi era o idee ispititoare–, se impunea o măsură de prudenţă. Strîngînd filele jurnalului, le prinse la loc cu o clamă. Dar cînd vru să le pună în plic, o reţinu ceva. Le trase înapoi afară, le întinse pe birou, pe verso de data asta, ca să vadă exact ce o reţinuse. Pe spatele ultimei foi, scrisă cu creionul, destul de ştearsă pentru a nu fi

observată, era o notiță de-a lui Connie, scurtă, dar la obiect: *Cum să ajut? E o rudă.*

Asta schimba totul. Dacă Jenny era o „rudă", nu mai conta dacă C-ul venea de la Connie sau de la Casey. Oricine îi era rudă lui Connie, îi era rudă și lui Casey.

Totul se schimba.

Depărtîndu-se de birou, mai privi o dată rafturile cu cărți. Mai exista o parte de jurnal. Trebuia să mai existe. Dar unde?

Parcurse raft după raft, carte după carte, dar nimic, oricît de vag, nu aducea cu plicul de pe birou. Meg ștersese praful aici, dar dacă ar fi găsit ceva, cu siguranță că l-ar fi lăsat. Casey nu credea că era atît de îndrăzneață încît să arunce ceva, fie și niște foi oarecare.

Se duse la rafturile laterale și le studie cu aceeași atenție. Negăsind nimic, se duse la bar. Și acolo erau rafturi cu cărți. Le luă iar pe rînd, ridicînd ochii din ce în ce mai sus, de la un raft la altul. Dîndu-și seama că trebuia să dea cărțile la o parte, să scoată unele și să se uite în spatele lor, căută cu privirea un scaun pe care să se urce, dar totul aici era prea mare și prea greu pentru a fi mutat.

Nu la fel era în birou. Scaunul de la birou era pe rotile. Un minut rămase cu mîinile în șolduri în fața rafturilor laterale, înainte să-și dea seama ce voia. Trase scaunul și puse atent piciorul pe el. Ținîndu-se de marginea unui raft pentru a se echilibra, întinse mîna cît putu și înșfăcă un set de cărți. Simți mișcîndu-se puțin scaunul, descumpănind-o. Era gata să cadă cu cărți cu tot cînd se deschise brusc ușa.

– O să cazi, o avertiză Jordan.

Îl auzea apropiindu-se.

–Nu, nu. E în ordine.

Cîteva clipe mai tîrziu, reuși să pună o mînă pe brațul scaunului și să coboare. Nu făcuse o mișcare grațioasă, sigur nu

ca o doamnă, dar izbutise singură şi era foarte important pentru ea.

Uşurel, cu cărţile într-o mînă şi ţinînd de gulerul halatului cu cealaltă, coborî pe podea. Jordan era mai înalt decît ea, atît de mult încît trebuia să se uite în sus. Zîmbetul ei era destul de larg –destul de triumfător – pentru a compensa handicapul.

– N-a fost chiar atît de rău, spuse ea. Apoi, arătînd cărţile: Şi am obţinut ce am vrut. E ziua mea norocoasă.

Cu toată demnitatea posibilă în circumstanţele date, se strecură pe lîngă Jordan şi o luă în sus pe scări.

Little Falls era în atlas – o dată în Minnesota, o dată în New York şi o dată în New Jersey.

Şezînd la masa din bucătărie, unde Jordan nu putea să o vadă, Casey le localiză pe fiecare pe hartă. Imediat elimină New Jersey, Little Falls de acolo era aproape de zonele metropolitane pentru a fi atît de rural ca cel al lui Jenny Clyde. Cele din Minnesota şi New York erau încă două posibilităţi, fiind mai îndepărtate. Bănuia că existau şi alte asemenea locuri cu o populaţie atît de puţin numeroasă încît nu figurau pe hartă; apoi mai erau cătunele, care nu se puteau numi oraşe. Little Falls putea fi o părticică din Hadley Falls de Sud din Massachusetts, din River Falls din Wisconsin sau Idaho Falls din Idaho. Putea fi un colţ din Great Falls din Montana ori din Carolina de Sud. Sau putea fi un nume imaginar, ales de autorul jurnalului din dorinţa de intimitate.

Publicaţiile Clubului Sierra pe care le coborîse o dată cu atlasul aveau ca subiect Noua Anglie, dar consultă totuşi indexul. Cînd dădu peste un spaţiu gol, îşi mai turnă o cafea şi se duse la fereastră.

Jordan era încă acolo, vizibil printre ramurile copacilor, plantînd bucuria-casei. Lucra printre straturi, cu o sacoşă de pămînt de flori alături, cînd şezînd pe călcîie, cînd aplecîndu-se. Pentru un om înalt, părea că se simte foarte confortabil pe pămînt. Părea foarte mulţumit aşa, printre plantele sale.

Admira acest lucru. Grădinarii, tîmplarii, muncitorii în aer

liber – aprecia oamenii care îşi puteau folosi aşa corpul. Nu mai aveau nevoie să alerge, să facă exerciţii sau să practice yoga pentru a se elibera de stres. Îi invidia, invidia simplitatea vieţii lor.

Jordan privi în direcţia ei. Ar fi trebuit să se dea înapoi ca să nu o vadă. Dar, ea ridică ceaşca şi îl salută, apoi sorbi din băutura fierbinte. Putea să privească dacă voia. Ea era şefa.

Îl mai privea pe Jordan cînd uşa dinspre grădină se deschise şi apăru Meg. Vorbi cu el o clipă, aruncă o privire surprinsă spre casă, apoi se grăbi să intre, dar nu prin birou. Casey o urmări dispărînd într-un colţ al grădinii. Cîteva secunde mai tîrziu se auzi o uşă trîntită, apoi paşi alergînd pe scară.

Casey aşteptă pînă o văzu pe Meg.

– Cum ai intrat?

– Pe intrarea de serviciu, răspunse Meg continuînd să alerge. E într-o parte. Îmi pare rău. N-am ştiut că rămîi aici. Aş fi venit mai devreme. Am luat pîine proaspătă. Să-ţi pregătesc ceva pentru micul dejun?

Casey clătină din cap, dar văzînd expresia dezamăgită a lui Meg, dădu din cap în semn că e de acord.

– Mi-ar plăcea un ou prăjit în grăsime puţină, o felie de pîine prăjită şi încă o cafea. Cum ţi se pare?

Megzîmbi.

– Uşor, spuse ea şi o luă din loc.

Casey se duse în dormitor să-şi ia hainele, plănuind să facă un duş la ea acasă. Dar baia era prea îmbietoare – totul era nou, curat, invitînd parcă să fie folosit. Găsi săpun, şampon, loţiune d corp. Găsi chiar şi un pachetel de călătorie cu o periuţă şi o pastă de dinţi.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după un duş înviorător, deşi cu aceleaşi haine din ziua precedentă, părăsi dormitorul. Pornise să coboare la parter cînd auzi un murmur venind din dormitorul lui Connie. Se opri şi ascultă. Se apropie de uşă, darcînd încerca să desluşească cuvintele, murmurul încetă.

Cîteva clipe mai tîrziu Megieşi zîmbind.

– Făceam curat după noapte. Arăți minunat. Micul dejun e gata. Ți-ar plăcea să mănînci în bucătărie? Sau în curte? Doctorul Unger lua întotdeauna micul dejun afară pe o vreme ca asta. Pe Jordan nu-l deranjează. El își vede de treaba lui. Poți să stai acolo și să citești ziarul. Era afară la intrare. L-am luat cu mine.

– Am o idee mai bună, spuse Casey. Trebuie să verific ceva pe Web. Poți să-mi aduci micul dejun în birou?

Apucîndu-se sămănînce, Casey verifica informațiile despre Little Falls. Găsi referințe despre cele pe care le descoperise deja, dar nici unul nu i se părea potrivit. Connie era din Maine; pretindea că Jenny Clyde îi era rudă. Casey verifică informațiile despre Maine, dar nu găsi nimic despre Little Falls. Găsi Island Falls, Lisbon Falls, Kesar Falls și Livermore Falls. Teoretic, Little Falls putea fi un cătun în oricare dintre ele. Mai încercă un al doilea motor de căutare, apoi un al treilea, dar nimic nu părea ceea ce trebuia și constată că nu mai avea nici timp.

Întoarsă în garsoniera ei, se machie, se pieptănă și se schimbă într-o pereche de pantaloni largi de in și o bluză de mătase. Era la jumătatea drumului spre ușă cînd se întoarse. Se răzgîndise; se demachie și își luă un schimb de haine în geanta pentru gimnastică. Apoi se întoarse la mașină.

Jeepul lui Jordan nu mai era acolo cînd intră pe aleea îngustă și trase lîngă ușa din spate a grădinii. Nu avu timp să se simtă dezamăgită, căci de îndată ce traversă grădina și intră în casă, sosi primul client.

Nu mai era loc pentru Little Falls. Nici în legătură cu strania situație de a-și primi clienții în ceea ce fusese biroul tatălui său. Din cînd în cînd avea imaginea unei fetițe care imita un adult șezînd în spatele marelui birou, dar adevărul este că stătea cu clienții mai mult în sala de așteptare, un loc mult mai relaxant.

Avea clienți programați la unsprezece, la douăsprezece și la unu – petrecea cîte cincizeci de minute cu fiecare și zece minute își lua notițe. Între două și două și jumătate mîncă un sandviș

în timp ce dădea nişte telefoane. Apoi mai avu patru clienţi.

Primul era Joyce Lewellen. Îi plăcuse întodeauna de Joyce. Era o femeie pedantă, cu o înfăţişare fără cusur, care, din dorinţa de a avea o viaţă cu repere clare, nu era departe de a face o obsesie. Comunica bine şi era destul de perspicace pentru a identifica uşor o problemă. Casey bănuise întotdeauna că Joyce folosea şedinţele pur şi simplu pentru a-şi împărtăşi gîndurile cuiva nepărtinitor.

Joyce abia trecuse de patruzeci de ani. Cu optsprezece luni înainte, îi murise soţul din cauza unor complicaţii ivite la ceea ce ar fi trebuit să fie o banală operaţie de hernie. Incapabilă să-i accepte moartea, şi încă mai puţin să o explice copiilor, Joyce avea nevoie să găsească pe cineva vinovat. Făcuse un proces pentru neprofesionalism medical. Cazul ei nu era bine argumentat; fusese nevoită să abordeze trei avocaţi înainte de a găsi unul care să o reprezinte.

De cîteva luni, Casey o văzuse săptămînal. Problema majoră a lui Joyce era furia. O ţinea trează noaptea, îi distrăgea atenţia pe parcursul zilei, transformînd-o într-o obsedată. Terapia ei se concentrase pe eliminarea furiei.

– E ceva timp, spuse Casey după ce se aşezaseră una în faţa celeilalte –, Joyce pe canapea, Casey pe scaun.

– Patru luni, recunoscu Joyce. Aparent, avea aerul că se echilibrase, singurul semn al tensiunii era mîinile pe care le ţinea strîns în poală. Mă simt bine. Şi fetele la fel. S-au întors la treburile lor – fotbal, activităţile de cercetaşi, balet. Vor începe tabăra de vară într-o săptămînă.

– Dar tu? Munceşti?

Joyce făcuse design de vitrine înaintea căsătoriei. Avusese cîteva succese după ce fetele începuseră şcoala, dar abandonase totul cînd murise Norman. Discutase cu Casey reîntoarcerea la muncă dacă nu pentru bani, atunci pentru valoarea terapeutică.

Acum strîmba dinnas.

– Nu. Am vrut să fiu disponibilă pentru orice i-ar fi fost

necesar avocatului. Ştiu, ştiu. Ai spus că treaba asta cu procesul nu face decît să-mi prelungească furia, dar nu mă pot stăpîni. Trebuie să o fac pentru Norman. Dar m-am descurcat, te asigur. Avocatul îşi face treaba. Furia o ţin sub control.

– Ai început să ieşi cu prietenii?

– Doar la prînz. Încă nu şi seara.

– Mai porţi însă doliu.

– Mi s-a părut adecvat cît timp va dura procesul. Luna trecută a fost o audiere înainte de şedinţă. Ambele părţi au dat declaraţii sub jurămînt şi note legale. Apărarea a cerut un proces sumar, pretinzînd că nu putem prezenta un caz în faţa juriului. Sentinţa judecătorească e programată la sfîrşitul săptămînii.

– Ce simţi cînd te gîndeşti la asta?

– Sînt un caz nenorocit, spuse Joyce tare. De asta mă aflu aici. Da, am nevoie de bani, dar nu e doar atît. E vorba de un principiu. Norman nu ar fi trebuit să moară. Are două fetiţe care-i duc dorul. Nu le va mai vedea devenind adolescente, sau căsătorindu-se, sau cu copii. Iar eu depindeam de el. Trebuia să îmbătrînim împreună. Acum nu se mai poate. Se cuvine ca cineva să plătească pentru asta.

Casey auzea aceeaşi veche furie. La început vorbiseră despre necazurile care li se întîmplă tocmai oamenilor buni. Joyce nu acceptase ideea atunci, nu mai mult decît acum.

– Nu avem mari şanse să cîştigăm, continuă Joyce. Avocatul mi-a spus de la început, de cînd l-am angajat, şi a menţionat şi la sfîrşitul audierii. Judecătorul a făcut unele lucruri şi a pus întrebări care nu au picat bine pentru cauza noastră. Aşa că ce o să mă fac? Dacă pierd? Nu cred că ăsta trebuie să fie sfîrşitul. Putem face recurs. Dar n-o să vrea avocatul. Spune că trebuie să respectăm sentinţa şi poate că are dreptate. Sînt momente în care mi-e aşa de silă de toate astea că vreau să se termine. Apoi mă răzgîndesc şi vreau să cîştig; pur şi simplu, *vreau*.

– Şi dacă o să cîştigi, ce urmează?

– Am dovedit ceva. Voi putea să las totul în urmă şi să merg mai departe.

– Şi dacă nu o să cîştigi?

Joyce răspunse mai încet:

– Nu ştiu. Asta mă şi face aşa nervoasă. Vorbim întruna de furie, tu şi cu mine. Dar ce-o să fac cu ea dacă nu voi mai putea învinovăţi pe nimeni?

După alte trei şedinţe cu alţi clienţi, Casey se mai gîndea încă la cuvintele lui Joyce. Fusese uşor să fie furioasă cînd Connie mai era în viaţă; atîta timp cît trăia şi respira, putea să răspundă la telefon, să-i trimită un e-mail sau o notiţă ori un mesaj printr-un intermediar. Acum, că era mort, nu mai exista nici o posibilitate. Şi furia ei?

Întorcîndu-se spre grădină, nu o putu stăpîni. Încerca. Se gîndea să schimbe locul mesei şi scaunelor doar pentru a-şi pune amprenta asupra locului. Mai făcu însă trei paşi şi recunoscu că nu putea găsi un loc mai bun pentru masă decît cel unde se afla.

Grădina devenea o groapă întunecată pentru gîndurile negative – le absorbea, le făcea să dispară.

Cerul era întunecat, aerul mai umed, cu toate astea locul nu părea să ducă lipsă de soare. Lumina difuză îi dădea un plus de prospeţime. Copacii se delimitau unii de alţii prin colorit, mai degrabă decît prin structura ramurilor. Florile păreau sculptate, pietrele mai moi.

Îşi desfăcu părul din bentiţă şi-l lăsă să cadă, în valuri. Îl ajută puţin, trecîndu-şi degetele prin el. Închise ochii şi-i deschise imediat cînd Meg ieşi din casă. Aducea un platou cu o sticlă de vin şi o farfurie cu frigărui la grătar din carne de vacă cu legume. Casey se întreba cum va răzbi cu atîta mîncare cînd i se ivi salvarea.

– Mi-am asumat riscul că ai putea fi aici, explică Brianna veselă. M-aş putea obişnui cu ideea.

Casey se gîndea că şi ea ar reuşi să o facă.

– Ei, cum e să consulţi unde a consultat el? întrebă Brianna.

Terminînd o bucată de frigăruie, Casey se lăsă pe spate în scaun, cu un pahar de vin în mînă, şi încercă să-şi analizeze sentimentele.

– Foarte, foarte ciudat. M-am tot întrebat, ce *faci* aici, Casey? El a scris la acest birou, a vorbit la acest telefon. Ideile care au apărut în acest birou se citesc în toată lumea. Şi acum nu am mai rămas aici decît eu, mică şi bătrînă.

– Ce înseamnă asta, mică şi bătrînă?

– Nu pot să încep să fac ce a făcut el. M-am identificat cu o clientă a mea, pe care am văzut-o la ora unu. E realmente strălucită, o întreprinzătoare plină de succes – deţine trei restaurante mari cu care a ajuns departe –, dar suferă de un sever complex al impostorului.

– De unde acest complex?

– Tatăl ei a avut un magazin de delicatese. Mama ei era casnică. Toţi au crezut că-şi iroseşte viaţa cînd a urmat o şcoală de artă culinară. Au avertizat-o că nu e bine ce face cînd a cumpărat primul restaurant, i-au spus că se implică pînă peste cap cînd l-a deschis pe cel de-al doilea, iar la inaugurarea celui de-al treilea au scos-o din restaurant.

– *De ce?*

– I-au spus că este nechibzuită şi că nu vor ca ea să le risipească banii economisiţi cu greu. Şi iat-o din an în an mai prosperă, dar simţind mereu că acele restaurante nu sînt decît un pachet de acte gata să o ruineze. Aşa o văd părinţii ei. Ideea a prins rădăcini în sufletul şi în mintea ei.

– Dar asta nu e povestea ta. Connie nu ţi-a spus niciodată că nu eşti bună de nimic.

– Nu în cuvinte, spuse Casey, frecînd cu buzele marginea paharului de vin.

– Ţi-ar fi lăsat acest loc ştiind că-ţi vei face meseria aici dacă s-ar fi gîndit că eşti un terapeut mizerabil?

Casey ridică din umeri. N-avea habar ce credea Connie despre ea, bun *sau* rău.

– Ai o afacere *grozavă*, Casey. Joy şi cu mine am ales calea cea mai uşoară. Joy lucra la stat, Brianna pentru un centru de recuperare.

– N-aş numi uşor ceea ce faceţi voi.

– Dar nu trebuie să ne facem griji de unde să ne luăm clienţi. Ei sînt mereu acolo. Tu trebuie să ai grijă de treaba asta şi uite ce afacere frumoasă ai pus pe picioare. Dă-mi să arunc o privire pe raportul de azi.

Casey putea să conteze pe Brianna ca să-i ridice moralul.

– Două fobii, pierderea încrederii în sine, trei stări de tulburare din cauza neacomodării şi o criză de panică.

– A ta sau a ei?

– A ei. Nu reuşea să găsească noua mea adresă. Se panichează ori de cîte ori lucrurile nu ies exact cum vrea şi începe să-şi imagineze tot felul de lucruri.

– Cum ar fi?

– Vocea soţului. A abuzat de ea verbal de atîtea ori încît pur şi simplu îl aude ţipînd.

– A atins stadiul în care ştie că, de fapt, el nu este prezent? întrebă Brianna.

– Intelectual, da. Emoţional, nu. Sînt momente în care e ca paralizată.

– Ar trebui să-l părăsească.

– Da – dacă problema ar fi doar evoluţia personală. Dar este mult mai complex decît atît. Au patru copii de crescut şi singura ei carieră este cea de gospodină. Pe el îl consideră angajatorul ei. Dacă renunţă, unde să se ducă, ce să facă, ce se întîmplă cu copiii? Nu, nu-l va părăsi. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să-i dau încredere în viitor – să se calmeze, să evalueze lucrurile pe care ştie să le facă, să înveţe să ia cum se cuvine ceea ce zice el. Să ştii că într-adevăr îi aude vocea.

Brianna era suspicioasa. Sorbea încet din vin, îngîndurată. Apoi întrebă:

– Ce mai face mama ta?

Casey o privi lung, dintr-o parte.

– Că tot vorbeam de auzitul unei voci.

– Şi tu o mai auzi?

– În felul meu.

– Casey, o mustră Brianna.

– Ştiu. Dacă starea aceea vegetativă persistă, cum pretind doctorii, nu aude, nu gîndeşte, nu ştie. Dar o simt, Bria. Îţi jur. Ştiu ce gîndeşte.

– E vreo îmbunătăţire?

– A mai avut o criză astăzi. Doctorul spune că nu va rezista.

– Tu ce simţi despre asta?

– Ar trebui să fiu uşurată. Ceea ce trăieşte ea nu se poate numi viaţă.

– Aşadar, ce simţi?

– Dacă nu rezistă, ştiu că aşa e mai bine. Nu mai plîng. După trei ani am plîns toate lacrimile. Nici nu mai încep să tremur cum o făceam, m-am obişnuit să o văd aşa.

– Prin urmare, cum te simţi?

– Pustiită, spuse Casey cu o mînă pe durerea din piept.

După trei ani plini de durere, Casey învăţase că cel mai bun mod de a lupta cu starea aceea de pustiire era să-şi caute alte preocupări. Se simţea bine cînd era cu clienţi, cînd era de datoria ei să simtă gîndurile *lor*. Îi era bine cînd practica yoga, alerga sau se juca cu prietenii.

Totuşi, în seara aceea, după plecarea Briannei, nu-i rămăseseră decît gîndurile în legătură cu Connie şi *Jocul iubirii*. Chiar dacă manuscrisul era incomplet, i se părea mai mult decît un joc.

Parcurse barul centimetru cu centimetru. Nu găsi nimic,

cît de îndepărtat, care să aibă vreo legătură cu jurnalul, dar găsi dosarele personale ale lui Connie – declaraţii bancare, cecuri anulate, returnări din taxa pe venit. Erau în cutii de plastic în dulapurile de jos, etichetate şi aranjate în ordine. Căutînd prin ele, descoperi că îşi scria cecurile de mînă, îşi plătea taxele prompt, sprijinea radioul şi televiziunea locală şi dona sume mari de bani în fiecare an în beneficiul acţiunilor naturiste în Maine.

Se născuse în Maine. Mai era *legat* de Maine. Casey paria că Little Falls era acolo, fictiv sau nu.

Se uită prin chitanţele pentru Maine, căutînd vreo informaţie despre oraş. Verifică broşurile în care completase cereri pentru căţărări, excursii în canoe, expediţii de observare a păsărilor şi alpinism. Cîteva arătau ca şi cum nu fuseseră niciodată terminate – de fapt, destul de puţine, unele aveau chiar cecurile anulate prinse în capăt. Altele fuseseră trimise probabil, fiindcă erau confirmări de primire a scrisorilor. Le citi pe toate. Nici o trimitere la Little Falls.

Pînă reuşi să aşeze totul la loc, se simţi prea obosită ca să se mai întoarcă în garsonieră. Avea un client programat a doua zi, la opt dimineaţa, aşa că nu mai avea rost.

De data asta, se duse direct în dormitorul de oaspeţi. Connie mai era încă jos, în hol, dar după ce îi văzuse taxele şi îşi dăduse seama ce responsabilitate îi lăsase, se simţea îndrăzneaţă. La urma urmelor, raţionă ea, fiindcă ea era cea care va plăti aceste taxe, avea dreptul să doarmă oriunde i-ar plăcea.

Adormi gîndindu-se la lucruri practice, sigure, cum ar fi încălzirea, aerul condiţionat, dulgheri, zugravi şi la cei cu deratizarea – dar se trezi tresărind la miezul nopţii, sigură că auzise un zgomot. Se ridică în pat şi privi în jur. Camera era luminată de lămpile cu gaz din stradă. Putea să vadă destul de bine.

Dar nu vedea nimic.

Ţinîndu-şi respiraţia, ascultă. Oraşul dormea, sforăind uşor dincolo de fereastră. În cameră nu se auzea nimic. Nici în hol.

Spunîndu-şi că imaginaţia i-o luase razna în timpul somnului, se întinse la loc şi închise ochii. După cîteva clipe era din nou trează, dar de data asta coborî din pat. Strîngînd halatul pe ea, se duse pînă la uşă şi ascultă. O lăsase pe jumătate deschisă şi tot aşa era.

Desigur, nu avea nici un sens. Fantomele treceau *prin* uşi.

Dar ea nu credea în fantome.

Strecurîndu-se pe coridor, rămase locului şi ascultă. Auzi un zumzet de undeva din adîncul casei, dar nu era decît un sunet mecanic, nimic sinistru sau ciudat. Merse în vîrful picioarelor pînă la uşa lui Connie şi ascultă. Şi chiar auzi ceva. Sunetul era foarte slab. Nu-l putea defini.

Ca întotdeauna, uşa era întredeschisă. Fără să o atingă, privi înăuntru, dar nu putea vedea mare lucru.

Nu voia să intre. Nu era atît de curajoasă. Asigurîndu-se că există o explicaţie perfect raţională pentru sunetul pe care-l auzise şi că Meg i-o va da de dimineaţă, se întoarse să plece. Şi atunci văzu ochii.

8

Casey nu mai întîrzie. Se întoarse într-o clipă în camera ei şi închise bine uşa.

Îşi imaginase ochii. Nu mai era o psihoză aici, pur şi simplu puterea sugestiei. Vecinul ei pomenise de o fantomă, aşa că ea o văzuse o fantomă acum. Nu era prea mare diferenţa între ceea ce se întîmplase şi faptul că purta o conversaţie cu Caroline. Doctorii susţineau că mama ei nu vorbise timp de trei ani şi cine era Casey să comenteze? Dacă auzea o voce, şi-o imagina doar.

Desigur, auzea vocea lui Caroline pentru că pe ea voia s-o audă şi nu era acelaşi lucru cu fantoma.

Adică ciudăţenia casei să fie cea care-i strîmise imaginaţia? Sau faptul că încăperea din capătul coridorului fusese a tatălui

său şi o parte din ea ar fi dorit să fie acolo acum, după ce o invitase în casă?

Fără să facă vreun zgomot, se întoarse în pat. Nu-şi mai scoase halatul– nu era nici o fantomă să o vadă – şi se întinse pe spate în mijlocul patului – rămînînd nemişcată, cu braţele încrucişate pe piept şi ochii la uşă.

Nu era nici o mişcare. Nici un sunet. Privi şi ascultă timp de o oră înainte de a adormi în cele din urmă, dar nu dormi prea bine, trezindu-se adesea ca să asculte şi să pîndească. Cînd se crăpă de zi, se simţea mai tulburată de ea însăşi decît de orice altceva.

Îmbrăcă un maiou galben şi pantaloni scurţi, din geanta de gimnastică, apoi îşi strînse părul cu un elastic la păr. Se mai gîndi o clipă la sunetele auzite peste noapte, deschise uşa camerei şi privi direct spre dunga îngustă şi întunecată formată de uşa deschisă de la camera lui Connie. Coborî pe scări fără nici un incident, trecu prin holul din faţă, pe lîngă tablourile lui Ruth şi, cu ochii la trepte – o luă prin birou şi ieşi în grădină.

După ce depăşi pergola, se simţi imediat bine. Zorii erau plini de prospeţime în grădină chiar şi într-o altă zi caldă. Aerul mirosea bine a... a liliac, mirosea a liliac. Mireasma o duse la un grup de tufişuri din dreapta ei. Ciorchini bogaţi purpurii cu buchete de frunze verzi se ridicau dincolo de florile cultivate. Zîmbi, închise ochii, savură mireasma.

Cîteva minute mai tîrziu, alinată de vederea florilor, ajunse în zona împădurită a grădinii şi se aşeză pe pămînt. Îşi făcea obişnuitul exerciţiu, un sfert de oră de atitudini de salutare a soarelui, concentrîndu-se asupra respiraţiei. Îşi relaxa părţile corpului, una după alta, realmente concentrată să se elibereze de tensiunea produsă de micile gînduri înspăimîntătoare, ca fantomeile, folosirea biroului lui Connie şi moartea lui Caroline care o lăsa singură pe lume. Adunînd energie pozitivă cu fiecare inspiraţie completă, simţea

eliberarea tensiunii din gît, spate, stomac şi picioare. Cînd mintea începu să o ia razna, o aduse înapoi, iar şi iar, cu fiecare inspiraţie lentă şi completă.

Făcu tot acest ciclu de trei ori şi la sfîrşit se simţi infinit mai relaxată. Ca întotdeauna, păstra ce-i mai bun pentru final. Folosind trunchiul castanului bătrîn drept reazem, propti capul în pămînt, sprijinindu-l cu degetele şi îşi ridică încet corpul – şolduri, apoi picioare, apoi labele picioarelor – pînă ce ajunse într-un echilibru perfect.

Poziţia era reconfortantă. O simţea mereu, dar niciodată atît de bine ca după o noapte de neodihnă. Forţa gravităţii care îi trăgea corpul într-o direcţie diferită stimula circulaţia sîngelui. O furnica tot corpul, îi făcea pielea să respire, sînii să se ridice. O trezea ca apa rece pe obrajii încinşi de febră.

Văzută de jos în sus, grădina era o lume răsturnată de culoare şi formă. Nu era nici o fantomă aici. Totul era geometric şi solid – şi nu mai puţin bărbatul care apăru deodată înaintea ei, liniştit. Intrase prin poarta din spate cînd ea era preocupată de inspiraţie şi se concentra, dar era la fel de real ca şi ienupării sau tisele care alcătuiau un fundal pentru forma lui răsturnată.

Cel puţin, gîndi ea, era real.

Apoi îşi schimbă gîndul. Marţea nu trebuia să vină. Doar că ea dorea ca el să fie acolo – să o vadă ce atletică era, ce atrăgătoare în ţinuta ei galbenă. Voia să-l tachineze, să simtă astfel putere ca să compenseze lipsa ei de putere în legătură cu părinţii săi. Îl dorea acolo pentru atracţia dintre un bărbat şi o femeie. Prezenţa lui adăuga farmec grădinii, un Adam pentru Eva ei.

Îşi imagina că Jordan nu reprezenta prea mult puterea sugestiei cît mai ales pe cea a gîndurilor pline de dorinţă. Grădinarul era un tip super. Era solid ca bronzul – umerii lui largi puteau susţine toată greutatea corpului, aşa răsturnat cum îl vedea ea acum. Erau umeri frumoşi, numai muşchi. Vedea clar, fiindcă

în mintea ei el purta un tricou mulat. Era negru, prins lejer în blugii decoloraţi care se terminau cu ghetele de lucru abia înnodate. Ştia că folosea blugii şi ghetele drept protecţie la grădinărit, dar bănuia că-i era şi foarte cald îmbrăcat aşa. Roşeaţa din obraji era o dovadă. Apoi mai erau ochii aceia căprui, fermi ca şi castanul din spatele ei. Şi părul castaniu închis, pieptănat pe spate. Văzîndu-l de jos în sus, îşi imagina că era plantat chiar aici, în grădina tatălui său, înrădăcinat în acest loc prin părul lui. Apoi presupuse că ar fi la fel de ferm înrădăcinat oriunde ar sta – era un tip rezistent.

Imaginea se mişcă. Era o mişcare subtilă, trecerea greutăţii pe un picior, dar destul ca să o şocheze.

Se legănă şi începu să se clatine.

El se repezi cu un braţ întins.

– Nu, nu, nu, îl preveni ea repede.

Fără atracţia gravităţii, vocea ei era mai puternică decît în mod obişnuit.

– Nu mă atinge. Se restabili. E-n ordine. Se concentră, inspiră şi se concentră din nou.

El era încă acolo.

– Nu e miercuri, spuse ea cu vocea cea mai puternică. De obicei nu se legăna, nici nu se clătina. Instructorul de yoga era uimit cît de mult reuşea să stea în cap.

– Bucuria-casei trebuie udate, spuse el.

Era o explicaţie destul de rezonabilă, deşi ridica o altă întrebare.

– Tatăl meu avea toate mijloacele moderne în casă. De ce nu avea şi un sistem automat de stropire?

– Nu era nevoie. Mă avea pe mine.

– Să te facă să vii pe aici ca să uzi florile nu e eficient nici din punct de vedere al timuplui, nici al costului.

Jordan ridică un umăr într-un gest pe care mintea lui Casey îl asocie cu dezinvoltura.

– Nu mă deranjează.

– Îți place să uzi.

– Îmi place.

– Dar să vii tot drumul acesta ...

– Magazinul nu e departe.

– A! Se gîndise la casa lui. Nu-şi putea imagina că locuia în zonă. Chiar şi cele mai mici apartamente erau foarte scumpe aici.

– De cînd te ocupi de grădina lui?

– De şapte ani.

– Şi înaintea ta?

– Nimeni. Locul n-a fost decît un teren cu iarbă şi bălării.

– Şi brazi, arţari, mesteacăni şi stejari bătrîni şi minunaţi, îi aminti ea blînd.

El tăcu un minut înainte de a recunoaşte.

– Da, aia erau.

– Dar tufişurile din al doilea nivel – cele cu mugurii gata să înflorească? Arată destul de bătrîne.

– Cele mari sînt rododendroni, cele mic azalee. Pe acelea le-am adus noi.

– Cine a făcut designul peisajului? Se ţinea bine acum, începuse chiar să se obişnuiască cu vocea ei.

– Eu.

– Prin Daisy's Mum?

– Da.

– Ai licenţă în designul peisagistic?

– Nu. Cunosc doar plantele.

– Şi el?

– Cine?

– Tatăl meu. Am acceptat că le adora. Le cunoştea?

– Doar pe cele care-i plăceau.

– Şi ai luat-o de acolo.

Urmă o pauză, apoi o întrebare curioasă:

– Te deranjează?

Era genul de întrebare pe care i l-ar fi pus Brianna, genul care ar fi putut primi confirmare din partea lui Connie, pentru că era incontestabil întrebarea potrivită. Şi răspunsul? Da, o deranja pe Casey. Poate fi numită invidie sau gelozie, resentiment chiar. I se părea că angajaţii tatălui său avea încrederea şi respectul lui, chiar şi afecţiunea în timp ce fiica lui nu intra în discuţie.

Dar nu-l putea învinovăţi pe grădinar. Era evident priceput în meseria lui.

– Ai făcut o grădină grozavă, declară ea. Dar nu mi-ai spus niciodată că el însuşi mai făcea cîte ceva.

– Tatăl tău? Mai făcea treabă din cînd în cînd.

– Deci ... chiar ... îi plăcea ce făcea?

– Nu. Era modul lui de a-mi mulţumi că-l ajutam cu alte lucruri.

– Ce lucruri?

– Dosare. De cîte ori încheia un caz, punea dosarul într-un sertar special. Cînd se umplea sertarul, ducea conţinutul la etaj.

– În dormitoarele libere? Cutiile acelea nu pot fi toate pline cu dosare...

– Sînt cărţi.

– Alte cărţi? O, Doamne.

– Şi scrisori. Corespondenţa profesională.

– Ceva personal?

– Poate în cutiile pe care e printat „eu".

Dosarele personale ale lui Connie. Dacă mai exista ceva din jurnal, acolo trebuia să fie. Gîndurile lui Casey zburară către dormitoarele pline cu cutii atît de repede încît se clătină iar.

Din nou, grădinarul întinse mîna.

– Nu mă atinge, îl preveni ca şi mai înainte. Îşi adună gîndurile. Sînt bine.

De-abea se echilibrase cînd îl auzi întrebînd:

– Ai vreo problemă cu asta?

– Cu ce?

– Cu atingerea. Tatăl tău avea. Nu-i plăcea să fie atins. Dacă exista vreo atingere uşoară, pe braţ sau pe mînă, era întîmplătoare. Păstra distanţa fizică faţă de oricine era în preajmă.

Casey simţise întotdeauna acest lucru, dar întotdeauna îl văzuse pe Connie în situaţii profesionale în care distanţa fizică era adecvată. În casă sau în jurul ei era altceva. L-ar fi întrebat mai multe pe Jordan dacă n-ar fi deranjat-o prima lui întrebare. Propria ei imagine era în discuţie aici. Se simţea silită să i-o spună direct.

– Nu, nu am nici o problemă cu atingerea.

– Atunci cu mîinile ascunse? E a treia oară cînd îmi spui să nu te ating.

A treia oară? A, da. O dată în birou seara trecută, de două oriacum.

– Nu, replică ea nerăbdătoare. Am ceva cu ideea de a mă bizui pe propriile puteri. Nu cădeam de pe scaun şi nu o să cad nici acum. Şi ca dovadă, îndoi genunchii. Cu mîinile de-o parte şi de alta a umerilor, îndoi atent corpul, coborînd picioarele pînă cînd atinse pămîntul. Nu se grăbi, ridică încet capul şi se reacomodă în poziţia normală. Cînd fu sigură că nu se va clătina, mai inspiră o dată, se ridică în picioare şi se întoarse.

Grădinarul era înalt, mult mai înalt decît Casey. Ea echilibră situaţia ridicînd bărbia şi privindu-l direct în ochi.

– Unii bărbaţi cred că femeile sînt fragile. Eu nu sînt.

Părea extrem de amuzat.

Nu, se gîndi ea. Părea extrem de *aţîţat*. Ochii lui întunecaţi licăreau evident apreciativ.

Incitată – şi deodată amintindu-şi de pătimaşa doamnă Chatterley şi virilul administrator al casei sale, personajele lui D. H. Lawrence – Casey se apropie hotărîtă de el.

– Cît despre atingere, spuse ea strecurîndu-şi un braţ în jurul taliei lui, îmi place mult. Susţinîndu-i privirea, provocîndu-l să fie cel care se îndepărtează, îi apăsă pieptul cu palma, peste

umăr, apoi în jos pe braţ pînă la încheietura mîinii. Degetele îi trecură printre ale lui, reţinute de el doar o clipă.

– *Ador* atingerea, spuse ea încet. N-am avut niciodată o problemă în sensul ăsta. Iar în ceea ce priveşte mîinile ascunse, am crescut mîncînd cina cu astfel de mîini. Am împărţit un apartament în colegiu cu cineva şi mi-am pierdut virginitatea cu altcineva.

N-ar fi trebuit să zică aşa ceva, fiindcă deodată momentul deveni fierbinte– licărirea aceea din ochii lui depăşi strîngerea ei de mînă, ceva ce fremăta în punctul unde li se atingeau corpurile – şi menţionarea sexului nu ajută cu nimic. Grăbindu-se să-şi stăpînească valul de căldura, dar fără să se mişte, fiindcă era nu doar minunat la atingere, ci şi mirosea perfect masculin, Casey spuse:

– Nu, n-am nici o problemă cu mîinile ascunse. Da, am o problemă cu fantomele. Ce ştii despre Angus?

Jordan o privea tăcut. Ochii lui erau şi mai profunzi, de un căprui mai intens, obrajii încă şi mai arămii. Caseyîi simţi mişcarea pieptului la nici un centimetru de al ei şi parcă mai puţin hotărîtă ca înainte. Era o senzaţie ameţitoare.

Apoi îşi dădu seama că mişcarea pieptului era un hohot de rîsreţinut.

Eliberîndu-şi mîna din a lui, se dădu înapoi şi întrebă oarecum indignată:

– Angus e o glumă?

– Nu, spuse el, deşi cu o grimasă în colţul gurii. E un *pisoi*.

– Un *pisoi?*

– Nu l-ai întîlnit?

Ochi în întuneric, paşi uşori noaptea pe podea, un sunet care putea fi la fel de bine torsul unei pisici ca şi respiraţia unei fantome. Şi murmurele lui Meg. Desigur, Casey ar fi trebuit să ghicească.

Simţindu-se prost, se încruntă.

– Nu, nu l-am întîlnit. Nimeni nu mi-a vorbit de el.

– Dacă e vreo problemă, îl iau eu.

Nu avea nimic cu el.

– Dacă vine o dată cu casa, este al meu.

– Angus şi cu mine ne înţelegem foarte bine.

– Şi eu cu el am putea-o face. Există o singură problemă. Este mereu în dormitorul principal?

Gura lui Jordan îşi pierdu orice expresie de umor.

– În timpul zilei, da. Poate să cutreiere împrejurimile noaptea, dar de cînd a murit Connie, nu se depărtează. Îşi aşteaptă prietenul să se întoarcă.

Casey simţi un junghi.

– E cel mai trist lucru.

Porni spre casă, apoi se opri şi se uită la Jordan.

– Mă va detesta?

– Nu ştiu.

– Zgîrie şi se zburleşte?

– Pînă acum n-a făcut-o niciodată.

Casey ridică din sprîncene, strînse din buze, se dădu un pas înapoi, îi aruncă grădinarului o privire care părea să spună că „ar putea să-l stăpînească" şi porni spre casă. Tăie drumul prin birou, urcă un etaj, apoi un al doilea. Era epuizată cînd ajunse pe palierul cu dormitorul. Se întoarse către camera lui Connie şi se apropie cu precauţie. Nu era o fantomă, ci o pisică; nu fantomă, ci un pisoi – îşi spunea întruna, dar inima tot îi bătea să-i spargă pieptul. Cînd era la un metru depărtare, se aşeză pe covor şi încrucişă picioarele.

Cunoştea pisicile. Mama ei ţinuse mereu pisici în magazie. Două erau acolo cînd se întîmplase accidentul. Casey le-ar fi luat la ea dacă una dintre ţesătoarele lui Caroline n-ar fi implorat-o să le ia ea. Femeia avea o casă mare, o inimă mare şi un gol în viaţă, fiindcă îşi pierduse soţul în vîrstă de treizeci de ani, aşa, din senin, cu un an în urmă. Cum ar fi putut să o refuze Casey? Casa ei era mică, inima îngrijorată din cauza lui Caroline şi era deja obişnuită să ignore micul gol din interior – ceea ce nu înseamnă că nu se gîndise să răpească pisicile acelea. I-ar fi putut face

plăcere compania lor noaptea. Mai mult, încă, i-ar fi plăcut să-i spună lui Caroline că ea avea grijă de pisici. Caroline ar fi fost de acord.

– Angus, strigă ea încet şi se mişcă mai aproape. Eşti acolo, Angus? Aşteptă, ascultă, nu auzi nimic. Se gîndi că pisica dormea probabil în fundul camerei şi că timpul ei – din care nu mai rămăsese mult pînă să facă un duş şi să se îmbrace – ar fi fost mai bine folosit explorînd cutiile lui Connie pe care scria „eu". Dar jurnalul era o poveste, poate reală, poate nu, în orice caz nu imediată. Pisoiul, totuşi, era viu. Era aici, aşteptîndu-l pe Connie de aproape patru săptămîni. Casey trebuia să-l facă să înţeleagă că şi ea putea să aibă grijă de el.

– Angus, îl luă ea cu binişorul, apropiindu-se mai mult. Pisoiul lui Connie, acum al ei?

Fără să-l fi văzut, se simţi posesivă.

– Vino să mă saluţi, pisoiaş drăguţ, cîntă ea, pentru că nu întîlnise niciodată vreo pisică despre care să poată spune că nu era drăguţă sau vreuna căreia să nu-i placă să fie lăudată.

Mai înaintă puţin şi ajunse la un braţ depărtare de uşă. Se aplecă şi se uită prin deschizătură. Cînd îşi imaginä că văzuse ochii, se retrase.

Nu e o fantomă, Casey, ci o pisică, îşi reaminti ea. Înaintînd, deschise puţin uşa. Ochii erau acolo, reali. Erau la o jumătate de metru de ea şi licăreau dintr-o pată întunecată. Lumina zilei ce se strecura prin spate contura silueta animalului. Casey văzu forma urechilor ridicîndu-se în unghi de fiecare parte a capului, dar nimic altceva.

Îşi aşteaptă prietenul să se întoarcă. I se topi inima. Îl detesta pe Connie pentru multe şi nu în cele din urmă pentru că o făcea să se simtă nedorită, neiubită şi nepotrivită pentru a-i fi fiică. Dar nu-l detesta că-i lăsase un pisoi. O pisică era o parte vie, ce încă mai respira, din el. Pisoiul era mai important decît casa. Se putea descurca cu el. Chiar foarte bine.

Întinse o mînă către ochi.

– O, Angus, îmi pare rău. Nu sînt Connie, dar iubesc pisicile. Aş ţi *foarte* fericită să am grijă de tine.

Se mai trase puţin înainte şi ajunse atît de aproape de intrare pe cît îndrăznea. Ţinea mîna întinsă, invitînd pisoiul să o miroasă.

– Hai, vino să mă saluţi, băiat mare, îl îndemnă ea blînd.

– De unde ştii că e mare? întrebă Jordan apărînd în capul scării.

– Ochi mari, urechi mari, pisoi mare, spuse Casey şi adăugă prudent: Da?

La urma urmelor, Jordan cunoştea pisoiul. Cunoştea şi grădina. *Şi* casa. Pe Casey ar fi putut să o supere nedreptatea ca un străin să ştie tot ce ea nu ştia, dacă nu s-ar fi gîndit la altceva ce ştia ea. Ştia că, în ciuda aparentei durităţi, acest bărbat mirosea a săpun, că atunci cînd îşi trecuse mîna peste pieptul lui, simţise părul moale pe sub cămaşă, că şi acum, aşa de dimineaţă, corpul lui era cald. Toate acestea se fixaseră pe creier şi cînd el se apropia, începea să i se usuce gîtul.

– Da, confirmă el ocolind stîlpul scării în spirală.

Îşi îngădui o clipă bucuria de a-l vedea, apoi, ca o fată cuminte, reveni la pisoi.

– Cîţi ani are?

– Opt. Şi mai are mulţi de trăit. Connie l-a îngrijit bine.

Se aşează pe vine lîngă ea şi strigă blînd:

– Hei, Angus. Vino aici. Sînt prietenul tău. Şi plescăi uşor din limbă.

– Are mîncare şi un aşternut acolo? şopti Casey.

– Tot ce-i trebuie. Pisicile sînt destul de independente. Înaintă, lăsîndu-se pe un genunchi şi mai deschise puţin uşa.

– Hai, Angus, vino afară. N-o să te muşte.

Fiindcă acum putea să vadă bine pisoiul, Casey oftă încîntată:

– E frumos.

Aproape complet cenuşiu, cu pete albe şi negre, avea un botic pătrat, nas mops, bărbiţă care se întindea şi pe piept. Îl privea fix pe Jordan cu nişte ochi mari, verzi – mari, verzi, *rugători*, care puteau să sugereze nefericire, derută sau teamă.

– Este raton de Maine, nu-i aşa? întrebă Casey.

– Da. Jordan se întinse după el, dar pisoiul se dădu înapoi. Hei, îl certă el enervat. Ce înseamnă asta? Mă cunoşti. Sînt prietenul tău.

Angus ştia asta şi privirea lui spunea ceva pe măsură. *S-ar putea să fii prietenul meu*, dar întorcînd ochii precaut spre Casey, adăugă: *dar ea cine naiba este?*

– E fiica lui Connie. Nu-ţi face nimic.

Angus nu părea mulţumit.

– Nu l-aş fi crezut pe Connie iubitor de animale, spuse Casey zîmbind. Totdeauna părea prea convenţional.

– Numai de pisici. De fapt, numai pe Angus îl iubea. Doctorul Unger nu se dădea în vînt după alte animale, nici măcar după alte pisici şi sentimentul era reciproc. Singurii genunchi pe care a stat Angus vreodată au fost cei ai doctorului Unger.

– Şi Connie i-a permis? întrebă Casey, surprinsă, uitîndu-se la Jordan.

El îi întîlni privirea.

– Te referi la atingere? Cred că restricţia se aplica doar oamenilor. Era un bătrînel dulce cînd venea vorba de Angus.

– De ce?

– De ce-l iubea pe Angus?

– De ce nu iubea oamenii?

Jordan ridică din umeri.

Gestul nu o mulţumi pe Casey şi fiindcă bărbatul acesta ştia mai multe despre flori şi copaci decît despre mintea omenească, el era tot ce avea pentru moment.

– A făcut vreodată o aluzie – ştii, să sugereze că tatăl lui îl

bătea? Sau că a crescut cu oameni care nu suportau să fie atinşi? Sau că s-a abuzat sexual de el?

Grădinarul îi aruncă o privire seacă.

– Dacă o fi fost aşa, cu siguranţă depăşise problema de vreme ce te-a zămislit pe tine.

– Într-o noapte. Doar atît a fost cu mama. Şi ceea ce a avut cu soţia lui nu este ceea ce aş numi o căsnicie.

– Păreau destul de fericiţi împreună. În plus, cine poate spune că nu ea era cea care dorea să locuiască separat?

– Dacă aşa au stat lucrurile, sugeră Casey, poate că situaţia se explică prin aceea că el nu voia să o atingă. Cred că asta ar înnebuni o femeie după o vreme.

– Nu toate femeile sînt ca tine.

Ea se trase înapoi.

– Pardon?

– Nu toate femeile se definesc în termeni de sex.

– Eu nu fac asta.

– Dar ce-ai făcut în grădină cum se explică?

– Stabileam că sînt diferită de tatăl meu, îl informă ea. Îmi place să fiu cu oamenii. Să-i ating. Cel mai mare vis al meu este să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu un corp cald alături de mine şi nu mă refer la un cîine sau o pisică.

Nu-i venea să creadă că zisese aşa ceva –nici nu putea să creadă că era adevărat –, dar răul fusese făcut. Se grăbi să adauge:

– Nu pot să încep să judec ce a făcut tatăl meu şi nici nu vreau. Am avut clienţi instabili, unii cu probleme sociale, alţii sexuale, dar numai cîţiva erau atît de solitari precum pare să fi fost Connie Unger. Era anormal. Strălucit, dar anormal.

– Iar tu eşti normală, observă Jordan. Şi strălucită?

Îi susţinu privirea.

– Nu. Nu aş fi putut obţine un doctorat nici dacă viaţa mea ar fi depins de asta. Am trecut greu prin şcoală, prin colegiu şi cu siguranţă nu am fost înfocată după lumea academică atunci cînd am absolvit. Dar sînt un terapeut foarte bun.

Şi zicînd aceasta îşi aminti ceva. Se uită la ceas şi exclamă:

– O, Doamne! Se ridică în picioare. Trebuie să mă pornesc.

Îşi aminti de pisoi. Se uită către uşă, dar plecase. Se uită întrebător la Jordan.

– S-a întors înăuntru, spuse el. Să aştepte.

Casey simţi iar că se topeşte.

– E atît de trist. Se duse direct în prag şi spuse: Angus? O să mă întorc.

– Ai putea să intri să-l vezi.

Ar putea, dar nu era pregătită.

– Poate mai tîrziu.

– Nu ţi-e frică de un pisoi, nu-i aşa?

Casey îi aruncă o privire cum că nu era cazul şi porni pe palier către camera ei. Era cam pe la jumătatea drumului cînd deodată se întoarse. Jordan tocmai se ridicase.

– Cutiile acelea de sus – cele personale. Sînt aranjate într-un anume fel?

– Ca de exemplu?

– În ordine cronologică?

– Nu ştiu.

– L-ai ajutat să mute lucruri acolo sus.

– N-am examinat conţinuturile. Nu e casa mea. Sînt doar grădinarul.

Casey avea convingerea că era mai mult de atît. Fără să ştie dacă era adevărat şi, dacă da, ce însemna, se simţea ameninţată.

– Dacă eşti doar grădinarul, ce cauţi aici sus?

Nu vedea nici un vas cu apă pentru udat, unelte pentru retezat ramurile la copaci sau vreun perforator.

– N-ar trebui să fii jos, cu lalelele?

– Nu avem lalele.

– Panseluţe, atunci.

– Călin, gardenie, verbină, lupin, căldăruţă, heliotrop. Nici o panseluţă.

– Ei bine, atunci, ai o muncă bine delimitată afară, nu-i aşa?

Se uită fix la ea o clipă, apoi ridică mîinile şi plecă agale spre scări.

– Pisoiul e al tău. Fă ce vrei cu el.

Ceea ce voia Casey era să-şi împartă dimineaţa între munca de explorare a cutiilor lui Connie şi îmblînzirea lui Angus pentru a-l scoate din cameră. Se îmbrăcă şi se pregăti să revadă notiţele despre clienţii programaţi în cursul zilei. O făcu în timp ce lua micul dejun şi, cînd încheie şi treaba asta, se apucă să dea telefoane. Trebuia să le comunice clienţilor programaţi pentru miercuri şi joi noua adresă a biroului său, contabilului, furnizorilor de diferite servicii cu care lucra cel mai des şi unui psihiatru care să prescrie medicaţia clienţilor săi, acum, că John ieşise din combinaţie. Cînd încheie toate astea, sosi primul client şi nu mai avu timp să se gîndească nici la Angus, nici la cutiile lui Connie. Cînd era cu un client, era foarte concentrată.

Se simţi mai confortabil în birou–poate nu din cauză că se înfruptase cu o caramea, deşi o apreciase. Callard & Bowsers avea produse bune. Ar fi putut să folosească zahărul ca întăritor, o dată sau de două ori. Dar erau caramelele lui Connie. Şi confortul venea din faptul că îşi punea amprenta asupra biroului.

O făcea răspîndindu-şi hîrtiile, oriunde în jurul ei, lăsîndu-le uşor strîmbe. Connie ar fi detestat aşa ceva. Dar ea nu era Connie. Nu era neapărat ordonată. Organizată, da. Ştia ce conţinea fiecare teanc de hîrtii. Dar erau hîrtiile *ei*, aşezate lîngă calculatorul *ei*, cu cărţile *ei* pe rafturile apropiate, din spate. Şi aceştia erau clienţii *ei*. Le datora toată atenţia.

Aşa că se gîndi numai la ei pînă cînd plecă şi ultimul. Era deja ora şase şi era epuizată. Avea nevoie de o pauză, aşa că îi ceru lui Meg o cafea cu gheaţă şi ieşi cu ea în grădină.

Aerul era greu de căldură şi umezeală.

Jordan reteza crengile arbuştilor.

Se miră să-l găsească acolo. Era încă marţi şi nu mai uda bucuria-casei. Ar fi vrut să zică ceva inteligent, dar era prea

obosită. Se duse cu cafeaua la masă, se aşeză pe scaun şi îl privi cum muncea.

Înfăţişarea lui trăda efortul făcut peste zi. Avea părul umed, obrazul neras, blugii murdari în genunchi şi la şezut. Transpiraţia făcea ca tricoul mulat să pară muiat în cerneală şi îi dădea pielii strălucire.

Se gîndea să-l întrebe dacă vrea o băutură rece. Dar nu era musafir la petrecerea ei.

Deşi nu o privea, simţea că el ştie că este acolo – şi rămase acolo, relaxîndu-se în timp ce-l privea, simţind în lăuntrul său o căldură moleşitoare.

El îşi vedea de treabă, tăind o creangă, apoi o alta. Dînd la o parte ceea ce tăiase, se dădu înapoi, studie arbustul, reveni în acelaşi loc şi mai făcu două sau trei tăieturi. Îşi şterse fruntea, mai ales zona sprîncenelor cu un antebraţ şi cîteva clipe mai tîrziu vîrful nasului cu dosul mîinii. Părul lui era ţepos şi ud. Pe umeri avea una sau două cicatrice. Îi era cald.

Îi părea rău pentru el şi era pe punctul de a-l întreba dacă vrea ceva de băut cînd el lăsă jos unealta de tăiat şi îşi scoase tricoul. Îşi şterse faţa cu el, îl aruncă alături, recuperă unealta şi se întoarse la muncă. Dar nu trecură decît cîteva clipe înainte să dea iar drumul uneltei. De data asta se duse la furtunul din care picurase apă în stratul cu arbuşti, îl ţinu deasupra capului, îşi lăsă faţa pe spate şi apa începu să-i curgă peste tot, pînă în blugi.

Era un spectacol grozav. Casey abia mai respira, nevrînd să scape nici un moment. Gîtul lui era puternic, mărul lui Adam destul de proeminent. Pieptul, numai muşchi, era păros. Torsul subţirel, ferm, dar nu slab. Blugii erau destul de jos pe şolduri ca să expună o dungă de păr şi o parte din buric, dar numai atît. Casey era vrăjită.

Şi el o ştia. Era convinsă, fiindcă nu se uitase la ea nici măcar o dată. Văzuse căldura din ochii lui în dimineaţa aceea. N-ar fi corect ca ea să fie atrasă de el, iar el să nu simtă acelaşi foc.

Voluptatea asta era ca o răzbunare, desigur. Sărmanul Dylan era atras de ea, iar ea nu simțea nimic.

Și *asta*, hotărî ea, fiindcă își păstrase toată voluptatea pentru grădinarul tatălui său. Chimia era aici în forță. Corpul ei fremăta din cauza ei. Nu își amintea să mai fi fost atît de atrasă fizic de un bărbat. Să-l privească lucrînd era o plăcere egală cu păcatul.

Cînd termină să ude, legă furtunul în centrul stratului cu arbuști și reveni la tăiat. Ea continuă să-l privească. Nu se mișca decît pentru a sorbi din cafeaua rece – stătea pur și simplu acolo, admirîndu-i trupul după cum se apleca sau îndrepta, se întorcea, tăia crengi și le arunca pe pămînt.

Dar pe măsură ce treceau minutele, plăcerea se ducea, înlocuită de ceva mai întunecat care apăruse precum fulgerul pe vreme bună. Știa ce înseamnă singurătatea, o simțea; trăise cu ea o bună bucată de vreme, simțise cu toată intensitatea trecerea timpului. Acum, ajungînd la dorință, aceasta era mai puternică și mai tristă decît se așteptase și nu era pregătită. Cînd ochii i se umplură de lacrimi, nu putu să facă nimic să le oprească. Nu putea nici să le lase. Nu știa dacă era din cauza emoției bruște sau a oboselii de peste zi, dar ceva o reținea pe scaun. Înfrîntă, își apăsă degetele pe buza superioară.

Mișcarea îi atrase atenția lui Jordan. Se uită fix la ea, se încruntă, apoi porni spre ea.

Neștiind ce altceva ar putea face, Casey se aplecă, își îngropă fața între genunchi și plînse încet. Voia să se oprească, voia din tot sufletul fiindcă nu era o latură pe care ar fi vrut să i-o arate lui Jordan. Dar alte dorințe erau atît de mari încît o depășiră pe asta.

Își dorea *să fie* cu cineva. Își dorea familie. Își dorea să fie iubită.

Desigur, Jordan nu era cel potrivit. Atracția fizică *nu* făcea o relație să dureze. Totuși, în momentul acela, epuizată de singurătate, ar fi dat orice ca el să o țină în brațe, atît de strîns încît singurătatea să dispară.

Deşi ţinea capul plecat, ştia după apropierea vocii lui că era chiar în faţa ei.

– Pot să fac ceva? întrebă el cu atîta blîndeţe încît îi spori durerea.

Ce ar fi putut să facă? Nu o putea face pe Caroline să se trezească sau să-l aducă pe Connie înapoi dintre morţi şi nici nu putea să înceapă să-i spună povestea vieţii ei. Nu era terapeutul ei. Nu era nici măcar un prieten.

Aşa că înclină capul în semn că nu.

De-abia se opri din clătinat cînd simţi o atingere, atît de uşoară la început încît putea să creadă că şi-a imaginat, apoi mai fermă. Era mîna lui, degetele şi palma care-i mîngîiau părul, transmiţînd o consolare surprinzătoare. Cel puţin în clipa aceea nu era complet singură.

Nu se mişcă, nu voia să alunge mîna aceea. Treptat, lacrimile se opriră. Lăsînd la o parte respiraţia sacadată, se calmase.

– O să termin mîine aici, spuse el cu aceeaşi voce blîndă. Cîteva clipe mai tîrziu luă mîna de pe capul ei.

Casey nu se uită la el. Era prea jenată. Mai degrabă ascultă cum îşi curăţă uneltele, cum le duce înapoi sub şopron, apoi cum iese pe poarta grădinii. Îl auzi pornind maşina şi, la doar cîteva minute, plecînd. Numai atunci se ridică, îşi şterse ochii cu podul palmelor şi se întoarse în casă.

Douăzeci de minute mai tîrziu auzi soneria de la uşă. Îşi umezise ochii cu o pînză răcoroasă şi-şi refăcuse machiajul, deci se simţea mai în formă. Chiar şi aşa, ar fi lăsat-o pe Meg să se ducă la uşă. Dar Meg plecase.

Coborî pe scările de la intrare şi privi prin vizor. La uşă era o femeie brunetă, de culoare. Purta o bluză largă şi colanţi, iar în mînă ţinea un teanc de hîrtii. Avea cel mai frumos ten pe care îl văzuse Casey vreodată – cel mai frumos ten şi cel mai proeminent pîntece, deşi restul corpului era elegant conturat.

Casey deschise uşa cu un zîmbet prudent.

– Sînt Emily Eisner şi am venit să-ţi spun bine ai venit în vecinătate. L-ai cunoscut pe soţul meu, Jeff, alaltăieri. Locuim aici pe Court, gesticulă ea, la patru case depărtare.

– Îmi amintesc de Jeff. Spunea că eşti însărcinată, dar nu mi-a spus că eşti şi foarte frumoasă.

– Pun pariu că nu a spus nici că sînt neagră, zise Emily cu o francheţe pe care Casey o îndrăgi imediat. Îi şochează pe oameni. Cred că sînt prima de felul meu care locuieşte aici, pe Court, într-o casă mare, dacă înţelegi cevreau să spun.

Casey înţelegea. Întinse o mînă.

– Sînt Casey Ellis. Îmi face plăcere să te cunosc.

– Şi mie, spuse Emily, întorcînd o călduroasă strîngere de mînă. Zîmbetul i se topi. Jeff nu ştia că eşti rudă cu doctorul Unger. Nu prea ştie ce se vorbeşte prin cartier.

– Mulţumesc. Dar nu l-am cunoscut cu adevărat.

– Nu are importanţă. A fost tatăl tău. O pierdere este o pierdere. Şi ştiu că doar ce te-ai mutat aici şi ai multe de făcut, dar voiam să returnez asta.

Îi întinse hîrtiile – cărţi după cum vedea Casey acum.

– Este muzică. Doctorul Unger şi cu mine obişnuiam să facem schimb. Acestea sînt ale lui.

Casey luă teancul.

– Cînţi la pian?

– Nu aşa de bine ca el. Am luat lecţii, dar n-am avut niciodată prea mult timp să cînt pînă acum. De fapt, cred că aş fi înnebunit de plictiseală dacă nu ar fi fost pianul. Sînt obişnuită să muncesc, dar ne-am imaginat că ne dorim un copil mai mult decît un venit. Am pierdut două sarcini în trei ani, aşa că am fost foarte prudenţi de data asta.

Casey se trase înapoi.

– Vrei să intri şi să iei loc?

– O, nu, spuse Emily zîmbind. Îm place *să stau în picioare.*

Şi zîmbetul se şterse iar. Voiam doar să ştii că-mi va fi dor de tatăl tău. Nu s-a amestecat prea mult cu oamenii de pe Court. Am fost una dintre puţinii care i-au bătut vreodată la uşă. L-am auzit odată cîntînd şi nu am rezistat.

– Nu ştiam că ştie să cînte pînă cînd nu am văzut pianul. Şi spui că era bun?

Emily zîmbi, îngîndurată acum.

– Era ... precis. Nu avea o ureche naturală, nu putea să ia o partitură şi să cînte pur şi simplu. Trebuia să lucreze, să studieze şi să exerseze mult, dar obţinea rezultate bune.

– Lua lecţii?

– Din cîte ştiu eu, nu.

– Niciodată?

– Aşa spunea el, ceea ce-l face şi mai remarcabil. Vreau să spun că era desăvîrşit. Ar fi putut cu uşurinţă să cînte într-o orchestră, dar nu cred că în afară de Meg şi de mine l-a mai auzit cineva cîntînd. Pentru el era ceva absolut personal.

– Era timid, spuse Casey. Pentru prima dată nu era o critică, ci doar o observaţie şi încă una empatetică.

– Foarte. N-am vorbit niciodată prea mult. Doar am cîntat.

– Spui că făceaţi schimb. A rămas aici ceva de-al tău?

– Cîteva cărţi, gesticulă ea în senul că nu este important, dar pot să le iau altă dată.

Casey o invită pe Emily înăuntru mai hotărît de data aceasta.

– Unde ar fi?

– În bancheta pianului. Acolo le ţinea pe toate.

– Ei bine, atunci e destul de uşor, spuse Casey conducînd-o pe Emily prin hol, apoi în sufragerie. În capăt, în umbra pianului, era bancheta. Era din acelaşi lemn ca şi pianul şi avea un scaun tapiţat. Nici nu-i trecuse vreodată prin cap lui Casey să o deschidă.

De fapt, surpriza mai mare era că putea să conţină trei

teancuri de muzică aşezate unul lîngă altul. Pentru ca aranjamentul să fie şi mai bun, un plic din hîrtie groasă era prins cu sfoară pe interiorul capacului.

Little Falls

Cu piciorul încălţat în gheată pe şosea şi cu casca proptită la coapsă, motociclistul strigă peste poiană:

– E cam tîrziu să te plimbi singură. Vocea lui era joasă, aspră.

Jenny nu se mişcă.

– Şi rece, adăugă el. Unde ţi-e cavalerul?

– Eu... eh... a aplecat.

Privi cu coada ochiului prin ceaţă.

– Mai e vreo şansă să treacă altcineva pe aici?

Ea clătină din cap.

– Atunci mai bine ai urca. Îşi săltă fundul şi se trase mai în faţă.

Jenny nu putea decît să se holbeze. Recunoscu geaca şi ghetele. Şi casca. Văzu acum că purta blugi şi că era neras. Părul era la fel de negru ca geaca, ghetele şi motocicleta. Şi acolo sus, dar aşa de aproape, arăta mai mare, chiar periculos.

Darden l-ar urî pentru că era mai voinic şi mai tînăr decît el. S-ar simţi ameninţat.

Jenny se ciupi de cot. Nu era vis; durerea era reală; bărbatul sexy de pe motocicletă rămînea pe loc. Zbură peste drum înainte ca el să-şi poată retrage oferta.

Problema era cum să urce cît mai corect pe motocicletă. Nu o mai făcuse niciodată şi felul cum era îmbrăcată nu era de mare ajutor. După ce cîntări opţiunile, ridică un genunchi şi-l

strecură peste şa, apoi mai jos. Trase de rochie, apoi o împinse la loc şi, gata, era aşezată.

– Nu e rău, remarcă el.

Jenny îşi imagină că se amuza.

– Mulţumesc.

– Pune-ţi asta. Îi luă pantofii şi-i dădu casca.

– Tu ce-o să porţi?

– Nimic.

– Dar ...

– Dacă ne prăbuşim şi mori, va trebui să trăiesc cu ideea vinovăţiei. Mai bine să ne prăbuşim şi să mor eu.

Jenny nu se putea împăca prea bine cu acest gînd. Cunoştea vinovăţia – o cunoştea dintotdeauna. Dar nu se mai gîndea la ea acum, cu casca aceea pe faţă, caldă şi mirosind a bărbat şi apoi mîinile lui – mari, abile – o prinseră pe sub genunchi, trăgînd-o ca să stea strîns lipită de el. Încercă să-şi vină în fire, cînd piciorul lui se ridică de pe pămînt şi porniră mai departe, în ceaţă.

Inima îi zbură din piept. Apucă strîns cu pumnii marginile gecii lui, silindu-se să nu slăbească strînsoarea la fiecare înclinare a motocicletei, mutîndu-se puţin cîte puţin mai în faţă pînă ce singurul lucru care mai avea sens era să-şi pună mîinile în jurul lui şi să se ţină o viaţă. Era îngrozită, dar dacă s-ar fi oprit şi s-ar fi oferit să o lase să coboare, ar fi refuzat. Era prea bine ca să piardă ocazia.

Apoi motocicleta încetini. El puse piciorul jos ca să oprească. Era gata să se opună, gîndindu-se că nu o să coboare în nici un caz, cînd simţi că se întoarce, auzi sunetul aspru al unui fermoar şi scîrţîitul pielii. Îi dădu geaca.

– Mai bine îmbracă-te cu asta. Tremuri de frig.

Aşa şi era, deşi putea foarte bine să fi fost umezeala, sau teama, sau uşurarea, sau chiar emoţia. Poate mai ales emoţia. Numai după ce trase geaca pe ea, prea mare, dar, oh, atît de caldă, observă cămaşa de bumbac.

– Dar tu? întrebă ea.

– Eu am căldură de dat şi altora. Ambală motorul. Motocicleta porni împroşcînd pietriş, cu un zgomot crescînd.

Jenny îl ţinea mai uşor acum. Nu avea o burtă plină cu bere, ci una tare şi călduroasă acolo unde îl atingea cu palmele.

Se întreba de unde era, unde se ducea, dacă putea să rămînă şi dacă da, pentru cît timp.

Ajunseră la o intersecţie. Jenny indică drumul, apoi, din nou, la o altă cotitură. Acum nu se mai temea. Îl simţea cum stăpîneşte motocicleta şi se relaxă. Noaptea care se scurgea estompa detaliile sumbre ale vieţii sale. Importante erau acum bărbatul, motocicleta lui şi presentimentul că ceva inimaginabil de bun se va întîmpla. Apucară pe ultima alee spre casa ei cu atîta uşurinţă încît Jenny se gîndi că aşa-i era sortit.

Cînd trase pe marginea drumului şi se opri la uşa dintr-o latură pe care o folosea ea mereu, îşi scoase casca şi îşi scutură părul. Dar nu schiţă nici o mişcare să coboare.

– Asta e? întrebă el.

– Da.

El se întoarse şi o cercetă cu privirea, străduindu-se să-i deslueşească trăsăturile în lumina slabă de pe verandă.

– E cineva acasă?

Jenny privi către conturul înceţoşat al garajului care adăpostea vechiul Buick al lui Darden.

– Uf, da.

– N-o să-ţi fac nici un rău, spuse el mai blînd. Mă întrebam doar de ce nu cobori. Dacă e casa goală şi asta te face nervoasă, te conduc înăuntru.

– Nu. Se simţea prostuţă. Nu e nevoie. Dar îi plăcea să-i poarte geaca. Îi plăcea să-i simtă coapsele presate între ale ei. N-ar fi vrut ca el să plece.

Alunecînd de pe motocicletă, spuse repede:

– Vrei să intri?

O fixă o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu sînt genul de tip pe care să vrei să-l ai în casă.

Ea privi în altă parte. Era un refuz manierat. Dar maniera era ceva nou pentru ea, aşa că se uită înapoi.

– De ce nu?

– Pur şi simplu nu sînt.

– De ce nu?

El oftă.

– Pentru că sînt doar în trecere. Tipii care sînt doar în trecere acţionează fără să gîndească. Se simt singuri. Şi cînd sînt singuri, sînt egoişti. Eu sînt egoist, singur sau nu. Şi clătinînd iar din cap, spuse: Nu aş risca dacă aş fi în locul tău.

Dar Jenny nu avea de ales. Chiar deloc.

– De unde eşti? întrebă ea, făcînd tot ce-i stătea în putinţă să sune normal, ca şi cum făcea doar conversaţie, ca şi cum făcea tot timpul aşa ceva. Nu voia ca el să ştie că era disperată. L-ar pune pe fugă.

– Născut? întrebă el. În West.

– O? Unde?

– Wyoming. La sud de Montana.

Nu-i venea să creadă! Visase să meargă în Wyoming, chiar la sud de Montana. Cai, vite, bivoli. Spaţii larg deschise. Oameni prietenoşi, dornici să trăiască şi să-i lase şi pe alţii să trăiască.

– Nu am mai fost pe acolo de o vreme, spuse el.

– Ai familie acolo?

– Am avut vreodată?

Nu-i venea să *creadă. Visul* ei.

– Familie mare?

– Aş spune că da. Privi departe, în întuneric. Familie mare, multe responsabilităţi, multe vinovăţii. Aşa cum am spus, n-am mai fost acolo de un timp.

– Şi pe unde ai fost?

– Locurile alea nu sînt pe hartă.

Scoase un sunet care ar fi putut fi rîs dacă ar fi deschis gura.

– Şi pe unde? îl stîrni ea. Îi spusese deja mai multe decît oricărei alte persoane în decurs de o lună şi el nu pleca, nu o privea de parcă ar fi fost murdară.

– Atlanta, Washington, New York, Toronto.

– Ce-ai făcut pe acolo?

– Am dovedit că sînt la fel de deştept ca oricare alt tip.

– Eşti?

– Oh, da.

– Şi aici ce faci?

O privi fix.

– Încerc să-mi dau seama de ce, dacă sînt aşa de deştept, nu sînt şi fericit.

– Ai găsit răspunsul?

– Nu. Încă mai caut.

Îi privi ochii şi văzu ceva îmbietor.

– Ţi-e foame?

– Sînt şi obosit. Am pornit în zori.

– Pot să-ţi fac ceva de mîncare.

– Asta ar însemna să intru. Ţi-am spus deja. Nu e o idee bună.

– Singur şi egoist.

– Îhî.

– Ce înseamnă asta?

– Ghiceşte.

– Nu ştiu.

După o clipă, el spuse:

– Nu ştii, nu-i aşa?

Jenny clătină din cap.

– Te-am văzut la petrecere în seara asta. Ştiai?

Ea dădu din cap.

– Ei bine, nu am văzut pe altcineva. Nu am putut după ce te-am văzut pe tine.

Jenny nu-l credea.

– Ar fi trebuit să o vezi pe Melanie Harper. Era afară, pe scări. Ştii, păr blond... Mimă sîni mari.

– Blondul nu e la fel de excitant ca roşul.

Jenny îşi întinse părul, gata să comenteze, dar expresia lui îi spunea să nu o facă. Aşa că zîmbi, apoi rîse. Îşi acoperi faţa cu o mînă.

El îi dădu mîna jos.

– Eşti foarte atrăgătoare.

Ar fi protestat dacă nu ar fi privit-o ca şi cum credea fiecare cuvînt apoi îi privi sînii – doar un moment, dar privirea era intenţionată.

– Rochia e de vină, spuse ea.

El clătină din cap.

– Aşa că mai bine n-aş intra. E prea mult de cînd n-am mai mîncat ceva gătit. Vocea lui era iar aspră, o vorbă tărăgănată care se potrivea cu imaginea ei despre statul Wyoming din sudul Montanei.

Uită de părul şi sînii ei.

– Gătitul este specialitatea mea. Am o firmă de catering. Era o minciună mică, doar un cuvînt nu era corect. Pregătesc un prînz pentru mîine şi din întîmplare am în frigider nişte chifteluţe făcute în casă. Ţi le-aş găti imediat.

– Chifteluţe făcute în casă?

– Cu piper, ceapă şi vinete.

El gemu uşor.

– Dacă le mănînc, ce mai serveşti mîine?

– Am atît de multe că aş putea să-ţi dau *zeci* şi nu s-ar vedea.

Păru să ia în serios oferta ei.

– Te rog, spuse ea, încercînd, făcînd tot posibilul să nu pară disperată, dar arăta atît de bine, exact bărbatul pe care sperase să-l întîlnească în seara asta şi *el* părea să o placă.

Se ciupi iar de cot şi simţi durerea. Nu, nu visa. Şi da, lui îi

plăcea de ea. Putea să spună din felul în care o privea, ceea ce-i uşura dorinţa de a-i răspunde la fel. Trebuia să rămînă. Dacă ar pleca acum, ea ar muri.

– Bine, spuse el. Doar să mănînc. Dacă nu e prea mare deranjul.

Jenny se întoarse şi urcă treptele din spate, apoi intră în bucătărie fără să privească înapoi. Fiindcă încă mai avea geaca şi casca lui, ştia că o va urma. Puse casca pe tejghea şi se duse la frigider. Erau patru tăvi cu chifteluţe prăjite. Luă două şi aprinse aragazul.

Uşa din spate se închise. I se tăie respiraţia cînd se întoarse. Trecuseră ani de cînd intrase un bărbat în bucătărie, iar acesta era chiar mai înalt decît crezuse. Avea probabil doi metri. Şi solid. Era şi chipeş – poate nu o vedetă ca Tom Cruise sau Brad Pitt, dar mai bun decît orice altceva văzuse ea în Little Falls. În plus, fusese prin toată ţara şi în ochii ei acest lucru îl făcea şi mai grozav.

Înghiţi şi încercă să gîndească să spună ceva. Aruncă repede o privire prin bucătărie, dar nimic nu o inspira.

O ajută el.

– Bucătăria ta e foarte curată.

Jenny îşi drese vocea:

– Fac întotdeauna curat după ce gătesc. Am făcut chifteluţele azi după-amiază. Şi corniri cu lămîie pentru petrecere.

Şi-ar fi dorit să mai aibă cîteva să-i dea lui, dar dispăruseră dubios de repede după ce le pusese pe masa cu gustări. Poate copilaşii ăia răi le azvîrliseră afară. Era paguba lor. Bărbatul ăsta ar fi mîncat şi ultima firimitură.

– Cum te cheamă? întrebă ea.

– Pete.

Pete. Îi plăcea. Suna real.

– Pe mine, Jenny.

– Nu aşa te-a strigat tipul de pe verandă.

Ea inspiră scurt.

– Ai auzit asta? Şi ce altecva?

– Numai sfîrşitul. A fost o pacoste. Încă un minut de vorbărie şi aş fi venit să-i închid gura.

Jenny roşi. Nimeni nu o mai apărase vreodată. Era atît de perfect încît nu se putea abţine, atît de înalt şi frumos că nu ştia cum să se stăpînească şi să nu se zgîiască la el. Întorcea privirea, apoi tot întîrzia pe pieptul lui.

– O, ai cămaşa udă. Vrei una uscată? Tata are un dulap plin.

Una uscată şi frumos călcată. Dar, *Jenny nebuna*, Pete nu şi-ar dori o cămaşă călcată. Poate în oraş. Cea pe care o purta era o bluză după cum vedea ea acum. Era moale ca untul şi necălcată deloc.

Voia să o atingă din nou, cum făcuse cînd erau pe motocicletă, dar se temea să nu creadă că merge mai departe. În schimb, arătă spre hol.

– Baia e acolo, pe dreapta. Vrei o bere?

– Sigur. Dispăru în hol.

Jenny puse tăvile în cuptor şi lăsă uşa întredeschisă. O învălui căldura. Se dădu la o parte şi-şi duse palmele la faţă. Obrajii erau deja calzi, roşii ca sfecla, îşi imagina ea. Nu că i-ar fi păsat. Nu în seara asta.

N-am mai văzut pe altcineva. N-am mai putut după ce te-am văzut pe tine,

Încercă să-şi păstreze cumpătul, dar simţea că explodează de emoţie. Aproape că dansa cînd deschise frigiderul. Erau patru pachete a cîte şase sticle Sam Adams, cumpărate anticipat la ordinul lui Darder în vederea întoarcerii lui. Nu-şi imagina că va observa că lipseşte o sticlă. Şi dacă da, îi va spune ce se întîmplase şi nu avea decît să rezolve cu Pete.

Pete nu i-ar înghiţi aiurelile, nu Pete, care se întoarse chiar atunci, anunţat de paşii săi siguri şi glasul baritonal.

– Sînt impresionat. După cum arată oglinda, eşti o doamnă admirată.

Înfăţişarea lui o zăpăci din nou. Acum avea o faţă proaspăt

spălată, ochii luminoşi şi cu urmele degetelor prin părul des, negru. Arăta din ce în ce mai bine.

– Multe petreceri, spuse el. Probabil că ai o groază de prieteni.

Îi răspunse cu o replică de-a lui Miriam:

– Prietenii apar de nu ştii unde cînd eşti cel care dai de mîncare. Îi întinse o sticlă de Sam Adams.

El o apucă de gît, dar nu se grăbi să bea, o ţinu doar şi se uită la ea.

– O firmă de catering, hm?

Spune-i adevărul.

– *Neats, Eats.*

– Drăguţ nume, de cît timp o ai?

Adevărul, Jenny.

– Lucrez de – se uită în tavan – ooo, cinci ani.

Nu mintea acum. Terminase şcoala cu un an mai tîrziu din cauza morţii mamei sale. Dan îi făcuse legătura cu Miriam imediat după aceea.

– Am început cu oraşul nostru. Apoi au început să sune oameni din afară. Acum avem comenzi la o distanţă de două sau trei ore de mers cu maşina. Am organizat o petrecere în Salem. Mai jos de Boston.

El cercetă bucătăria.

– Nu găteşti aici totul, nu-i aşa?

– O, nu. Avem un spaţiu mare în oraş. Şi maşini şi o dubă, continuă ea să brodeze pentru că trebuia să-l facă să se minuneze. Păstrez bucătăria asta demodată cu un scop. Îmi aminteşte de rădăcinile mele. Aici am învăţat să gătesc. Nu ştia de ce spusese aşa ceva. Ei bine, era adevărul. Dar nu era ceva de care-i plăcea să-şi amintească.

El părea mulţumit.

– E reconfortantă o femeie care acceptă să gătească în

zilele noastre. Eşti una dintre puţinele pe care le-am cunoscut şi care ar face-o, în afară de surorile mele. O să-ţi placă de ele.

Bineînţeles că-i va plăcea. Întotdeauna îşi dorise o soră şi ar fi fost fericită şi cu una singură. Pete avea însă mai multe.

– Pariez că ai o carte cu reţete vechi de-ale familiei, spuse el.

– Nu. Majoritatea le-am preluat din auzite. Putea auzi cum ţipa mama ei, stînd chiar acolo, nu cu mulţi ani în urmă: „Pentru Dumnezeu, MaryBeth, n-ai nevoie de cap. Taie tot ce avem, aruncă în tigaie cu ouă şi unt şi ai făcut o mîncare."

Jenny se lupta cu o senzaţie de înăbuşire.

– Cum e Wyoming?

– Mare şi deschis.

Respiră mai uşor.

–Cîţi sînteţi în familie?

– La ultima numărare? Trei bunici, doi părinţi, cinci soţii, patru cumnaţi şi unsprezece nepoate şi nepoţi. Dar voi?

–Nici unul.

–Nici unul?

– Părinţii mei sînt morţi. *Să-ţi fie ruşine, Jenny!* Nu, nu este adevărat. Îşi studie mîinile. Tata trăieşte. Dar e plecat pentru o vreme.

– Ale cui sînt lucrurile de pe cuier?

În holul de la intrare. Uitase. Două geci ale lui Darden, fulgarinul şi dedesubt ghetele lui, toate arătînd curate şi proaspete pentru că aşa erau. Le luase din garaj şi le aerisise şi le curăţase şi le pusese în cuier acum o săptămînă astfel încît Darden să creadă că au fost acolo mereu, aşa cum le voia el.

Auzi un sfîrîit.

– O, Doamne, gîfîi ea. Se întoarse şi deschise cuptorul. Chiflele erau mai mult decît gata. Le aşeză pe plită şi înşfăcă o farfurie şi o furculiţă.

– Pot să te ajut?

Clătină din cap şi-i arătă un scaun. Cîteva minute mai tîrziu, puse pe masă farfuria umplută cu vîrf.

Pete mîncă şi ultima picătură, şi o a doua şi o a treia farfurie – nu că s-ar fi îndopat. Avea maniere. Făcu o pauză doar pentru a spune ce bună era mîncarea.

Jenny era mulţumită să stea şi să-l privească mîncînd, să-i zîmbească atunci cînd se uita la ea, să-i umple iar farfuria şi se pişca întruna de umăr pentru că niciodată nu avusese un asemenea noroc şi dorea atît de mult să fie adevărat.

– A fost cea mai bună mîncare din ultimii ani, spuse Pete cînd împinse scaunul în cele din urmă. Se uită la tăvi. Am mîncat şi ultima chiftea. Eşti sigură că nu ţi-am încurcat ziua de mîine?

– Nici n-o să se observe, spuse Jenny şi strînse vesela ca să o pună în chiuvetă. O săpuni, o clăti şi o aşeza pe grătar ca să se usuce cînd îl auzi strigînd-o. Se uită în jur. El se încrunta privindu-i picioarele din spate. Trase de rochie de parcă ar fi putut să o lungească.

– Ce?

– Ce sînt urmele alea?

– O, nimic. Un accident de cînd eram mică. Se lumină brusc. Vrei să vezi ceva?

– Sigur.

Îl conduse în hol, apoi la etaj. Trebuia să treacă prin dormitorul ei, dar nu era altă cale. Aşa că se comportă normal, ca şi cum avusese bărbaţi în dormitorul ei tot timpul şi chiar aşa arăta, cu patul acela mare şi cu lenjeria de mătase pe care i-o cumpărase Darden.

Privi înapoi spre Pete ca să se asigure. Apoi deschise uşa băii, dădu la o parte cuvertura veche şi coborî scara mansardei. De sus mai era puţin de mers peste duşumeaua aspră pînă la

frontonul din față. Fereastra se ridică ușor. Dumnezeu știe că o deschidea destul de des. Se așează pe pervaz, scoase picioarele afară și începu să le legene.

– Jenny, ce faci? o întrebă Pete din spate.

Își îndreptă corpul și se lăsă să alunece.

– *Dumnezeule,* Jenny ...

Cu călcîiele goale, nimeri direct în jgheab cu ușurința dobîndită prin experiență. Se dădu puțin într-o parte pînă eliberă jgheabul și ajunse la panta acoperișului, apoi încă mai departe pentru a-i face loc lui Pete.

– Jenny, o avertiză el de la fereastră, așa cum făcea și Dan O'Keefe de fiecare dată cînd cineva o vedea pe acoperiș și îi raporta.

Ea zîmbi încîntată.

– Uită-te la privelițte, te rog. Nu e super?

Apăru un picior, apoi călcîiul ghetei prinse jgheabul.

– Văd doar ceața.

– Așteaptă. Ceața se împrăștie.

Mai ieși un picior și Pete se îndreptă. I se alătură fără nici un efort și se sprijni pe coate, exact ca ea.

Se ridică și ceața.

– Arată ca un orășel de jucării de aici, spuse el. Spune-mi ce și unde e.

Jenny îi arătă cu degetul.

– Linia orizontală de lumini este centrul orașului. Cele mici și ciudate sînt străzile lăturalnice. Acolo? Este școala. Și acolo? Biblioteca. Și turnul bisericii.

– Ce-i aia? Pete arătă spre est.

– Cariera. Cu o sută de ani în urmă tăiau granit. Cînd au terminat, groapa cea mare s-a umplut cu apă, așa că orașul s-a ales cu un loc unde se poate înota. Legenda spune că pentru a fi binecuvîntată o căsătorie trebuie să fie făcută acolo. Eu nu îmi doresc decît să înot la miezul nopții, cu lună și stele și toate cele.

Luminile pe care le vezi sînt stopurile din spatele maşinilor. Oamenii parchează cu spatele, chiar pe margine.

– Ca să înoate?

– Nu chiar.

El îi aruncă un zîmbet de cunoscător pe care Jenny îl resimţi pînă în stomac.

– Aha. Iubiţi. Tu ai fost vreodată acolo?

– De zeci de ori, spuse ea nonşalant, de parcă era foarte admirată. Apoi se gîndi la Selena Battles, care chiar fusese acolo de zeci de ori. Nu voia ca Pete să creadă că era ca ele. Aşa că mărturisi: Am minţit. Am fost acolo doar de cîteva ori. Făcu o pauză şi adăugă liniştită: Să înot. Ziua.

El îi zîmbi iar, cu un zîmbet larg, strălucitor, ce-i dezvăluia dinţii şi care făcu să-i vibreze fiecare fibră.

– Mă bucur, spuse el.

Îi făcea plăcere să-l audă zicînd aşa ceva. Voia ca el să o placă în situaţia ei reală. Şi fiindcă el zîmbise cînd îi spusese adevărul, adăugă:

– Şi am minţit că sînt furnizoare. Lucrez pentru o asemenea firmă. Nu am eu afacerea.

– Dar găteşti.

– Da.

– Şi serveşti, faci curat, tot ceea ce face şeful tău.

Jenny confirmă dînd din cap.

– Prin urmare, eşti o furnizoare, concluzionă el. Oricum – privi spre oraş – nu ai nevoie de o afacere proprie cînd ai priveliştea asta.

– Da, admise ea zîmbind încîntată. Am priveliştea asta. Chiar e a mea.

Ştiuse că el o să înţeleagă. De aceea îl adusese aici, sus. Încrucişă gleznele, inspiră adînc, răcorindu-şi plămînii pentru prima dată de ani de zile, şi se bucură de moment.

– Toţi spun că e periculos să vin aici. Că aş putea să alunec.

Dar mie nu mi-e frică. În plus, aici sînt cineva. E priveliştea mea. Pot să mă uit la ea sau să închid ochii sau chiar să mă rotesc. Pot să fac ce vreau. Aici, eu sînt cea care hotărăşte.

– Majoritatea oamenilor numesc asta putere, spuse Pete.

Jenny replică:

– Eu o numesc libertate.

– Ca atunci cînd eşti sus pe dealuri, deasupra fermei, şi ai pămînt sigur sub picioare şi cer nelimitat, şi stele, şi lună. Ceva în genul carierei tale, da' fără apă. O să-ţi placă acolo.

Da, îi va plăcea. Dar libertatea va fi diferită dacă o să fie acolo cu Pete. Aşa cum era diferită acum aici, sus cu el. Era mai puţină singurătate. Era o libertate mai completă. Libertatea de a fi *şi* de a se bucura.

– Rămîi peste noapte, şopti ea. Cînd ochii lui îi găsi pe ai ei, Jenny adăugă repede: Doar să dormi. Spuneai că eşti obosit. Am o cameră.

– Aş cere prea mult.

– Nu.

– De-abia mă cunoşti.

– Te cunosc destul.

Alunecă peste el – *Dumnezeule mare!* Corpul lui cald şi musculos sub al ei – şi îşi dădu drumul înapoi în mansardă. Dar el fu cel care coborî primul scara, apoi ţinu cuvertura într-o parte pînă o văzu înapoindu-se în siguranţă.

Îl instală în camera liberă şi se întoarse în camera ei. Lăsînd uşa deschisă, îşi scoase rochia care făcuse o treabă atît de bună în seara aceea şi o agăţă cu grijă în cuier. Îşi puse cămaşa de noapte şi se strecură în pat, imaginîndu-şi cum dormea el puţin mai departe, pe coridor.

Dar cearşaful de mătase o irita, aşa că se ridică, perfect trează. Privirea îi căzu pe revista deschisă de pe scaun. O ridică, dădu pagină după pagină, călători iar prin Jeffrey City, Shoshoni, Casper şi Cheyenne. Apoi închise revista şi o puse pe raft.

Noaptea era liniştită. În picioare, în mijlocul încăperii, ascultă bătăile inimii lui. Dar ale ei erau prea puternice, exprimînd freamătul său interior. Cîndva ar fi fost de frică şi dezgust, dar în seara asta era de la ceva nou şi minunat.

Îşi scoase cămaşa de noapte. Îşi atinse cu vîrfurile degetelor adîncitura dintre sîni. Închise ochii. Dădu capul pe spate. Îşi imagina că Pete o vede, o iubeşte şi o dată cu această imagine simţi că i se umple sufletul atît de mult încît mai că începu să plîngă.

Dar nu voia să facă aşa ceva. Nu voia să-l trezească. Aşa că scoase cuvertura cea veche pe care o atinsese el şi, încă goală, se înveli în ea din cap pînă în picioare. Apoi se întinse pe podea şi îşi puse capul pe perna pufoasă.

10

Jenny se trezi cu dungi de la pernă pe obraz şi constată foarte repede că Pete plecase.

– Ei bine, la ce te aşteptai, întrebă imaginea reflectată în oglindă vorbind cu gura plină de pastă de dinţi. De ce ar rămîne cu tine cînd poate avea pe oricine îşi doreşte, fete de zece ori mai drăguţe, şi mai deştepte, şi mai curate?

Scuipă în chiuvetă.

– Ai noroc că a stat şi atît! Îşi clăti gura, o dată, a doua oară şi a treia oară fiindcă gustul bolnăvicios al spaimei revenea.

Mai avea trei zile ca să plece. *Fă ceva, Jenny.* Dar ce?

Spălă baia deja curată. Spălă şi bucătăria deja curată. Goli dulapul din hol, scutură totul afară şi reaşeză totul la loc.

În cele din urmă, purtînd cămaşa polo de un albastru pal, pantaloni scurţi, şosete înalte şi bascheţi, ceea ce constituia uniforma de la Neat Eats pentru diverse evenimente, luă tigăile cu chiftele din frigider şi le împachetă în cutia izolată a lui Miriam. Cu cutia pe umăr, porni spre oraş.

Ceaţa era mai puţin densă ca de obicei. Nu mersese prea departe cînd Fairlane-ul lui Merle Little o depăşi zgomotos. Fixa marginea drumului astfel încît să nu vadă salutul care nu avea să vină, dar corciturile familiei Booth o salutară cum se cuvine. De-abia se apropiase de casă cînd ei şi părăsiră veranda şi se aruncară prin iarbă lătrînd cu putere. Nu avea rost să încerce să se împrietenească cu ei. Încercase de sute de ori. Îşi imagina că ştiau totul despre ea şi că, fiind cîini, erau pur şi simplu mai puţin reţinuţi în manifestarea neplăcerii decît ar fi fost un om.

– Marş, mormăi ea trecînd mai departe şi privi înainte pe drum.

Poarta din faţă a familiei Johnson scîrţîi şi se auzi o ameninţare. Şi fiindcă ceaţa se ridicase, putea să vadă florile strălucitoare din grădina familiei Farina.

Jenny iubea florile. Cele mai bune zile – dar cele mai bune – erau acelea în care florarii îşi lăsau la uşa magazinului ofertele lor. Uneori florile erau ofilite, alteori Jenny reuşea să le ia destul de devreme şi astfel avea un buchet de adus acasă. Bucătăria ei devenea atunci un loc de vis.

Florile familiei Farina erau frumoase, straturi după straturi de diferite culori, mărimi şi înălţimi, care se schimbau în funcţie de sezon. Jenny nu putea să spună că-i plăcea rozul de primăvară mai mult decît roşul şi albastrul specifice verii sau galbenul şi purpuriul din toamnă. Iată-le – gălbenelele şi preferaţii rugi galbeni.

Cu răsuflarea întretăiată, Jenny aproape că dădu drumul genţii cu mîncare cînd bătrînul Farina se ridică brusc chiar din spatele florilor de ochiul-boului.

– Crezi că poţi să faci ceva mai bun? spuse el provocator. Ei bine, n-ai cum. Vara a fost atît de uscată încît s-a ofilit *tot*. Lovi cu bastonul în drumul ei. N-ai nici pic de culoare în toată grădina aia a ta. E o ruşine. *Tot* e o ruşine.

Ignorîndu-l, se concentră asupra mestecenilor de pe marginea îndepărtată a drumului şi merse mai departe. Cel puţin

mestecenii nu puteau să dea replici. Nici nu-i puteau îndeplini dorinţele, deşi Dumnezeu ştie că le-o ceruse. Scrisese dorinţă după dorinţă pe bucăţelele de coajă de mesteacăn şi le aruncase în foc, dar nici una nu se împlinise.

Cu toate acestea îndrăgea mestecenii. În zile ca acestea, trunchiurile lor arătau ca nişte perle.

Sau piele.

Privi cu coada ochiului. O geacă? Ghete? Erau acolo? Căută prin şanţurile întunecate dintre copaci, căută pe drum.

Nimic.

Aşadar, cine te va mai salva, Jenny Clyde?

Nu ştia. Nu ştia. Nu ştia.

Se tîrî pe lîngă Essie Bunch, pe lîngă sunetele de televizor sau cele ale maşinilor de tuns iarba.

La un bloc depărtare de bucătăria lui Neat Eats, Dan O'Keefe se opri chiar lîngă ea şi-i spuse:

– M-a sunat John Millis, ofiţerul în faţa căruia Darden O'Keefe îşi va da cuvîntul de onoare la eliberare. Voia să ştie despre tine.

Jenny simţi un nod în stomac. Încovoindu-se, lăsă geanta pe bordura trotuarului, îngenunche alături şi începu să se joace nervoasă cu fermoarul.

– Ce să ştie despre mine?

– Se întreabă dacă lucrezi şi, dacă da, dacă o să-ţi dai demisia cînd se întoarce Darden.

– De ce mi-aş da demisia?

– Ca să-l ajuţi pe Darden să pună iar afacerea pe picioare. Probabil că Darden le-a spus că aşa vei face.

Îşi aminti ce spusese Dudlley Wright. „S-ar putea să nu reuşească atît de repede."

– Atunci ai să rămîi mai departe la Miriam?

Trebuia. Nu voia să lucreze cu Darden. Nu voia să-l vadă, să-l audă, să-i simtă mirosul. Nu voia să fie niciunde aproape de Darden.

– O să-i cer orc în plus. Să fiu ocupată, înţelegi?

Era aproape ultima ei speranţă. Ultima cu adevărat ar fi fost ca cineva precum Pete să o ia şi să o ducă într-un loc unde Darden să nu poată ajunge. Întoarcerea lui Darden era pedeapsa ei. El şi-o îndurase pe a lui, acum era rîndul ei.

Înainte ca Dan să poată începe să spună iar aceleaşi lucruri pe care ea însăşi le ştia atît de bine, dar nu le putea schimba, se ridică în picioare, apucă geanta şi o luă din loc.

– O, Jenny, mi-aş fi dorit să pot, îi spuse Miriam cîndîntr-un tîrziu prinse curajul să întrebe. Erau de patruzeci de minute pe drumul de întoarcere de la prînzul organizat şi mai aveau cam zece minute pînă acasă. Restul personalului – încă trei persoane – plecaseră într-o altă maşină. Ea şi cu Miriam erau singure în dubă. Pînă acum parcurseseră tot drumul fără să vorbească.

– Dar presupun că e bine că ai spus-o. Nu ştiam cum să deschid subiectul.

Lui Jenny nu-i plăcea felul în care o privea Miriam.

– O să închid Neat Eats.

Jenny îşi închipui că nu auzise bine. Rămase foarte liniştită, dorindu-şi să alunge acele cuvinte.

– N-am mai rezervat nimic altceva după sfîrşitul lunii, continuă Miriam. Închid magazinul.

Mesajul era acelaşi, dar greu de crezut.

– Nu se poate să închizi.

– Aşami-am tot spus şi eu – mă simt fericită aici, am servicii bune, cîştig bani – aşa că îmi mai acord încă o lună, apoi încă una, dar sînt pe punctul în care ori măresc realizările, ori închid.

– Ce se întîmplă?

– Îl ştii pe fratele meu, acela care are restaurantul din Seattle? Mi-a tot cerut să mă duc acolo şi să-i fiu bucătar-şef. Şi eu i-am zis mereu că nu pot să plec de aici, da' acum trebuie să

închidă dacă nu face ceva drastic şi eu sînt singurul lucru drastic pe care-l are, înţelegi?

Jenny nu înţelegea. Ea ştia doar că lucra pentru Neat Eats şi că dacă se va închide va rămîne fără slujbă. Acum cînd venea şi Darden.

Simţea că i se face rău. Înghiţi o dată, apoi încă o dată.

Miriam îi aruncă priviri neliniştite.

– Nu ştie nimeni din oraş încă. Urma să-ţi spun peste o săptămînă. O să ai timp să-ţi iei o altă slujbă. Ştiu că nu e timpul cel mai bun pentru tine, Jenny, dar nu văd altă cale.

Jenny se agăţă de diverse motive.

– N-au fost bune chifteluţele mele?

– Sînt minunate. Treaba asta n-are nimic de-a face cu tine.

– Atunci mîncarea de mentă, nu-i aşa? Îi scăpase din mînă.

– Mîncarea de mentă – ceaşca cu scobitori, bolul cu smîntînă plin pînă la refuz – ai avut o zi proastă astăzi. Cred că ştiu de ce.

Jenny îşi lipi palma de abdomen.

– Sînt puţin nervoasă.

– N-ar trebui să fii. E tatăl tău. N-ar ridica mîna la tine. În plus, nu ar fi prima dată cînd l-ai vedea.

Adevărat. Jenny îl vizitase în fiecare lună. Era o călătorie lungă, fierbinte, i se făcea rău, dar ar fi făcut-o bucuroasă tot restul vieţii numai să-l fi ţinut pe Darden acolo.

Se întoarse către Miriam, de data asta rugătoare.

– Întoarcerea lui n-o să schimbe nimic. O să fiu la fel de nădejde ca întotdeauna. Îţi promit. Doar că am nevoie de mai multă muncă.

– Da' el? El nu poate să muncească?

– Nu e din cauza banilor. Vreau să fiu ocupată.

Neat Eats era unul dintre puţinele lucruri bune din viaţa ei.

– Vreau mai multe sarcini, Miriam. O să muncesc din greu. Nici nu trebuie să-mi plăteşti orele suplimentare.

Miriam rîse forţat.

– Jenny, situaţia nu are nici o legătură cu tine.

– Atunci cu Darden. Cu el are, nu? Te temi de ce se va întîmpla cînd se va întoarce. Dar n-o să-ţi facă nici un rău. Nu e criminal.

– Jenny. Rosti numele oftînd şi rămase cu ochii la drum. Te rog. Nu face ca treaba asta să fie mai grea decît este. O să-ţi găseşti altă slujbă.

– Unde?

– De ce nu chelneriţă la Hanul din Tabor?

Jenny clătină din cap. O slujbă ca aceea era complet diferită de ceea ce făcuse la Miriam. Miriam o ţinuse mai mult în spate şi chiar cînd servise la masă, fusese altfel. Meniul era fiz. Nu erau comenzi individuale. Rareori avea de vorbit cu clienţii.

Dar chelneriţă într-un restaurant însemna să jongleze cu un milion de feluri diferite de mîncare pentru un milion de oameni diferiţi care spuneau într-un milion de feluri diferite că nu eşti bun de nimic. Un asemenea serviciu presupunea să privească oamenii în ochi, să fie afară, fără nici o apărare.

– Nu e nici un autobuz spre Tabor, spuse ea.

– Poate o să te ducă tatăl tău cu maşina.

O, da, o va duce. Lui o să-i placă la nebunie intimitatea d·umului dus-întors, îi va plăcea să fie implicat aşa în viaţa ei. Îi va plăcea să-i alunge orice prieteni şi-ar putea face, exact ca înainte. Arînnebuni.

Probabil că Miriam îi simţi aversiunea, fiindcă spuse:

– Atunci încearcă brutăria de aici, din oraş. Sarcina lui Annie avansează. Mark o să aibă nevoie de cineva pe postul ei.

Jenny apucă de mînerul portierei şi privi afară. Mark Atkins nu ar angaja-o, mai ales cînd se va întoarce Darden.

– Jenny? Miriam se uită la braţul ei. Ce e cu semnul ăla roşu? Nu te-ai ars, nu-i aşa?

Jenny îşi frecă rana de pe partea interioară a cotului. Nu putea să spună că şi-o făcuse singură, ciupindu-se. Miriam ar fi crezut-o nebună. Aşa că spuse:

– Probabil că m-am agăţat de ceva.

– Astăzi? La muncă?

– Nu. Azi-noapte.

– Uf. Eram îngrijorată. Rănile în timpul serviciului sînt ultimul lucru de care am nevoie acum, cînd încerc să-mă închei treburile. În zilele noastre, angajatorii sînt daţi în judecată pentru cele mai absurde lucruri. Nu că tu ai face-o.

Reduse viteza pe măsură ce intrau în centrul oraşului şi făcu prima cotitură la stînga. După ce trase sub acoperişul de pînză de la Neat Eats, se întoarse către Jenny.

– Ne vedem mîine după-amiază la trei? Fără mîncare. Doar tu, îmbrăcată ca acum. Ne-am înţeles?

Pe drumul spre casă, Jenny încercă să se relaxeze. Se concentra – piciorul stîng, piciorul drept, stîng, drept. Mergea regulat – stîng, drept, stîng, drept. Se ţinea ţeapănă – stîng, drept, stîng, drept. Alunga grijile din minte, apoi iar şi iar, ori de cîte ori încercau să revină. Făcu absolut tot ceea ce scria în revistă că o va calma – stîng, drept, stîng, drept. Cu toate acestea, stomacul continua să-i tremure cînd urcă scările şi intră în casă.

Apoi văzu florile. Erau pe masa din bucătărie în sticla cu apă clară, cea pe care o luase din pubelă la petrecerea Bicentenarului. Erau trei hibiscuşi. Adora hibiscuşii.

Apoi auzi motocicleta. Alergă la uşă ca să-l vadă cum trage la scări, dar el nu coborî. Îşi scoase doar casca. Privirea lui era ezitantă.

– Tot vin şi plec, vin şi plec, spuse el. Dacă ar fi avut vreun sens, aş fi fost în statul următor pînă acum. Îi cercetă faţa. Da' n-am trecut de comitatul învecinat.

Întreabă-l de ce, îşi spuse Jenny, apoi se răzgîndi pentru

că nu voia să-l lase să gîndească măcar de ce simţise că trebuia să plece.

Avea nevoie ca el să rămînă.

Întreabă-l ce mai face. Cum a dormit. Dacă s-a ciocnit de ceva în trafic, sau cînd a mîncat ultima dată, sau dacă îi este foame. Invită-l în casă, pentru Dumnezeu.

– Ţi-am adus flori, spuse el. M-am uitat la trandafiri şi crini, dar hibiscuşii erau cei mai frumoşi. Poate este băiatul de la ţară din mine.

Sînt frumoşi, se gîndi ea, dar se temea să o spună tare, se temea să spună *orice* cu voce tare ca el să nu dispară din nou.

El îşi muşca uşor colţul gurii.

– Mă tot gîndesc la tine. Eşti diferită de alte femei pe care le-am cunoscut. Asta te face interesantă. A început cu părul tău. N-am mai văzut niciodată un astfel de păr. Sau pistrui.

– Sînt îngrozitori.

– Sînt frumoşi.

– Nu.

– *Ba da.* Şi mai e ceva. N-am întîlnit niciodată o femeie – de cînd am plecat de acasă, adică destul de mult – care şi-ar lua viaţa în mîini să se urce pe acoperiş doar pentru simpla bucurie de a avea priveliştea aia.

– Oamenii de pe aici cred că sînt nebună.

– Dacă a fi nebună înseamnă să gîndeşti, sînt de acord. Am cunoscut destui oameni care fac doar ce li se cere şi sînt plictisitori de moarte. Tu eşti deosebită. Cauţi singură ceva în loc să stai deoparte, aşteptînd să acţioneze alţii pentru tine. Asta uram cel mai mult acasă.

Jenny dorea să audă mai multe.

– Ce urai cel mai mult?

El zîmbi şi clătină din cap.

– Mai întîi tu. De ce locuieşti singură?

Ea inspiră cu grijă.

– Cu cine să locuiesc?

– Cu un soț.

– Nu există unul. Și nu va exista atîta timp cît va trăi Darden. I-o jurase. Îi jurasc că singurul lucru care-l ținuse în viață fusese gîndul că se va întoarce acasă la ea. Îi spusesc că i-o datorează și poate avea dreptate. Dar era oribil, oribil, oribil.

– Unde e tatăl tău?

– În Nord.

– Camionul din spatele garajului e al lui? Ea confirmă dînd din cap. Buick-ul lui e în garaj? Ea confirmă din nou. De ce nu-l conduci?

– Nu am permis.

– De ce nu?

– S-au întîmplat multe și am uitat pur și simplu. Da' nu-i nimic. Pot să merg oriunde în oraș și sînt autobuze pe mai toate direcțiile. Deci – ce-ai urît cel mai mult acasă?

– Cum a murit mama ta?

Nu putea să răspundă.

– Ce-ai urît cel mai mult acasă?

El cedă.

– Oamenii care căutau sprijin.

– E un lux sprijinul. Uneori e chiar plăcut.

– Uneori, nu tot timpul. Trebuie să faci *ceva* în viață. Trase aer în piept. Nu că eu aș avea dreptul să vorbesc.

– De ce nu?

– Păi, uită-te la mine, mă foiesc de colo-colo, fără să am curajul *să fac* ce trebuie să fac.

– Și ce anume?

– Să mă duc acasă. Îi aruncă un zîmbet uimit, dezvelindu-și dinții albi în mijlocul bărbii negre și țepoase. E ciudat. De obicei nu le vorbesc oamenilor despre greșelile mele, da' tu parcă le scoți din mine.

Jenny se sperie.

– Nu asta vreau. Nu face nimic, să știi, o să uit ce-ai spus și nu mai trebuie să spui nimic altceva. Nu am încercat să-mi bag

nasul în treburile tale, dar e bine că eşti aici şi eşti şi interesant şi e mult de cînd cineva mi-a mai vorbit aşa...

Se opri brusc, nevenindu-i să creadă ce spusese. Acum *va şti* ce patetic de singură şi disperată era.

Dar el zîmbea.

– Facem o afacere?

Ea se temea să spere.

– Ce afacere?

– Încă o masă gătită în casă în schimbul a orice îşi doreşte inima ta.

– Nu cred că o să-mi oferi asta.

– De ce nu?

– Aş putea accepta.

El se gîndi, analiză un timp casca, coborî de pe motocicletă, puse casca pe locul liber şi rămase o clipă cu spatele. Apoi se întoarse şi veni către ea.

Jenny ţinea mîna pe sită. Cînd el ajunse, îi sări inima din loc. Îi atinse palma cu degetele şi o mîngîie uşor prin plasă. Urmărind mişcarea, el spuse:

– Oferta rămîne în picioare. Nu e nimic pe care să-l ceri şi să nu-l pot da, cel puţin astăzi. Nu pot să spun ce va fi mîine sau în alte zile. Nu sînt bun la promisiuni pe termen lung. Ar trebui să te gîndeşti de două ori. Am spus-o şi mai înainte. Biografia mea e jalnică. Am un fel de a dispărea ori de cîte ori treaba devine serioasă. Lumea mă blestemă pentru asta.

– Atunci, iată şansa ta de izbăvire, zise ea, dar îşi pierdu capacitatea de a mai spune ceva cînd ochii lui trecură de sită şi îi prinseră privirea – calzi, ademenitori, aşa cum nu mai văzuse vreodată, emanînd o căldură ce-i aluneca pe faţă, pe gît, pe piept, mîngîindu-i inima înainte de a i se cuibări în stomac.

El îi privi gura.

– Periculos, şopti el, ştii ce-mi doresc?

Îşi dorea sex. Sexul cu un bărbat ca Pete ar fi fost înnebunitor de frumos.

Deschise plasa. El păşi înaintea ei, înalt încît ea trebuia să privească în sus, larg în umeri, făcînd-o să se simtă ocrotită. Ardea toată în interior, ardea şi tremura, aşa cum scria în revistă că se va întîmpla atunci cînd va simţi că este bărbatul potrivit.

O să o sărute. Ştia ea. Şi deodată i se făcu frică. Se temea că sentimentele frumoase vor pieri. Dar avea nevoie de el. Era tot ce-i mai rămăsese. Era singura, unica ei speranţă de scăpare.

Gura lui o atinse pe a ei. Încremenise de teama sufocării, dar nu se întîmplă nimic. Nici sufocare, nici leşin, nici spaimă. Numai blîndeţe şi uşurare – era ceva nou – şi îşi dorea mai mult.

Dar el continuă să şoptească – să sărute, să sugă, să muşte, totul continuînd să şoptească. Nu-i ceru nimic în schimb, ceea ce era bine. Jenny n-ar fi reuşit nimic, chiar dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Era prea absorbită de noutatea a ceea ce simţea ca să mai facă altceva în afară de a rămîne acolo în picioare, cu genunchii înţepeniţi, ochii închişi, capul pe spate şi buzele întredeschise.

Se întreba ce altceva mai era adevărat din revistele alea cînd el îi dădu drumul şi inspiră. Apoi se îndreptă cît era de lung. Îşi lăsă capul pe spate şi mai inspiră o dată.

Jenny continuă să se rezeme de perete, cu bărbia în piept, şi aşteptă să-l audă spunînd ceva urît şi răutăcios. Dar neauzind nimic, îndrăzni să-l privească. El zîmbea.

– Vezi? spuse el. A fost interesant. Şi sîntem încă îmbrăcaţi.

Ea înghiţi. Era atît de sigur pe el. Trebuia să-l facă să rămînă.

– Nu trebuie să fim.

El zîmbi doar şi-i mîngîie pistruii cu degetul mare.

– E timp.

Lui Jenny i se topi inima. Pete era tot ce visase că ar putea fi un bărbat. Se gîndea să se ciupească pentru a se încredinţa că era real, dar cum putea o prezenţă atît de impunătoare să nu fie reală? Privind în sus spre el, simţind înţelegerea din zîmbetul lui, îşi dădu seama pentru prima dată ce înseamnă să fii îndrăgostită şi să vrei să-i dai totul unui bărbat. Din nefericire, bunurile ei erau mici.

– Îți plac tartele umplute cu carne de pui? întrebă ea.

– Le ador.

– Am pregătit pentru o petrecere, dar am făcut prea multe, aşa că mai am destule în congelator. Se prăjesc frumos, dacă nu cumva preferi carne de vită Wellington...

– Tarte cu carne de pui.

Ea zîmbi.

– Bună alegere.

– Mai fă-l o dată, zîmbetul acela mic.

– Ce zîmbet mic?

– Ăla. Te luminează.

– Mai degrabă face pistruii să plesnească.

– Te face să arăţi fericită.

Era fericită.

Atunci sună telefonul şi îngheţă. Nici un apel nu prevestea ceva bun pentru Jenny. Niciodată.

Ar fi vrut să-l lase să sune, dar dacă era Darden, nu ar fi încetat cu întrebările – unde fusese, ce făcuse şi de ce nu era acolo, lîngă telefon.

– Alo?

– Sînt Dan. Am o problemă, MaryBeth. Bătrînul Nick Farina face scandal, cum că tu ai fura flori de la el. Acum, eu ştiu că există o explicaţie, numai că nu vrea să mă asculte. O ţine una şi bună că trebuie să mă duc acolo şi să citesc acuzaţia. Spune că ai furat hibiscuşi din grădina lui. Aşa-i e?

– De ce aş face aşa ceva?

– Asta l-am întrebat şi eu. Sînt destui hibiscuşi în sălbătăcie, peste tot. Jură că te-a văzut cum rupeai trei flori mari chiar de acolo din grădina lui.

– Eram pe drum. Nu mai există alt drum spre casă decît pe lîngă casa lui.

– I-am spus, oftă Dan. O să-i spun că am vorbit cu tine, bine? Dar să fii pregătită. E capabil să-ţi facă cine ştie ce cînd o să treci pe acolo mîine.

Jenny îi mulțumi pentru avertismcnt și puse receptorul în furcă. Se întoarse și-și ținu respirația, apoi îi zîmbi larg lui Pete, fiindcă era încă acolo. O făcea din nou fericită.

– Vrei o bere cît gătesc eu?

– Sigur.

Luă Sam Adams din frigider – o altă sticlă nu se va observa niciodată că lipsește și i-o dădu. Apoi deschise congelatorul. În scurt timp avea totul pregătit pentru tartele cu carne de pui care sfîrîiau deja într-o tigaie; sosul clocotea într-o cratiță, iar turtele de mălai se încălzeau în cuptor și nu scăpă nimic pe jos fiindcă nu era nervoasă. Pete era ca nici un altul cunoscut de ea. În timp ce gătea, el stătea liniștit, privind-o, ca și cum găsea plăcere numai în așa ceva. Nu o intimida. Nu-i punea întrebări la care nu voia să răspundă, nu jura și nu amenința cu răzbunarea. Se oferea întruna să o ajute să gătească, iar ea îl refuza mereu încît ajunseseră să facă haz, dar și rîsul venea de la sine. Era *minunat* să rîzi! Deodată își dădu seama că se simțea relaxată, o senzație nouă pentru ea.

Terminaseră de mîncat și ședeau unul în fața altuia, lăsînd stomacul să digere mîncarea, cînd ea se intimidă gîndindu-se la alegerea pe care trebuia să o facă. Ce dorea inima ei în schimbul unei mese? Nu putea să înceapă să aleagă.

Așa că întrebă:

– De ce spuneai că ești egoist?

Cînd el se încruntă, ea spuse:

– Azi-noapte. Cînd te-am invitat înauntru. Ai spus că ești egoist, singur sau nu.

Îi trebui un minut ca să răspundă.

– N-am fost drăguț.

– Cu familia ta?

Arăta îndurerat.

– Eram cel mai mare dintre copii. De ce creșteam, de-aia aveam mai multe răspunderi decît alți. Tatăl meu le lăsa în seama mea, spunea că trebuie să dau un exemplu celor mai mici. Uram

chestia. Aşa că atunci cînd am avut ocazia să plec la colegiu, am profitat şi am plecat cît de departe am putut. Mi-am imaginat că ceilalţi puteau să înveţe să facă treabă aşa cum fusesem nevoit să fac şi eu. Şi au făcut-o. Numai că au apărut nişte necazuri pe parcurs şi eu n-am dat nici un ajutor. Am ajuns expert în a nu mai telefona celor care mă sună.

– De ce? întrebă Jenny. Nu-şi putea dezlipi ochii de la el, îl tot studia. Îi plăcea felul în care îşi îndoia o mînă, puternică, dar nu ameninţătoare. La fel şi antebraţul lui sub mîneca sumeasă – puternic, dar nu ameninţător. Chiar şi modul în care i se uneau sprîncenele indica înţelepciune.

– Un timp am fost doar furios, spuse el. Eram convins că-mi cîştigasem dreptul la puţină libertate. Nu voiam să mai aud de grijile lor şi să mă implic. Nu voiam să spun nu şi să mă simt vinovat cînd o făceam. Nu voiam să fiu nevoit să dau explicaţii. Acum chiar nu le am. Sînt ca paralizat.

– Ca şi cum ai vrea să te întorci, dar nu ai curajul să o faci.

– Exact.

– Ca şi cum ştii ce trebuie să faci. Ai inventariat toate motivele, dar tot nu poţi să pleci.

– Da!

– Ca şi cum dintre toate posibilităţile pe care le ai, numai una are sens, da' ca să o îndeplineşti pe aia e atît de greu.

Părea uimit.

– Înţelegi!

O, da, înţelegea. Cunoştea frica paralizantă şi înşelătoria, şi inovăţia.

– Cum a murit mama ta? întrebă el.

– Un accident.

– Eraţi apropiate?

Jenny clătină din cap.

– N-am fost băiatul pe care şi l-a dorit. A avut unul înaintea mea, dar a murit cînd era mic. Eu trebuia să-l înlocuiesc, dar am fost fată. Nu i-a plăcut niciodată de mine.

– Nu cred.

– E adevărat, şi din mai multe motive încă.

– Ce motive?

Dar Jenny spusese deja prea multe. Îşi privi mîinile.

– Nu am nimic să-ţi ofer.

Pete rîse, dînd ochii peste cap.

– Faci nişte tarte cu pui remarcabile.

Puse coatele pe masă, îi încălzi din ochi fiorul ce-o cuprinsese – ochi cu gene lungi, negre, seducătoare – şi-i zîmbi şmechereşte, făcînd-o să se topească.

– Prin urmare, ce va fi? Ce-ţi doreşte inima?

Să rămîi aici, chiar aici, acum. Să-ţi pun în ramă chipul şi să-l agăţ pe oglindă peste toate invitaţiile alea la petreceri pe care le-am furat. Să îngheţ momentul ăsta şi să-l pun la păstrare pentru atunci cînd... atunci cînd ...

– O călătorie, spuse ea. E un drum şerpuit pînă sus pe munte, Nebanonic Trail. Ţi se taie respiraţia cînd mergi repede.

– Ai mai fost acolo?

– Nu. Darden nu voia să o ia cînd era mică şi nu a mai existat nimeni altcineva care să o ia acolo mai tîrziu. Dar auzise ce spuneau copiii în oraş şi visase de multe ori să urce acolo.

Pete lovi masa cu mîna şi se ridică.

– Să mergem.

11

Două ore mai tîrziu, Jenny tot nu era pregătită să intre în casă. Stătea în curtea din spate, în noapte, sub ramurile de pin ce se scuturau după rosturile lor, şi se elibera de emoţia pe care i-o provocase Nebanonic Trail. Tot ce auzise pe parcursul anilor era adevărat. Poteca era pe atît de înspăimîntătoare pe cît de plină de senzaţii tari, gata să-ţi taie respiraţia. Pe motocicleta lui Pete fusese *nemaipomenit* –

douăzeci de minute aplecîndu-se la curbe, una după alta, îmbrăţişîndu-l pe Pete în timp ce vîntul îi biciuia, ceaţa orbea, iar noaptea îşi păstra secretele pînă în ultimul minut, cînd motocicleta se întorcea la o cotitură sau se apleca peste o groapă. Tot timpul simţise că trăieşte, că e liberă şi curajoasă. Dacă s-ar fi prăbuşit, ar fi murit fericită.

Pete apăru de după ramuri. Trebuia să se aplece ca să intre, dar în loc să se îndrepte o dată intrat, el se aşeză pe pămînt, cu picioarele încrucişate ca ea. Genunchii lor se atingeau.

Aşa întuneric cum era, îi vedeazîmbetul şi-i zîmbea înapoi. Ştia că zîmbetul ei era unul prostesc şi că vîntul îi răvăşise părul, dar lui Pete nu părea să-i pese. Dacă i-ar fi păsat, ar fi putut să plece, să spună ceva de genul „Ei bine, ţi-am îndeplinit dorinţa inimii tale, acum e timpul să o iau din loc", dar el nu spuse.

Voia să-i mulţumească pentru asta şi pentru că o dusese pe Trail, aşa că-i oferi puţin din ceea ce era ea.

– Aici e locul meu special. Am petrecut ore întregi ascunsă aici cînd erau mică.

– Ascunsă?

– Mama mă lovea cînd era mînioasă. Era mînioasă mereu. Mă ascundeam aici pînă se calma.

– Ea ţi-a făcut cicatricele pe picioare, nu-i aşa? întrebă Pete.

Jenny inspiră adînc şi spuse:

– Folosea bastonul tatălui ei. Avea o fîşie de alamă la capăt prinsă în şuruburi.

– Şi te lovea cu ea? Ce fel de mamă ar face aşa ceva?

–O înfuriam.

– Bine, ar fi putut să ţipe. Da' să te facă să sîngerezi? Să-ţi facă întruna cicatrice pe picioare? Cineva ar fi trebuit să o oprească. Cu siguranţă că a observat cineva.

– Purtam pantaloni lungi. Sau şosete înalte.

– Atunci tatăl tău. Trebuie să fi ştiut. De ce n-o oprea?

- Avea o afacere care-i cerea să se deplaseze. Uneori era plecat şi patru sau cinci zile.

– Nu ţi-a văzut niciodată picioarele?

– Ba da. Da' era ca şi cum ar fi lăsat-o să se descurce cum ştia fiindcă se simţea vinovat.

– De ce?

Jenny simţi că o lasă puterile. Îşi trase picioarele la piept, propti bărbia pe genunchi şi clătină din cap.

Pete îi luă mîna şi i-o ţinu într-ale lui, legănîndu-se. Cu fiecare mică oscilaţie, trecutul se topea ... din ce în ce mai mult ... şi mai mult. O ajuta faptul că avea degetele lui pe care să se concentreze. Avea vîrfurile unghiilor nepilite, tăiate în carne şi atît de reale încît şi alte lucruri deveneau reale. Cum ar fi dimensiunea şi vigoarea lui. Sau felul curat, răcoros în care mirosea. Sau căldura pielii lui, furnicăturile din stomacul ei şi, mai adînc, o dorinţă.

Nu mai simţise niciodată dorinţa aceea – sau curiozitatea care o însoţea, o curiozitate relativ la aspectele fizice ce aveau legătură cu Pete. Adică dacă avea păr pe piept, cît de întunecate îi erau sfîrcurile sau dacă avea semne particulare pe spate. Ar fi trebuit să respingă astfel de gînduri, dar nu o făcea. În schimb, se întreba dacă şi el îşi punea acelaşi fel de întrebări în legătură cu ea. Nu era calm, o simţea din respiraţia lui. Dar era dorinţă sexuală? Sau ceva mai profund? Sau îşi imagina ea totul? Tot nu ştia de ce un bărbat ca Pete ar dori-o pe ea.

Dar el era acolo şi se apropia mai mult, îi atingea gîtul, v-ul cămăşii ei polo şi deodată ea fu pe genunchii lui, ţinîndu-se strîns de umerii lui, dorind ceva pe care nu-l putea rosti pentru că înţelesul îi scăpa.

– Spune-mi, şopti el. Mîinile lui şovăiau pe sînii ei. Îi simţea cum se umflă tinzînd către el, dar parcă nu ajungea – deliberat, poate, fiindcă sînii sînt dureroşi în timpul sexului – ceea ce nu explica deloc dorinţa ei nebună de a simţi mîinile lui Pete mîngîind-o.

Confuză, dar provocată, strigă:

– Poți să faci ce vrei, orice, chiar nu o să mă supăr.

El nu făcu decît să-și pună brațele în jurul ei și să o tragă mai aproape, apoi să o țină, doar să o țină, pînă cînd ea se domoli puțin. Apoi o lăsă jos, pe pămînt. Îi simți greutatea corpului peste sîni și pîntece, chiar și între picioare, pentru un moment prea scurt ca să fie o amenințare, înainte de a se rostogoli într-o parte și de a o ține strîns cu un braț.

Nici o amenințare, nici o forță, doar o strîngere afectuoasă. Jenny dădu drumul respirației tremurătoare și se cuibări mai aproape. Durerea dinăuntrul ei scăzu. Plăcerea îi luă locul și apoi, cînd căldura lui o pătrunse, urmă satisfacția. Începu să zîmbească.

– Ah, Jenny, spuse el cu un scrîșnet din dinți, de ce nu ne-am întîlnit altă dată?

– Fiindcă aveam nevoie de tine acum, răspunse ea și ascultă sunetele nopții. Crezi în Dumnezeu?

– Uneori. De ce?

– Îmi amintesc că mergeam la biserică cînd eram mică și mă uitam la haina preotului. Îmi imaginam că Dumnezeu purta o haină ca aia. Așa că, dacă mă ascundeam acolo, mă prefăceam că eram sub fustele Lui. Era un sentiment se siguranță. Așa simt și acum. Ca și cum am fi departe de lume. Ca și cum tot ce e rău nu ne poate ajunge. Înțelegi ce vreau să spun?

Pete dormi din nou în camera liberă – după ce o condusese pe ea și-i spusese ceva, cum că să nu-i zică lui nimeni că n-ar mai exista cavalerism.

Ar fi putut să trăiască fără cavalerismul lui. Cînd era în brațele lui, lumea devenea un loc al tuturor posibilităților și speranței. I-ar fi plăcut să petreacă noaptea acolo, doar să fie ținută în brațe.

În schimb, se întinsese iar pe cuvertura cea veche pe podeaua din camera ei. Nu putea să se întindă în pat, nu pe

cearşafurile alea dezgustătoare de mătase, nu cu Pete în casă. S-ar fi simţit murdară. Şi oricum, nu era obosită. Se întinse, se ridică, iar se întinse, se rostogoli, se ridică. Se tîrî pînă la uşă şi ascultă, apoi pînă pe coridor, la uşa lui Pete, şi ascultă. Cînd auzi respiraţia specifică somnului, se strecură înăuntru şi se întinse lîngă perete.

El era întins pe burtă. Ţinea un braţ sub pernă, celălalt atîrna pe podea. Mîna lui era moale, umerii largi, pielea netedă şi lucioasă deasupra umbrei făcută de părul de sub braţ. Torsul lui se subţia spre talie şi spre şolduri. Nu purta chiloţi. Avea numai cămaşa, strînsă mai jos, acoperindu-i picioarele lungi şi musculoase.

Se apropie în vîrful picioarelor. Văzînd că el nu se trezeşte, se apropie şi mai mult pînă cînd putu să vadă detaliile urechii, mărul lui Adam, cuta de pe cotul lui. Şi se simţi brusc plină. Ca şi cum absorbise litri de emoţie. Ca şi cum era gata să plesnească.

Tremurînd sub imperiul emoţiei, dar liniştită pe cît îi stătea în putinţă, se lăsă în jos pe pătura împletită şi se încolăci aproape de el. Nu ştia să răbufnească deoarece ar fi însemnat să piardă ce avea în sinea ei şi nu era pregătită pentru această pierdere. Aşa că se strînse singură în braţe, închise ochii şi numără ritmul respiraţiei lui Pete pînă cînd adormi.

Dormi pînă tîrziu şi era ameţită cînd sună telefonul. Îşi tot făcuse ceai ca să se pună pe picioare, dar soneria telefonului desăvîrşi problema.

Era 8:35. Ştia cine suna. Ştia şi stomacul ei.

Nu-i răspunde, Jenny. Dar trebuia. *O să fie acasă peste două zile. Nu poate să aştepte?* Fusese închis şase ani – pentru ea. *Ei şi? Nu-i răspunde.*

– Alo?

– Bună, iubito.

Înghiți cu greu. Numai vocea aceea monotonă – fără viață, murdară, mieroasă– îi făcea rău.

– Bună, tati.

– Ce face fata mea? Începi să ai emoții?

Spune-i că nu. Spune-i că nu o să fii aici când vine acasă. Spune-i că pleci.

– Am făcut tot ce-ai cerut, spuse ea. Nu era adevărat, dar trebuia să zică ceva.

– Ai aruncat lucrurile mamei?

– Da. O minciună mică. Urîtă treabă. O va face pînă cînd se întoarce el.

– Toate rafturile golite?

– Da. Mîine. Le va goli atunci.

– Nu e bine să avem ceva care să ne amintească de ce s-a întîmplat. O luăm de la capăt, iubito. Tot ce-a fost rămîne în urmă.

Jenny se aplecă deasupra chiuvetei, încercînd să respire pe nas.

– Nu că n-am fi iubit-o, spuse Darden, da' era prea geloasă pe tot ce era al ei. Geloasă şi rea. Hei, putem spune asta. Am plătit pentru moartea ei. Aşa că acum începe vremurile bune. Mai am două nopți de stat aici şi sînt acasă. Mi-au spus că o să fie marți după-amiază, ca să termine actele. Îți vine să crezi, birocrați tîmpiți, lua-i-ar dracu', bombăni el. Da' nu-i nimic, nu-i nimic. Înseamnă că poți să mai dormi puțin, că ai timp suficient să te îmbraci, să-ți aranjezi părul. O să-l porți lăsat pe spate pentru mine, nu? Ştii că-mi place aşa.

– Nu pot să vin, îi scăpă ei.

Vocea aceea lipsită de viață se îngroşă.

– Ce?

– Nu pot să vin să te iau. Trebuie să lucrez.

– Bătrînul tău iese de la răcoare şi tu trebuie să lucrezi? Mi se pare că sînt un motiv bun ca să-ți iei liber.

Jenny tremura toată, dar ce mai era încă o minciună mică atunci cînd alternativa era atît de josnică?

– Este o masă mare, mare cît toate pe care le-am făcut. E undeva la munte, la casa cuiva dintre oamenii guvernatorului şi vin mulţi invitaţi în avioane particulare, în elicoptere chiar. Miriam are nevoie de mine.

– Iisuse, eu am nevoie de tine. Am putrezit aici de dragul tău. Aşa că o să alegi, Miriam sau eu?

Aproape că-i dădeau lacrimile. Totdeauna îi îngreuna situaţia cît putea de mult.

– Nu *aleg* între tine şi ea. Doar că munca are un sens. Dacă aş putea să merg cu maşina acolo, ar fi ceva, dar nu pot. O să închei la timp ca să ne întîlnim la staţia de autobuz din oraş.

– Nu acolo. *Aici*, MaryBeth.

– Nu *pot*, tati, imploră ea, apoi îi veni o idee. Tati, ascultă. Dacă fac treaba asta importantă pentru Miriam, nu o să mă refuze cînd o să-i spun că nu pot să muncesc după aceea, aşa că voi putea să petrec mai mult timp cu tine.

Asta îl mai linişti.

– Nu lucrezi restul săptămînii?

– Nu.

– Presupun că aşa e mai bine.

– Păi, poate că nu. Adică, probabil că o să-ţi stau în cale. O să vrei să te duci să întîlneşti cu oamenii pe care nu i-ai văzut în toţi anii ăştia. Se opri fiindcă el nu spunea nimic. Nu era nevoie să-i spună ce prostii vorbea. Nu era nimeni pe care să-şi dorească să-l vadă, în afară de ea.

Cu vocea pe care o detesta cel mai mult, vocea care spunea că nu mai ascultă vorbării de data asta, el zise:

– Vreau să mă aştepţi la staţia de autobuz, îmbrăcată în rochia aia cu flori din catalogul pe care ţi l-am trimis şi vreau să ai părul spălat, moale şi ondulat. Probabil că ţi-a trecut deja de talie. O să măsor cînd ajungem acasă, direct pe piele, aşa că ai

grijă să fie moale sub rochie şi să fii acolo, să ne întîlnim la autobuz, mă auzi?

Jenny de-abia reuşi să pună receptorul la loc în furcă înainte să vomite puţinul pe care îl avea în stomac şi chiar cînd nu mai avu nici acest puţin, tot continuă să îi pună căluş. Îşi dădu cu apă pe faţă. Îşi frecă gîtul cu apă, îşi turnă în gură şi clăti, clăti, clăti. Plîngea deja, cu suspine mari, care o făceau să tremure fiindcă mai rămăseseră doar două zile şi-i era rău şi era speriată – şi era *furioasă* că nu fusese *ea* trimisă la închisoare sau ucisă acolo, pe podeaua din sufragerie, fiindcă nu era corect, tot ce avea ea în cap, şi devenea chiar *mai rău*. Nu-i păsa că spusese că o făcuse pentru ea; o făcuse pentru *el însuşi* şi acum îşi lua revanşa şi dacă încerca să-l oprească, el îi va aminti, va aduce totul înapoi pînă cînd ea va începe să plîngă, aşa încît el va putea să o ţină în braţe şi să-şi treacă degetele prin părul ei...

Înşfăcînd foarfecele dintr-un raft din bucătărie, apucă o mînă plină din mult urîtul ei păr roşu şi îl ciopîrţi, mai luă o a doua mînă şi-l ciopîrţi iar, şi iar, şi iar, pînă ce cîrlionţii roşii şi hidoşi erau împrăştiaţi pe tejghea, pe podea şi pe masă.

– Hei, hei, hei, spuse Pete cu o voce profundă, răsunătoare şi îngrijorată. Jenny, Jenny, ce faci? Se năpusti să-i ia foarfecele din mînă. Dumnezeule, Jenny, ce s-a întîmplat? Îi întoarse faţa şi o privi lung în ochi.

– Urăsc părul ăsta! E *dezgustător*.

Degetele lui mari îi ştergeau lacrimile.

– O, nu.

– Ba da. Îl *urăsc*. Jur că aş prefera să fiu cheală.

El clătină uşor din cap.

– Nu, n-ai vrea.

– *Ba da*. Nu înţelegi! Era tata la telefon. Se întoarce marţi. Ştii unde a fost? La închisoare. Şase ani. Ştii de ce? Crimă. Ştii pe cine a omorît? Pe *mama!*

Tremura toată, exact ca la proces. Era prima dată cînd o

spusese la fel de deschis ca atunci şi oroarea era insuportabilă. Nimic nu se schimbase, nimic.

Totuşi ceva se schimbase. Nu mai vorbise doar pereţilor; ci lui Pete. Acum ştia ce ştia tot restul oraşului şi de ce o evitaseră în toţi anii ăştia. Aştepta să-l vadă retrăgîndu-se, să-i vadă privirea dezgustată, să citească milă în ochii lui şi dacă nu milă, teamă.

Dar el nu se retrase şi chipul lui exprima o durere atît de afectuoasă încît o făcu să plîngă.

– Oh, Jenny, şopti şi o trase lîngă el. Îmi pare rău.

Plînse mai tare. El îi apăsă capul pe pieptul său, apoi o cuprinse cu braţele ca să o aducă mai aproape. Ea se ascunse la pieptul lui şi lăsă braţele lui să se lupte cu lumea. Şi o dată cu lacrimile curgeau şi gîndurile cele mai întunecate, se elibera de ele şi în locul lor se instaura ceva mai cald, mai luminos. Îi dădea putere.

– Îi place părul meu lung, spuse ea printre suspine. Îşi trece degetele prin el. Îmi întoarce stomacul pe dos.

– Îl urăşti?

– Da – nu! strigă ea. Ce pot *să spun?* Mă sperie. Ca şi pe ceilalţi oameni. *Controlează* oamenii. Înainte de a pleca, a avertizat că oricine o să mă rănească o să regrete. Că oricine o să mă *atingă*, o să-i pară rău. Privi în sus spre Pete. Aşa că oamenii sînt civilizaţi, nu se apropie. Tu îţi asumi riscuri venind aici.

El îi şterse ultimele lacrimi pentru ca ea să-i vadă zîmbetul strîmb.

– Era timpul, aş spune.

Zîmbetul deveni mai blînd. Îşi privi părul. Întinse gîtul într-o parte şi-n alta.

– Ştii, nu e rău. Nu e rău deloc. Pot să-ţi văd mai bine faţa fără atîta păr. Poţi să faci ceva. Luă o foarfecă. Pot să-l egalez puţin?

Tăie cîteva minute, învîrtindu-se în jurul ei. Apoi îndoi genunchii pînă la nivelul ochilor ei, o apucă de bărbie şi-i întoarse capul dintr-o parte în alta.

– Nu e rău deloc, spuse el cu un zîmbet de satisfacție. Du-te și fă un duș. Curăț eu aici. O întoarse în direcția holului și o împinse ușor.

Miriam încercă de două ori să zică ceva cînd apăru Jenny pe ușa din spate a furgonetei de la Neat Eats. Deschise gura, o închise la loc și iar o deschise.

– Jenny?

Jenny își atinse părul. Căpătase încredere cînd se uitase în oglindă, acasă, dar și-o pierduse sub privirile fixe pe care le îndurase pe parcursul drumului. Acum gîndea același lucru ca și oamenii aceia: Darden o s-o omoare.

– Îmi doream o schimbare, îi spuse lui Miriam.

– Cu siguranță ai obținut una, replică Miriam. Puse tăvile pe rafturile din furgonetă, se șterse pe mîini cu un prosop prins de curea și o luă pe Jenny de braț.

– Lasă-mă cel puțin să-l potrivesc.

– O, nici o problemă, l-a potrivit Pete.

– Pete? Care Pete?

Jenny nu era sigură dacă ar fi trebuit să vorbească. Dar îi scăpase.

– E un prieten, spuse ea și simți o undă de mîndrie atît de nouă încît roși. Pipăi zăvorul de la ușă. Nu-l cunoști. Nu e de pe aici.

– De unde e?

– Din Vest.

– Cum l-ai cunoscut?

– O, din întîmplare, după petrecerea de vineri seara. Un tip înalt, mare, cu geacă de piele și ghete. Poate l-ai văzut? Îndrăzni să o privească pe Miriam care arăta uimită.

– Nu. Aș fi observat pe cineva de genul ăsta.

– Era afară. Poate din cauza asta nu l-ai văzut.

– Și eu am fost afară. Geacă din piele și ghete? L-aș fi observat cu siguranță.

– Ei bine, n-a fost acolo tot timpul. Venea şi pleca. Poate era în spatele unui copac atunci cînd ai fi putut să-l vezi, aşa că *nu* l-ai văzut. Conduce o motocicletă.

– A-ha, spuse Miriam, brusc înveselită. Se complică treaba. Ce face aici?

– O, e doar în trecere.

– Şi stă cu tine? Vai, Jenny, drăcoaică mică!

– E totul în ordine, spuse Jenny înainte să-şi dea seama că Miriam o tachina. Apoi jenată, ridică din umeri.

– Pete, ai? El te-a tuns?

– Eu. El doar l-a potrivit.

– Ei bine, atunci lasă-mă să ţi-l mai potrivesc eu puţin, spuse Miriam.

Jenny credea că părul era bine făcut, dar Miriam era şefa ei şi una dintre cele mai directe şi mai neclintite. În plus, Jenny nu putea risca să o supere spunîndu-i nu.

– Uite, zise Miriam într-un tîrziu. Era numai în spate.

Nu aşa simţise Jenny, care era uşor consternată de lungimea celor cîteva bucăţi de păr ce zăceau pe podea. Dar Miriam folosea pieptenul, încercînd cînd aşa, cînd aşa, tapîndu-i părul. Apoi, zîmbind, spuse:

– Chiar arată drăguţ. Mai sofisticat. Nu atît de încărcat. O întoarse pe Jenny spre oglindă.

Jenny atinse capetele cîrlionţilor care se încolăceau pe sub obrazul ei, şi una dintre părţi, care de obicei forma centrul coafurii ei. *Mai sofisticat.* Îi plăcea cum sună. Îi plăcea şi cum arăta. Ar fi putut spune că este un păr drept tuns scurt dacă nu ar fi fost cîrlionţat.

Apoi şi cîrlionţii şi restul încăpură pe mîinile lui Miriam care îi prinse repede în spate într-un nod, pretinzînd că aşa era mai igienic. *Mai sofisticată.* Îi plăcea cu adevărat.

Darden însă o va urî. Dar nu Pete. Lui Pete îi *va plăcea.* De-abia aştepta să-i arate.

De-abia aştepta să-l vadă. Chiar şi acum, amintindu-şi,

simțea căldura ce o cuprinsese cînd el o condusese la ușă și o trimisese în oraș.

– Sigur nu vrei să te duc eu? întrebase el.

Ea încuviințase dînd din cap. Nu voia ca oamenii să întrebe cine era și de ce era cu el. Nu voia ca ei să-i raporteze lui Darden, nu pînă cînd ea însăși va ști ce să spună. „Am nevoie de timp să mă gîndesc. Trebuie să mă hotărăsc ce să fac."

Atunci el îi cuprinsese obrajii, așa cum părea să-i placă, încadrîndu-i cu mîinile ca apărătoarele pe fața unui cal, îngăduindu-i să vadă doar chipul lui.

– Cum te pot ajuta?

Își jurase că nu va implora, dar realitățile vieții sale stăteau la pîndă chiar în mîinile lui. Așa că spuse:

– Nu pleca. Mai rămîi puțin. Să fii aici cînd mă întorc acasă.

O sărutase pe gură, pe nas și pe ochii pe care-i închisese. Imaginea nu mai era la fel de clară, dar vocea i se imprimase cu toată puterea.

– O să fiu aici. Grăbește-te să te întorci.

Jenny lucră repede. Duse multe tăvi din bucătărie în furgonetă, apoi din furgonetă în curtea casei unde se ținea ospățul și unde erau instalate grătarele. Alergă de la masă la masă în jurul piscinei, așezînd șervețele și lumînări. Duse în grabă băuturi din bucătărie în capătul îndepărtat al mesei – bufet, coșuri cu chifle și tăvițe cu condimente către mijlocul masei, farfurii de unică folosință și șervețele de hîrtie, ustensile din plastic în capătul mesei celei mai apropiate de grătare.

– Mai încet, spuse Miriam la un moment dat, dar Jenny era incapabilă să-și încetinească ritmul. Își imagina că de ce termina mai repede totul, de ce va fi mai curînd acasă, cu Pete.

Din nefericire, mîinile ei nu erau la fel de rapide ca picioarele. Trebui să rearanjeze șervețelele cînd îi zise Miriam că le pusese în dezordine, să șteargă conținutul unei sticle de doi litri de

Mountain Dew care-i scăpase din mînă, să ducă înapoi în bucătărie o tavă cu cartofi răscopți pe care o așezase prea aproape de marginea mesei și căzuse.

– Jenny, șopti Miriam, fiindcă oaspeții sosiseră deja, relaxează-te. Nu e nici o grabă. Stai *calmă*.

După aceea, Jenny se mai domoli. Se concentră pe fiecare sarcină dată de Miriam și s-ar fi descurcat bine dacă gazda evenimentului nu ar fi pus-o să facă alte zeci de treburi. Dacă nu era ceva de genul „Gentlemanul în jerseu verde are nevoie de sosul A-1", atunci „Un pahar cu apă *de la robinet* pentru femeia în albastru de acolo" sau „Vreau sare și piper pe *fiecare* masă" sau „Umple sticla bebelușului cu lapte din frigider și încălzește-l puțin, nu mult, doar puțin. Știi cum să-l încerci, nu-i așa?"

Jenny făcu tot posibilul, dar și cu cerințele lui Miriam, și ale clientei sale nu putu să nu rămînă în urmă, iar cînd se grăbi să acopere toate nevoile, mai greși cu cîte ceva. Așa că nu avu o zi prea bună. Oricum, ce mai conta dacă prestația nu era perfectă de vreme ce Miriam oricum încheia afacerea?

Nimic însă nu o făcu să se simtă mai bine, nici atunci cînd Miriam o luă deoparte la întoarcere și-i spuse:

– Ascultă, Jenny, vreau să-ți iei liber în zilele următoare. Cred că ești tulburată.

– Sînt bine. Cu-adevărat.

– Ei bine, nu trece chiar așa. Ia-ți liber pînă cînd vine Darden și se restabilește. Atunci o să te simți mai bine.

– Da' trebuie să muncesc, insistă Jenny și începu să plîngă pe masa de inox, lungă și fără o pată. El vrea să muncesc. O să fie supărat dacă nu muncesc. Pe cuvîntul meu. E *mai bine* dacă muncesc.

Miriam îi prinse mîna și o sili să se oprească.

– Nu pentru mine. Uite. Oricum săptămîna asta am doar două rezervări și de mică anvergură. Lucrează Anne Marie și

Tylor. Ai nevoie de timp să stai cu tatăl tău sau să-ţi cauţi altă slujbă.

– N-o să-mi găsesc nici una.

– Ba da. O să-ţi dau o recomandare grozavă.

Jenny ştia că nici o recomandare de la papa nu ar fi de ajutor. Oamenii nu o voiau în preajma lor. Nu conta dacă era din cauza părului, sau a pistruilor, sau a numelui; nu se potrivea cu ceilalţi. Nu putea conversa degajat sau să zîmbească firesc, mai ales cu necunoscuţi care ar privi-o în ochi şi ar vedea-o aşa cum era cu adevărat.

Miriam fusese altfel. Dar Miriam pleca.

– Poţi să lucrezi la nunta DeWitt de duminica viitoare. E bine?

Jenny aprobă din cap. Şterse masa şi agăţă cîrpa de chiuvetă. Apoi ieşi afară, în noaptea ce se lăsa peste oraş, şi porni spre casă, *refuzînd* să se gîndească la tot ce s-ar fi putut întîmpla înainte de a o vedea pe Miriam din nou, dar zîmbetul veni oricum – nu numai că veni, dar se lărgi, apoi puse stăpînire pe ea în asemenea măsură încît picioarele începură să şovăie. Nu depăşise nici măcar un bloc cînd simţi nevoia să se aşeze pe bordura trotuarului.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele. Îşi puse obrazul pe genunchi şi se uită printre gene, învăluind Main Street într-o lumină obscură. Putea fi la Londra, sau la Paris, sau în Wyoming, în sudul Montanei, şi începu să se gîndească la Pete.

Se ridică, dar se aşeză din nou. Nu ştia dacă era mai bine să rămînă aici şi să-şi imagineze că el o aşteaptă acasă sau să se ducă acolo şi să afle că plecase. Spusese că va rămîne, dar asta se întîmplase înainte de a avea ocazia să se gîndească la ce-i spusese ea. Acum, că ştia o parte din adevăr, probabil că plecase. Şi nu-l învinovăţea. Ea era o ştire proastă, *rea*.

Îşi scoase agrafele din păr şi le împinse pe rînd în pămînt, zdrobindu-le cu podul palmei. Se opri doar cînd un chip micuţ se strecură lîngă ea pe bordură şi o mînuţă îi atinse piciorul.

Reuşi să zîmbească.

– Hei, Joey Battle, ce s-a întîmplat?

– Nimic. Pielea lui era palidă, aproape vînătă, cu pistruii la fel de irizaţi în noapte pe cît ştia că trebuie să fie ai ei.

– Cine te-a făcut să te tunzi? întrebă el.

– Eu. Încercă să-i ridice şapca de base-ball întoarsă şi să-i privească părul, dar el ţinu ferm de fîşia de plastic de pe frunte.

– Al meu arată *aiurea*, îi spuse el. Mi l-a ciopîrţit pe tot fiindcă spune că e prea greu de pieptănat. Ei bine, eu port şapca asta la şcoală, nu-mi pasă *ce* zice ea. Spune că se întoarce tati al tău. Că a omorît-o pe mama ta. Aşa a făcut?

Jenny îşi strînse genunchii şi-şi vîrî coatele între ei.

– Aşa a făcut? o înghionti Joey.

– Nu.

– Atunci de ce e în puşcărie?

– Fiindcă juriul a spus că aşa a făcut.

– De ce?

– Fiindcă el a spus că a făcut-o.

– Deci a făcut-o?

– Nu.

– *Joey? Joey Battle, unde eşti?*

Rapid ca o săgeată, Joey zbură în josul străzii. Jenny întoarse spatele, îşi strînse umerii şi lăsă capul în jos aşa încît Selena să nu o vadă şi să ştie unde fusese Joey. Aşteptă pînă ce sunetul paşilor se stinse. Apoi, gheboşată şi cu stomacul înnodat, porni spre casă.

Stîng, drept, stîng, drept. Călca regulat, punînd un picior în faţa altuia şi încercînd să ţină umerii şi cînd încercă să-şi alunge grija din minte, faţa lui Darden apăru brusc – Darden şi lipsa unei slujbe, şi părul scurt, şi lipsa oricărei speranţe de a scăpa.

O luă la fugă, dînd din braţe, cu părul plin de viaţă în ceaţa ce lăsa, şi nu se opri pînă ce un junghi într-o parte o făcu să încetinească, darnici atunci nu se opri. El era singurul lucru luminos ce-i mai rămăsese.

Pînă să ajungă acasă, era înnebunită. Alergă prin ceaţa deasă, sus pe scări şi direct în bucătărie. Nu era acolo. Alergă prin hol, prin fiecare cameră cuprinsă de un fior straniu – la primul etaj, la al doilea, în fiecare cotlon, în dulapuri, chiar şi pe sub paturi dacă voia să facă o glumă, deşi ştia că nu era aşa de crud.

Respirînd din greu, îşi duse mîinile în păr. Dacă el plecase, ăsta era sfîrşitul. Nici confort, nici căldură, nici o şansă de a avea genul de fericire dăruit altor oameni. Dacă el plecase, visurile ei erau moarte.

Tremurînd, înfrigurată de spaimă, îşi cuprinse capul în mîini, închise ochii cu un scrîşnet şi inspiră profund, din adîncul celei mai mizerabile laturi dinăuntrul ei.

Apoi deschise larg ochii şi avu viziunea unui cort din pin, din spatele casei.

Se întoarse şi se năpusti afară din cameră şi se opri direct într-o formă umană voluminoasă.

12

Boston

Casey tremura cînd puse ultima pagină a manuscrisului cu faţa în jos peste celelalte. Reacţia ei fusese provocată într-o mică măsură de brusca apariţie a voluminoasei forme umane, dar partea mai bună era că tatăl lui Jenny ajunsese ' închisoare fiindcă îi ucisese mama. Casey nu tratase niciodată un client care să fi avut legătură cu o crimă. Cu moartea, da. Adesea îşi ajutase clienţii să se împace cu moartea unui părinte, a partenerului de viaţă sau a unui prieten apropiat. Dar crima era altceva. Implica un nivel de violenţă pe care Casey nu-l experimentase niciodată. Părinţii ei nu se bătuseră niciodată; ei nu *vorbiseră* niciodată. Oricît de ciudat părea – ori de cîte ori asociase diferiţi termeni psihoterapeutici cu forma lor specifică

de disfuncționalitate –, își imaginase că era preferabil ca un cuplu să trăiască separat decît în ura ce putea duce la crimă.

Dar Connie scrisese că Jenny îi era rudă, ceea ce-i dădea acestei crime o notă personală.

Nu. Casey se opri. Ceea ce scrisese de fapt Connie era: *ea* este rudă. Din cîte știa Casey, „ea" se referea la cineva care scrisese jurnalul sub formă de ficțiune și „cum să ajut" se referea la a-l publica. Casey nu putea fi de ajutor în acest caz.

Dar nici nu putea să-i întoarcă spatele lui Jenny Clyde. Lumea lui Jenny se închidea. Disperarea ei creștea. Casey trebuia să știe ce i se întîmplase.

Ceva îi spunea că Jenny era reală. Dar altceva îi părea ciudat – ceva din partea pe care o citise. Nu își putea da seama ce era.

Deja încordată, sări la auzul telefonului. Era un sunet surd ce venea din bucătărie. În sufragerie nu era nici un aparat, iar ea aici stătuse după plecarea lui Emily Eisner. Nici un ceas nu trecuse, deși ghicea că era aproape zece. Meg plecase, iar prietenii lui Casey nu sunau de obicei așa de tîrziu.

Tulburată, puse paginile jurnalului deoparte, fugi prin hol către bucătărie și smulse receptorul din furcă.

Zece minute mai tîrziu, după ce condusese cu viteză într-un trafic din fericire redus, Casey alergă pe scările sanatoriului, intră și urcă pînă la etajul trei. Doctorul mamei sale era acolo, la birou, așteptînd-o pe cînd actualiza fișa lui Caroline. Cu inima bătîndu-i puternic, Casey se opri brusc. Doctorul era brunet și subțirel, un bărbat convențional și liniștit. Convenționalismul, știa și ea, era atît o trăsătură a personalității, cît și a culturii, dar bănuia că îl ferea de implicarea personală. Puțini dintre pacienții lui se redresau. Se puteau tîrî de azi pe mîine cum făcea Caroline, dar cu timpul aproape toți mureau.

Casey îl privi precaută.

El îi zîmbi ușor ca să o liniștească.

– E bine. A durat mai mult de data asta, dar a depăşit-o singură.

Casey răsuflă uşurată. Cu doi ani înainte, cînd Caroline era deja de o bună bucată de vreme în stare de inconştienţă pentru ca şansele de însănătoşire să fie slabe, Casey ceruse şi semnase să nu se ia măsuri de resuscitare. Se consultase cu alţi doctori înainte de a face pasul, vorbise cu preotul din Providence care o cunoştea pe Caroline şi avusese discuţii pro şi contra cu prietenii mamei. Nu era sigură, totuşi, ce sentimente ar fi avut dacă mama ei ar fi murit cînd ar fi putut fi salvată.

– Dacă le-a depăşit singură, îi spunea ea doctorului acum, cred că asta înseamnă ceva. Nu este mai pregătită să moară decît sînt eu să o las să plece.

Doctorul zîmbi trist. Tăcu.

Casey străbătu scurta distanţă dintre ei doi. Îl respecta pe acest om. Altfel, ar fi luat-o de mult pe Caroline din grija lui.

– Spune-mi ce gîndeşti, îl invită ea.

– Am mai trecut prin asta, noi doi.

– Cu infecţii.

Avusese cîteva de-a lungul anilor.

– Nu cu accese. Accesele sînt noi.

– Da, sînt.

Nu-i plăcea felul în care o privea.

– Crezi că încearcă să moară?

Ridică o sprînceană şi în acelaşi timp din umeri.

– Se întîmplă adesea.

– Atunci de ce n-a făcut-o?

– Prin definiţie, o stare de inconştienţă persistentă este una în care ceea ce face corpul pacientului n-are nimic de-a face cu viaţa inteligentă. Funcţiile vegetative continuă să lucreze. La fel şi răspunsurile reflexe. Acestea trebuia să preceadă trecerea mamei tale prin seria asta de accese.

– Serie?

– Da.

– Mai mult decît unul? întrebă Casey, tulburată.

– Trei, patru, cinci mai mici în ultima oră.

– Dar mici. Şi le-a depăşit. Eu *tot* cred că asta înseamnă ceva.

Se întoarse să se ducă în camera lui Caroline, dar reveni. Ca întotdeauna, oscila între minte şi inimă. Casey accepta că putea fi o discrepanţă între ceea ce *dorea* şi ceea ce *era*.

Încrucişă braţele.

– Dacă ai dreptate, spuse ea încet, ce se întîmplă acum?

– Poate nimic. Se poate să fi depăşit momentul şi să continue tot aşa puţin. Ai citit studiile asupra cazului.

Într-adevăr, le citise. Aflase despre Karen Ann Quinlan, Nancy Cruzan şi alte cîteva zeci care trăiseră ani de zile hrănite artificial. Ştia şi cum creşteau taxele medicale. Cunoştea birul luat familiilor celor aflaţi într-o stare prelungită de vegetare.

Ea avea propriul fel de a face faţă situaţiei. Era de fapt o mutilare a teoriei susţinute de tatăl său. El credea că se putea ajunge la cunoaşterea de sine deschizînd toate uşile camerelor din viaţa cuiva. Nu era de acord cu ideea de „toate". Era o femeie multifuncţională. Avea succes profesional, era activă, bine adaptată, raţională şi fericită în plan personal. Dacă o cameră a vieţii ei era plină cu durere şi nu era nimic de făcut pentru a schimba situaţia, intra în camera aceea cînd era nevoie, dar altfel ţinea uşa închisă.

O vizita adesea pe Caroline. Cînd era aici, se implica total. Cînd pleca, închidea uşa în urma ei. Nu rămînea totdeauna închisă, dar cînd grijile se scurgeau în afară, făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să le închidă din nou.

Era o abordare rece şi insensibilă? Probabil. Dar nu ştia ce altceva să facă. Durerea, frustrarea, faptul că nu se putea abţine să nu se gîndească la Caroline toată ziua, în fiecare zi, timp de mai bine de o mie de zile şi, dacă ar fi numărat, ar fi fost distrusă.

Acum, însă, era aici şi era curioasă.

– Dacă ai dreptate şi mama încearcă să moară, nu o să încerce din nou?

– Posibil.

– Cu accese?

– Nu neapărat. Am avut pacienţi care au trecut printr-un episod caracteristic epilepsiei – o perioadă de accese continue –, dar au depăşit-o şi apoi au avut un alt acces. Aspecte diferite pot semnala o schimbare a condiţiei. Pacienţii aflaţi într-o stare persistentă de vegetare se manifestă de obicei prin somnul cricadian şi ciclurile de veghe. Asta face mama ta. O putem face să reacţioneze la o lumină orbitoare cînd este trează, dar nu cînd doarme. Unul dintre semnele apropierii morţii poate fi o schimbare a acestei reacţii. Ar putea să petreacă mai mult timp dormind şi i-ar fi mai greu să se trezească. Asta ar sugera o schimbare în metabolismul ei. Mîinile sau picioarele i s-ar răci, ceea ce ar sugera o schimbare în circulaţie. Dacă funcţiile autonome încep să fie nesigure, secreţiile orale s-ar putea aduna în gît, ceea ce i-ar stînjeni respiraţia.

– S-ar umfla, remarcă şi Casey.

– Dar ea nu suferă, spuse doctorul cu mai mult sentiment decît arătase pînă atunci.

Evident, grija lui de a explica situaţia era pentru Casey.

– Trebuie să reţii asta. Nu simte durere. Nu are nici o senzaţie. Creierul îi funcţionează la un nivel prea scăzut ca să-i mai transmită ceva.

– Atunci din nou, sublinie Casey, dacă ceea ce i se întîmplă acum este primul pas spre o revenire, ar putea să înceapă să simtă durere.

– Vom şti dacă se întîmplă aşa ceva. Chiar dacă nu poate să vorbească, vom şti, şi dacă nu eu, atunci asistentele. Nu încetez să fiu impresionat de instinctele lor. Sînt mereu primele care ştiu cînd un pacient e gata să facă o mişcare.

Să facă o mişcare. Adică să moară. Auzise acest lucru de la asistente şi de la membrii de familie ai pacienţilor, chiar aici, şi

nu doar o dată. Asistentele ştiau, de aceea nu avea nici o intenţie să le întrebe acum. Nu voia să afle răspunsul.

Aşa că dădu din cap către doctor în semn de mulţumire şi plecă pe coridor.

Totul era paşnic şi estompat în camera lui Caroline. Dacă fusese vreo tulburare în noaptea aceea, singura mărturie era picătura de Valium ce atîrna de pe stativul de la capul patului. Caroline era sprijinită pe o parte şi susţinută de două perne bine plasate.

Sărutîndu-i obrazul, Casey regăsi mireasma de eucalipt. Era familiară şi liniştitoare. Alese să o vadă ca pe un semn de viaţă.

– Bună, mamă, şopti ea. Mi s-a spus că a fost puţină emoţie pe aici.

Luă mîna lui Caroline, dar nu era mai rece. Îi cercetă faţa, dar cu ochii închişi era la fel de tihnită ca întotdeauna. Îi ascultă respiraţia, însă nu sesiză nici un efort.

– Îi ţii încordaţi doar cu accesele alea? Zîmbi. E genul tău. Ca şi cu mine cînd mă lăsai să aflu cum e mai greu să măsori benzina la maşină.

Avea şaisprezece ani, de-abia obţinuse permisul de conducere şi conducînd prin zonă, unde nu era nici un pericol, Casey rămăsese fără benzină în singura zi în care Caroline nu-i amintise acest lucru.

– Dar nu te învinovăţesc. Plătim destul ca să fii aici. Bine. Se corectă. Nu noi, nu direct. Totuşi, ai strîns toţi banii în anii în care erai perfect sănătoasă. Acum meriţi ce e mai bun.

Îi masă blînd încheietura mîinii.

– Dacă tot vorbim de ce e mai bine, continuă ea tot în şoaptă, cred că ar trebui să plănuim o călătorie. Ţi-ai dorit întotdeauna să mergi în Spania. Cred că ar trebui să o facem.

Cînd Caroline nu răspunse, adăugă:

– Nu trebuie să stăm puţin. Am putea-o face la primăvară sau la vară, ori în vara următoare. Aş putarezerva călătoria – chiar o făcuse cu un an înainte – şi o putem anula dacă ne răzgîndim–,

ceea ce şi fusese nevoită să facă atunci. De fapt, poate că n-ar trebui să o facem deloc vara. Primăvara sau toamna ar fi mai potrivite – mai puţină lume. Ce crezi, mamă? Ceva ce de-abia aştepţi?

– *O să fiu destul de întremată?*

– *Desigur.*

– *Să mă plimb ore în şir. Asta face cineva într-o călătorie. Ţi-aminteşti cînd am fost la Washington, D.C.? Tot timpul te plîngeai că te dor picioarele.*

Casey îşi amintea cu durere.

– *Eram în clasa a VII-a. Nu voiam să fiu în Washington cu mama. Voiam să fiu cu prietenii, căci toţi mergeau în D.C. într-un grup de la şcoală, dar tu nu m-ai lăsat şi pe mine.*

– *Fiindcă voiam ca noi să fim împreună, Casey. Creşteai prea repede şi* ştiam *că vei fi cu prietenii din ce în ce mai mult. În plus, nu aveam încredere că nu veţi face năzbîtii dacă mergeai cu prietenii.*

Casey nu-i înşelase niciodată aşteptările în această privinţă. Totdeauna făceau năzbîtii cînd era cu prietenii şi aproape de fiecare dată ea era căpetenia. Îi plăcea să ia parte la o petrecere cu un butoiaş şterpelit, să privească un film de categoria X, să-şi vopsească părul în verde ca să se asorteze cu uniformele purtate de echipa de baschet a liceului în anul în care fusese campionatul de stat.

– Forţam nota, spuse ea acum, dar ştii care era ideea. Testam. Mereu. Trebuia să ştiu că mă iubeşti, aşa, cu părul verde şi toate cele. În plus, ce farmec ar mai avea adolescenţa dacă adolescentul nu i-ar scoate din sărite pe părinţi?

– *A-ha. Asta e o idee freudiană. Ai spus „părinţi" la plural. Şi asta, în cîteva cuvinte, descrie bine comportamentul tău. N-ai avut tată. Mi-ai purtat ranchiună că nu ţi-am asigurat unul.*

– *N-am vrut să-mi asiguri unul. Îl voiam pe cel* real.

Caroline nu putea protesta. Nu mai era nimic de spus ce ea să nu fi spus deja – şi Casey ar fi putut fi de acord dacă lucrurile nu s-ar fi schimbat spre propria ei distrugere.

Vorbi tare:

– Întotdeauna ai spus că nu ştii ce l-a făcut să te lase însărcinată. Dar acum e mort şi am casa lui. Îţi pot povesti despre el.

Caroline rămase tăcută.

– Ştiai că-i plăcea să cînte la pian? Şi că petrecea ore în şir stînd sus, pe acoperiş? Sau că cel mai bun prieten al lui era un pisoi? Cred că era un singuratic. Vreau să spun că, în toţi anii aceia l-am detestat pentru că mă ignora, eu eram probabil mai fericită cu viaţa mea decît era el cu a lui.

Caroline rămase nemişcată.

– A murit brusc, îi scăpă lui Casey dezvăluirea, întrebîndu-se dacă putea să stîrnească vreo reacţie. A făcut un atac de cord puternic.

Fuseseră momente în ultimii trei ani cînd, tipic pentru pacienţi în situaţia ei, Caroline schiţase mici mişcări cu capul, cu mîina sau cu gura, dar acum nu făcu nimic. Nu clipi, nu tresări, nu gemu.

„Poate că aşa e mai bine decît să se tîrască de azi pe mîine ca mine", şi-o imaginăCasey spunînd.

– Nu te tîrăşti de azi pe mîine. Te vindeci.

Caroline avea aerul că ar adormi – cel puţin aşa alese Casey să creadă. Altfel s-ar fi certat cu mama ei. Dacă începuse să-şi plîngă de milă, Casey nu voia să participe la aşa ceva. Mila de sine nu ducea la *nimic*. O voia pe Caroline sănătoasă.

Simţind că o cuprind iar emoţiile, şopti:

– Trebuie să plec, mamă. Sărută mîna lui Caroline şi o lăsă cu grijă pe pat. O să mă întorc curînd. Vorbim mai mult atunci. Se ridică. Despre Spania. Se corectă: Dacă Spania e prea mult, mergem în Hawaii. E mult de zburat, dar o dată ajunse acolo putem să zăcem o săptămînă. Fără nici un efort. Fără nici o

plimbare. Doar soare şi nisip şi pietrele rămase după reflux, aşa că dacă nu te simţi bine sută la sută, nu-i nimic. Hei, dacă te îngrijorează zborul lung, putem face acelaşi lucru în Costa Rica. Acolo e o staţiune nemaipomenit de luxoasă. O să aflu de numele ei, bine?

Înapoiată la casa din oraş, Casey dormi buştean de la miezul nopţii pînă la cinci dimineaţa, dar o dată trezită nu mai reuşi să mai adoarmă. Nu mai putea nici să stea întinsă în pat. Mintea îi alerga deja spre treburi urgente şi numeroase.

Mai întîi se îmbrăcă în ţinuta de alergare, îşi strînse părul în vîrful capului şi trase deasupra o şapcă. O luă apoi la goană pe o ploaie continuă, să vadă ce face mama ei. Ştia că ar fi primit un telefon dacă situaţia lui Caroline s-ar fi înrăutăţit. Ar fi putut să sune chiar ea la sanatoriu să afle noutăţile şi să nu mai facă drumul. Dar era tulburată, ceea ce era neobişnuit pentru ea. Voia să vadă mai înainte de toate că mama ei era bine. De asemenea, îşi făcea de lucru cu acest drum, ceea ce avea sens.

Caroline părea să fie bine. Era în altă poziţie decît în noaptea precedentă şi, deşi voia să creadă că făcuse singură schimbarea, ştia bine că nu era aşa. Asistentele o întorceau din cînd în cînd, la interval de cîteva ore. Acum era întinsă pe spate, luînd micul dejun. Un tub cu substanţe hrănitoare era agăţat de stativul IV, lăsînd pe seama gravitaţiei să ducă hrana direct în stomac.

Lui Casey îi tremura stomacul. Nu ştia de ce. Mai văzuse scena înainte, de mai multe ori de cît putea să numere, deci nu era nici spaimă, nici surpriză. După şocul iniţial de acum trei ani, ajunsese să considere aceste mese drept normale.

Dar ceva se schimbase. Doctorul credea că mama ei încerca să moară şi Casey nu putea alunga gîndul acestei posibilităţi. O făcea să se simtă golită, singură, o făcea să se gîndească la apropierea pe care ea şi mama ei ar fi trebuit să o aibă ca adulţi, o lăsa nespus de tristă. Voia să împingă această versiune întunecată a lui Caroline, în camera ei, dar uşa nu rămînea

închisă. Casey dorea cu disperare ca mama ei să deschidă ochii cu bună ştiinţă, să vorbească, să zîmbească.

Nu întîrzîie mult. Era prea udă şi prea speriată. După ce rămase în picioare lîngă patul lui Caroline pentru cel mai scurt minut, se retrase şi ieşi iar în ploaie.

Vremea opresivă şi caldă se potrivea cu starea ei de spirit. Alergă îndîrjit, repede, lăsînd picăturile de ploaie să se amestece cu transpiraţia şi cu lacrimile pînă ce simţi că o dor picioarele. Numai atunci încetini şi alergă într-un pas mai sănătos. Dură ceva mai mult, pînă în parc, apoi în jos pe Charles şi în sus pe Chestnut pînă la aleea ce ducea spre maşina ei.

Miata ei nu era singură. Jeepul lui Jordan era alături.

Gîfîind, Casey se aplecă, propti mîinile pe genunchi şi se luptă să-şi recapete răsuflarea. Ploaia îi picura de pe cozorocul şepcii sau cădea din copaci, din cer. Se îndreptă de spate, răsturnă capul pe spate şi lăsă ploaia să-i spele faţa.

Respiraţia îşi reluă ritmul normal, dar golul interior rămase. Îi era foame? Probabil, dar nu se putea gîndi la mîncare. Golul interior depăşea nevoia de hrană.

Nu era nevoită să folosească cheia. Jordan lăsase uşa deschisă. Strecurîndu-se înăuntru, închise pe dinăuntru şi trecu un minut pînă să-l observe. Era departe, în partea stîngă a răsadniţei, ascuns pe jumătate de brazii canadieni ale căror ramuri lăsau să i se vadă puţin capul. Deşi era adăpostit acolo, arăta de parcă nu stătuse în ploaie de mult. Avea părul ţepos, tricoul mulat şi pantalonii scurţi stropiţi din plin.

Nu, hotărî Casey, nu alarmat. Temător.

Nu, nici aşa, hotărî ea. În aşteptare.

Deodată, toate uşile din casa vieţii sale se închiseră, cu excepţia uneia. Uşa era deschisă şi ispititoare. Jordan era de o masculinitate vibrantă. Chimia dintre ei era puternică. Îi simţise efectul de la început şi de atunci nu făcuse decît să crească.

Era grădinarul tatălui său – ceva care ar fi trebuit să o oprească, dar nu era cazul. În momentul acela, întorcînd spatele

neajutorării şi durerii, nu se putea gîndi la altceva mai bun decît să se distreze bine pe cheltuiala lui Connie.

Apoi încetă să se mai gîndească la Connie, fiindcă atracţia pe care o resimţea era mai puternică chiar şi decît acest gînd. Susţinîndu-i privirea lui Jordan, traversă grădina spre el.

– E totul în ordine? întrebă el, ca şi cum ar fi ştiut unde fusese.

Nu-i răspunse, doar îşi lipi corpul de al lui, unindu-şi mîna cu cea pe care el o ţinea pe lîngă corp. Nu se îndoia nici o clipă că şi el simţea acelaşi lucru ca ea. Ştia. Pur şi simplu o ştia. Cînd ridică faţa, mîna lui era chiar acolo, gata să-i ia şapca, cuprinzîndu-i capul. Gura lui o întîlni pe a ei fără urmă de timiditate.

Casey se lăsă în voia momentului. Nu gîndi, nu analiză, nici nu fantază. Se concentră doar asupra senzaţiei –căldura gurii lui, fierbinţeala limbii în atingeri lungi, unice. Simţi că se topeşte toată cînd mîinile lui îi mîngîiară sînii, simţi o satisfacţie şi mai mare – şi nevoie – cînd el îi scoase maioul şi îi atinse sînii cu mîinile, apoi cu gura şi deodată se simţi disperată să simtă mai mult şi complet. Îi atinse fiecare parte a corpului la care ajungea, îi îndepărta hainele şi atingea mai mult.

Cîndva, după un timp, îi auzi vocea, joasă şi răguşită:

– Există vreun motiv pentru care nu ar trebui să o facem – prieten, contracepţie sau altceva?

Nu se putea gîndi la nimic, nu acum cînd tînjea toată după el şi-i simţea corpul tare, oferit cu generozitate. Nu putea decît să-şi scoată pantalonii scurţi uzi, în timp ce el făcea acelaşi lucru cu ai lui şi graba mişcărilor avea meritul ei. Jordan în interiorul ei era o senzaţie fundamentală. Da, îi umplea golul dureros.

Mai tîrziu îşi va aminti schimbările de poziţie, în faţă, în spate, într-o parte, dar era numai un gînd şi acum ea trăia senzaţia. Senzaţia de complet îi schimbă nevoia, transformînd îndemnul de *a face* în acela de *a fi*. O făcu să încetinească, să rămînă aşa în splendoarea posesiei lui, în bogăţia respiraţiei lui zgomotoase şi a ploii de pe frunziş, tăria unui corp musculos şi frecuşul bărbii,

mirosul de bărbat, şi copaci, şi pămînt ud. Aşa cum făcea şi în respiraţia yoga, se întinse dincolo de normal şi se deschise şi acela din ce în ce mai mult, se deschise fără reţinere, oferindu-i fiecare părticică mîinilor lui, braţelor şi picioarelor lui, gurii, limbii şi sexului său pînă ce corpul i se dezlănţui în orgasm. Senzaţia era una mai adîncă şi mai bogată decît îşi putuse imagina.

Satisfacţie. Fu primul gînd concret pe care îl avu. Şezînd acolo pe genunchii lui Jordan aşa cum se rezema el de copac – fără să-i pese sau să ştie cum ajunseseră în poziţia aceea – era pe deplin mulţumită.

Braţele ei îi înconjurau gîtul şi fruntea şi-o odihnea pe obrazul lui ţepos. Inspiră repetat, din ce în ce mai profund şi mai constant. Rămase în ea minute lungi, fără să mai fie în erecţie, însă acolo, în ea.

Cînd în cele din urmă inspiră o dată profund şi înălţă capul către el, el o privea. Avea aceeaşi bogăţie în ochi, bogăţia pe care o resimţise atît de puternic, dar a cărei forţă o speria acum. Nu-l cunoştea pe acest bărbat. Nu mai făcuse niciodată sex atît de impulsiv. Nu regretă; se simţea prea bine. Dar el era cu adevărat un necunoscut.

Nedorind să se confrunte cu realitatea sau ca ceva să-i umbrească plăcerea şi simţind că el dorea să vorbească, îi acoperi gura cu vîrfurile degetelor. Nu ştia ce ar fi putut să zică şi simţi că cedează. Numai atunci lăsă mîna jos şi-l eliberă. Ridicîndu-se în picioare, îşi trase hainele pe ea cît de repede putea, deşi mişcările erau încetinite de umezeala lor şi de mizeria care i se lipea de piele. El rămase pe loc, privind-o cu o lene crescîndă, fie că se simţea confortabil în goliciunea lui, fie că era epuizat.

Oricum, cercetarea lui era ca un imbold. Se aranjă cît mai prezentabil şi se pregăti să părăsească adăpostul, păşi, chiar înapoi spre cărare. Apoi se opri, schimbă direcţia şi se întoarse să se aşeze pe genunchii lui. Îşi trecu degetele prin părul lui şi-i ţinu capul pentru un ultim sărut. Lungi momentul, în acelaşi timp impetuoasă şi mulţumită. Ar mai fi putut să rămînă acolo încă

puţin sau să-şi mai scoată iar hainele doar pentru simpla plăcere de a sta goală lîngă el. Dar Meg trebuia să apară curînd. Şi Casey avea clienţi programaţi. Şi nu voia ca el să creadă că o subjugase.

Cu o ultimă sărutare, se folosi de umerii lui ca să se ridice, se împinse şi porni să iasă de la adăpostul brazilor. Fără să privească în urmă, respiră repede şi o luă la fugă prin ploaie spre casă.

Folosi intrarea de serviciu care era bine ascunsă în colţ, camuflată de iederă. Pusese cheia în broască, dar o şi retrase, ridică bărbia şi se duse spre uşa biroului. Voia să o vadă Connie cum arăta şi să ştie ce făcuse.

Deschise plasa şi intră în birou. Ca să nu murdărească covorul, îl ocoli şi păşi pe podea. Dacă era consternat, Connie nu o arătă. Lemnul nu făcu decît să scîrţîie. Nu simţi nici urmă de izbucnire fantomatică cînd călcă energic de-a curmezişul camerei. Se simţi totuşi vinovată că lăsa urme ude pe podea. Aşa că luă pe sus bascheţii şi şosetele, alergă spre spălătoria din dreapta bucătăriei şi le lăsă acolo să se usuce. Dintr-un capriciu, lăsă şi cămaşa şi pantalonii scurţi tot acolo şi alergă goală spre camera ei, la etaj.

Totuşi nu era pregătită pentru duş. Corpul ei era încă plin de Jordan. Se înfăşură într-un prosop, părăsi dormitorul şi coborî în hol. Simţindu-se îndrăzneaţă şi sfidătoare, împinse uşa de la dormitorul lui Connie, deschizînd-o larg. Nu trecu chiar peste prag, dar pentru prima dată privi lung.

Camera era chiar drăguţă. Mobila nu era multă, dar piesele existente erau mari şi solide.

Angus şedea pe mijlocul covorului, privind-o, aşteptînd; deodată, îndrăzneala şi sfidarea i se părură prosteşti. Ca întotdeauna, văzînd pisoiul, se topi. Sărmanul băiat era singur. Voia să-l iubească cineva, la fel ca şi ea.

– Sărmane Angus. Strîngînd prosopul pe lîngă ea, se lăsă pe vine şi întinse o mînă. Vino aici, băiatule, vino şi lasă-mă să-ţi scarpin puţin blăniţa de bună dimineaţa.

Angus o privi cu ochii lui verzi fără să clipească. Plescăi ca

Jordan. Mişcă degetele. Şi-ar fi dorit să aibă puţină hrană pentru el şi îşi promise să afle dacă Meg ţinea aşa ceva în cămară.

– Vino aici, pisicuţă dulce, şopti ea şi înaintă pînă ce lovi pragul cu degetele de la picioare.

Rămase pe loc, cu ochii în ochii pisoiului pînă cînd curiozitatea o învinse şi începu să privească în jur. În spatele lui Angus era patul şi o noptieră alături. Ceea ce i se păruse iniţial o toaletă din două bucăţi erau de fapt două scrinuri. Se mai aflau acolo o canapea de piele şi un scaun uzat. Ambele arătau însă la fel de uzate.

Se întrebă dacă nu veneau dintr-o altă perioadă a vieţii lui Connie. Poate că ar putea să retraseze originea lor. Ar putea fi interesant.

De fapt, întreaga cameră era interesantă, o mină de aur ce putea fi scormonită. Dacă voia să găsească un jurnal personal sau o carte cu adrese.

Dar nu încă. Trebuia mai întîi să exploreze cutiile de carton de la etaj.

Acesta era planul. Înainte să ajungă la cutii, mai avea de făcut un drum pînă la garsoniera ei şi să revină cu mai multe haine, să-şi vadă clienţii programaţi în ziua aceea şi să se ocupe de numeroase treburi administrative. Toate necesitau atenţie.

Acceptă totul cu bunăvoinţă. Nu voia ca mintea să-i cutreiere spre Caroline, fiindcă nu putea să controleze nicicum ceea ce se întîmpla acolo. Ciudat, nu voia să se gîndească nici la Jordan, dar tot din acelaşi motiv. Corpul ei avusese cuvîntul în grădină. Ea nu avusese nimic de spus.

Dar ar fi făcut ceea ce făcuse? Desigur că nu. Prudenţa nu jucase însă niciodată un rol însemnat în viaţa ei.

Faptul că Jordan era plecat atunci cînd termină duşul îi fu de ajutor. Dacă ar fi umblat prin casă, îngrijind plantele din interior cît timp ploua, i-ar fi fost greu să-şi limpezească mintea de ceea ce tocmai se întîmplase.

O singură persoană mai era acum în casă, Meg. Dintr-un

impuls, Casey o rugă să o însoţească la ea acasă. După aceea îşi dădu seama că spaţiul redus pe care îl avea în maşinuţă era numai bun pentru haine, dar Meg se luminase toată cînd auzise invitaţia încît nu mai avea inima să o respingă.

Entuziasmul lui Meg se dovedi a fi o binecuvîntare, fiindcă îi reţinea atenţia. Lui Meg îi plăcu liftul mic din blocul lui Casey, îi plăcu bucătărioara ca o cambuză, arcurile cu care se ridica patul lui Casey de pe podea. *Adora* hainele lui Casey, minunîndu-se cînd de o bluză de mătase, cînd de o pereche de pantaloni de in, sau de nişte sandale cu toc înalt. La un moment dat, pe cînd Casey era lîngă dulap încercînd să se hotărască ce să ia, Meg scoase o salopetă de in.

– E gro-zavă, spuse ea cu respiraţia tăiată.

Caseyzîmbi.

– E a ta.

–A mea?

– N-am mai purtat-o de ani de zile. Era neglijată, de aceea mîna ta s-a dus direct la ea. Ţi-a vorbit, Meg.

Luă salopeta şi i-o înmînă lui Meg, care fu recunoscătoare şi atît de mişcată încît Casey îi dădu şi alte lucruri.

Meg nu mai ştia ce să facă pentru ea – să-i ducă lucrurile jos la maşină, să aranjeze cufărul, apoi, în timp ce stătea pe locul din dreapta, pe drumul spre casă, cu genunchiul ridicat – insistă să despacheteze, să calce ceea ce era de călcat şi să-i aşeze totul în cameră cît mai organizat.

Casey nu era obişnuită să fie servită. Pînă să se întoarcă pe Beacon Hill, trecuse timpul şi primul client era gata să sosească, aşa că acceptă oferta lui Meg.

Era o minune să scape de treaba asta. Alungă din cap imaginea lui Jordan, a lui Caroline, a lui Connie, chiar şi pe a lui Angus şi se concentră atît de mult asupra muncii încît păru aspră. În unele zile se străduia să găsească întrebările potrivite; în altele nu punea nici o întrebare, ci doar asculta. Astăzi era inspirată.

Clienta programată la ora zece suferea de *depresie după*

divorț. Casey se concentrase mai întîi pe disprețul clientei față de mama ei, evident din ce în ce mai greoaie, mai neîngrijită și mai puțin interesantă cu fiecare dintre cei șase copii pe care-i născuse. Astăzi, Casey o întrebă ce spusese tatăl ei despre starea de decădere a mamei. Bingo. Tatăl nu fusese înțelegător. Abuzuri verbale, neglijență emoțională și infidelitate. Clienta lui Casey era îngrozită să nu aibă aceeași soartă ca a mamei, acum că ea însăși era mamă.

Clienta de la ora douăsprezece era o femeie cam de vîrsta ei care avusese trei slujbe diferite și se descurcase bine cu toate pînă ce o promovare devenise iminentă, moment în care făcuse o gafă care pusese capăt oricărei promovări. Se sabotase singură. O recunoștea. Discută liber despre teama de a aduce mai multă responsabilitate într-o viață care-i cerea deja să jongleze cu copii, gospodărie și carieră. Azi, Casey o întrebă despre soț – nu ce făcea ca să-și cîștige existența, fiindcă discutaseră despre acest lucru, ci care erau șansele lui de avansare și cît cîștiga. Reieși că venitul clientei era cam la același nivel cu al soțului, că arcîștigamai mult decît el dacă ar fi promovată și că simțise deja resentimentul soțului vizavi de cariera ei care ar putea-o eclipsa pe a lui.

La ora trei, Casey primi o femeie în vîrstă de șaptezeci de ani, paralizată emoțional de moartea soțului. În patru ședințe anterioare, povestise cît de mult îi lipsea, cît de capabil și de afectuos fusese, cît de dominant chiar. Casey presupusese că pe femeie o speria gîndul că va trebui să-și vadă singură de grijă. Astăzi, totuși, abordînd un subiect pe care îl discutaseră numai în treacăt, o întrebă despre copii. Erau trei, toți cu propriile griji–și panica stîrnită de întrebarea lui Casey sugera că femeia făcea ce credea că era necesar pentru a le atrage atenția și a-i implica mai mult în viața ei.

Trei breșe într-o zi era ceva. Casey nu știa dacă aveau vreo legătură cu satisfacția ei fizică, fiindcă asta mai dăinuia. Daroricît încerca să nu se gîndească la Jordan, o mișcare ici-colo îi aducea un junghi în mușchii coapsei sau un val de tandrețe în piept.

Sau poate că inspirația îi venea de la Connie care îi şoptea sugestii la ureche. Ar fi fost probabil şocat de ceea ce făcuse cu Jordan, dar îi plăcea să creadă că ar fi fost de acord cu ceea ce făcuse cu clienții.

Îşi acordă drept răsplată o caramea. Era un sfîrşit bun pentru o zi de lucru reuşită, motiv pentru care se simțea veselă cînd sosi Brianna. Se duseră direct în grădină. Deşi ploaia se oprise, atmosfera rămăsese umedă şi încărcată, sporind mireasma de brad, liliac şi pămînt. Meg plecase, dar lăsase o tavă cu sandvişuri cu somon pe grătar. Brianna aduse tava; Casey un prosop şi cutiile cu o băutură răcoritoare.

Casey şterse cu prosopul masa din curtea interioară şi două scaune ca Brianna să poată lăsa jos tava, dar Brianna era tulburată. Se uita la flori cu o expresie de parcă nu vedea nici una.

– Bria?

Brianna întoarse instantaneu ochii către ea.

– Nu vrei să pui tava jos?

Aşa făcu, iar apoi se aşeză pe un scaun.

Casey se aşeză vizavi.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

Brianna o privi posomorîtă.

– Vreau să închei cu asta.

Casey ştia că vorbea despre Jamie. Auzise prea multe aluzii în ultimul timp. Problema îi era deja familiară.

– De ce? întrebă ea, făcînd să pocnească inelul de la o cutie de Coca-Cola pe care i-o dădu Briannei.

– Vrea să fiu ceva ce nu sînt.

– Aşa spui tu. El crede că ar trebui să-ți faci un cabinet particular. Pentru bani?

– Nu. Ştie că aş putea să ajung să cîştig mai puțin decît acum. Nu e lacom după bani, ci doar după mine. Vrea tot timpul meu. Vrea să-l însoțesc atunci cînd călătoreşte în interes de afaceri.

– Unele femei ar fi foarte bucuroase să facă aşa ceva.

– Tu ai fi? Sigur că nu. Ai viața ta. Cariera ta. Îți prețuiești independența. Și eu, dar Jamie, binecuvîntat să fie, își dorește o soție-asociat.

– A spus asta?

– Nu în atîtea cuvinte, dar o gîndește, o știu. Vorbește și despre copii. *Copii*. Și nu sîntem nici măcar logodiți.

– Și a cui e vina? întrebă Casey.

– Urăsc bărbații.

– Nu-i urăști.

– De ce încearcă să ne rearanjeze viețile? Adică, uită-te ce ți-a făcut ție Stuart. Ți-a furat banii, a destrămat grupul, v-a făcut pe toți să vă mutați. Mai ai vreo veste de acolo?

Casey clătină din cap.

– A sunat Marlene mai înainte. Nimeni n-a auzit nimic.

–Nici măcar soția lui?

– Ea spune că nu. Dacă dispare săptămîna viitoare, o să devenim bănuitori. Poliția investighează, dar furtul a douăzeci și opt de mii de dolari e un caz minor pe lista lor. Mă îndoiesc că-l vor găsi.

– Dar banii tăi?

– S-au dus. Dacă nu-i dau singură de urmă, nu mai rămîne nimic de făcut.

Se gîndi la Joyce Lewellen și încercă să aplice lecția la propria situație.

– Pot fi oricît de furioasă vreau, dar cu ce scop?

Brianna nu răspunse. Surprinsă, se uita pe lîngă Casey, spre fundul grădinii.

– Ce e acolo? șopti ea.

Jordan intrase și aranja pungile cu strat protector lîngă peretele răsadniței.

– Grădinarul meu, șopti Casey. Dacă îi vorbea cuiva despre el, atunci numai Brianna putea fi aceea, dar nu era timpul potrivit – nu pentru Brianna, și nu în timpul acestei discuții speciale, și nu pentru Casey. O străbătu un fior de emoție care spunea că, deși

făcuse dragoste cu el, dorința nu scăzuse. Dar, nu știa *ce* altceva să facă cu bărbatul.

Cu un semn extrem de scurt din cap către ele, Jordan se întoarse la Jeep ca să mai aducă pungi.

– E *ceva* de el, șopti Brianna.

– Păi, e un grădinar bun.

– Nu crezi că e fierbinte?

–E grădinarul lui Connie.

– E căsătorit?

– Nu.

Cel puțin nu credea. Ar fi întrebat-o el dacă avea vreun motiv să nu facă dragoste, cum ar fi un *prieten*? Rezultă că *el* nu avea nici un motiv să nu facă dragoste.

– Cîți ani are? întrebă Brianna.

– Nu știu – treizeci și ceva, patruzeci?

– Unde locuiește?

– Mă depășește, răspunse Casey, ușor iritată. Nu avea nevoie de întrebările Briannei. Nu făceau decît să-i amintească de tot ce nu știa despre acest bărbat.

– Mi-ar plăcea să-l angajez.

– Căsătorește-te cu Jamie și o poți face.

Brianna trecu în defensivă.

– Să mă mărit cu un tip cu care nu mă potrivesc?

– Ești sigură că nu vă potriviți? S-ar schimba sentimentele lui față de tine dacă ai refuza să-ți lași slujba?

– Nu. Dar, simt că mă zorește.

– *Te zorește!* Brianna, ești cu el de aproape doi ani. Nu mai ai șaptesprezece ani. Ai treizeci și patru, iar el treizeci și cinci. Ar trebui să știi pînă acum dacă relația este potrivită sau nu.

Jordan ieși pe ușa grădinii. Zăvorul căzu la loc.

– Jamie este realmente un tip drăguț, o luă Casey cu binișorul. Arată bine. E sexy. Lucrează la aceeași companie de– de cît timp deja?

– Doisprezece ani, răspunse Brianna fără chef. A intrat acolo direct de la colegiu şi o să rămînă acolo pînă îi dau un ceas de aur şi o gheată în fund.

– E o companie bună.

– Bună. Dar nu grozavă.

– Brianna.

– N-are nici o ambiţie, Casey. Adică el îmi spune *mie* să schimb serviciul, cînd el însuşi nici nu visează la aşa ceva. Compania lui oferă stabilitate, pretinde el. Spune că poate să ajungă departe, chiar vicepreşedinte.

– Poate?

Brianna ridică din umeri:

– Probabil.

Casey luă un sandviş. Trebui să deschidă bine gura ca să cuprindă pîinea, somonul, varza de Bruxelles, salata şi ce o mai fi fost acolo, dar gustul era minunat. Mestecă şi înghiţi. Apoi puse sandvişul pe un şervet şi spuse:

– După toate standardele obiective, Jamie e un tip grozav. Şi incontestabil îndrăgostit de tine. Credeam că şi tu îl iubeşti. Dar tu dintr-o dată devii nervoasă – aşa cum ai făcut şi cu Rick, şi mai înainte cu Michael şi chiar mai înainte cu Sean.

Brianna nu comentă, ci se mulţumi să o privească, aşteptînd.

– Jamie este cel mai bun dintre ei, continuă Casey. Este cu adevărat un tip bun. Vine dintr-o familie bună, a absolvit şcoli bune, lucrează la o companie bună. Deci compania e bună, dar nu grozavă? Companiile mari se prăbuşesc fără nici un avertisment şi asta o ştie toată lumea. Companiile bune sînt adesea mai stabile. Deci? Urma întrebarea de un milion de dolari, una bună, fiindcă îi cunoştea povestea. Ce-ar zice tatăl tău despre Jamie? Tatăl Briannei fusese inginerul-şef al unei *mari* companii.

– Ar spune că Jamie s-ar putea descurca mai bine.

– Tată tău e mort de zece ani. Lumea era diferită atunci.

– Totuşi, îi respect opinia. Nu a ajuns acolo unde a fost fiind timid şi rezervat.

– Jamie nu e timid sau rezervat.

– De ce mă tot presezi cu Jamie?

– Fiindcă, spuse Casey, te cunosc la fel de bine ca oricine şi cred că dacă un bărbat te poate face fericită, şi asta pentru următorii cincizeci de ani, el este acela. Sincer, Bria. Cît despre compatibilitatea dintre voi doi, pe o scală de zece, aş da 9,5.

– Vreau un zece.

– Asta ar fi perfecţiune.

– De ce să nu ţintesc sus?

– Perfecţiunea nu există. Bărbaţii au defecte, ca şi noi. Vrei tipul perfect? Acela nu este *real*.

De-abia spusese cuvintele că mintea îi şi zbură la Pete al lui Jenny Clyde şi, în momentul acela, înţelese ce i se părea dubios legătură cu tipul. *Era prea bun ca să fie adevărat.*

Ceea ce ar sugera că jurnalul era fie o ficţiune, fie o poveste adevărată, mult exagerată.

Care din două?

Nu ştia. Ştia doar că dacă *Jocul iubirii* era ceva ce tatăl ei voia să ca ea continue, trebuia s-o facă.

13

Casey nu-i vorbi Briannei despre jurnal. Se temea că Brianna l-ar considera ficţiune pură şi nu îşi dorea să audă aşa ceva. Voia să fie real. Dorea să aibă o rudă cu numele Jenny care să aibă nevoie de ajutor. Voia ca Jenny să fie o legătură cu familia lui Connie.

Problema era să o găsească pe Jenny, dar ea nu putea să localizeze Little Falls. Avea nevoie de mai multe informaţii – pentru început, numele oraşului unde crescuse Connie.

Ruth ar fi ştiut cu siguranţă. Dar Casey nu era pregătită nici să o caute şi nici să exploreze dormitorul lui Connie. Prostii? Poate. Dar problema era una sentimentală şi în asemenea cazuri

încăpățînarea își spune cuvîntul. În plus, Casey mai avea și alte opțiuni.

Una era Emmett Walsh, psihoterapeutul care preluase cazurile active ale lui Connie, care intrase în posesia computerului său, a dosarelor și a Rolodexului. Îi găsi numărul în cartea de telefon a Bostonului și-l însemnă. Însă înainte de a suna la celălalt capăt, hotărî că, totuși, o prezentare directă ar putea fi mai productivă și deconectă apelul. Și repede, înainte de a se răzgîndi, își răsuci părul într-un nod la spate, înșfăcă o cheie și ieși peușă.

Știa unde locuiește Emmett Walsh. Urmase un curs predat de el; o ședință avusese loc la el acasă. Locuia în partea plană a zonei de deal, la doar cinici minute de mers de noua ei casă.

Deși o briză blîndă de ocean tulburase puțin atmosfera, în aerul umed stăruia o zăpușeală. Leeds Court era plin de mașini încă ude de ploaie, iar pavajul pietruit era alunecos și strălucitor. Soarele ieșise dintre nori făcînd să licărească picăturile de pe copaci, pe flori sau pe intrarea caselor, conferindu-le un farmec izbitor. Pornind pe drumul ei, Casey se simțea fie ca un oaspete căruia i se făcuse o favoare pentru a vizita un astfel de loc idilic, fie ca un impostor.

Era locul ei aici? Habar nu avea.

Ajunse în partea îngustă din Court exact cînd un vecin ieșea pe stradă. Era îmbrăcat într-un costum, purta o mapă și afișă un zîmbet cînd o văzu.

– Ce mai faci? întrebă el cînd trecu pe alături.

Numele lui era Gregory Dunn. Locuia cu soția în partea estică din Court. Era un avocat de vază în oraș, adesea fotografiat.

Dacă îl tulbura vederea unui chip nou pe Court, nu lăsă să se vadă. Ar putea fi un musafir, și-ar fi spus Casey dacă ar fi fost în locul lui. Ar putea fi un hoț. Sau fiica lui Connie Unger, care venise să-și revendice moștenirea. Fiica lui Connie Unger? *Nu știam* că dr. Unger avea o fată. N-a făcut niciodată parte din viața lui. Mă întreb de ce?

Apucînd pe West Cedar, coborî pe Chestnut și așteptă la

semafor. Oamenii treceau într-un şuvoi continuu, profitînd de cele două ore de lumină care mai rămăseseră din această săptămînă a solstiţiului de vară. Traversă Charles şi continuă pe Brimmer. Casa lui Emmett Walsh, făcută din lemn, era singura de pe colţ.

Nu erau nici trepte la intrare, nici pajişte. Uşa era ocolită de o alee laterală foarte îngustă. Sună, rugîndu-se să-l găsească acasă pe Emmett Walsh.

Răspunse soţia lui. Lucra la arhive la universitate şi era destul de în vîrstă şi de serioasă ca să merite poziţia.

Casey zîmbi.

– Sper că nu vă deranjez de la cină. Sînt Cassandra Ellis. Tatăl meu a fost Cornelius Unger. Doctorul Walsh este acasă?

Femeia o privi fix.

– Nu ştiam că avea o fiică.

– Eu ştiam, spuse bărbatul care apăru în spatele ei. Hainele atîrnau largi pe trupul lui înalt şi deşirat. Avocatul mi-a vorbit despre tine cînd l-am întrebat ce se va întîmpla cu casa. Văd chiar asemănarea cu Connie– acelaşi păr, aceiaşi ochi, aceeaşi intensitate.

În mod normal, Intensitate. Casey nu ar fi ales acest cuvînt pentru a se descrie pe sine. Dar pe moment simţea o intensitate interioară. Pentru a compensa, glumi sarcastic:

– Dar nu aţi observat asemănarea cînd am urmat cursul.

– Ai fost acolo? Era evident mulţumit să audă aşa ceva. Nu, n-am observat atunci, dar nici nu am căutat să o fac.

Era răspunsul politicos, ştia ea. Nu era posibil să şi-o amintească. Studiase sub îndrumarea lui aproape zece ani şi chiar dacă ar fi fost doar doi ani, el preda la sute de studenţi pe semestru şi predase mai multe semestre decît trăise Casey.

– Dar o observ acum, continuă Emmett. L-am cunoscut pe Connie cînd era de vîrsta ta. L-am cunoscut de fapt chiar şi înainte. Am făcut colegiul împreună. Dar nu ştiai asta? Se dădu la o parte pentru a o lăsa pe soţie să treacă din uşă, apoi spuse pe scurt: Şi am absolvit împreună şcoala. De fapt, am fost surprins

că a dat cazurile sale active unui alt bătrîn ca mine. Nu că ar fi multe cazuri. Niciunde un terapeut nu are mai mulţi pacienţi decît aveam noi şi majoritatea sînt pe termen lung şi plătesc cash. Te descurajează poliţele de asigurare cînd continui mai mulţi ani. Totuşi, trebuie să-ţi spun un lucru: devine mai uşor cînd vrei să te opreşti. Nu e nevoie să renunţi la pacienţi. Îi laşi pe cei care au un birou acasă să o facă pentru tine. Dar nu ai venit aici pentru o conferinţă. Nu vrei să intri?

– Ba da. Dar dacă nu e momentul potrivit...?

El se uită la ceas. Avea un cadran mare şi o curea uzată şi părea genul de ceas care trebuia întors de mînă.

– Mai am cîteva minute înainte de cină. Te-aş invita să ni te alături, dar, cinstit vorbind, nu-ţi recomand. Avem rămăşiţe de la o masă nu prea apetisantă! Trebuie să-ţi spun un lucru – nu e plăcut să îmbătrîneşti. Cînd trebuie să respecţi o dietă ca să ţii în frîu diabetul, tensiunea mare şi iritabilele probleme gastrice, mîncarea nu mai e bună.

Îi făcu loc să intre, păşind într-o parte şi invitînd-o cu un gest din mînă.

– Intră. O să vorbim despre Connie. Asta vrei, nu? Avocatul mi-a spus mai multe decît ar fi trebuit, dar am felul meu de a pune întrebări, deci bineînţeles că am vrut să aflu despre această fiică a colegului meu. De fapt, l-ai întîlnit vreodată pe Connie? Aţi dat mîna? V-aţi salutat? O conduse într-un salonaş şi o invită să ia loc cu un gest.

– Nu, răspunse Casey. Se aşează într-un fotoliu cu fundul tapiţat şi spătarul din răchită. Am urmărit toate conferinţele pe care le-a susţinut. Uneori, la sfîrşit, obişnuiam să stau în apropiere şi să-l privesc cum vorbea cu alţi oameni. Ştia că sînt acolo, dar nu m-a invitat niciodată să vorbim, aşa că nici eu nu am făcut-o. V-a povestit vreodată despre mine?

– Niciodată.

– Ce era în *neregulă* cu el?

– În neregulă?

– Din punct de vedere medical. L-aţi cunoscut. Puneţi-i un diagnostica pentru mine, vă rog.

Emmett se lăsă pe divan.

– Nu pot să fac aşa ceva replică, spuse el, şi nu neapărat din loialitate. L-am cunoscut, probabil la fel ca oricare dintre noi, psihologii, zise el strîmbîndu-se, dar asta nu spunea mult. Era o persoană tăcută. Nu vorbea despre el. Privea şi asculta. Punea întrebări. Era tipul de prieten perfect, mai ales pentru cineva ca mine. Eu vorbesc mult, dacă nu ai observat deja.

Casey observase. Îşi închipuia că Emmett Walsh spusese mai multe în două minute acolo, la uşă, decît Connie Unger în cinci ani la uşa lui. Aşa că noi doi am format o pereche bună, continuă Emmett. Nu eram în competiţie la vorbit, ca să zic aşa. Nu a existat niciodată vreo problemă, vreo ameninţare sau vreo cerinţă din partea lui. A spus clar de la început că prefera să nu vorbească despre el, aşa că prietenia noastră s-a clădit pe această condiţie. Era un timid. Dar dacă a fost o trăsătură moştenită sau un comportament deprins, nu ştiu. Schiţă un zîmbet. Poate că asta spune ceva despre talentul meu de terapeut – sau despre lipsa unuia –, dar uneori trebuie să tragi linie. Connie era Connie; *de ce* a fost acest Connie atît de închis încît niciodată nu a răbufnit cumva? Nu am crezut că era treaba mea să-l analizez, aşa că n-am pus niciodată întrebări şi apoi a devenit destul de celebru şi a fost cocoţat pe piedestal şi era o adevărată performanţă să-l înţelegi. Un lucru îţi pot spune – a preţuit prietenia noastră. În toţi anii care au fost, dacă aveam o întrebare şi-i lăsam un mesaj, mă suna după cîteva ore. Am jucat vreodată golf împreună? Nu. Nu juca golf. O dată sau de două ori am luat bilete la un spectacol şi l-am sunat, dar nu-i plăcea să meargă la teatru. Nici la film de altfel.

Dar filme privea. Casey avea colecţia lui.

– Era agorafobic.

– Bineînţeles că nu. Era mereu în public.

– Doar din cauza profesiei. Putea fi normal la serviciu şi

anormal acasă – două stări de spirit în camere diferite ale vieții lui.

Emmett zîmbi. Lăsînd capul în jos, spuse încet:

– Bună observație.

Casey nu venise pentru complimente, dar era mulțumită.

– Știți că sînt terapeut?

– Da. Mi-a spus Winnig. Ai ales domeniul din cauza lui?

– Bineînțeles, recunoscu ea. Dar mie îmi plac oamenii. Totdeauna am fost bună cu ei. Sînt fascinată de ceea ce-i marchează.

– În ceea ce îl privește pe Connie însă, presupuse Emmett, nu este o curiozitate obiectivă.

– Nu. A fost tatăl meu. N-am habar de ce a refuzat să mă recunoască. Mi-ar plăcea să știu.

– Mă tem că nu pot spune prea multe.

– Știți unde a crescut?

Emmett aprobă din cap.

– Un locșor din Maine.

– Cum se numește?

Emmettîi zîmbi.

– Un locșor din Maine. Nu se poate să fi auzit de el.

Casey zîmbi și ea.

– Încercați-mă.

Emmett rîse pe înfundate.

– E tot ce știu. Îl citam pe Connie. „Un locșor din Maine. Nu se poate să fi auzit de el."

– Și nu ați forțat nota ca să aflați?

– Nu, spuse Emmett fără să se scuze. Era evident că nu voia să spună și nu aveam nici un motiv ca să știm.

Casey încercă o altă abordare:

– A pomenit vreodată despre frați sau surori?

– Nu. Nici un cuvînt despre nimeni. Cînd eram în colegiu, mai vorbea despre mama lui, dar presupun că e moartă de ceva timp.

– Aţi întîlnit-o vreodată? La absolvire, poate?

– Nu. Nu a venit. De fapt, el nu a venit. Pe atunci nu era o ceremonie de proporţii ca acum. O bună parte a clasei şi-a ridicat doar diplomele de la biroul decanului şi asta a fost tot.

– A pomenit vreodată un orăşel numit Little Falls?

Emmett îşi umflă gura, o privi cu coada ochiului, gîndindu-se un minut.

– Nu.

– A spus vreodată ceva despre un bărbat pe nume Darden Clyde?

Emmett se gîndi iar şi clătină din cap.

– Dar despre Jenny Clyde?

– Nu.

– MaryBeth Clyde?

– Nu.

– Ar putea fi vreunul dintre numele astea în dosarele cu cazuri?

– Asta-ţi pot spune destul de uşor, spuse Emmett ridicîndu-se de pe divan. Rămîi aici. Mă întorc repede.

Aşa se întîmplă. Nici un minut mai tîrziu, se întoarse cu un album sub braţ şi cu Rolodexul lui Connie în mînă.

– Clyde. C-L, începu el să caute prin cărţile de vizită. Cardozo. Chapman. Cole. Curry. Îmi pare rău, nici un Clyde.

– Să-i fi introdus în listă cu numele mic?

– De ce să fi făcut aşa ceva?

– Poate erau rude de-ale lui.

Emmett ridică din umeri şi clătină din cap, dar în acelaşi timp căuta iar prin cărţile de vizită.

– Nici un Darden. Continuă să caute. Nici o Jenny... Nici o MaryBeth...

Casey mai făcu o încercare.

– Aţi găsit ceva în dosarele lui cu cazuri care să aibă vreo legătură cu un jurnal intitulat *Jocul iubirii?*

– Un jurnal?

– Jurnal, memoriu, carte? În care exista un personaj Pete?

– *Jocul iubirii?* Nu. Cine este Pete?

– Nu ştiu, se văicări ca, cu o disperare care nu era chiar glumă.

– *Emmett?* se auzi o chemare din spatele casei.

Emmett răspunse, pe un ton ridicat ca să fie auzit:

– Vin acum. Şi ridicînd din sprîncenele dese, şopti pe un ton conspirativ: Am fotografii.

Lui Casey îi sări inima.

– Fotografii cu Connie?

– La colegiu. Vrei să vezi?

– Oh, da!. Se mută pe divan ca să stea lîngă el şi aşteptă nerăbdătoare în timp ce el răsfoia filele. Îşi imagină instantanee cu prieteni zîmbitori, chipuri reţinute de aparatul de fotografiat, instantanee de la petreceri, poate vreo fotografie sau două jenante – genul de instantanee pe care le aveau ea şi prietenii ei. Cînd în cele din urmă Emmett se opri la o filă şi indică o fotografie alb-negru, apoi o a doua şi o a treia, observă că era o colecţie destul de diferită de a ei. Chipurile erau sobre, atitudinile băţoase, corpurile îmbrăcate. Majoritatea erau fotografii de grup cu tineri şezînd la o masă sau strînşi în faţa unei ferestre. Cănile de bere pe care le aveau în mînă sugerau că petrec.

Emmett începu să cînte cu o voce şovăielnică:

– *O, umpleţi cănile cu vechea bere de Maine,*
Strigaţi pînă răsună căpriorii,
Ridicaţi-vă să mai ciocnim iarăşi,
Cîntaţi cu toţii, cei loiali acestui Maine.

Întîlnind privirea întrebătoare a lui Casey, spuse:

– Cîntecul berii din Maine. E de la Universitatea din Maine. Connie obişnuia să ni-l cînte după ce-i dădeam să bea o dată, de două sau de trei ori. Cam atît a ajuns să vorbească despre trecutul său.

Casey era fascinată de imaginea lui Connie din perioada

colegiului. Îi stătea foarte bine, cu părul drept, deschis la culoare, zîmbetul plăcut şi ochelarii cu ramă metalică. Deşi mai firav decît ceilalţi, era îmbrăcat ca şi ei. Stătea în picioare în capătul din dreapta al rîndului.

De fapt, aşa era în toate fotografiile, realiză ea după ce mai verifică alte două. Nu era niciodată în mijloc, totdeauna la margine. Arăta chiar timid. Dar era mai mult decît atît, avea o privire în acelaşi timp inexpresivă, dar şi plină de speranţă, ca şi cum îşi dorea să fie cu prietenii lui, însă nu îndrăznea să se apropie mai mult ca nu cumva să i se ceară să plece.

Casey se întreba dacă şi el se simţea ca un impostor şi, dacă da, de ce.

– Nu a fost la Universitatea din Maine, remarcă ea.

– Tatăl lui a fost, spuse Emmett. De fapt, nu e chiar aşa. Tatăl lui *a lucrat* acolo. Era portar.

Lui Casey i se tăie respiraţia.

– Portar? Şi Connie a mers la Harvard? Probabil că tatăl lui era foarte mîndru.

– A murit înainte de admiterea lui Connie. Nu cred că se împăcau prea bine.

– *Emmett?*

– Vin! strigă Emmett, mai puţin răbdător acum. Scoase cu grijă o fotografie dintr-unul dintre colţurile mici şi negre care o fixau pe pagină şi i-o oferi lui Connie.

– Aste e cea mai reuşită, cred.

Connie era unul dintre cei trei bărbaţi din fotografie.

– Eu sînt în mijloc. Tipul din stînga este Bill Reinhertz. A murit acum cîteva timp.

Casey luă fotografia. Era într-adevăr cea mai reuşită – scotea în prim-plan un chip tineresc, cu părul căzut peste o sprînceană şi ochelari cu unghiurile puţin depărtate. Connie arăta blînd acolo. Casey îşi dorise mereu să fie blînd.

Emmett închise albumul.

– Păstrezi casa?

Dură un minut să se gîndească la întrebare şi să-şi poată lua ochii de pe fotografie.

– Casa? Nu ştiu.

– Dacă vrei să o vinzi, am un cumpărător. Va plăti preţul întreg. E îndrăgostit de ani de zile de acest loc.

– Dumneavoastră?

– O, nu. Este agentul de schimb al acţiunilor mele. *Eu* nu-mi pot permite aşa ceva.

– Connie cum a putut? întrebă Casey. Ştia că preţul fusese mult mai mic cu treizeci de ani în urmă, cînd o cumpărase Connie. Dar totul era relativ.

– Cărţile, draga mea, spuse Emmett. *Introspecţia în psihologie a lui Unger* a fost textul de referinţă timp de douăzeci de ani. Ştii la cît se ridică drepturile de autor din aşa ceva? Bănuiesc că şi tu vei primi nişte bani pentru drepturile de autor. Nu ţi-a zis nimic avocatul?

Casey clătină din cap.

– Ei bine, cine ştie. Poate că a lăsat banii din drepturile de autor lui Ruth. Apropo, ai cunoscut-o?

– Nu.

– E o pictoriţă bună.

Casey putea fi de acord cu afirmaţia, dar fără tragere de inimă. Trecea pe lîngă tablourile acelea ori de cîte ori urca sau cobora scările.

Dar nu talentul lui Ruth în ale picturii o intriga.

– Cum era căsătoria lor?

– Cred că destul de normală, cu excepţia faptului că aveau case separate, dar pot să înţeleg de ce era aşa, fiindcă ştiu cît de liniştit era Connie. Ruth este mult mai sociabilă. Îi place să invite lume. Locuieşte în Rockport, un loc fabulos de vizitat duminica după-amiaza. Am crezut adesea că s-a căsătorit cu ea pentru a-l ajuta să devină mai sociabil, dar a găsit că era un efort prea mare.

– *Emmett.*

Emmett aruncă o privire furioasă către uşă.

– Un lucru îţi pot spune, bombăni el. Sînt momente în care cred că avea dreptate Connie.

Casey se plimbă un timp. Resimţea acut prezenţa fotografiei lui Connie în buzunarul ei. Din cînd în cînd, o scotea şi o studia. Cînd se aşează pe o bancă în parc, făcu acelaşi lucru. De data asta o puse înapoi în buzunar şi scoase mobilul. Formă numărul de la etajul la care era mama ei în sanatoriu şi intră repede în legătură cu Ann Holmes.

– Ce mai face?

– Cam la fel, replică Ann încet. Nu a mai avut accese. Doar un scurt spasm al gîtului.

– Spasm al gîtului. Era ceva nou. Casey lăsă capul în jos şi îşi apăsă sprînceana cu vîrfurile degetelor.

– Nu e ceva neobişnuit, explică asistenta, dar probabil e la fel de bine că nu ai fost aici. Sunetul care a rezultat nu a fost reconfortant. S-a luptat un timp să respire, dar acum a revenit la normal.

Era o uşurare ceea ce auzea. Caroline nu-şi putea reveni dacă surveneau atîtea complicaţii fizice.

– Spasm al gîtului? repetă Casey. De ce spasm al gîtului?

– E ca oricare alt spasm al unui muşchi. Cauzele pot fi numeroase. Probabil că are legătură cu circulaţia. Cînd se produce o încetinire, se poate întîmpla aşa ceva.

O încetinire. Nu prevestea ceva bun.

– Mi-ar plăcea să spun că părea mai conştientă, Casey, dar nu e aşa. Nici vorbă.

Casey ţinu ochii strîns închişi doar cîteva secunde. Apoi oftă.

– Bine. Voi veni mîine acolo. Suni dacă e vreo schimbare?

– Ştii bine că o voi face.

Îndurerată, Casey încheie convorbirea. Golul interior o chinuia cînd puse telefonul în buzunar, lîngă fotografia lui Connie. Se cuprinse cu braţele, se reaşeză pe bancă, încrucişă gleznele şi

privi oamenii care treceau. Unii erau în cuplu, foarte absorbiți unul de celălalt. Alții erau în grupuri și la fel de preocupați. Cei care erau singuri mergeau mai repede, îndreptîndu-se evident spre un loc anume.

O clipă, privind șuvoiul de oameni și necunoscînd pe nici unul dintre ei, Casey se simți invizibilă. Se gîndi la Connie care ședea pe scaunul lui sus pe terasă, privind spre alte terase unde se strîngeau oamenii, găteau, petreceau. Casey avea mulți prieteni pe lume, dar în momentul acela, era la fel de singură cum se simțise probabil și el.

Atunci îl văzu pe Jordan. Stătea cu spatele spre un gard de fier la vreo cincizeci de metri depărtare. Și el era singur și o privea.

Cel puțin așa credea. Bărbatul acelta avea același păr negru, aceiași ochi mari căprui, aceeași înălțime, același trup atletic, dar dincolo de privirile păcătoase, acum nu mai era nimic dubios în înfățișarea lui. Era proaspăt ras; părul era umed și corect pieptănat. Purta pantaloni scurți kaki și curați, un jerseu fără guler bleumarin, cu trei nasturi desfăcuți. Purta încălțăminte Birkenstocks.

Era Jordan? Bineînțeles că era Jordan. Nu ar tremura toată dacă nu ar fi fost el – doar dacă nu era pur și simplu amintirea pasiunii din dimineața aceea – ceea ce nu era imposibil. Stînd acolo pe o bancă din parc, cu oamenii care treceau pe alături, cu o fotografie de-a tatălui în buzunar, care murise fără un cuvînt pentru ea și cu mama care era fizic la nici zece minute de ea, dar de fapt atît de departe încît i se rupea inima să se gîndească la ea, Casey dorea frenetic o legătură aparte cu cineva.

Privi într-o parte, apoi îndărăt și el era încă acolo. Hotărît lucru – era Jordan. Cu o mică ridicare din bărbie, îl invită lîngă ea.

El se depărtă de gard cu o mișcare ușoară și-i susținu privirea cît timp se apropie. Ar fi trebuit să întoarcă privirea pe cînd se apropia el, dar nu s-ar fi putut uita în altă parte chiar dacă

ar fi încercat. Îşi imaginã cã vede o ezitare în ochii lui. Asta îi dãdu curajul sã zîmbeascã şi sã spunã:

– M-am gîndit cã eşti tu. Am o bancã întreagã goalã aici. Vrei sã stai?

I se alãturã, lãsînd un spaţiu liber între ei. Se aplecã, îşi propti coatele pe genunchi şi lãsã mîinile sã atîrne printre ei – şi era greu sã nu observi încheieturile acelor mîini. Erau slabe, dar puternice şi bronzate. Ceasul cu jalnica curea veche nu mai era. În locul lui era un Tag Heuer, nu chiar un Rolex, dar frumos, foarte modern şi departe de a fi ieftin.

Timp de un minut, o privi direct. Apoi a junse la ochii ei.

– Păreai tristă.

Era o afirmaţie simplă. Nu era nevoie sã rãspundă. Dar el era acolo şi îşi aminti cît de împlinit se simţise în dimineaţa aceea; era o stare preferabilă singurãtãţii, aşa cã spuse:

– Mama e bolnavă. A fost lovită de o maşină acum trei ani. Nu şi-a recăpătat... cunoştinţa în tot acest timp. Este internată într-un sanatoriu pe termen lung pe Fenway. Pipăi mobilul. Doar ce-am vorbit cu asistenta. Mama a avut nişte probleme în ultima vreme. Încerc să-mi păstrez speranţa, spuse ea cu un zîmbet curajos, care dispăru însă ca un fulger. Vreau să spun că *trebuie* să se trezească. Are numai cincizeci şi cinci de ani şi e prea tînără ca să moară şi eu am nevoie de ea. E singura familie pe care o am. Dar ceva se schimbă. Mi-e teamă că... renunţă.

– Doctorii ce spun?

– Că renunţă. Poate că ar trebui dacă nu e nici o speranţă.

– Chiar nici una?

Casey se strădui să găsească un răspuns. Se luptase mult să se agaţe chiar şi de cele mai mici raze de speranţă. Stînd aici cu Jordan, nu mai ştia ce să gîndească.

– Toată lumea a sperat la început, imediat după accident. Apoi au trecut de trei luni fără să se trezească şi nu a fost atît de bine. Şase luni, nouă, un an. Ziua în care s-a împlinit un an de la

accident a fost îngrozitoare. Au trecut deja trei ani şi sînt momente în care simt că sînt singura care mai speră.

– Îmi pare rău.

Casey privi peste parc.

– Obişnuiam să ţin durerea la distanţă. Dar săptămîna asta – nu ştiu – e mai greu.

– Crezi că e din cauza moştenirii?

– Nu. Putea să fie onestă – cu el, cu ea însăşi. Ceva se schimbă. Asistenta o simte. Adăugă încet: Şi eu. Vreau să cred că e pe cale să se trezească. Dar şansele sînt împotriva dorinţei mele.

– Eraţi apropiate?

– Aşa cum sînt mamele şi fiicele.

– Adică?

– Cînd şi cînd. Voiam să cred că vom fi mai mult cu vîrsta. Chiar voiam să cred asta. Uitîndu-se la el, se sili să zîmbească. De aceea arăt tristă.

– Eşti frumoasă.

Remarca ar fi putut fi nevinovată dacă nu ar fi existat cele petrecute în dimineaţa aceea. Dar existau. Expresia lui spunea că îşi aminteşte la fel de clar ca şi ea.

– Eram îngrijorat să nu fie altceva, spuse el, continuînd să stea cu coatele pe genunchi. Eram îngrijorat să nu ai remuşcări.

Simţind că o cuprinde iar căldura, strînse din buze şi clătină din cap.

El părea uşurat. Expirînd uşor, se rezemă de spătarul băncii.

Casey lăsă căldura să o încălzească. Îi umplea golul, exact ca în dimineaţa aceea. Îndepărtînd gîndurile legate de Caroline, privi lumea care trecea. Era mulţumită momentan.

După un timp spuse:

– De ce nu eşti căsătorit?

El rîse surprins.

Casey îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– E o întrebare cinstită.

– Dar tăioasă aşa cum o pui tu.

– De ce nu eşti? Cunosc nişte tipi de vîrsta ta care au fost căsătoriţi de trei ori.

– Şi eu. De aceea aştept. Cînd se întîmplă cu femeia potrivită, durează.

– Părinţii tăi mai sînt căsătoriţi?

– Îhî. Agăţîndu-se cu coatele de speteaza băncii, întinse picioarele. Continuă de patruzeci de ani.

Casey era invidioasă.

– Şi tatăl tău e grădinar? Îşi imaginä o familie strîns legată, tatăl şi fiul împărţind aceeaşi dragoste pentru pămînt.

Jordan alungă imaginea, iritat.

– Dumnezeule, nu. El crede că grădinăritul e treabă de femei. E poliţist.

– Oho! E la extremă. Şi n-ai vrut să-i calci pe urme?

– Nu. N-am vrut niciodată să fiu poliţist.

– Doar grădinar.

– E o viaţă mai blîndă. Găseşti o buruiană, o smulgi. Cu oamenii nu poţi face aşa. Chiar şi cei răi au drepturi.

– Ai putea să spui că grădinăritul e mai curat din acest punct de vedere.

– Da, din acest punct de vedere, spuse el şi zîmbi.

Casey îşi ţinu respiraţia. Era prima dată cînd îl vedea zîmbind cu adevărat. Îi lumina faţa, transformînd ceea ce era frumos în ceva ce-i oprea bătăile inimii.

– Ce? întrebă el, încă zîmbitor, dar distrat acum.

Ea îşi apăsă o mînă pe piept, clătină repede din cap şi privi peste parc spre bărcile în formă de lebădă. După un minut, întrebă:

– Te-ai plimbat vreodată cu ele?

– Nu.

– Eu da. M-a luat mama. E prima mea amintire din Boston. I-am spus mamei că trebuie să reziste pînă ce împreună o putem duce pe fata *mea* acolo. Dacă o să am vreodată o fiică.

Dar, desigur, nu asta era problema imediată. Cel mai important acum era să o păstreze pe Caroline.

Pe Casey o cuprinse o neliniște și își mușcă limba. Nu știa de ce, dar grija era mai puternică acum – desigur mai persistentă de vreme ce se manifesta atît de curînd.

– Ai luat cina? întrebă Jordan.

Casey se trase mai în față.

– Meg a lăsat niște sandvișuri. Am mîncat jumătate dintr-unul. E bun. Nu cred că pot să mănînc acum.

– Prea îngrijorată?

– Îhî. Se ridică de pe bancă. Trebuie să plec. Porni cu mîinile în buzunare, una pe telefonul aflat peste fotografia lui Connie.

Jordan fu lîngă ea într-o clipă, potrivindu-și pasul cu al ei. Cum era tot lîngă ea după ce trecuse de Beacon, coborînd pe Charles, apoi apucînd-o pe Chestnut, Casey își dădu seama că o conducea acasă.

– Nu e nevoie să faci asta, spuse ea.

El continua să meargă și ea nu comentă. Nu siguranța era o problemă. Nici independența. Avea încredere în ea din ambele puncte de vedere. Ceea ce o făcea să fie liniștită era atracția. Cu cît se apropiau mai mult de Leeds Court, cu atît o simțea mai puternică, cu atît îl dorea mai mult, din nou.

Cînd o apucă pe pavajul pietruit ce ducea spre Court, Jordan se opri. Se opri și ea și privi în urmă. Ochii li se întîlniră în lumina amurgului.

Făcu cale întoarsă cîțiva pași, apropiindu-se foarte mult.

– Nu trebuie să faci asta, repetă ea, de data asta mai încet și cu un înțeles total diferit.

– Ba trebuie, spuse el, tot încet și nu se înșela nicicum în privința respirației lui agitate. Ochii lui îi cercetară fața. Se simțea dorită. Mai mult, se simțea *necesară*. Venind din partea unui bărbat atît de solid ca Jordan, era ceva amețitor.

Intră pe Court cu Jordan alături. Nici unul nu manifesta vreo grabă, dar cînd ajunse la ușa din față și încercă să vîre cheia

în broască, îi tremura mîna. Luîndu-i cheia, descuie, o lăsă să intre, urmînd-o îndeaproape, şi închise uşa.

Apoi o trase spre el şi din clipa în care gurile lor se întîlniră, fiecare picătură a senzaţiei care o arsese în dimineaţa aceea reveni şi era reciproc. Se sărutară la uşă cu o implicare profundă şi se mîngîiară rezemîndu-se de scări. Dar Casey voia ca totul să se petreacă mai încet de astă dată. Voia să prelungească posesia, fiindcă nu se putea gîndi la un mod mai bun de a petrece noaptea.

Aşa că îl conduse în camera care pretindea că e a ei şi ceva din confortul unui pat ducea la zăbavă, chiar şi cînd căldura dintre ei creştea. Se sărutară, se mîngîiară, se gustară. Bucată cu bucată, hainele ei căzură pe podea şi deşi Casey era la fel de stîrnită ca şi Jordan, nu se grăbiră. Mai degrabă se explorară unul pe celălalt într-un fel pentru care nu avuseseră răbdare de dimineaţă, ceea ce-i purtă şi mai departe. Cînd în cele din urmă se ridică şi o pătrunse, se simţi complet eliberată. Să-l ştie înăuntrul ei, atingînd şi el culmea senzaţiilor în timp ce ea încă mai vibra, făcea totul şi mai intens.

Şi asta nu era sfîrşitul. Nici măcar nu se retrase, rămase acolo, frecîndu-i-se de ureche şi de gît, de golul dintre sîni – şi atunci, repede, el era iarăşi tare. Dar, oh, era bun. Ştia cum să se reţină, permiţînd doar asprimii şi sunetelor ce veneau din adîncul gîtului său să arate cît era de înflăcărat.

Lui Casey îi plăceau sunetele acelea şi nu doar cele profunde, din adîncul gîtului său. Îi plăcea felul în care trăgea el aer în piept atunci cînd gura ei îi atingea golul de sub coaste, felul în care îi tremura respiraţia cînd îi trasa cu limba linia subţire de păr de sub buric. Era conştientă de plăcerea pe care i-o provocau aceste sunete. Ar fi putut să fie mîndră de ea pentru că-l stîrnea aşa, dar nu simţea mîndrie. Nici măcar putere. Ceea ce simţea– *tot* ceea ce simte – era plăcerea de a şti că el simţea plăcere.

El atinse culmea plăcerii primul – dar o pătrunse din nou. Casey nu mai trăise niciodată aşa ceva. Nici nu experimentase un asemenea asalt de a face dragoste fără întrerupere, o dată, de

două ori, apoi a treia oară. De data asta fu mai potolit, o eternitate de tandrețe, în același timp ferm, repede și tare. Nu știa cum reușea el așa ceva, dar ea așa simțea. Finalul fu încă un orgasm, mai profund și chiar mai satisfăcător decît toate cele precedente – pentru că ce simțea din partea lui trecuse de la fizic la emoțional. Făcea dragoste cu ea, acordînd trăirilor toată importanța.

Ca și orgasmul, satisfacția fu și ea mai deplină de data asta. Epuizați în cele din urmă, zăceau în pat cu trupurile împletite, iar Casey era liniștită. Gîndindu-se la ce se întîmplase, ascultîndu-i ritmul respirației în timp ce dormea, își imagina că aterizase într-un loc ce oferea stabilitate și putere. Nu știa dacă putea să rămînă acolo mult timp, dar pentru moment era foarte bine.

Fie aținea, fie se lăsa cuprinsă de o nouă seninătate. Cînd într-un tîrziu deschise ochii și întoarse capul, fața lui Jordan era departe. Ochii erau închiși și trăsăturile destinse. Studiindu-le, simți din nou stabilitate și putere, și chiar inspirație.

Coborî ușor din pat, atentă să nu-l trezească, îmbrăcă halatul și ieși în vîrful picioarelor pe coridor. Avea puțin de mers pînă în celălalt capăt. O dată ajunsă acolo, deschise ușa numai atît cît îi trebui ca să se strecoare înăuntru. Camera era întunecată. Bîjbîi pe peretele de lîngă ușă pînă găsi un întrerupător care aprinse o veioză de pe masa pusă în colțul diagonal opus față de canapeaua veche și scaunul uzat.

Scăldată în lumina blîndă, camera era mai puțin impunătoare. Mirosea a piele și lemn și de fapt era chiar plăcut. Îl căută mai întîi pe Angus, verificînd fiecare locșor care i-ar fi permis să se cocoațe, chiar și în baie unde nu găsi decît un vas cu apă, un altul cu mîncare și culcușul lui, dar nici urmă de pisoi. Așa că exploră mai departe. Deschise un dulap și-l găsi plin cu pantaloni din stofe moi, pulovere și jerseuri pe care le purta cel mai adesea Connie, alături de cîteva costume mai pretențioase și un smoching. Deschise cel de-al doilea dulap și găsi extrema opusă – o colecție de sacouri Gore-Tex și pantaloni, pulovere pline de cîlți, jerseuri pe gît și echipament pentru golf de genul

celor pe care le poartă un excursionist. Cascy nu şi l-ar fi imaginat niciodată pe Connie îmbrăcat aşa. Majoritatea păreau noi. Unele mai aveau încă etichetele din magazin.

Se gîndi la broşurile pe care le găsise cu cecurile anulate, formulare pentru excursii care fuseseră completate, dar niciodată trimise. O izbi gîndul că şi Connie ar fi putut să nutrească visuri dintre care cel puţin unele nu se împliniseră. Se întreba dacă el visase vreodată la o relaţie cu *ea*. Dar fiindcă nu exista nici o broşură în acest sens, nici un formular completat şi lăsat neexpediat, se putea să nu afle niciodată.

Închizînd uşa stîngă a dulapului cu acest gînd trist, o deschise pe cea din dreapta. Aici erau rafturi. Ezită o clipă doar, cu mîna pregătită, conştientă că probabil acesta era cel mai intim spaţiu şi nu tocmai sigură că voia să-l violeze. Dar dacă nu acum, cînd? se întrebă ea. În plus, nu căuta articole intime. Căuta un plic mare din hîrtie groasă cu alte pagini din jurnal. Dacă era aici, chiar ascuns sub şosete, îl va vedea.

Începu să deschidă sertare. Conţineau şosete, boxeri, maiouri şi batiste. Găsi pijamale într-un raft, fulare de lînă, flanele, ordonat aranjate într-un altul. Apoi un altul plin cu mărunţişuri. Dar nu găsi nimic asemănător cu un plic mare din hîrtie groasă.

Închise uşa dulapului şi se duse la masa cu veioză. Alături era un teanc de reviste şi cărţi profesionale. Se uită prin ele, le recunoscu pe cele mai multe şi luă două pentru a le răsfoi mai tîrziu. Sub primul raft era construit unul mai mic şi mai jos, dar nici acolo nu se afla vrem plic din hîrtie groasă. Intră în baie şi căută printre revistele de pe un colţ al căzii. *People, Field and Steam, Outdoors* şi *Adventure*. Cam atît.

Singurul lucru rămas necercetat era noptiera. Intenţionînd să se uite şi acolo, ieşi din baie – Angus era acolo. Apăruse de cine ştie unde şi stătea drept lîngă pat, privind-o fix. Se întreba dacă nu cutreierase casa întunecată şi abia se întorsese sau dacă

nu fusese în cameră tot timpul, privind-o cum caută. Părea la fel de echivoc precum afecțiunea lui Connie.

Îi șopti numele și se duse direct la el. Se lăsă pe vine la un braț depărtare și întinse mîna. Deși nasul lui fremăta nervos, ochii nu o părăsiră o clipă.

– Ți-am văzut lucrurile în baie. Meg face treabă bună cu culcușul tău. Și se pare că ai mîncare pe săturate. Și apă alături.

Angus continua să o fixeze.

Caseyoftă.

– Bine. Mergem mai departe. Poate știi tu unde aș putea să găsesc urmarea din *Jocul Iubirii*.

Pisoiul păru să clipească. Doar ușor. Casey își aminti că pisicile mamei sale clipeau în semn de încredere. Prinse curaj.

Ridică mîna să-l atingă pe cap, dar Angus se trase înapoi. Mesajul era clar.

Îi vorbi foarte, foarte blînd:

– Vreau să fim prieteni, Angus. Înțeleg că-ți lipsește Connie și că nu e locul meu aici. Și că eu nu știu ce va fi săptămîna viitoare sau cealaltă. Dar tu nu vei rămîne singur. Îți promit. Connie te-a iubit. Și eu o pot face.

Angus mai clipi o dată. Îi luă ceva timp pînă să o facă, dar era răsplata deplină pentru că stătea cu el acolo. Încetișor, Casey se ridică în picioare. Pisoiul stătea chiar în fața noptierei. Nedorind să-l sperie și să-l alunge, se întinse pe deasupra lui și deschise sertarul. Înăuntru era o comoară– o pereche de ochelari, stilouri Bic cu diverse culori de cerneală și carnețele cu spirală. Mai era un joc de cuvinte încrucișate rupt dintr-un ziar și completat pe jumătate. Și un minicasetofon.

Luă casetofonul și-l ținu o clipă în mînă, conștientă că ultima persoană care îl atinsese fusese Connie. Mai găsise unul asemănător în birou. Pe acela nu era însă nici o înregistrare. Încercînd să nu-și piardă speranța, apăsă pe PLAY, dar nu auzi nimic. Apăsă pe STOP, derulă banda cîteva secunde, apoi o lăsă să meargă. De data asta îi auzi vocea. Era un sunet familiar,

unul pe care îl auzise de nenumărate ori. Ca întotdeauna, era un ton jos; Connie Unger avea felul lui de a-şi impune un punct de vedere fără să ridice vocea. Dar acum era chiar mai liniştit. Mai intim.

Ştiuse că nu trebuie să se aştepte la un mesaj personal. La urma urmelor nu lăsase niciunde vreunul. Totuşi, ceva o mişcă atunci cînd el începu să vorbească. Vorbea, repede şi pe sărite, despre lumea schimbătoare şi nevoia de psihologi pentru a menţine pacea. La fiecare cîteva fraze, începea cu: „Spune-le...". Îşi dădu seama că formula o cuvîntare.

Ascultă pînă cînd se termină înregistrarea. De data aceasta o derulă pe toată. Primul lucru pe care-l auzi cînd apăsă pe PLAY fu: „Sun-o pe Ruth". Urma numărul de telefon şi apoi cuvinte rapide de introducere pentru cuvîntare, începînd cu un mulţumesc adresat gazdei sale. Casey ascultă şi restul, opri caseta acolo unde se oprise şi Connie şi o puse la loc în sertar.

Angus mieună.

– O, vai, şopti ea şi îngenunche. I-ai recunoscut şi tu vocea?

Angus mieună mai plîngăreţ.

– Ştiu, gînguri ea. Acum el nu se mai trase înapoi cînd ea ridică mîna. Îi atinse creştetul capului, timid la început, apoi cu mai multă convingere, mîngîindu-i blana mătăsoasă, scărpinîndu-l după urechi. Tot timpul, el o privi, părînd confuz.

Profitînd de moment, îşi plimbă vîrfurile degetelor peste şira spinării lui şi cînd el ridică uşor coada, merse pînă la capătul acesteia. Era o coadă stufoasă, destul de lungă. Aşa ridicată cum era, vîrful ei era aproape la egalitate cu sertarul noptierei. Cînd începu să coboare, indică mînerul rotund care deschidea dulapul de sub sertar.

Casey mai mîngîie pisoiul o clipă. Apoi îl ocoli şi deschise dulapul. Conţinea còpii din *National Geographic*, toate cu cotorul în sus. Singurul lucru care strica linia galbenă era un plic mare din hîrtie groasă, strecurat în mijloc.

Îl scoase afară. Pe o parte era un „C" într-o manieră

familiară. Cu pulsul ridicat, desfăcu agrafa şi privi înăuntru la teancul de hîrtii. O scurtă privire pe copertă îi spuse ceea ce voia să ştie.

Stînd pe podea cu Angus alături, citi paginile din plic. Cînd încheie, rămase acolo şi se gîndi la ceea ce citise. În cele din urmă, prinse plicul la loc cu agrafa şi-l puse la piept lîngă revistele pe care le luase. Dintr-un impuls, avînd şi ea nevoie de confort, se aplecă şi încercă să-i sărute capul lui Angus, dar se pare că mersese prea departe. El se trase înapoi, gata să o scuipe.

Aşa că se mulţumi să-i şoptească:

– Ne vedem curînd, băiat mare, şi porni spre uşă. Privind înapoi spre pisoi, apăsă pe întrerupător, se strecură repede afară şi alergă înapoi, la Jordan.

14

Little Falls

Jenny scoase un ţipăt.

Pete o apucă însă de umeri, liniştind-o:

– Sînt doar eu, doar eu.

– Credeam că ai plecat! strigă ea. Respira din greu, neîncrezătoare încă fiindcă frigul fusese atît de real, atît de *îngheţat* încît încă mai tremura. Dar mîinile lui erau calde, iar ochii şi mai calzi. Mirosea a acel săpun deosebit pe care-l cumpărase în cantitate mare cînd fusese ultima oară în zona comercială. Şi apoi mai erau braţele lui. O trase spre el cu o convingere care spunea: „Ţi-am spus că o să rămîn şi iată-mă". Dar numai felul în care îşi atinse faţa de părul ei, de tîmpla ei, de obrazul ei o convinse în cele din urmă. Se bărbierise. Barba ţepoasă care-i dădea aerul de călător se dusese, lăsînd doar netezimea proaspăt sositului.

Se ghemui în braţele lui, şoptind:

– O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, iar şi iar.

– Nu, murmură el, doar eu.

Ridică ochii spre ai lui, gata să-i spună cît de greu îi fusese, cînd gîndurile începură să se fărîmiţeze. Panică, fior, teamă – toate se topiră. Disperarea se şterse concomitent cu un oftat.

– E mai bine? întrebă el.

Ea confirmă din cap.

O sărută atît de repede încît nu mai avu timp să se pregătească.

– Mai bine? întrebă el.

Ea încuviinţă iar şi el o sărută încă o dată, doar că acum îşi amintea sărutul anterior şi dorinţa pe care o simţise atunci reveni. O invadă atît de complet încît nu mai rămînea loc pentru teamă.

– Sărută-mă, şopti el, şi ea îl sărută.

Era cel mai natural lucru să-şi deschidă gura spre a lui, să o mişte şi să-l guste şi cînd el spuse gemînd aproape de buzele ei: „O faci atît de bine!" ea îl crezu. Îi simţea răspunsul, zvîrcolirea în dorinţa de a ajunge mai aproape. Cînd degetele lui alunecară pe spatele ei şi se împinse în ea, Jenny îi simţi erecţia, lipit cum era de ea. Ar fi trebuit să o dezguste. Dar nu simţea dezgust. Nu, era curiozitate. Şi o puternică durere în pîntece.

El înălţă capul şi o eliberă uşor. Îi văzu ochii de un albastru profund.

– E timpul pentru dorinţa inimii iar, spuse el.

– A ta sau a mea?

– A ta.

– A ta care ar fi?

– Ştii. Dar încerc să aflu prioritătile. Aşa că spune-mi ce ţi-ai dori.

Acelaşi lucru ca şi tine, se surprinse Jenny gîndind. Cum gîndul o făcu să se jeneze, plecă privirea şi văzu catarama de la curea. Îşi agăţă degetele acolo şi-i simţi căldura.

El mormăi:

– Gîndeşte-te. Dorinţa inimii tale. Tot ce ţi-ai dorit să faci în Little Falls, dar n-ai avut niciodată ocazia.

Nu îi trebuia mult timp să se gîndească.

– Să ies la o plimbare. Alte cupluri făceau aşa ceva tot timpul şi *ei* nu aveau motociclete.

– Atît?

Se mai gîndi un moment.

– Poate să ne oprim să mîncăm ceva. Alte cupluri făceau şi acest lucru. O auzea mereu pe Miriam vorbind cu AnneMarie şi Tyler. Locul cel mai vestit era la Giro, o cină de o noapte la numai douăzeci de minute la ieşirea din oraş.

– Destul de uşor, spuse Pete. Dar o să ai nevoie să te îmbraci călduros. O să fie rece pe motocicletă.

– Bănuiesc că asta scoate cariera din discuţie.

Îşi aminti de dorinţa ei. Putea să vadă asta în ochii lui.

– Să înotăm? E prea rece. Dar putem să mergem pînă acolo şi să parcăm undeva.

Lui Jenny îi plăcea ideea. O purtă cu ea pînă sus în dormitor unde se despovără de echipamentul de la Neat Eats, dezbrăcîndu-se pînă la piele şi porni goală puşcă pe coridor, spre baie, sperînd că Pete o va vedea. Anticiparea o resimţi în tot trupul. Abia o ţineau picioarele cînd se duse la duş şi, aşteptînd să se încălzească apa, se mîngîie. Nici una dintre fanteziile ei – şi fuseseră sute, nu *mii* – nici una nu mersese atît de departe. Erau orientate pe dragoste, tandreţe, pe care, firește, le plasase înainte actului sexual, dar niciodată nu avusese suficient din prima parte ca să ajungă la ultima – pînă acum.

Se simţea feminină. Pentru prima dată se simţea îndreptăţită să-şi dea cu pudră parfumată pe corp şi să îşi pună chiloţi cu croială joasă şi sutienul din sertar. Îşi perie părul îndelung pînă reuşi să întindă puţin cîrlionţii. Îşi simţea mintea limpede.

Presupuse că de aceea se duse la dulapul mamei sale şi căută prin raftul de la mijloc pachetelul din pînză care era îndesat în buzunarul de la bluza preferată a mamei sale. Înăuntru era o

pereche de cercei lungi, cu cîte două perle mari fiecare. Îi puse şi le măsură lungimea cu părul. Şi fiindcă părul se dovedi mai lung, îl trecu după ureche, într-o parte. Venea perfect.

Îmbrăcă o pereche de blugi şi un pulover larg şi se duse să-şi caute ghetele. Cele mai asemănătoare cu ale lui Pete erau unele înalte din cauciuc pe care le purta pe noroi. Ca orice altceva din casă în momentul de faţă, erau fără pată. Le încălţă.

Scoase hanoracul pe care i-l dăduse Miriam cu cîţiva ani în urmă. O să-i fie dor de Miriam. Poate o să se ciocnească una de cealaltă acolo, în Vest. Seattle nu era chiar aşa de departe de Wyoming.

Pete aştepta lîngă uşa laterală, cu un şold lipit de perete şi picioarele încrucişate la nivelul gleznelor. Se îndreptă, o privi de sus în jos şi comentă satisfăcut:

– Arăţi super.

Ea răspunse pe acelaşi ton:

– Şi tu.

– Eleganţi cercei.

Jenny mîngîie perlele.

– Au fost ai bunicii. A fost prima femeie din comitat care a urmat şcoala medicală. După aceea s-a întors aici, deşi lumea spunea că e nebună dacă face aşa ceva. Dar era pasionată de meseria ei. Voia să-i ajute pe bolnavi. Aşa că şi-a deschis un cabinet. De cele mai multe ori făcea vizite la domiciliu.

– Probabil că lumea din oraş a iubit-o.

– Nu, nu a apreciat-o. Era prea deosebită.

– Era mama tatălui tău sau a mamei tale?

Jenny încercă să se decidă care alegere ar fi fost mai credibilă. Într-un tîrziu, fiindcă luase cerceii din sertarul mamei, spuse:

– De fapt, a fost sora mamei, dar mult mai în vîrstă şi mai altfel decît mama. Totdeauna am considerat-o bunica mea. M-a iubit ca o bunică. Aveam zece ani cînd a murit.

– Îmi pare rău că n-a fost aici să te ajute cînd s-au înrăutățit lucrurile.

Și lui Jenny îi părea rău sau așa continua fantezia. Dar nu era chiar numai fantezie. *Existase* o soră mai în vîrstă. Jenny o întîlnise o dată, apoi țesuse o poveste în jurul ei. Oricine are nevoie de o astfel de rudă.

– Da' dacă ar fi fost aici, continuă Pete, te-ar fi luat cu ea și noi nu ne-am fi întîlnit niciodată, tu și cu mine. Ridică mîna pe care o ținuse într-o parte. Avea două căști în ea.

– Ai de ales de data asta.

Jenny de-abia înțelese că el mai cumpărase o a doua cască, cînd el le făcu vînt către ea.

– Care?

Nici o competiție. O luă pe cea pe care o purtase înainte, cea care emana mirosul lui.

În numai cîteva minute, erau pe șosea, treceau de casele vecinilor care o priviseră disprețuitor pe Jenny în toți acești ani. *Credeau că nu valorez zece cenți. Că n-o să ajung departe. Credeau că eu nu mă rugasem pentru un bărbat care să fie mai monden și mai arătos decît oricare dintre ei.* Ridica puțin cîte puțin capul cu fiecare acuzație pînă ce, mîndră își puse casca, și se gîndi cu satisfacție: *Ar trebui să mă vadă acum.*

Nu o puteau vedea, bineînțeles. Puteau să audă motocicleta, dar țîșnea ca fulgerul pe lîngă ei ca să mai și vadă cine era, chiar dacă nu ar fi fost ascunsă de cască. În plus, era ceață și întuneric. O parte din ea știa că afară era răcoare, dar nu simțea nimic. Emoția îi ținea de cald.

Îi îmbrățișă mijlocul tot drumul prin centrul orașului. La capătul arterei principale, Pete schimbă direcția apucînd pe străzile laterale, urcă una și o coborî pe următoarea fără să lase nestrăbătută vreo stradă din grila de cîte trei blocuri. Și dacă Jenny nu ar fi știut bine ce știa, s-ar fi gîndit că el voia să trezească pe cineva care dormea în apartamentele de deasupra magazinelor sau în casele dintre ele, doar ca o pedeapsă pentru cît fuseseră de duri față de ea.

Dar Pete nu era ranchiunos, aşa cum o părticică din ea voia să fie. Era curios şi atît. Îşi închipuia că el voia să vadă tot ce avea legătură cu trecutul ei pentru ultima dată înainte de a pleca şi aşa voia şi ea.

Trecură pe lîngă şcoala primară, o clădire dreptunghiulară a cărei zugrăveală se cojea pe toate părţile şi cu un teren de sport degradat în spate. Lui Jenny îi plăcuse cît fusese acolo la grădiniţă. Îi plăcuse chiar şi prima şi a doua clasă. Începînd cu clasa a treia, însă, se simţise în plus. Nu putea să-şi invite prietenii, părinţii ei certîndu-se mereu şi, în plus, tatăl ei îi scotea din sărite aducînd-o şi luînd-o de la şcoală, uitîndu-se urît la oricine se apropia. Aşa fusese exclusă, respinsă de copiii de vîrsta ei. Şi fiindcă fusese dată la o parte, era ţinta perfectă pentru glumele băieţilor pe care Darden i-ar fi biciuit dacă ar fi ştiut, ceea ce ar fi înrăutăţit lucrurile şi de aceea nu îi spusese niciodată. Suferinţa în tăcere era mai sigură.

– Vezi cîmpul acela deschis? îi strigă ea lui Pete puţin mai departe. Este Town Field – Cîmpia oraşului. Acolo petrecem sărbătorile. Mese în aer liber pe Patru Iulie. Parade de Memorial Day*. În treceri pentru pompierii voluntari toamna şi concursuri de sculptură în gheaţă iarna.

– Sună ciudat.

Nu numai, se gîndi Jenny, dar nu voia să pară amărîtă, nu voia *să fie* amărîtă, nu acum cînd mai avea puţin timp de petrecut în Little Falls. Aşa că îi arătă unde locuia Miriam sau profesoara ei de la grădiniţă şi chiar şi şeful O'Keefe cu soţia lui, deşi acest lucru o făcea să nu se simtă bine. I-ar fi arătat casa unde locuia adjunctul Dan – garajul ei adăpostea biroul poliţiei, şi era un loc chiar drăguţ –, dar el avea o altă hartă în gînd. Aşa că, urmînd-o pe aceasta, merseră către sala de festivităţi a Veteranilor din

* Ziua în care sînt comemoraţi în S.U.A. eroii din războaie.

Războaiele Externe, parcară lîngă castanul unde îl zărise Jenny prima dată şi el lăsă motocicleta să lenevească, să adune putere. Apoi porniră cu un huruit puternic pe Nebanonic Trail, încă o dată spre vîrful muntelui şi înapoi spre poalele lui şi apoi spre drumul interstatal.

Pete urmă curba rampei de sus, făcînd-o să-i sară inima, şi, ghicindu-i emoţia, mări viteza pe şosea, în puterea nopţii. Jenny îşi închipuia că exact la fel va fi cînd vor pleca definitiv. Călare pe motocicleta lui Pete, putea să meargă oriunde, să facă orice, să fie oricine.

Însă el părăsi şoseaua mult prea repede, fără ca simţul puterii să o părăsească pe Jenny. Deveni chiar mai puternic cînd Pete o luă spre localul Giro, arătînd că ştie drumul. Parcă motocicleta, legă strîns căştile de ghidon, o luă de mînă şi o conduse înăuntru.

Visul lui Jenny se împlinea. Măcar o dată era una dintre fete cu unul dintre băieţi, intrînd undeva, comandînd acelaşi burger din care se prelingea cîte ceva. Mestecînd aceiaşi cartofi pai unsuroşi, bînd bere de la butoi. Cînd Pete introduse fise în tonomat şi o trase spre micul ring de dans din capătul barului, se simţi în al nouălea cer. Dansă aşa cum o făcuse singură în faţa televizorului, aşa cum dansau alţii. Cînd o ţinu strîns lîngă el şi începu să se mişte uşor şi sexy, aşa cum nu văzuse ea niciodată, nu citise sau visase vreodată, ajunse să se simtă dincolo de al nouălea cer.

– Arăţi atît de bine, îi tot spunea el şi cu cît îi spunea mai mult, cu atît se simţea mai arătoasă. *E uşor să-ţi ţii fruntea sus şi umerii drepţi cînd cineva te priveşte aşa cum vrea să te vadă. E uşor să-i întîlneşti ochii cînd în ei se citeşte ce vrei tu să vezi. E uşor să zîmbeşti cînd el îţi oferă o atît de dulce viziune pentru tot restul.* Şi încă nu se terminase totul cînd plecară din restaurant. Urcară la carieră– aproape pustie la ora

aceea – şi intrară printr-un loc ascuns ştiut de Jenny. Motocicleta îi purtă în sus pe cărarea domoală pînă spre capătul îndepărtat al bălţii negre ca smoala. Lăsară căştile pe pămînt şi schimbară locurile, aşa încît ea era în faţă, lăsîndu-se pe spate. Braţele lui o ţinură, fără întrebări, cu mîinile pe sub hanorac, dezmierdîndu-i mijlocul.

– Unii oameni zic că acolo jos există o creatură a carierei, îi spuse ea. Spun că a ieşit din stîncă atunci cînd s-a umplut locul şi că trăieşte chiar în adîncuri.

– Şi tu crezi? întrebă Pete.

Jenny se gîndi un moment, apoi confirmă dînd din cap.

– Îmi place să cred că are o întreagă familie acolo jos, că nu este singură. E o creatură liniştită. Nu a rănit niciodată pe nimeni.

– De fapt, a văzut-o cineva vreodată?

– Unii oameni aşa spun.

– Tu ai văzut-o?

– Nu sînt sigură. Vin des aici sus şi stau pe margine şi privesc întruna la apă. Poate că vreodată am văzut-o cîndva cu adevărat.

Mîinile lui Pete se ridicară pînă ce degetele mari îi atinseră partea de dedesubt a sînilor.

Jenny închise ochii.

– Uneori e greu de crezut ce este adevărat şi ce nu.

Îi cuprinse sînii cu mîinile atît de uşor încît se simţi bine. Nu, nu bine – minunat. Dar nu era destul.

Pete o ajută să se întoarcă pe şa cu faţa spre el şi-i prinse mîinile în jurul gîtului său. De data asta mîinile lui îi alunecară pe sub pulover şi găsiră agrafa sutienului.

– *Arăţi atît de bine*, şopti el.

Îi prinse gura într-un sărut scurt doar fiindcă amîndoi aveau răsuflarea tăiată. Apoi el îi scoase sutienul şi-i mîngîie sînii goi.

– Te simți bine?

Jenny aprobă din cap. Atît de bine se simțea încît nu putea găsi vreun cuvînt și chiar dacă ar fi găsit, n-ar fi reușit să-l rostească. Din momentul acela, sînii i se umflară, din ce în ce mai mult, frămîntați de mîinile lui, și se lăsă cuprinsă tot mai mult de plăcerea din ochii lui.

– Vrei să mergi acasă? o întrebă el cu o șoaptă răgușită.

Ea mai confirmă o dată, rapid.

În doar o clipă aveau din nou căștile, ședea iar în spatele lui și erau pe drum. De data asta, Jenny nu vedea pe lîngă ce trecea. Închise ochii și se concentră ca să săvîrșească ceva ce pusese stăpînire pe corpul ei – fiindcă așa se întîmplase. Era agitat și vibra așa cum nu o făcuse vreodată, îndemnînd-o *să se gîndească* la lucruri pe care nu le făcuse niciodată, ca de exemplu să-i frece pîntecele lui Pete și să-și strecoare mîinile mai jos.

Gîfîi cînd întîlni acel ceva

El îi mută însă mîinile către un loc mai sigur și strigă parcă sugrumat:

– Ține-le sus și ieșim de pe șosea!

– Îmi pare rău!

– Să nu-ți pară!

Ei bine, nu-i părea rău. Nu chiar. Se simțea la fel de bine ca atunci cînd alergaseră pe șosea sau dansaseră la Giro sau se pipăiseră la carieră. Simțea că parcă lucrurile bune puteau fi reale și pentru ea.

Pete o apucă pe strada ei, intră pe alee și frînă chiar la scările laterale, dar cînd o apucă de mînă ca să o conducă în casă, ea se împotrivi.

– Amintiri urîte, spuse ea clătinînd din cap și el păru să înțeleagă fiindcă el fu acela care o conduse spre pinul din spatele casei și dădu la o parte perdeaua de ramuri pentru a o lăsa să intre.

Dacă era frig, ea nu observă. Avea trupul atît de înfierbîntat

încît nu ştia cum să-şi scoată hainele mai repede, şi apoi o copleşea căldura pe care o emana Pete. El o sărută şi o mîngîie pînă cînd ea îl imploră să facă ceva, *orice*, ca să pună capăt tulburării pe care o simţea în pîntece. Dar el nu se grăbea. Voia să simtă şi ea în sfîrşit ceea ce ar trebui să simtă o femeie. Voia să ştie că e frumoasă şi feminină şi iubită şi dacă ea hotăra că nu e pregătită să-l aibă înăuntrul ei, nu era nici o problemă. Îi spuse toate acestea încet, doar ei. Dar ea era pregătită. Nimic din ceea ce era Pete nu avea vreo legătură cu trecutul. Trupul îi ardea.

Atunci el o pătrunse atît de adînc încît nici nu mai putu să respire şi cînd începu să se mişte, crezu că o să moară. Simţea totul, fiecare împingere şi ieşire, atît de viu, atît de fierbinte şi de provocator încît îşi arcui spatele şi atinse orgasmul.

– Nu am mai terminat niciodată, mărturisi ea.

– Mă bucur.

– N-am făcut niciodată *dragoste* cu adevărat.

El îi duse mîna la gură şi-i sărută degetele.

Erau la mansardă, şezînd pe un pat improvizat din perne şi plăpumi. Doar o lumînare licărea în apropiere. Pete avea doar blugii pe el. Jenny nu purta decît cerceii ei cu perle şi cămaşa lui pufoasă. Era o scenă dincolo de orice închipuire, ceva asemănător cu vreun articol din *Cosmo*. Se simţea atît de bine, atît de *fericită* că totul era bine, atît de satisfăcută fizic şi de încărcată emoţional încîtîi venea să plîngă.

Îi atinse faţa, ochii depărtaţi şi sprîncenele, pomeţii, nasul drept, falca pătrată. Îşi plimbă degetele prin părul lui, care era întunecos, des şi lung. Îşi plimbă degetul pe curba urechii lui, atinse lobul stîng unde îşi putea găsi locul un cercel şi îşi imagină un mic diamant acolo. Trecu cu degetele mari peste claviculă, pipăi cu palmele muşchii tari ai braţelor şi-i zbîrli cu degetele părul de pe piept.

Apoi oftă.

– Ce vezi la mine?

– Ți-am spus de la început. Ești deosebită.

– Nu sînt frumoasă.

– Eu cred că ești.

– Nu am picioare lungi de manechin.

– E în regulă. Depun atîta energie să aibă picioare lungi încît se deșiră peste tot în rest. Picioarele lungi nu mă provoacă. Îi descheie cămașa și o desfăcu larg. Asta da.

Îi simți mîngîierea ochilor, simți din nou căldură în tot trupul și apoi chinul acela plăcut. Scoase un sunet care aducea vag cu numele lui.

– Ce văd la tine? întrebă el. Văd prospețime. Noutate. Inocență.

– Nu sînt inocentă. Nu sînt nici măcar decentă. Am dus o viață îngrozitoare. O necăjea să se gîndească la cît fusese de cumplită. O deranja că Pete nu știa. Dar dacă-i spunea și pleca din cauza asta, nu știa *ce* ar face.

– Și eu am făcut greșeli, spuse el.

– Nu ca ale mele, îl liniști ea.

Deveni brusc insolent:

– Vrei să punem pariu? I-am furat iubita celui mai bun prieten al meu. Cum se împacă asta cu decența?

Jenny își imagină că povestea era mai lungă.

– Cînd?

– Cînd am plecat. Toți se rugau de mine să rămîn, îmi spuneau cît de mult au nevoie de mine, cît de mult *depind* de mine, dar eu puteam să gust libertatea și, zău, ce dulce era. Ei continuau să se certe și să se roage, dîndu-mi argumente. Pe atunci mă bîntuia întruna ideea asta cu libertatea și nu puteam să scap de ea fiindcă oricum eram destul de vinovat. Îmi închipuiam că o să le arăt că nu sînt un sfînt, să le spulber imaginea aia luminoasă dintr-una sau două lovituri. Așa că am luat-o cu mine.

– O iubeai?

– Nu, spuse el, fără să-i întîlnească privirea lui Jenny.

– Ce s-a întîmplat apoi?

– A durat o lună. I-am dat bani şi am trimis-o înapoi, dar pentru ea n-a mai fost niciodată la fel. A plecat din nou, singură de data asta. Nu mai ştiu ce i s-a întîmplat după aceea. În cele din urmă se uită la Jenny. Ştiu ce mi s-a întîmplat mie. M-am mutat dintr-un loc în altul, fără să-mi găsesc liniştea. De parcă aveam semnul lui Cain în frunte. M-am întîlnit cu tot felul de femei. Pînă la tine. Nu te merit, Jenny, dar te vreau oricum. Sînt gata să mă schimb ca să te păstrez. O să o luăm de la capăt împreună.

Jenny era atît de copleşită de ceea ce auzea încît de-abia reuşi să îngaime plină de dorinţă:

– Tu faci să pară atît de uşor.

– Trebuie să fie, dacă vrei cu adevărat.

Jenny voia să pună problema pentru cel mai rău caz.

– Dar dacă sînt alţi oameni implicaţi – cum ar fi prietenul ăla sau familia ta? Dacă nu vor să o iei de la capăt?

– Vor. Sînt vremuri grele. Au nevoie de ajutor.

– Şi tata ar zice acelaşi lucru. Nu ar vrea să plec.

– Situaţia e diferită. Tatăl tău nu are nevoie în acelaşi fel. Nevoile lui sînt în întregime egoiste. Dar i-ai fost loială în toţi anii ăştia. Ţi-ai pus propriile interese după ale lui. Acum este rîndul *tău*.

– Da' e tatăl meu.

– Eşti adultă. Ai dreptul să faci singură alegerile.

– Nu înţelegi. *Nu o să mă lase să plec*.

– Nu, *tu* nu înţelegi, insistă Pete. Nu eşti *a lui* ca să te lase sau *nu* să pleci. Eşti propriul tău stăpîn. El ia hotărîri pentru viaţa lui. Tu ai dreptul să hotărăşti pentru viaţa ta.

Dumnezeule, de cîte ori îşi spusese şi ea aşa ceva. Şi Dan i-o spusese, şi reverendul Putty, şi Miriam.

– Şi dacă nu e de acord?

Pete zîmbi cu satisfacţie.

– Te ajut să-l convingi. Între noi doi o să fie floare la ureche.

Parcă rugîndu-se, mîinile lui îi coborîră între sîni. Palmele îi apăsau sfîrcurile. Apoi gura lui puse stăpînire pe ele.

Ea îi apucă strîns capul.

– Vreau să o iau de la început. Vreau asta de atîta timp. Numai că n-am putut.

Îşi croi drum pînă ce gura i se lipi de a ei.

– Nici eu, fiindcă am crezut mereu că o pot face singur. Dar nu pot. Se uită în ochii ei. Părea vulnerabil. O să pleci cu mine, nu-i aşa?

Jenny îşi ţinu respiraţia.

– Te căsătoreşti cu mine? Îmi faci copii?

Duse mîinile la gură. Nu-i venea să creadă ce *dar* era el, oferindu-i tot ce îşi dorise întotdeauna.

– Te iubesc, Jenny.

Atunci ea se opri, se gîndi iar – totuşi – că era prea bun ca să fie adevărat.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

– De unde poţi să fii sigur?

– Am avut multe relaţii. Nu i-am mai spus niciodată unei femei că o iubesc.

– Sînt atîtea lucruri pe care nu le ştii despre mine.

– Ştiu ce-mi trebuie.

– Şi dacă ar fi ceva atît de negru de ţi s-ar acri sîngele?

– Ai auzit secretul meu cel negru. Al tău nu poate fi mai rău. Şi-apoi, sîngele nu se acreşte.

– Ştii ce vreau să spun. Dacă ar fi ceva?

– Dacă ar fi, m-ar face să mă simt mai puţin vinovat în legătură cu trecutul meu jalnic. M-ar ajuta să-mi amintesc că lucrurile trebuie să fie altfel de data asta. Te iubesc, Jenny.

Îşi pecetlui cuvintele cu un sărut, iar ea i-l returnă, dar nu

părea suficient. Voia să facă ceva special, aparte, ceva ce alte femei din viața lui poate că nu au avut curajul, sau priceperea, sau dragostea pentru a-l face.

Sărutîndu-l încă, îl împinse pe spate. Îi linse bărbia, apoi gîtul. Îl zgîrie cu dinții pe tot pieptul, de-a lungul liniei de păr ce se subția aproape de buric și în tot acest timp mîinile ei îi desfăceau fermoarul. Pînă ajunse cu capul, îl eliberase. Era fierbinte la atingerea buzelor ei, neted pe limbă, cumva ca moscul, într-un fel care-i goli mintea de tot trecutul atît de complet încît nimic nu putea strica puritatea plăcerii ei – și acea plăcere era un șoc. Începuse pentru el așa ceva. Sfîrși prin a fi la fel de special și pentru ea.

Și așa noaptea continuă. Vorbiră, făcură dragoste și dormiră, vorbiră, făcură dragoste și dormiră. Cu puțin timp înainte de zori se cocoțară pe acoperiș și priviră răsăritul soarelui ce topea încetișor ceața. O dată cu ceața dispăru și răcoarea și o dată cu răcoarea și prudența. Desfăcînd cuvertura, rămaseră goi, scăldați de soarele încă palid, și inevitabil, făcură iar dragoste.

Unii ar fi putut să spună că Jenny sfida orașul făcînd astfel dragoste în plină zi. Jenny ar fi spus, dacă ar fi fost întrebată de cineva pe care nu-l privea acest lucru, că nu făcea decît să-și boteze noul acoperiș de ardezie.

De fapt, ea sărbătorea schimbarea din viața ei. Nu fusese niciodată atît de fericită sau de îndrăzneață și fără îndoială nu se simțise niciodată atît de sigură pe ea cum se simțea alături de Pete. Și calmă. Chair dacă Darden se întorcea acasă a doua zi.

Așa că dormi profund, în casă, acum că soarele se înălțase tot mai sus și se trezi doar cînd soneria de la ușă deveni insistentă.

15

Jenny coborî scările în fugă, împiedicîndu-se în cămaşa de noapte. Ţinînd-o strîns cu mîna la gît, înaintă pînă la uşa din faţă pe care o crăpă şi se uită cu coada ochiului prin lumina pală a dimineaţii.

Reverendul Putty dădea să plece. Se întoarse repede înapoi.

– Dumnezeule din ceruri, eram îngrijorat, spuse el oftînd. Am sunat vreo zece minute. Începusem să cred că e ceva în neregulă. Normal că aş fi presupus pur şi simplu că ai plecat să te plimbi sau că eşti în oraş, deşi doar ce m-am întors de acolo şi nu te-am văzut, dar apoi Dan mi-a cerut să-ţi amintesc de acoperiş fiindcă tot veneam aici şi cînd nu mi-a răspuns nimeni am început să mă gîndesc... Privi în sus şi-şi făcu cruce.

– Dormeam, spuse Jenny.

– Ei bine, asta văd şi eu – se uită la ceasul de la mînă –, dar e unsprezece. S-a dus aproape jumătate din zi. Oftă din nou. Bine. O să-i zic lui Dan să-i spună lui Merle că orice a crezut că a văzut sus pe acoperiş ceva mai devreme n-a fost adevărat. Iată-te, acoperită din cap pînă în picioare, cu destulă pudoare, în cămaşa asta lungă. Merle spunea că erai goală, îţi poţi imagina aşa ceva? „Goală pe acoperiş pe frigul ăsta", a spus el. L-am întrebat pe Dan. Ne-am înţeles că ar trebui să fii nebună să faci aşa ceva.

Jenny căscă.

– Deşi, dacă cineva are vreun motiv să fie nebun, continuă reverendul Putty, numai tu ai putea fi. A fost o perioadă grea pentru tine, MaryBeth. M-am bucurat să te văd la petrecere vineri seara. După aceea am sperat că o să vii la biserică

duminică. Mi-am scris predica gîndindu-mă la tine. Bine, de fapt la Darden. Era despre dragostea lui Dumnezeu şi ce înseamnă iertarea. Am socotit că unii dintre enoriaşi trebuie să o audă, deşi îi înţeleg ce simt. Sînt speriaţi. Darden îi intimida chiar şi înainte de toate astea. Dar cred că ceea ce trebuie să facem acum este să lăsăm trecutul în pace. A plătit pentru crima lui. Se cuvine ca noi ceilalţi, ca buni creştini, să-l întîmpinăm cît mai bine acum, la întoarcere.

Jenny nu îşi ţinea respiraţia pentru ceea ce avea să se întîmple.

– A fost o predică optimistă. Îmi pare rău că ai pierdut-o. Dacă vrei, îţi pot face o copie. Trebuie să o am în calculator. O pot copia cînd cineva nu poate să vină să-mi asculte mesajul. Îţi plăcea să vii la biserică, MaryBeth.

– Veneam fiindcă venea Darden.

O lua cu el. Nu avea de ales. Chiar dacă mama ei refuza să meargă sau dacă, totuşi, credinţa lui Darden era îndoielnică. El îşi dorise mereu ca oraşul întreg să o vadă stîndu-i alături.

– Mi-amintesc că ai venit chiar şi după plecarea lui Darden.

– De cîteva ori.

– De ce te-ai oprit?

Jenny ar fi putut să ridice din umeri şi să privească în altă parte. Dar ştiind ce ar urma, preferă să spună:

– Erau vremuri proaste. Eram singură şi mă simţeam vinovată şi bolnavă. Aveam nevoie de cineva care să-mi spună că nu sînt îngrozitoare, dar nimeni din oraş n-a făcut-o. Am crezut că dacă oamenii erau la biserică, în casa lui Dumnezeu, ar putea să mă privească cu mai multă bunătate. Dar n-au făcut-o. N-au putut să folosească predica ta de atunci.

– Încearcă să înţelegi, MaryBeth. Li s-a părut îngrozitoare situaţia. Nu ştiau ce să spună.

Jenny roti capul în jurul gîtului pentru a elibera o şuviţă de păr.

– Le-ar plăcea să te întorci.

– Ţi-au spus ei asta?

– M-au aprobat din cap pe tot parcursul predicii.

Jenny putea vedea scena. Predicile reverendului Putty îl adormeau întotdeauna pe Darden.

– Şi mie mi-ar plăcea să te întorci. Şi tu, şi Darden. Poate duminica viitoare? Ar fi un semn pentru oraş că eşti gata să ierţi şi să uiţi. Se sălta pe vîrfurile picioarelor şi părea să se amuze. Ia-o ca pe invitaţie personală– mai aruncă o privire rapidă spre cer– ştii de la Cine, prin intermediul servitorului Său şi al tău de asemenea. Dumnezeu te iubeşte, MaryBeth.

– Mă iubeşte?

– Păi, desigur.

Nu era sigură că putea să creadă.

– L-am aşteptat să mă ajute. Nu a făcut-o.

– O, ba da. Te-a lăsat singură ca să înţelegi totul, ca să devii mai puternică. Şi văd că aşa eşti. Porţi nişte cercei frumoşi. Au fost ai mamei, nu-i aşa? Da, aşa e. I-a purtat în ziua nunţii. Cred că a spus că erau un cadou de la tatăl tău. Eu i-am cununat, ştii că sînt aici încă de pe atunci. Erau fericiţi pe vremea aceea. A, draga mea. Tot ce mai putem spune acum este să se odihnească în pace şi să-l ierte pe Darden. Înclină capul. Arătai exact ca ea. Poate nu chiar atît de mult. De fapt, arătai destul de diferită.

Şi Jenny se simţea altfel:

– Am găsit pe cineva care mă iubeşte. Îl cheamă Pete.

– Pete? Care Pete? Îl cunosc?

– Nu. E din vest. Probabil că ai trecut pe lîngă el venind încoace. Conduce o motocicletă.

Reverendul Putty se scărpină în cap.

– Nu-mi amintesc să fi trecut pe lîngă vreo motocicletă.

–A plecat să cumpere ceva pentru micul dejun. Cafea şi gogoşi. Cum făceau cei mai buni bărbaţi din *Cosmo*. Zîmbi gîndindu-se la aşa ceva. E super.

Pastorul rămase uimit.

– Cred că aş fi auzit zgomotul unei motociclete.

– Nu cred, la felul cum şi-o îngrijeşte el, spuse Jenny.

– Ah, bine. Asta e bine. Mă bucur pentru tine, MaryBeth. Meriţi un om bun.

– O să plec cu el.

– Pleci din Little Falls?

Jenny aprobă din cap.

– Darden o să plece cu tine?

– Nu. Aici e casa lui.

– Dar tu eşti fata lui. Eşti tot ce are.

– Da, dar acum că ai ţinut predica despre iertare şi l-ai invitat înapoi la biserică, te are pe tine şi mulţimea de enoriaşi. Nu-i aşa?

Pete se întoarse cu două căni mari de cafea şi vreo zece gogoşi.

– Sînt pofticios, mărturisi el şi continuă să mănînce trei gogoşi la una a lui Jenny. Ar fi putut să se îngrijoreze dacă el nu ar fi avut un corp atît de ferm. Dar şi ei îi era foame şi nu era un secret de ce. Cît ai clipi, toate cele zece gogoşi dispărură. Pete se legăna pe picioarele din spate ale scaunului şi îşi mîngîia abdomenul.

– A fost bun. Nu mă mai simt cîtuşi de puţin vinovat.

Nici Jenny nu se simţea astfel. Dar problema vinovăţiei era o mină întreagă situată imediat sub învelişul pămîntului, nevăzută cu ochiul liber, dar gata de explorat.

– Dacă te-ai simţi vinovat, ce ai face?

– Aş tăia lemne. Aş alerga cîteva mile. M-aş întoarce acasă.

Aş repara garduri. Pînă să înceapă să mîrîie din nou stomacul, vinovăţia s-ar duce.

– Dar alte feluri de vinovăţie?

– Ce vinovăţie?

– Vinovăţie. Să faci anumite chestii. Să nu le faci. Înconjura mina, se apropia din ce în ce mai mult. Nu sînt datoare faţă de Darden să rămîn?

– Vrei să rămîi?

– Nu! Nu! Dar Darden s-a dus la închisoare pentru mine.

– S-a dus pentru că a omorît-o pe mama ta.

– Da' a făcut-o pentru mine. Ar fi vrut să spună mai multe, atît de aprigă era dorinţa încît simţea cum năvălesc cuvintele. Dar o mică parte din ea le înghiţi înapoi, încă temătoare.

– Jenny?

Privi în altă parte.

Picioarele scaunului lui atinseră podeaua în doar cîteva secunde şi imediat o apucă de bărbie şi o întoarse cu faţa spre el.

– Te iubesc, Jenny.

– Nu mă cunoşti.

– Te cunosc îndeajuns.

– Şi dacă nu e aşa? Şi dacă sînt lucruri...

– Care mi-ar acri sîngele?

– Vorbesc serios, Pete.

– Şi eu. Te iubesc. Îşi duse mîna la piept şi apăsă. Chiar aici, unde nu e tocmai locul raţiunii, dar unde este la fel de real ca orice de pe lumea asta – chiar aici ceva se strînge de fiecare dată cînd te privesc. Ca şi cum tu ai fi soluţia. Ca şi cum tu ai putea să mă ajuţi să îndrept lucrurile. Bine, sună ciudat. Acum o săptămînă nu ştiam cine eşti şi poate, doar poate, dacă aş fi venit cu o zi mai devreme sau mai tîrziu prin Little Falls, nu ne-am fi întîlnit. Darnu vreau să cred asta. Cred că ne-am fi întîlnit într-un fel sau altul. Te iubesc. Şi demonstră acest lucru lovindu-se în piept.

Aşa îl iubea şi ea, îşi dădu Jenny seama, şi simţi că trebuia să-i spună mai multe. Poate nu totul. Dar cu siguranţă mai multe.

Aşa că îi luă mîna şi-l conduse la etaj, prin toaleta dormitorului ei, sus pe scară, în mansardă. Sub streşini, chiar la ieşirea din mansardă, era o cutie cu tăieturi din ziare. Vorbeau despre moartea mamei sale, despre arestarea tatălui pentru crimă şi despre proces.

Pete duse cutia la fereastra din spate, unde se aşeză ca să citească.

Jenny se ghemui într-un colţ din dreapta în faţa lui şi-l privi cum ridica un articol după altul. Le ştia pe toate pe dinafară, le citise de atîtea ori, ştia cînd şi ce citea Pete şi citea şi ea cu el în gînd. Aştepta o privire sau un sunet prin care el să arate că era la fel de revoltat ca şi ea. Respira zgomotos, parcă sufocîndu-se, dintr-un loc adînc, unde trecutul durea şi tot timpul apăsă în acelaşi loc de pe piept unde apăsase şi el mai devreme, simţind încordarea, teama, speranţa.

Într-un tîrziu, Pete împături ultimul articol, strecură cutia la loc sub streaşină şi veni spre ea şi teama ei crescu şi crescu şi crescu. Dar pe chipul lui nu se vedea nici o schimbare a sentimentelor, nu se vedea nici o ură. Avea o expresie tristă, dar tandră. Era un miracol, ştia, căci dragostea pe care avea nevoie să o vadă cu atîta disperare era încă acolo.

Îngenunchind, o trase spre el. Îşi îngropă faţa în părul ei şi respiră la fel de lung, îndurerat ca şi ea mai devreme. După puţin timp, se aşeză la loc pe călcîie. Îi sărută mîinile, le duse la inima lui fără să zică ceva şi exact de aşa ceva avea Jenny cel mai mult nevoie. Era rîndul ei să vorbească. Lucrurile pe care le ţinuse zăvorîte atîţia ani începură să se reverse.

– Nu ne-am înţeles niciodată, mama şi cu mine. Arătam la fel – doar că ea avea cu douăzeci de ani mai mult –, dar chiar şi atunci cînd abia mă născuse, şi aveam puţin păr, semănam cu ea. Pe ea o chema MaryBeth June Clyde, iar pe mine MaryBeth Jennifer Clyde. Tata a avut ideea să ne dea acelaşi nume. Mi-a

spus ea. Încerca să o facă fericită, numai că n-a mers, n-avea cum să meargă, fiindcă eu nu eram Ethan. El s-a născut cu doi ani înaintea mea, dar a murit înainte de a împlini un an. Voia să-i iau locul, dar eu nu puteam, aşa că m-a urît pe mine şi apoi pe tata.

– Pe el de ce?

– Fiindcă l-a trădat pe Ethan iubindu-mă pe mine. Jenny se înfioră. Scîrboasă, scîrboasă, scîrboasă.

– Mama ta?

– Toată situaţia!

Jenny simţi bătaia inimii lui Pete în tot braţul. O calma, o alina, o susţinea. Îi dădu puterea să se întoarcă la vremea aceea îngrozitoare.

– Mă ura pentru că el îmi acorda toată atenţia mie şi nu lui Ethan, dar Ethan murise, numai că ea nu voia să admită asta şi cînd Darden nu i-a mai suportat ţipetele şi s-a întors către mine, *a înnebunit*.

– Tu erai pionul.

– Toţi au spus asta.

– Cine?

– Avocaţii, asistenţii sociali, poliţia. Spuneau că nu era vina mea şi şi-au tot cerut iertare, dar nu *ei* erau cei cărora li se puneau atîtea întrebări. Nu *ei* erau cei care încercau să dea răspunsurile corecte. Eu a trebuit să le povestesc totul, iar şi iar.

– Vrei să o mai faci pentru ultima dată?

Da, voia. Pentru Pete. El nu fugise, era încă acolo, spunîndu-i că o iubeşte, strîngînd-o lîngă el printre şoapte, ţinîndu-i mîna, calmînd-o şi era atît de bine, atît de bine să vorbească după o linişte lungă, aspră, să *împartă* totul pentru prima dată, să i se ia puţină greutate de pe piept cu fiecare cuvînt rostit.

– Mama era furioasă pe mine fiindcă am uitat să-i iau pastile la întoarcerea de la şcoală. Erau somnifere. Nu putea să doarmă noaptea fără ele. I-am spus că mă întorc în oraş, dar ea ţipa că îi

trebuia *atunci* şi că sînt proastă şi egoistă şi că sînt o vrăjitoare şi-l ţin pe Darden cu vreo vrajă. A început să mă lovească.

– Cu bastonul?

Jenny gemu şi confirmă dînd din cap. Da, cu bastonul.

– Tu ce-ai făcut?

Îşi frecă palma de pieptul lui. Chiar şi calmă, mai puternică decît fusese vreodată, mai uşurată că putea să vorbească în cele din urmă, chiar şi aşa amintirea era apăsătoare. Îşi simţea tot corpul greu şi tremurînd. Dar inima lui Pete bătea ferm, braţele lui o susţineau cu toată înţelegerea. Părea că deodată el deschisese o uşă şi o forţă de cealaltă parte îi smulgea cuvintele din gură.

– M-am tras înapoi şi am încercat să mă protejez, dar nu aveam mare lucru de făcut în faţa unui baston ca ăla. Mi-a pus piedică atunci cînd am încercat să fug şi o dată căzută la podea nu mai puteam decît să mă lipesc de perete. Ea continua să ţipe şi să mă lovească şi o parte din mine ştia că o meritam.

– Nu o meritai.

Jenny înghiţi.

– Nu eram ce-şi dorea.

– Nu era vina ta.

– Dar eu înrăutăţeam situaţia.

– Cum?

– Lăsîndu-l pe tata să mă iubească.

– *Lăsîndu-l?* Erai un copil, Jenny. Copiii au nevoie de dragoste. Dacă nu o au de la un părinte, o caută la celălalt. El unde era în ziua în care cînd te-a bătut ea?

– La muncă. Pînă să se întoarcă, toată casa era plină de sînge. S-a speriat.

– Aşa că a luat bastonul şi a lovit-o. O dată, după cum spun ziarele.

Jenny îşi aminti sunetul loviturii şi tresări. Îşi aminti imaginea, simţea mirosul şi înghiţi fierea ce o năpădea.

– Cînd oamenii sînt disperaţi, cînd cred că o să moară şi apoi se tem că n-o să se întîmple asta, fac lucruri pe care nu ar fi capabili să le facă altă dată.

– Şi-acum se întoarce acasă.

Ea dădu din cap, în semn că da.

– Ţi-e teamă de el?

Jenny dădu iar din cap.

– Atunci de ce mai eşti aici?

Ochii ei îl implorară să înţeleagă şi acest lucru.

– Fiindcă a făcut-o pentru mine. Nu înţelegi? A făcut-o ca să scap eu. Numai că eu n-am scăpat. Mi-a spus să-l aştept aici şi să am grijă de casă pînă se întoarce el. Aşa că asta e închisoarea mea. Nu pot să plec fiindcă-i sînt datoare şi trebuie să fiu pedepsită.

– Pentru că *l-ai lăsat?* Nu, Jenny.

Explică-i! strigă ea. *Spune-i totul. Te iubeşte. Nu te va părăsi.*

Dar nu putea. Nu încă. Riscul era prea mare.

– Şi oricum, unde să mă duc? Ce loc e sigur? La ştiri nu vezi decît bombardamente, împuşcături şi violuri. Am trăit aici toată viaţa. Nu cunosc pe nimeni în altă parte şi chiar dacă aş cunoaşte, nu am bani suficienţi să locuiesc singură şi nu există *nici o cale* de a-mi găsi o altă slujbă acum, că Miriam închide Neat Eats. Sînt *patetică!*

Îi luă faţa în mîini, aşa cum făcuse de multe ori, numai că mîinile şi privirea lui erau mai impetuoase..

– Nu eşti patetică.

Ea ţinu ochii strîns închişi.

– Patetică şi slabă şi vinovată. Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă nu aş fi fost eu.

– Nu tu ai cerut să te naşti. Ei au luat hotărîrea asta, apoi ţi-au distrus viaţa.

– Patetică, şi slabă, şi vinovată.

Mîinile lui Pete se strînseră.

– Deschide ochii, Jenny.

Nu putea. Îi era teamă de ce-ar putea să afle.

– Deschide-i, spuse el, dar mai blînd de astă dată, şi mîinile lui nu-i ţineau faţa cît o mîngîiau, zece degete separate îi spuneau că este preţioasă, fragilă şi că urma să fie protejată cu orice preţ.

Jenny deschise ochii.

– Dacă ai fi fost fie patetică, fie slabă, nu ai fi supravieţuit în ultimii şase ani. Nu a fost uşor. Nimeni nu te-a ajutat prea mult.

– Dan are grijă de mine.

– Nu tatăl lui?

– Nu. Doar Dan. Dar e bine. Îmi place mai mult de el.

– Te invită la cină? Te duce la tîrg cînd ai nevoie de haine? Te ţine de mînă cînd ai coşmaruri?

– Reverendul Putty a venit des pe aici.

– În trecut.

– Păi, încă mai vine. Dar nu atît de des.

– Şi probabil numai cînd îi cere Dan, nu-i aşa că am dreptate? Bine, mai era şi Miriam. Te-a angajat atunci cînd nu o făcea nimeni şi în schimb tu ai muncit pe brînci. N-a pierdut în treaba asta şi să mai adăugăm că nu ţi-a cerut să mergi cu ea la Seattle, nu? Nu, Jenny, nu eşti patetică şi slabă, iar în ceea ce priveşte vinovăţia, asta e relativă. Scos din context, aproape orice sună rău. Ia situaţia pe de-a întregul. Aveai doar optsprezece ani cînd a murit mama ta. *Doar optsprezece.*

Jenny ridică din umeri.

– Parcă s-a întîmplat ieri, pot să văd tot aşa de clar, cu ochii deschişi sau închişi, noaptea, ziua, oricînd.

– Asta e moştenirea pe care ţi-a lăsat-o. S-a scuzat vreodată cineva pentru asta?

Nimeni. Chiar nimeni.

– Nu cred asta, zise Pete. Acum vrei să-mi spui că, după

toate astea, îi eşti datoare lui Darden să rămîi aici cu el tot restul vieţii? După părerea mea, nu trebuie să rămîi nici pînă se întoarce!

Şi ea îşi spusese aceste lucruri.

– Cred că ar trebui.

– De ce?

– Pentru că aşa e corect. Voia să se întîlnească cu mine la poarta închisorii. I-am spus că nu. Nu mă pot duce acolo nici chiar pentru ultima dată. Dar i-am spus că o să fiu aici şi dacă nu sînt, ei bine, Dumnezeule, nu ştiu. Oricum, o să fie destul de rău. N-o să vrea să plec.

– Te poate face să te răzgîndeşti?

– Nu vreau să o facă, se plînse ea. Nu poate fi nimic bun în asta, n-a fost niciodată ceva bun, da' e tatăl meu, e singurul mai apropiat pe care îl am.

– Mă ai pe mine acum. Asta îţi dă de ales.

– Ştiu, ştiu, ştiu.

– Încă eşti rănită.

– Păi, dacă s-a schimbat, s-a mai copt, înţelegi, ar fi îngrozitor dacă doar spun „bună" şi „pa". Dar nu s-a schimbat, îşi reaminti ea singură şi se oţeli. L-am văzut în fiecare lună. Nu s-a schimbat cîtuşi de puţin. Şi nu mă pot întoarce. Nu pot să o iau de unde am rămas. Nu pot. *Nu o s-o fac*. E un om dezgustător. Nu-i pasă de nevoile nimănui în afară de ale lui. Şi e gelos, Pete. Nu ştiu *ce* o să facă atunci cînd o să-i spun despre tine.

– Ei bine, atunci, spuse Pete, îndreptînd umerii, luînd o expresie fermă, pregătindu-se parcă să-l accepte ca adversar pe Darden şi fără să fie cîtuşi de puţin îngrijorat, aş spune că e ceva ce aştept cu nerăbdare.

Jenny încercă să nu-şi facă griji. Ceea ce nu înseamnă că luni după-amiază nu verifică frigiderul de trei ori ca să se asigure că cele patru pachete a cîte şase sticle de Sam Adams erau acolo

pentru Darden şi că nu verifică în repetate rînduri sticlele de antiacid din cutărul cu medicamente ca să se asigure că luase marca potrivită, puternică şi aceasta chiar dacă nu i-o ceruse Darden, sau că nu desfăcu patul cu lenjeria lui de mătase, sări în mijloc, se învîrti şi-l făcu la loc – de două ori – ca să-l facă să arate de parcă dormise acolo toată săptămîna.

Nu scoase însă lucrurile mamei. Îşi jură să o facă a doua zi dimineaţă, fără dacă, şi sau dar.

Pentru moment, totuşi, ceea ce-şi dorea cel mai mult era să-şi petreacă timpul cu Pete şi aşa făcu. Rămaseră în mansardă pe patul lor din perne şi cuverturi, uneori goi, alteori nu, şi făcură dragoste iar şi iar. Jenny chiar se pricepea. Ştia poziţii la care Pete nici nu se gîndise vreodată. Dar el era rapid. Corpul lui se mişca natural, potrivindu-se cu al ei, răspunzîndu-i, pătrunzînd-o din ce în ce mai mult. Avea mai multă vigoare, *de zece ori* mai multă decît crezuse că poate avea un bărbat.

Şi aceasta era doar prima dintre descoperirile ei. Află cît de frumos putea fi corpul unui bărbat, cît de blînd şi de darnic şi că putea lua din el după bunul său plac.

Luă cunoştinţă de dulcele fior de satisfacţie, unul după altul, unul după altul, şi despre genul acela de încredere în sine care îţi îngăduie să priveşti un bărbat în ochi fără să întorci capul. Află că săruturile pot şterge cicatricele. Află ce înseamnă să fii iubit profund şi pe drept, astfel încît mizeria trecutului să se şteargă şi viitorul să devină o promisiune.

Nu mai conta că mai rămăsese mai puţin de o zi. Nu mai conta că erau momente scurte, dureroase de teroare cînd se gîndea la ce s-ar putea întîmpla cînd se întoarce Darden şi va începe să vorbească şi la ce ar putea să facă Pete atunci. Nu mai conta că vina era acolo mereu, ea, vina.

Pentru prima dată în viaţa ei de adult, acum, că era cu Pete, era fericită.

Marți, pe la mijlocul zilei, Jenny plecă spre oraș. Purta ținuta obișnuită, bascheți și blugi, dar își lăsă șapca de base-ball acasă. Se săturase să se ascundă. Părul îi cădea în bucle, curat și strălucitor, ca semn luminos pentru dispoziția ei sufletească, care-i dădea curaj și speranță în ciuda telefoanelor de dimineață.

Darden încercase de trei ori. De trei ori ea își astupase urechile să nu audă soneria telefonului. O, știa că el era. Nu avea nici o îndoială. Nu suna niciodată nimeni altcineva. Dar nu voia să-i audă vocea. În plus, nu avea nimic de spus care să nu poată aștepta.

Așa că acum porni spre centrul orașului, cu fruntea sus și simțindu-se puternică, mișcîndu-se ca o femeie aflată în misiune. Jenny Clyde era gata să zboare. Voia să știe tot orașelul Little Falls.

16

Boston

Era Jordan, bineînțeles. Nimeni altcineva n-ar fi cutreierat prin casa ei în mijlocul nopții. O prinse de brațe ca să o oprească și se uită la ceea ce ducea.

– Îl vizitam pe Angus, îi explică ea. Și pe cînd eram acolo, mi-am luat ceva de citit.

Nu intră în detalii și nici el nu întrebă. De fapt, el nu spuse nici un cuvînt, o luă doar de mînă și o duse înapoi în pat. De data asta nu făcură dragoste, ci stătură pur și simplu unul în brațele celuilalt pînă ce adormiră din nou – exact ce-i trebuia lui Casey. Dacă părăsise camera lui Connie alarmată în privința lui Jenny, prezența lui Jordan o liniștea. Ca și grădina care era opera lui, el

emana calm. În mod egoist, știind că timpul era scurt, profită de tot calmul pe care îl putea oferi el. Fără îndoială, a doua zi în zori el era în picioare, gata să plece acasă.

Ea mai rămase în pat cîteva minute ca să se bucure de mirosul lui stăruitor. Pe măsură ce căldura corpului său se topea din așternuturi, ea deveni tot mai neliniștită. Cînd gîndurile începură să se învolbureze, fugi. Făcu un duș, își pregăti cafeaua și luă o cană cu ea cînd coborî scările.

În dimineață asta, tablourile lui Ruth o reținură puțin. Toate trei cu peisaje marine, captau pe rînd efectul soarelui care atingea cînd valurile, cînd un doc de pescuit ori o mică insulă în al treilea. Casey se uită de la o lucrare la alta. Fiecare transmitea încredere. Mai mult, toate transmiteau speranță, lucru de care se agăță și ea cînd traversă biroul și ieși prin ușile-fereastră.

Liniștea grădinii era tulburată doar de chemările dulci ale păsărilor care erau într-un du-te-vino la tubul cu mîncare. Bostonul era încă amețit în această dimineață de joi. Soarele abia răsărise în partea estică a portului.

Sorbind din cafea, Casey rătăci pe cărarea din grădină. Cînd îngenunche să studieze bucuria-casei lui Jordan, micile lor chipuri întoarse în sus părea să o cerceteze la rîndul lor. Se ridică în picioare și porni printre florile albe, în jurul stratului cu cele roz și apoi pînă la cele albastre. Jordan le turuise numele la toate, dar nu avea habar cine cu ce se potrivea.

Nu. Nu era chiar așa. Privind mai îndeaproape, reuși să identifice cîteva. Văzu campanule printre cele albastre și crini printre cele albe. Între cele roz erau cerceii-doamnei; forma lor nu lăsa lor de greșeală.

Campanule, crini și cerceii-doamnei. Se simțea chiarmîndră de sine. Jordan nu le menționase pe nici unele. Erau cuvinte din copilăria ei, nume care se potriveau cu formele. Nu degeaba era fata Carolinei.

Parfum? Ei bine, asta era altceva. Nu putea să recunoască

miresmele separate, dar mireasma combinată era într-adevăr încîntătoare.

Luînd încîntarea cu ea, mai urcă un strat către azaleele care se deschiseseră suficient pentru a-şi dezvălui floricelele de culoarea caisei. Rododendronii erau şi ei mai deschişi decît în ziua precedentă. Florile erau mai mari, ceea ce-i permitea să le vadă albeaţa.

Merse mai departe, spre covorul de, de sub stejar, îngenunche şi atinse o floare. Petalele erau ca trei dinţi de furcă, joase, dar elegante. Se potriveau de minune sub copacii cu frunze căzătoare, după cum spusese Jordan. Se uită spre arţarul de pe partea opusă a alei. Şi acolo, era un covor de flori la poale. Acestea erau însă diferite. Fiecare floare era micuţă, mult mai puţin spectaculoasă decît, dar erau cu zecile. Albastre.

Brumărele căţărătoare, îşi aminti ea brusc. Caroline cultivase brumărele. Ale ei fuseseră roz.

Se îndreptă de spate. Parcurse tot drumul pînă în fundul grădinii, întîrzie o vreme şi inhală mirosul plantelor perene – inhală o dată, apoi încă o dată, şi încă o dată, zăbovi în mijlocul..., apoi se întoarse spre liliac, îşi băgă nasul într-un mănunchi şi-i absorbi mireasma.

Erau momente de infinită pace. De îndată ce se aşeză pe un scaun din curtea interioară ca să-şi termine cafeaua, simţi nevoia urgentă de a se întoarce. Jenny Clyde devenea din ce în ce mai disperată. În felul său, şi Casey avea aceeaşi stare. Mama ei ceda; tatăl rămănea echivoc; iar ea ştia că mai era ceva din această poveste, *Jocul iubirii*.

Scurgînd şi ultima picătură de cafea, se întoarse în casă. Pentru speranţă – pentru succes – atinse unul dintre tablourile lui Ruth cînd trecu pe lîngă ele, apoi urcă scările mai departe. Explorase deja dormitorul principal şi aflase indiciul deţinut acolo. Rămăseseră doar cutiile folosite pentru depozitare.

Mai întîi găsi cărțile. Unele erau lucrările altor psihologi, dar majoritatea erau ale lui Connie. Unele cutii conțineau douăzeci de exemplare din aceeași carte; erau cutii venite direct de la editor. Altele erau pline cu diferite cărți de-ale lui. Pe fiecare carte pe care o deschise văzu semnătura lui pe pagina cu titlul.

Exemplare semnate, o auzi pe mama ei spunînd. *Le-ai fi putut vinde pe mai mult decît prețul de desfacere. De ce ai nevoie de toate exemplarele din același titlu?*

Întorcîndu-se de la cutiile de carton, le găsi pe cele aduse aici din birou de către Jordan. Conțineau dosare inactive. Casey le cercetă cu atenție numai ca să vadă dacă era vreunul etichetat „Clyde". Negăsind nici unul, trecu la următoarea cutie și, cînd se întoarse cu mîinile goale și de data asta, le luă la rînd pe următoarele.

Se opri cînd o strigă Meg ca să-i spună că sosise clientul de la ora nouă, dar la prînz reveni. Grație unei anulări, îi rămaseră două ore libere pentru explorare. Tocmai calcula cît de departe putea să ajungă în două ore, cînd Meg se oferi să o ajute. Acceptă.

Meg deschidea și închidea cutii de carton. Casey sorta conținutul. Găsi cărți și încă mai multe dosare. Găsi exemplarul original al disertației de doctorat a lui Connie, scoasă la o imprimantă al cărei „w" nu era prea clar. Găsi manuscrisele originale ale cărților lui.

– Ce cauți? o întrebă Meg cînd, cu un mormăit de frustrare, Casey îi mai împinse o cutie să o închidă.

– Lucruri personale de-ale lui, spuse ea, șezînd pe călcîie.

Manuscrisele originale erau o mină de aur. Harvard ar fi încîntat să le aibă. Lui Casey nu-i trebuia.

– Fotografii, scrisori, albume, spuse ea. De astea avea ea nevoie. Un anuar de la liceu. Un plic mare din hîrtie groasă cu un „C" pe copertă. Ai văzut vreodată așa ceva?

– Nu, spuse Meg potrivind clapele cutiei de carton. Nu

mi-a cerut niciodată ajutorul cînd lucra aici, sus. Privind parcă prin Casey, se ridică în picioare. Toate cărţile astea sînt ale lui?

– Da.

– Îţi place să citeşti?

– Da.

– I-ai citit vreodată cărţile?

– Pe toate.

Meg întrebă timid:

– Crezi că eu aş putea să încerc una?

– Una dintre astea? Nu. Sînt academice. Nu e o lectură uşoară. Casey se întoarse să deschidă următoarea cutie de carton.

– A, o cutie cu inscripţia „eu"*.

– Maine.

– Cum?

– M-e vine de la Maine, spuse Meg.

Casey se uită la ea uimită, apoi rîse de ea însăşi.

– M-e de la Maine. Oh. Asta mi-a scăpat.

– Maine era important pentru doctorul Unger, spuse Meg cu entuziasm. De-aia e şi grădina aşa. Ştii partea din spate, cu şi ienuperii şi brazii de Canada? Mi-a spus odată că mirosul de acolo îi aminteşte de casă şi l-am crezut. Şi eu am crescut în Maine. Se grăbi să adauge, emfatic: De fapt, am crescut în New Hampshire, da' m-am născut în Maine şi peisajul e acelaşi de la un stat la altul, dacă nu te duci pe ţărm, unde e diferit din cauza aerului sărat şi a vîntului.

– Şi a recreat mirosul aici?

Casey era consternată – nu făcuse nici această legătură.

– Dar nu de la început. Înainte ca Jordan să înceapă să lucreze aici, grădina era numai iarbă şi buruieni.

---

* Joc de cuvinte: *me* (pr. pers.) = eu; *M-e* = Maine.

– Da' atunci i s-a făcut dor de casă doctorului Unger. Mi-a spus mie asta o dată fiindcă şi mie mi se face uneori dor de casă.

– S-a mai dus vreodată în vizită acolo?

– Nu ştiu.

– Dar tu?

Ea clătină din cap.

– Nu e nimeni acolo pe care să vreau să-l văd. Brusc, se lumină. Ţi-ai dorit vreodată să ai părul negru?

Casey zîmbi la schimbarea bruscă a subiectului, dar atenţia îi fu repede distrasă cînd trecu de prima cutie cu Maine. Era tot plină cu cărţi, dar de alt gen. Acestea erau vechi şi uzate. Connie semnase aici, dar nu ca autor. Scrisese atent, îngrijit, formal, numele unui copil-adolescent *Cornelius B. Unger* pe forzaţ pentru a indica apartenenţa.

Găsi *Insula comorilor*, *Familia Robinson*, *Moby Dick* şi *Călătoriile lui Gulliver*. Mai erau acolo *Hans Brinker sau Patinele de argint*, *Aventurile lui Tom Sawyer* şi *Vîntul prin sălcii*.

– Astea sînt cărţi vechi, spuse Meg.

Arătau de parcă fuseseră citite de multe ori. Purtau o amprentă personală. O resimţi puternic. Faptul că el le păstrase sugera că erau comori din copilărie.

Erau mai multe în cutie, tot clasici. După ce se uită la fiecare, le puse la loc şi împinse cutia către Meg.

– Deci îţi *place* părul tău? întrebă Meg. Purta un elastic dat de Casey, în nuanţe de albastru-vineţiu, şi se potrivea foarte bine ca părul ei roşcat.

– Da.

– Dar pistruii?

Casey zîmbi.

– Acum m-am împăcat cu ei. Înainte îi uram.

Meg făcu ochii mari.

– Da?

Casey confirmă dînd din cap.

– Le acopeream cu machiajul pînă ce n-am mai vrut să mă machiez.

– *Chiar aşa?* întrebă Meg încîntată.

– Da. Casey se cufundă în următoarea cutie şi scoase la iveală mai multe cărţi pentru copii. La fel se întîmplă şi cu a treia cutie.

– Cred că lui i-a plăcut într-adevăr să citească, remarcă Meg. De ce crezi că le păstra pe astea?

Era, desigur, întrebarea potrivită. Casey şi-ar fi dorit să aibă un răspuns.

– Cred că le păstra pentru nepoţi, spuse Meg.

– Nu are nici un nepot.

– Da' o să aibă. Nu te gîndeşti să ai copii?

Casey se întreba cum de ar putea un om să se gîndească să ofere cărţi nepoţilor cînd nu vorbea nici măcar de *copilul* lui. Ca şi cu amenajarea dormitoarelor pentru nepoţi. Se întreba ce fel de viaţă-fantezie trăise el, complet singur aici, în casa lui frumoasă.

– Nu? întrebă Meg.

– Nu ce?

– Nu te gîndeşti să ai copii?

– O s-o fac la un moment dat.

– Ţi-e teamă de ceasul tău biologic?

– Nu încă.

– Mie da. Vreau copii.

– Ai un prieten?

Meg clătină din cap în semn cănu. Mai încet, timid, spuse:

– Poate, într-o zi. Se înveseli. *Tu* ai un prieten?

Casey se gîndi un moment. Nu-l putea numi prieten pe Jordan. Se culca cu el, deci trebuia să fie ceva. Făcu un compromis răspunzînd afirmativ:

– Într-un fel. Cel puţin pentru moment. Dar, gata fără aluzii. Mi-am pecetluit buzele. Şi aruncînd o privire ceasului de la mînă, se grăbi să umble într-o altă cutie. Încă o cutiuţă din astea şi mă întorc la lucru.

Ultima cutie conţinea caiete din liceu. Rezultă că el studiase chimia, latina şi franceza, istoria Americii şi arta. Nu-i dezvăluiau însă unde făcuse liceul, deşi aceasta era informaţia pe care o dorea. Oricît de mult căută, nu reuşi să găsească numele liceului sau al oraşului – şi apoi, un client o aştepta, aşa că trebui să amîne cercetările.

Joyce Lewellen veni la ora trei. Avea faţa trasă, degetele încleştate şi încheieturile degetelor albe.

– Nu dorm. Nu mănînc. Stau doar în casă şi mă plimb dintr-o cameră în alta. Exact ca după moartea lui.

– Cunoşti hotărîrea judecătorului? întrebă Casey.

– Nu. Mîine o aflăm. Şi iată-mă aici, anticipînd pierderea şi simţind aceeaşi veche furie. Nu pot să vorbesc cu familia, cu prietenii. I-am văzut dînd ochii peste cap ca să-mi răspundă cu un fel de... oftat. S-au săturat să mă audă vorbind despre asta. Nu înţeleg deloc ce simt eu. Cum să poată înţelege? Poate că l-au iubit pe Norman, dar n-a făcut parte din viaţa lor de zi cu zi. Nu era cheia viitorului lor.

Casey presupuse că problema consta mai mult în aceea că familia şi prietenii îşi pierduseră interesul pentru luptă. Ei îşi văzuseră de drum. Ca şi fiicele lui Joyce. Joyce era singura care rămăsese pe loc, fără să ajungă la vreun rezultat.

– Poţi să-l aduci înapoi? întrebă Casey încet.

– Nu. Nu pot. Ştiu asta. Dar dacă aş cîştiga procesul – voi avea ceva. Va pune capăt la toată chestia asta.

– O blocare.

– Da, dacă o să cîştig, blochez totul.

– Şi dacă nu cîştigi?

– Nu blochez.

– De ce nu?

– O să mă întreb mereu de ce a murit?

– Ce au spus doctorii? întrebă Casey. Ştia răspunsul, dar nu era dureros pentru Joyce să-l spună cu voce tare.

– Au pretins că a avut o reacţie puternică la anestezie. N-a mai fost anesteziat niciodată înainte. De unde era să ştiu?

– Tu? De ce să ştii tu? *De unde* să ştii tu?

– Cineva ar fi trebuit să ştie.

– De ce tu? De ce nu mama lui?

– De unde să fi ştiut ea? N-a mai fost niciodată anesteziat înainte. Doar ţi-am spus.

– Exact. Nimeni nu ştia că va reacţiona aşa cum a făcut-o – nici mama lui, nici el şi, desigur, nici tu. Pe de altă parte, ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a găsi un răspuns legat de cauza morţii lui. Indiferent de ceea ce hotărăşte judecătorul, poţi găsi calea de a pune capăt astfel.

Joyce arăta distrusă.

– Şi dacă nu pot? Adică, una e să spui că nu există suficiente dovezi pentru a convinge un juriu să condamne. Dar asta nu înseamnă că nu există *nişte* dovezi. Cine poate spune că dovezile pe care le avem nu sînt întemeiate? De aceea am nevoie să cîştig. Am nevoie de o hotărîre definitivă. Chestia cu „dovezi insuficiente" nu ţine cu mine. Am nevoie să văd cazul ăsta rezolvat.

Şi Casey se putea identifica cu acest caz. Pînă să se întoarcă iar la etaj, era spre sfîrşitul după-amiezei, şi, acceptînd propria hotărîre, se simţi înviorată. Bănuia că între cele două camere mai erau încă vreo zece cutii pe care nu le verificase. Singură acum, se apucă de treabă cu o furie răzbunătoare, trase de ele, le împinse, se aplecă peste ele în loc să stea liniştită şi să examineze mai repede conţinutul fiecăreia.

Cînd totul fu spus şi făcut, doar una rămase memorabilă.

Cea mai personală dintre cutiile de carton, cea care conținea relicvele copilăriei lui Connie. Acolo era o pătură de lînă, colorată, croşetată, cam zdrențuită. Apoi o pereche de pantofiori scîlciați rău, cîteva fotografii cu un copil, Connie în diferite stadii înaintea vîrstei şcolare. Era un copil drăgălaş, vulnerabil, ale cărei trăsături o zguduiră prin familiaritatea lor. În doar un minut îşi dădu seama că era ea însăşi în ele.

De asemenea, părul. Era acolo un plic lucios cu o buclă de aceeaşi culoare ca al lui Casey. Simți că se înăbuşe, simți legătura organică atunci cînd deschise plicul şi-şi trecu degetele printre firele de păr.

Dar maimuța o mişcă cel mai mult. Era de un cafeniu şters, împăiată, cu picioare puternice şi o blană cîrpită. Un ochi înceţoşat atîrna de un fir de aţă, celălalt lipsea cu totul. Era lucrul cel mai drăguț, cel mai caraghios pe care-l văzuse Casey vreodată. Ridicîndu-l cu grijă, îşi îngropă nasul în burtica ei. Mirosea a vechi. Bănuia că şi Connie o iubise foarte mult. Bănuia că dormise cu ea mai mult timp decît ştia oricine. Bănuia că-i crease o viaţă, un nume şi o personalitate, aşa că ar fi fost o crimă să o arunce.

Aşa simţise şi ea despre rățuşca ei împăiată. Daffy. Nu grozav de originală, dar era Daffy. Aripile ei erau orientate în direcții diferite şi ciocul curbat într-o parte, dar nu avusese inima să o împacheteze şi să o depoziteze undeva. Chiar şi acum stătea pe scrinul din garsoniera ei, cu corpul ei umflat sprijinit de o veioză.

Daffy a ei o iubise din toată inimioara ei împăiată pe vremea cînd îşi dorise atît de mult doi părinți. Nu ştia de ce avusese Connie nevoie de această maimuță, dar ştia că nu o putea pune la loc în cutie. Nu o putea lăsa nici măcar cu Angus, pe patul lui Connie.

O luă cu ea la parter şi o rezemă de perna din camera ei în

nuanțe de albastru pal, întorcînd-o spre noptieră unde se afla fotografia lui Connie. Probabil că era locul potrivit, fiindcă maimuța părea mulțumită. Era o consolare pentru Casey, fiindcă atunci cînd dorise să afle mai multe despre *Jocul iubirii*, lovise în stînga și-n dreapta.

În toate acele cutii de carton nu existase nimic care să semene măcar de departe cu un plic mare din hîrtie groasă, cu un „C" pe copertă. Nu știa unde să mai caute.

Descurajată, se îndreptă spre grădină, dar se opri pe scările ce duceau în birou și studie tablourile lui Ruth. Dacă pădurea fusese universul vieții lui Connie, al ei era oceanul. Acolo unde el preferase umbre întunecoase de verde, roșu și albastru, arta lui Ruth strălucea de pasteluri. Dacă existase vreodată o diferență declarată între doi oameni, atunci tablourile acestea o ilustrau. Casey se întrebase de multe ori ce-i unise pe cei doi. Se întreba și acum.

Tablourile lui Ruth erau pline de speranță și luminoase chiar și în întunericul din umbra scărilor. Erau ca o invitație. Se simțea foarte tentată. Dar și îndurerată.

Serile de joi erau rezervate pentru yoga, deoarece Casey simțea nevoia acestor cursuri. Totuși, ratã un curs pentru că, mai mult decît de yoga, avea nevoie să vorbească cu mama ei. Își închipuia că ea ar fi avut un cuvînt sau două de spus referitor la Ruth.

Dar în seara asta Caroline nu avea nimic de spus, indiferent de subiect. Dormea, respirînd probabil mai greu decît în mod obișnuit, deși nu părea chinuită. Simțind un nod în stomac, Casey se așează alături de ea, îi ține mîna și îi studie fața în lumina înserării. Nu menționă numele lui Ruth. Nu o lăsa inima, știind cu cîte avea de luptat Caroline.

După un timp, o strigă încet:

– Mamă?

Aşteptă, căută o clipire, o contracţie, chiar şi cel mai mic semn care să indice că ar fi conştientă.

– Ştii că sînt aici, mamă?

Aşteptă, se uită, se înspăimîntă.

– Vreau să ştiu ce se întîmplă cu tine. Situaţia asta începe să mă enerveze.

Dar Caroline zăcea acolo, pe o parte, cu ochii închişi. Casey se aplecă apropiindu-se.

– Mă auzi? întrebă ea tare.

Aşteptă ceva mai mult. Caroline rămînea nemişcată, respirînd cu mici ecouri. După un timp, nemaiputînd face faţă temerii, Caseyîi sărută obrazul, îi mîngîie părul şi spuse:

– E în regulă, mamă. Eşti obosită. Vorbim cînd vin data viitoare. Atunci o să te simţi mai bine. Te iubesc.

Vocea i se frînse. Mai sărută o dată obrazul lui Caroline şi îşi apăsă fruntea acolo pentru a-i absorbi căldura. Avea nevoie de căldura aceea. Fusese acolo pentru ea chiar şi cînd ea se îndepărtase în numele independenţei. Fusese mioapă atunci. Vedea acum. Poţi avea nevoie de căldură, rămînînd perfect independent. Caroline o ştia. La bine şi la rău, ea îi fusese loială şi iubitoare. Casey nu voia să o piardă.

Temîndu-se că se putea întîmpla oricum şi nevrînd să facă faţă acestei posibilităţi, aşeză blînd mîna mamei pe cearşaf şi se retrase cu spatele pînă ieşi din cameră.

În jurnalul lui Casey, vinerea era dedicată desăvîrşirii profesionale şi, de obicei, urma seminarii, se întîlnea cu colegii, citea reviste profesionale. Ocazional, se ducea la plajă. Terapie restauratoare, după cum îi spunea ea.

În această dimineaţă de vineri se îndreptă spre plajă, dar nu pentru relaxare. Avea nevoie de răspunsuri şi Ruth Unger era singura care le mai putea avea.

Desigur, mai întîi o sună. Nu voia să facă tot drumul pînă la Rockport şi să afle că Ruth nu era acolo.

Ruth răspunsese la telefon, dar Casey închisese. Imatur? Da. Dar avea şi ea dreptul la un moment de regresie. Disprețul ei pentru Ruth venea din anii adolescenței cînd descoperise pentru prima dată existența femeii. Şi fiindcă îi lipseau alte explicații pentru faptul că tatăl ei o ignorase, o transformase pe Ruth în elementul cel rău.

Ruth i-l furase lui Caroline sau aşa se prezenta primul scenariu. Connie fusese pe punctul de a o suna pe Caroline din nou cînd apăruse Ruth, îi sucise capul şi-l păstrase pentru ea.

Ruth îl otrăvise împotriva lui Casey, aşa rezulta din scenariul următor. Cînd Connie îşi exprimase interesul de a o contacta pe Casey, Ruth devenise furioasă şi geloasă. Voia să-l facă să se concentreze pe ideea de a o lăsa *pe ea* însărcinată decît să se ocupe de produsul unei nopți care s-ar fi putut să nici nu fie copilul *lui* – şi-o imagina Casey pe Ruth argumentînd, fiindcă *noi* nu ştim cu cine se mai vedea Caroline Ellis pe vremea aceea.

Casey îşi imagina chiar că Ruth mersese atît de departe încît smulsese scrisorile pe care i le scrisese Connie din corespondența ce urma să fie expediată.

Cu timpul, scenariul se destrăma. Cu cît afla mai multe despre cum funcționa mintea omenească – şi cu cît îl urmărea mai mult pe Connie –, cu atît îl făcea mai răspunzător pentru propriul lui comportament.

Nu că Ruth ar fi fost disculpată. Casey nu înțelegea de ce, mai ales cu cît treceau anii şi vedeau că nu au un copil, nu îl îndemnase pe Connie să facă cel mai mic gest spre singurul lui copil. Casey nu înțelegea de ce ea însăşi nu făcuse gestul – sau nu o sunase pe Casey să-i spună de moartea lui Connie – sau de ce nu o contactase de atunci.

Aste gînduri îi clocoteau în minte pe cînd se îndrepta spre nord, pe I-93. Se făcea din ce în ce mai cald pe măsură ce înainta spre nord-est pe ruta 128 şi, o dată ajunsă în Gloucester era destul de cald ca să o determine să se întoarcă. Dar nu avea de ales. Şi în plus, raţionă ea, dacă îşi pierdea cumpătul şi o lăsa pe Ruth să-i scape, nu era tocmai ce merita Ruth.

Apucînd pe ruta 127, urmă curba de la Cape Ann pînă ce ajunse în Rockport. Cunoştea drumul către casa lui Ruth, situată în centrul oraşului. Mai trecuse pe acolo– o, nu făcuse tot drumul din Boston pînă acolo doar ca să vadă casa lui Ruth, ci trecuse pe lîngă ea de patru sau poate cinci ori în ultimii zece ani, cînd oricum fusese în Rockport ca turistă. În afară de faptul că devenise mai cenuşie din cauza aerului sărat, casa nu se schimbase prea mult.

Se afla la capătul unei străzi cu iarbă deasă şi arbuşti preţioşi, o casă în stilul Cape, cu acoperiş mare din plăci de ardezie care se înclinau în sus şi în jos de la o intrare convenţională flancată de ferestre. Casey parcă în faţă şi urcă pe aleea de piatră. Sună şi aşteptă, cu capul plecat, întrebîndu-se pentru ce Dumnezeu venise, dar era prea încăpăţînată ca să plece.

Uşa se deschise.

Casey ştia cum arăta Ruth. O văzuse alături de Connie la dineuri profesionale şi, mai recent, la serviciile comemorative. De fiecare dată o considerase prea convenţională pentru un artist. Dar nu convenţionalism transmitea Ruth acum. În primul rînd, de săptămîna trecută, îşi tăiase părul, şi aşa scurt, pînă la a-l lăsa doar ca o cască. Ceea ce fusese o podoabă sare-şi-piper era acum mai degrabă sare-şi-strălucire, iar ceea ce fusese un coc îngrijit rămînea acum în bătaia vîntului. O femeie slăbuţă, puţin mai înaltă decît Casey, purta o cămaşă uşoară de un albastru pal peste o bustieră şi pantaloni scurţi. Era în picioarele goale, cu unghiile date cu ojă portocalie.

Arăta... arăta aşa cum îşi închipuise ea că va arăta Caroline peste zece ani, încît i se tăie respiraţia.

Ruth părea la fel de surprinsă ca şi Casey, dar tot ea îşi reveni prima şi de cea mai neaşteptată manieră. Zîmbi larg, cu o reală căldură.

– Casey. Sînt *aşa de* încîntată. O apucă de mînă şi o pofti: Intră.

Casey nu rezistă. Contrar înfăţişării lui Ruth, ultimul lucru la care se aştepta era ca aceasta să fie încîntată la vederea ei. Privirea o descumpăni în momentul în care ea încerca însă să se lupte cu nodul din stomac. Şi apoi mai era şi casa. Înăuntru, acel exterior în stil Cape era un adevărat acvariu, cu ferestre înalte, lucarne şi uşi de sticlă ce dădeau spre o curte interioară care oferea nu mai puţin de trei imagini diferite ale oceanului. Aici era casa artistului, cu un şevalet, aşezat la una dintre ferestre, pe care se afla lucrarea în curs; alte pînze în diferite stadii de finalizare erau rezemate în jur.

– Sînt *atît* de încîntată, repetă Ruth, zîmbind încă.

Treptat îşi reveni şi îşi dădu seama că, într-o oarecare măsură, şi ea era încîntată. Ruth era o rudă puţin îndepărtată şi părea cu adevărat fericită să o vadă.

Dar Casey nu putea să uite povestea acestei rude aşa de straniu apropiată. Aşa că întrebă brusc:

– De ce?

Zîmbetul lui Ruth ezită, dar expresia ei rămase călduroasă.

– Fiindcă eşti fata lui Connie. Acum că el nu mai este, vederea ta îmi bucură inima.

Casey redeveni deodată furioasă:

– De ce acum cînd nu mai este?

– Fiindcă îmi lipseşte. Zîmbetul lui Ruth se şterse acum fără ca ea să fie mai puţin amabilă. Şi fiindcă e ceva de mult dorit. Mi-am dorit să te întîlnesc de un timp încoace.

– De ce ai aşteptat?

Ruth ezită, apoi spuse cu grijă:

– Deoarece Connie nu-şi dorea o legătură atunci.

– De ce *nu?* întrebă Casey. De aceea venise.

Ruth inspiră adînc.

– Nu e un răspuns simplu. Vrei să vii să stăm în curtea interioară?

Casey ar fi fost perfect mulţumită să-şi primească răspunsurile acolo la uşă, apoi să se întoarcă şi să plece. Dar era ceva în originalitatea lui Ruth, în luminozitatea casei sale şi în speranţa feréască din arta ei care-i vorbeau lui Casey. Aşa că se lăsă condusă spre curtea interioară, trecînd prin camera de zi, mai întîi pe lîngă o canapea mare, albă, în formă de „U", flancată de o măsuţă de piatră pentru cafea pe care erau nişte cărţi de artă, sculpturi elegante şi lămpi mari de fier, apoi pe lîngă şevalet şi pînze.

– Vrei ceva rece de băut? întrebă Ruth cînd ajunseră în curte.

Casey clătină din cap. Rezemîndu-se de gard, se uită către mare. Era la ora refluxului şi în prim-plan se vedeau stîncile acoperite cu alge. Pescăruşii se chemau unul pe altul, se scufundau, se înălţau şi coborau în curenţii de aer. Valurile se rostogoleau, se zdrobeau şi se retrăgeau într-un ritm liniştitor.

Fără voia ei, furia lui Casey se topi.

Ruth veni să stea lîngă gard, nu departe de ea. Şi ea se uita afară.

– Întotdeauna am iubit oceanul. Connie nu. Îi plăceau lucrurile mai concrete şi mai uşor de stăpînit.

Casey întoarse capul.

– De ce?

Ruth îi întîlni privirea.

– Securitate. Nu avea încredere în lucrurile care îl făceau să se simtă neajutorat.

– De unde-i venea nesiguranța asta?

– Știi răspunsul.

Casey îl știa, fără îndoială.

– Din copilărie, numai că nu știu nimic despre copilăria lui. Nu știu nici măcar numele orașului în care a crescut.

– Abbott.

– Nu Little Falls? încercă ea.

– N-am auzit niciodată de Little Falls. Venea din Abbott, ziseRuth.

Abbott. Un nume atît de căutat, care se dezvăluia așa, pur și simplu.

– E un orășel din Maine, îi explică Ruth, deși nu-ți pot spune mai mult. Eu n-am văzut niciodată locul. Cînd ne-am căsătorit, la început îi mai sugeram să ne ducem pe acolo, dar el refuza să se întoarcă. Anii petrecuți acolo nu au fost fericiți.

– De ce nu?

Ruth întoarse privirea tulburată către ocean. Trecu un minut pînă o privi iar pe Casey.

– A fost mereu atît de reținut – nu voia să știe nimeni despre trecutul lui –, dar acum s-a dus și tu ești sînge din sîngele lui. Dacă cineva s-ar cuveni să știe, tu ai fi aceea. Nu are nimic de-a face cu violența sau perversiunea. Eu așa am crezut, mărturisi ea. Îmi imaginam niște situații îngrozitoare care l-au marcat pentru totdeauna.

Același lucru îl făcuse și Casey.

– Și nu a fost așa?

– Nu. Nici o neînțelegere, nici o ceartă, doar ani de durere. Conny s-a născut pipernicit și strălucit. Nici una dintre trăsături nu i-a fost apreciată în Abbott. A fost obiect de zeflemea de cînd era micuț – ridiculizat, ironizat fără milă, transformat în ținta batjocorii. Se retrăgea dintre oameni chiar înainte de a începe școala și dacă a pornit așa, așa a continuat.

Casey putea să facă uşor trecerea de la copilul descris de Ruth către bărbatul care devenise Connie. Dar ceva intervenea.

– Părinţii lui ce-au făcut?

– Ce *puteau* să facă?

– Să vîndă ferma.

Ruth zîmbi trist.

– N-a existat nici o fermă. Dacă mama lui cultiva legume sau creştea pui, o făcea ca să aibă ce să le pună pe masă. Locuiau aproape de centrul oraşului într-o casă foarte mică pe un teren la fel de mic. Nu sînt sigură nici dacă era al lor. Oricum, nu-şi puteau permite să se mute. N-aveau bani, iar viaţa în Abbott era ieftină.

– Îşi victimizau copiluldin cauza*banilor?*

– Nu, spuse Ruth cu grijă. Mai era şi tatăl lui Connie – Frank, tipul solid – tot ceea ce nu a fost Connie. El era *convins* că dacă era ceva care-l putea „vindeca" pe Connie, ca să nu mai fie un fătălău, acela ceva era culturamacho din Abbott. Bineînţeles că n-a mers. Viaţa lui Connie a fost o mizerie. Singurul mod de a supravieţui era să ridice ziduri.

– Dar mama lui Connie? Cum putea să stea deoparte şi să privească aşa ceva?

– Cred că nu-i era uşor. Avea o slăbiciune pentru Connie, dar mai înainte de toate era o soţie docilă. Soţul ei avea opinii ferme pentru care nu l-ar fi învinovăţit – dar cine sînt eu să o critic pentru asta? Nici eu nu am procedat altfel. Numim asta respectarea dorinţelor soţului.

Casey gîndea că situaţiile nu se asemănau deloc.

– Dar Connie era un copil. Suferea. Nu-mi pot imagina să fiu mamă şi să nu fac nimic să-l ajut.

– L-a ajutat. În linişte, a făcut ce a putut.

– Spre exemplu?

– L-a încurajat. Tatăl nu ştia dacă Connie ar trebui să meargă la colegiu.

– Nu voia să-l *depăşească* pe el? întrebă Casey uluită.

– Nu voia să-l vadă crescînd şi mai izolat de ceea ce considera el a fi normal, am citat, şi sănătos. Cînd a venit vremea să pornească pe un drum, poate că omul ar fi fost de acord să-l vadă pe Connie mergînd la universitatea din Maine, fiindcă şi el lucra acolo, dar la Harvard? Clătină din cap. Asta a fost isprava lui Connie. Şi n-a făcut-o singur. Mama lui l-a sprijinit, pe tăcute, invizibilă, dar l-a împins mereu. A obţinut o bursă completă, a părăsit Abbottul şi nu s-a mai întors niciodată.

– Nici măcar ca să-şi vadă părinţii?

– Tatăl lui a murit chiar după ce a plecat el şi mama lui s-a mutat. Asta a fost cu mult timp în urmă.

– Dar a rămas adînc gravat, spuse Casey.

– Da. Connie n-a putut niciodată să depăşească starea asta. Viaţa lui personală a fost condusă de teama de ridicol şi respingere. Dar şi-a înfrumuseţat viaţa profesională. Cu fiecare grad cîştigat, cu fiecare lucrare scrisă, cu fiecare teză susţinută, se simţea justificat să lase totul în urmă. Referinţele lui îl apărau.

Casey înţelegea perfect.

– A devenit profesorul strălucit căruia i se scuzau excentricităţile. Şi asta s-a perpetuat. Cu cît se distingea mai mult, cu atît era mai puţin accesibil pentru relaţii personale şi fără acestea nu putea fi rănit. Numai că din tablou lipsea ceva.

– Cum Dumnezeu a ajuns să fie cu mama mea?

Ruth zîmbi trist.

– În acelaşi fel în care a ajuns să fie cu mine. Speranţa moare greu. Totdeauna şi-a dorit să fie acceptat. Visa dragoste.

– Nu toţi facem acelaşi lucru? contracară Casey. Dar noi măcar putem să purtăm o *discuţie* personală cu un prieten. Nu şi Connie. Totuşi a avut o aventură cu mama. Deci cum de şi-a depăşit teama de respingere?

– A încheiat relaţia înainte de a putea fi respins – cel puţin aşa a fost în cazul mamei tale. În cazul meu, a pus capăt intimităţii.

S-a retras în sine. Probabil, spuse ea îngîndurată, că aşa a fost tot timpul, doar eu am crezut că va fi altfel după ce ne vom căsători. Credeam că e doar demodat, că aşteaptă căsătoria ca să-şi împărtăşească gîndurile cele mai profunde, cele mai întunecate.

– Ai crezut că-l poţi schimba.

– Nu, o corectă Ruth răbdătoare. Am crezut că e diferit. Căzu iar pe gînduri. Dar şi vremurile erau diferite. Ne-am întîlnit puţin după ce ne-am cunoscut, apoi am hotărît să ne căsătorim, aşa că am făcut-o. Am luat decizia atît din raţiuni practice, cît şi din dragoste. Cînd l-am cunoscut pe Connie, era deja un profesor respectat, cu mai multe opere republicate. Da, era patetic de timid, dar mi s-a părut ceva atrăgător. Mai important era că-mi oferea o stabilitate financiară pe care mi-o doream. Zîmbi. Voiam să pictez, dar nu şi să rabd de foame pentru a o face. Şi, cinstit vorbind, nu voiam să fiu deranjată în timp ce pictam, aşa că viaţa lui profesională extrem de încărcată m-a ispitit.

– Şi dragoste?

– L-am iubit pe Connie. Cu cît aflam mai multe despre el, cu atît îl iubeam mai mult. Ridică o mînă. Da, ştiu că sună ciudat, dar nu înţelegi? Connie a fost victima unei copilării care i-a lăsat urme extrem de adînci.

– N-a făcut niciodată terapie pentru asta?

Ruth clătină din cap.

– O ironie, nu-i aşa? Era doctorul care nu vrea să accepte ideea de a deveni pacient. Dacă ar fi fost psihiatru, poate că ar fi fost nevoit să facă terapie. Dar pentru titlul lui nu se cerea şi nici nu a căutat-o singur.

– Era prea ameninţătoare.

– Mult prea ameninţătoare. Eu i-am tot sugerat-o. Cu ceva timp în urmă, cînd nu ştiam dacă să divorţez de el sau să mă mut, i-am spus că are nevoie de terapie. I-am spus că pierde lucrurile bune din viaţă. M-am oferit să merg *cu* el la un terapeut. Clătină

repede din cap. Era *mult* prea amenințătoare ideea. Așa că m-am mutat – și, mare minune, relația noastră s-a îmbunătățit.

– Connie era mai puțin amenințat?

– Drept să spun, și mie mi-era mai bine. Așteptările mele s-au schimbat. De îndată ce l-am acceptat cu părțile lui bune și rele, mi-a fost bine.

– Dar... să trăiești separată de soțul tău în toți anii ăștia?

Ruth zîmbi.

– Am prieteni. Nu am fost singură. În plus, poate ești prea tînără ca să înțelegi, dar există multe femei cărora viața separată li se pare o situație ideală. Am avut ce era mai bun de la soțul meu, concomitent cu toată libertatea din lume.

– Dar fără copii, sublinie Casey.

Ruth o privi direct.

– Eu nu pot să concep copii. Și o știam înainte de a mă căsători.

Casey simți imediat o remușcare.

– Îmi pare rău.

– Lucrurile au avut cursul cel mai bun. Am avut o viață bogată. Uneori fantazez cum ar fi fost să am o fată, dar poate că ne-am fi înțeles sau nu. Am nepoate și nepoți și acum au la rîndul lor copii.

Acest lucru mai ridica o problemă.

– În casa din oraș, ce destinație au dormitoarele libere de la etaj? întrebă Casey.

Ruth zîmbi blînd și spuse încet:

– Vise. Connie visa în legătură cu multe lucruri. Poate n-o să crezi, dar multe din vise se învîrteau în jurul tău.

O străbătu un fulger de mînie.

– De ce n-a putut să ridice receptorul? strigă Casey și în următorul moment își răspunse: Teama. Teama de respingere.

– Teama de eșec.

Casey suferise și ea din acest motiv, dar n-ar fi bănuit niciodată așa ceva în legătură cu Connie.

– Eșec?

– Teama de a nu fi un tată mizerabil. Poate că el nu a făcut terapie, dar îşi cunoştea limitele.

– Şi nu le putea depăşi? întrebă Casey într-o ultimă încercare de a-l critica – deoarece inima ei se înmuiase cu adevărat. I se înmuiase şi pentru Ruth, care nu mai era doar un nume şi o faţă, ci devenise foarte reală, înţelegătoare, chiar plăcută. Şi se înmuiase şi vizavi de Connie.

– Nu, nu le-a putut depăşi.

– Dar ştia despre mine. Ştia unde eram şi ce făceam.

– Da.

– Şi-i păsa?

– Ţi-a lăsat casa din oraş. A iubit locul acela, l-a iubit cu adevărat. Ar fi putut să-l vîndă şi să dea profitul de pomană, dar ţi l-a dat ţie. Aşa că tu să-mi spui. I-a păsat?

Casey nu putu să răspundă. Simţea că se sufocă.

Ruth o salvă:

– I-a păsat. Crede-mă. I-a păsat. Connie avea sentimente la fel ca tine sau ca mine. Numai că şi le exprima într-un mod diferit. În cazul meu, o făcea sunîndu-mă la ora şase seara, în fiecare zi în care nu eram împreună, ca să se asigure că mă simt bine. În cazul tău, o făcea decorînd casa din oraş într-un fel care credea că ţi-ar putea plăcea. Da, asta a făcut. În cazul mamei tale, erau florile.

– Flori?

– Trimitea flori proaspete în fiecare săptămînă în camera ei.

– Nu, spuse Casey. Sanatoriul face aşa ceva.

Încet, convingător, Ruth clătină din cap. Şi deodată Casey înţelese. Nu văzuse flori în camerele altor pacienţi internaţi pe perioadă lungă. Şi nici asistentele nu ar fi făcut remarce în legătură cu florile, cum făceau adesea, dacă florile ar fi fost incluse în serviciile sanatoriului. Casey presupusese doar...

Casey trăsese lozul cel mare în strădaniile ei de a afla cine fusese Connie, totuşi părăsi Rockportsimţindu-se apăsată. Aflînd atît de multe, renunţase la multe. Cum să fie furioasă pe Ruth? Nu ea era duşmanul. Cum să mai fie furioasă pe Connie? Fusese el însuşi o victimă.

Dar Casey avea nevoie de un duşman. Avea nevoie de cineva pe care să-l învinovăţească – pe Connie pentru felul lui de a fi, pe Caroline pentru că nu răspundea la tratament, telefonul din dimineaţa aceea pentru a o întreba dacă se hotărîse în privinţa postului de profesor din Providence – hotărîre pe care nu o luase, le explică ea, şi ceru un răgaz mai mare. Un răspuns definitiv pînă luni? Da, se putea.

Nu era nici un duşman acolo. Facultatea trebuia să ofere postul altui terapeut dacă ea refuza. Erau şi ei presaţi. Nu-i putea învinovăţi.

Pe cine să învinovăţească atunci pentru relele din lume? Darden Clyde era un candidat pe măsură şi avea şi o indicaţie. Abbott, Maine. S-ar putea să nu fie Little Falls, dar era un loc de unde să înceapă. Plănui să facă primul lucru de dimineaţă.

Mai urgent era însă Jordan. Putea fi furioasă pe Jordan. Nu fusese în grădină în dimineaţa aceea, deşi era vineri şi avea program. Făcuse un exerciţiu foarte lung de yoga doar, doar o să vină, dar nici urmă de Jordan şi asta o îngrijoră. S-ar putea să fi venit cît fusese în Rockport; ştia instinctiv că nu ar neglija grădina. Dar *ea* nu era grădina. Ea era o fiinţă umană care gîndea, simţea şi cu care el făcuse nişte lucruri foarte intime. Totuşi, el nu apăru joi noaptea – nu trecu pe acolo, nu sună, nu o susţinu.

Desigur, nu avea nici o obligaţie să facă ceva din toate astea. Nu erau chiar prieteni. Nu putea să spună că erau iubiţi. Erau acele lucruri foarte intime pe care le făcuseră? Sex. Asta era tot. Sex. Nu ştia aproape nimic despre el.

Deodată i se păru că greşeşte. Aşa că se duse direct la

casa din oraş, anticipînd evenimentele pe măsură ce se apropia. Încerca să se hotărască dacă anticiparea avea legătură cu întîlnirea cu Jordan sau cu întoarcerea acasă – un gînd uimitor, *gîndul ăsta* –, cînd parcă pe aleea din spate, de unde se vedea spaţiul de parcare dincolo de grădină. Jeepul lui Jordan nu era acolo.

Dezamăgită, aruncă o privire în grădină, poate totuşi – şi acum avu un sentiment neîndoielnicde familiaritate. Incapabilă să reziste, intră şi se opri în partea împădurită. Dacă înainta spre brazii de Canada astfel încît să nu vadă altceva decît frunzele verzi şi dacă inhala, putea să aibă senzaţia că se află în mijlocul unei păduri; efectul era acelaşi. Natura era un medicament puternic. Dumnezeu clinician, gîndi ea zîmbind. Divina terapie cu arome.

Simţindu-se mai calmă, porni pe jos spre Daisy's Mum, la adresa care fusese tipărită pe cecurile scrise de Connie. Era o plimbare uşoară peste pietrele cafenii, pe lîngă tei şi muşcate plantate în ghivece la ferestre, în jos pe West Cedar spre Revere, apoi coborî pe Revere spre străduţa laterală, pe o parte a străzii Charles. Magazinul era singurul printre cîteva case, dar chiar lăsînd la o parte clienţii care se priveau de pe trotuar, nu putea trece neobservat. O marchiză lungă se întindea peste ferestrele şi uşile din faţă; era în dungi, un roşu cu alb ca o continuare a cărămizilor de la case învecinate, dar mulţimea de plante care erau sub marchiză făceau de ruşine cutiile din ferestrele caselor. Plantele din faţă, scăldate de soare, ofereau o abundenţă de flori în nuanţe strălucitoare de galben, alb, purpuriu şi albastru. Alte flori atîrnau în umbra marchizei, alături de zeci de alte plante verzi.

Parfumul florilor o atrase pe Casey. Înăuntru găsi un spaţiu surprinzător de mic, cu podeaua şi pereţii de piatră, stive de vaze decorative şi numeroase sculpturi de grădină. Plantele de aici erau verzi; culoarea venea de la florile tăiate grupate pe sortimente în vase de tinichea de diferite mărimi şi înălţimi. O lespede de piatră marca tejgheaua. În spatele ei, completînd un formular de vînzare,

stătea o femeie drăguță într-o cămașă albă de bumbac și în blugi – Daisy în persoană, judecînd după tonul cu care comanda. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani.

Casey își așteptă rîndul fără nici un semn de nerăbdare. Deși magazinul era o fracțiune din mărimea grădinii sale, îi transmitea același sentiment de pace. Era meritul plantelor, hotărî ea. Erau naturale și frumoase. Lăsînd la o parte tipul de iederă otrăvitoare, nu puteau să rănească așa ca oamenii.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Daisy.

Casey păși către tejghea.

– Sînt Casey Ellis, fiica lui Connie Unger. Tu ești Daisy?

Femeia zîmbi larg.

– Da, spuse ea și întinse o mînă. Mă bucur să te cunosc. L-am adorat pe tatăl tău. Zîmbetul i se șterse. Mi-a părut rău să aud de moartea lui. Era o persoană foarte plăcută.

Casey confirmă dînd din cap.

– Mi-a lăsat casa din oraș. Voiam doar să-ți spun cît de spectaculoasă este grădina.

Daisy zîmbi din nou.

– Mulțumesc. E meritul lui Jordan.

– El e aici?

– Acum? Nu. Ar trebui să se întoarcă destul de curînd. Știu că trebuie să se pregătească pentru o întîlnire la ora patru. Întoarse privirea către plafon. Telefonul lui a sunat.

Jenny înțelese semnificația privirii.

– Acela e biroul?

– O, nu. El locuiește acolo sus.

– Ah.

– E atît de bine să fie cineva chiar aici. El răspunde la telefoane peste program și are grijă de toate.

– Ah.

– Cred că intenționa să vină la casa ta după întîlnire. Vrei să-i las un mesaj?

– Nu, spuse Casey clătinînd degajat din cap. Nu e nimic important. Îl prind cînd vine la casă. Mă bucur că m-am oprit aici. Magazinul e o încîntare. Luă o carte de vizită cu numele magazinului din pachetul de lîngă maşina de casă.

– Foarte drăguţ.

Daisy zîmbi.

– Mulţumesc. Mai treci pe aici.

– Sigur. Casey strecură cartea de vizită în buzunar şi ieşi pe uşă simţind că magazinul şi Daisy erau noi prieteni.

Îndreptîndu-se spre casă, gîndurile i se întoarseră la Jordan. Amuzant. Presupusese că grădina ei era centrul zilei lui. Firesc, vrusese să gîndească aşa. Văzînd magazinul de flori, intuind intensitatea activităţii lui, auzind-o pe Daisy vorbind despre telefoane şi întîlniri, îşi dădu seama că ea nu era decît unul dintre punctele de oprire din programul lui zilnic. Era un bărbat ocupat. Avea o cu totul altă viaţă, care nu avea nimic de-a face cu grădina ei.

Ei bine, şi ea avea viaţa ei.

Îi mai acordă o şansă. Cînd ajunse acasă şi nu-l văzu niciunde, intră şi îşi luă cîteva lucruri de noapte pe care le puse în geanta de gimnastică alături de trei fascicole din *Jocul iubirii*. Îi vorbi blînd lui Angus preţ de un minut din uşa camerei lui Connie. Îi spuse lui Meg că s-ar putea să nu se întoarcă o zi sau două şi se opri în biroul lui Connie ca să ia o hartă.

Apoi azvîrli geanta în portbagajul maşinii, urcă şi porni spre Maine.

17

Cu cît se îndepărta de Boston, cu atît simţea o presiune mai aprigă. Caroline făcea iar mari eforturi să respire; află asta sunînd de pe drum. Doctorii o ţineau sub observaţie din

cauza unor semne de infecție. În cazul pacienților precum Caroline, infecția era una dintre cauzele morții.

Casey discută acest lucru după ce se întoarse imediat și conduse spre sanatoriu. Dar nu putea suporta sentimentul acela de inutilitate– iarăși, încă. În plus, dacă mama ei o învățase ceva, era să acționeze după convingerile ei. Poate că nu ar fi aprobat cauza lui Casey, dar ar fi fost de acord ca ea să o urmeze. Connie, în schimb, ar fi fost de acord cu cauza – cel puțin cu partea care o implica pe Jenny Clyde.

Nu se întîmplase prea des să aibă aprobarea ambilor părinți și i se părea corect. Nu putea să dea înapoi acum.

Așa că ținu piciorul apăsat pe accelerație și se îndreptă spre nord. Conduse timp de o oră, trecînd prin partea de sud-est a orașului New Hampshire. Sunase pe una dintre prietenele de la cursul de yoga care se îngrijorase că nu o văzuse seara trecută și pe un client care voia să reprogrameze o ședință.

Cînd intră în Maine, autostrada se deschise larg. Un număr de mașini se opriră la magazinele de la ieșirea din Kittery, apoi altele la ieșirea din Ogunquit și apoi cînd ajunse în Portland, dar acum făcuse deja două ore de drum și Portlandul rămăsese în urmă.

Se opri, alimentă, verifică harta și merse mai departe. Trecuseră trei ore cînd ajunse în Augusta, se alese cu un client prin intermediul referințelor și, în ciuda telefoanelor, se săturase de drumul lung pe autostradă. Dar îi mai luă încă o oră pînă în Bangor. Aici ieși de pe autostradă, schimbînd viteza. Șoseaua de nord avea cîte o bandă pentru fiecare direcție. Ca o fatalitate, sfîrși prin a merge cu treizeci de mile la oră în spatele unei camionete ruginite din Maine.

Merse claxonînd ca la oraș. Vru să depășească periculos și, mai înțeleaptă apoi, inspiră de cîteva ori profund, se plasă în spatele camionetei și începu să privească peisajul. Pini și brazi îmbrățișau laturile șoselei, nuanțe de verde și albastru în variațiuni

atît de subtile încît paleta era perfect liniştitoare. Trecu peste un cîmp deschis pe alocuri, cu o fermă, un şopron sau un garaj. Trecu pe lîngă casele răzleţe aproape ascunse în pădure încît nu le-ar fi văzut dacă ar fi condus mai repede. Trecu pe lîngă lacul formatacolo întîmplător.

Era cît pe-aci să rateze drumul spre Abbott. La patruzeci de minute de la ieşirea de pe autostradă şi fiindcă rulase cu mai puţin de treizeci de mile pe oră, era cît pe-aci să rateze drumul pe care era un mini-hotel, un oficiu poştal şi un magazin cu de toate. Flămîndă, se opri în faţa magazinului. Trei băieţi, în jur de şaptesprezece sau optsprezece ani, cu cercei în urechi, tatuaje şi tricouri cu inscripţii teribiliste leneveau pe o bancă chiar în faţa magazinului, cu cîte o ţigară în mînă, de parcă rotocoalele de fum le-ar fi ascuns vîrsta.

Casey recunoscu atitudinea de răzvrătire. O avusese şi ea. Dar nu i-ar fi plăcut să aibă de-a face cu acest trio pe o alee întunecată. Şi-l imagină pe Connie tînăr, după descrierea lui Ruth „pipernicit şi strălucit", şi nu se putu abţine să nu se gîndească cum că, dacă băieţii din oraş ar fi arătat la fel de fioroşi pe vremea lui, el n-ar fi avut nici o şansă.

Încercînd să pară cît mai modestă, Casey parcă maşina, urcă treptele de lemn şi intră în magazin. Se simţi uşurată cînd ajunse înăuntru, nu numai din cauza băieţilor, ci şi datorită rafturilor cu mîncăruri la pachet, pe lîngă care mai era şi o tejghea unde îşi putea comanda ceva pregătit. Se cocoţă pe un scaun fără spetează cu şezutul din piele de primă calitate, se uită rapid peste meniul scris de mînă şi comandă macaroane cu brînză şi o Coca-Cola. Fiind singurul client, nu avu mult de aşteptat – doar atît cît îi trebui femeii să se întoarcă spre cratiţele de pe ochiul de aragaz, să scoată o lingură plină cu paste şi să o răstoarne pe o farfurie.

–În trecere? întrebă ea cînd puse farfuria în faţa lui Casey.

Macaroanele cu brînză avea crustă deasupra. Era o mîncare reconfortantă şi Casey simţise nevoia de aşa ceva.

– Nu ştiu, spuse ea, cu furculiţa în mînă. Depinde. Caut informaţii despre o familie cu numele de Unger. Au locuit aici cu ceva timp în urmă.

Femeia îşi puse coatele pe tejghea şi se încruntă.

– Unger? Am trăit aici toată viaţa. Patruzeci şi cinci de ani. Totuşi, n-am auzit niciodată de numele ăsta.

Casey ar fi bănuit că femeia avea mai mult de patruzeci şi cinci de ani. Arăta obosită în sensul larg al cuvîntului. Avea riduri adînci între sprîncene şi nişte umeri căzuţi ca nişte clopotniţe, sugerînd că dusese greul unor griji mari timp de mai bine de patruzeci şi cinci.

– Poate eşti prea tînără, spuse Casey. Presupun că familia lui a părăsit oraşul în urmă cu cincizeci şi cinci de ani, mai mult sau mai puţin. Începu să mestece o îmbucătură bună de macaroane cu brînză.

– Trebuie să-l vezi pe Dewey Heller. Are şaptezeci de ani, dar a fost notarul oraşului în ultimii o sută de ani. Are biroul mai jos, lîngă Grange Hall. Dacă îşi poate aminti cineva, doar el poate fi acela, dar acum şi-a încheiat ziua de lucru.

– Pot să merg la el acasă?

– Ai putea.

Casey aşteptă. Cînd nu mai era nimic de aşteptat, spuse:

– Vrei să-mi spui unde locuieşte?

Femeia clătină din cap.

– M-ar concedia. El e patron aici. Privi repede în jur. A fost magazin general pînă cînd a făcut el vreo şaizeci de ani şi şi-a pierdut interesul pentru el. Nu-i primeşti prea amabil pe oamenii cu maşini sport. E una drăguţă acolo afară. Nu ţi-e teamă că băieţii noştri se hotărăsc să dea o tură cu ea?

Casey mai luă o îmbucătură, după care zîmbi.

– Sînt o fată de oraş. Maşina aia are orice dispozitiv antifurt de care ai auzit vreodată şi încă ceva. Nu, asta nu e o problemă.

Problema este că mîine e sîmbătă. O să fie la birou notarul orașului?

– De la nouă la unsprezece. Își ia lunea liber în schimb.

Asta o liniști pe Casey, dar pentru scurt timp. Îi rămînea o parte din zi de petrecut aici în Abbott și nu suporta gîndul să piardă vremea.

– Dacă nu pot să vorbesc cu notarul azi, ce zici de secția de poliție?

– Secție? Femeiarînuji. Încearcă cu un ofițer. Unul. Ai putea să vorbești cu el, dar e tînăr. E numai de zece ani în oraș. E greu să-i păstrezi dacă nu-i plătești bine. Se uită la ușă. Ei bine, încearcă. Iată-l că vine.

Ofițerul îmbrăcat în kaki se numea Buck Thorman. Cu un an sau doi mai mare decît Casey, Buck puse întrebările care este de așteptat să le pună polițiștii din orășele unui străin.

Casey îi făcu pe plac. Da, aceea era mașina ei. Nu, nu o cumpărase nouă. Da, avea manetă de viteză. Cutie de viteze, da. Casetă, nu; CD, da. 128 cai putere, mulțumesc. Nu, nu conducea niciodată cu mai mult de optzeci.

– Și de ce ești aici? întrebă el după ce rezolvase partea importantă.

– Urmăresc arborele genealogic al familiei mele. Include oameni cu numele de Unger. Au locuit în Abbott cu ceva timp în urmă.

– Ceva mai mult timp în urmă. N-am auzit niciodată de vreun Unger.

Casey nu sublinie faptul că el era în oraș doar de zece ani, ceea ce nu însemna deloc ceva *mai mult* timp în urmă. Acum făcea pe grozavul stînd călare pe scaunul fără spetează, cu spatele la tejghea și cu coatele proptite într-un fel care dezvăluia lățimea unui piept musculos. Nu simți nici o atracție, dar nu putea să i-o spună. Venise aici cu un scop. Dacă o putea ajuta, îl va lăsa să creadă tot ce voia.

– Dar familia Clyde? întrebă ea. Darden Clyde? MaryBeth Clyde?

El se scărpină pe bărbie.

– Ăsta parcă-mi sună cunoscut. Unde am auzit numele ăsta?

Casey îşi ţinu răsuflarea. După o clipă, el ridică încurcat din umeri.

– Dar un oraş numit Little Falls? întrebă ea.

Ofiţerul făcu gura pungă şi clătină din cap.

– Nici un Little Falls. Ştiu de Duck Ridge, West Hay şi Walker, de Dornville şi Eppick. Little Falls? Nu.

Casey respiră uşor. Începea să se sature de drumuri înfundate.

– Vrei să faci un tur al oraşului? întrebă el, ca şi cum astfel mai putea alina dezamăgirea. Abbott nu e un loc rău. Se aplecă mai aproape şi spuse cu răsuflarea reţinută: Nu foarte incitant şi din cauza asta copiii buni pleacă şi noi rămînem aici cu spiriduşii din faţă.

– Nu judeca o carte... îl avertiză ea. Şi eu am fost rebelă odată. Şi unde pleacă cei buni?

Ridică din umeri a neputinţă.

– Bangor, Augusta, Portland. Au mai multe şanse acolo. Mai multe oferte de serviciu. Eu îmi fac doar datoria aici, dacă înţelegi ce vreau să spun . E un locşor destul de curat, niciodată ceva interesant de genul unei crime. Pocni din degete şi rămase cu arătătorul îndreptat spre ea. Din cauza asta numele îmi sună familiar. Cu paisprezece sau cincisprezece ani în urmă a fost o crimă în care era implicat un cuplu cu numele de Clyde.

Speranţele lui Casey crescură.

– Asta este, spuse ea entuziasmată. Soţ şi soţie. Acum paisprezece sau cincisprezece ani?

– Nu mă imita cu chestia asta.

– S-a întîmplat în Little Falls.

Ofiţerul Thornman clătină dinc ap.

– S-ar putea, da' nu există nici un Little Falls în împrejurimi. Poate e în altă parte a statului.

– Îţi aminteşti unde s-a întîmplat din reportajul despre crimă?

– Nu. Îmi amintesc în mare parte procesul, da' a avut loc în Augusta sau Portland. I-aş fi dat atenţie dacă aş fi fost mai bătrîn sau dacă ar fi implicat ceva la nivel internaţional, ca terorism de exemplu. Da' violenţă domestică? Întinse picioarele lungi şi solide şi oftă din greu. Am crescut tot auzind de violenţa domestică. După un timp devine plictisitor, chiar dacă o vezi în jurul tău sau încerci să o stăpîneşti ca poliţist. Mai stau cîţiva ani pe aici şi după aceea mă duc la FBI. Hei, ştii ceva? Hai să-ţi arăt oraşul şi ăsta să fie evenimentul săptămînii ăsteia. Pe dracu', al *lunii*.

Casey chiar voia să vadă oraşul. Tatăl ei crescuse aici. Nu avea nici un motiv să se îndoiască de ceea ce spusese Ruth.

Termină de mîncat macaroanele cu brînză, turnă Coca-Cola într-o cană de unică folosinţă, achită nota de plată şi, pe cînd Thornman avertiza trioul de băieţi să nu îndrăznească să *atingă* Miata fiindcă îi va sălta pentru canabisul pe care-l fumaseră acolo pe bancă, alaltăieri, ea se aşează pe locul pasagerului din maşina de teren.

Apucînd pe o stradă laterală, o duse mai întîi la garajul local şi-i prezentă locul. Apoi o purtă pe lîngă spălătoria automată şi pe lîngă un atelier de reparaţii. Apoi merse pe lîngă ruinele de piatră ale unei clădiri de pe malul unui rîu.

– Aici a fost fabrica de pantofi, îi explică el. Mi s-a spus că, la un moment dat, aproape toţi locuitorii aveau legătură cu fabrica, într-un fel sau altul.

Casey era intrigată.

Îşi imagina că mama lui Connie – bunica ei! – muncise acolo şi simţi un junghi. I-ar fi plăcut să coboare şi să exploreze

fabrica, dar Thorman conduse mai departe, de data asta către şcoală – şi aici coborî din maşină. Nu se putu abţine.

– E închisă anul ăsta? întrebă ea, făcîndu-i semn să tragă lîngă cărarea de ciment, crăpată ici-colo.

– E închisă definitiv, replică el. Copiii se duc la o şcoală ocazională.

Părăsind maşina de teren, se plimbă în jurul vechii clădiri şi încercă să şi-l imagineze pe Connie aici. Nu era Harvard Yard şi, de fapt, era locul care îl făcea pe Connie mai uşor de înţeles. Şi el fusese o dihotomie – omul plin de succes profesional în contradicţie cu copilul timid şi singuratic, ajuns băiat, apoi bărbat. Îl putea vedea pe Connie aici, şezînd pe pămînt la baza stejarului noduros şi cenuşiu, privindu-i pe ceilalţi copii cum se joacă.

Cînd se întoarse la maşină, ofiţerul porni în sus şi în jos pe străzile mărginite cu case şi copaci vechi. Şi casele şi copacii erau mizerabile, deşi Casey îşi imagina că nu fuseseră mereu aşa. Casele erau mici, construite cu bun-gust şi cu un spaţiu confortabil în jur. Cele care erau mai mari nu erau la fel şi pe verticală. Erau mai degrabă ca nişte trenuri cu vagoane agăţate în stînga, în dreapta sau în spate.

Erau şi oameni, ici-colo. Unii erau bătrîni, alţii tineri. Unii stăteau pe verande, alţii pe treptele scărilor. Întîmplător, un copil alerga de-a curmezişul curţii din faţă sau sărea peste un cauciuc sau o ladă de dimensiuni mari.

Fascinată, Casey îi ceru să conducă încet, apoi îl îndreptă pe acelaşi traseu a doua oară. De data asta se uita după flori, străpungînd cu privirea partea din spate a curţilor atunci cînd în faţă nu erau flori. Dacă tatăl ei îşi refăcuse Maine-ul natal în Boston, florile acelea ar fi trebuit să fie aici. Dar nu erau. Văzu copaci şi iarbă, tufişuri rupte, roci şi muşchi şi mizerie.

Dezamăgită, se lăsă pe spate şi oftă. Ofiţerul o duse înapoi pînă la maşina ei.

– Ce zici dacă luăm cina împreună? întrebă el tocmai cînd ea apucă mînerul portierei.

Zîmbi. Îi era recunoscătoare pentru timpul acordat, dar nu dorea să-l încurajeze. În plus, nu spusese el că turul oraşului însemna evenimentul săptămînii? Cina nu era necesară.

– Mulţumesc, dar m-am săturat cu macaroanele cu brînză. În plus, sînt epuizată. Am de dat nişte telefoane, mai am nişte ziare de citit şi după aceea vreau să dorm. N-am văzut nici un motel pe aici.

El se gîndi, dar numai o clipă. Primi refuzul cu graţie şi spuse:

– Nu. Nu aici. Şi nici în Duck Ridge, în vecinătate.

Casey aşteptă, dar el nu mai continuă. Se gîndi că poate era un joc practicat în Abbott.

În cele din urmă, răbdătoare, întrebă:

– Dar în oraşul următor?

– Acolo e un loc.

– Un „loc"?

– Pat şi mic dejun.

– Poţi să-mi dai adresa?

Ceea ce lipsea în West Hay House la nivel de personalitate compensa prin linişte, perfectă de altfel pentru areciti *Jocul iubirii*. Casey era singurul oaspete. Putuse să-şi aleagă dormitorul şi baia. Avusese chiar posibilitatea de a-şi alege gogoşile pentru micul dejun.

– Fac doar un fel în fiecare dimineaţă, îi explică hangiul înainte ca ea să se duca la culcare, aşa că poţi să hotărăşti.

Alese afinele care erau surprinzător de mari, umede şi bune. Interpretă acest lucru ca pe un semn promiţător.

Şi într-adevăr era. Întorcîndu-se în Abbott înainte de ora nouă a doua zi, exploră din nou oraşul, dar de data aceasta pe cont propriu. Se opri la şcoală şi se plimbă pe terenul de joacă.

Se opri la ruinele fabricii de pantofi şi rătăci printre pietre. Apoi se îndreptă spre zona rezidenţială. Astăzi puteau fi văzuţi mai mulţi oameni cu diverse treburi specifice zilei de sîmbătă, îndreptîndu-se spre casele, peluzele şi maşinile lor. Nici maşina ei nu trecu neobservată; multe capete se întoarseră după ea.

Zîmbi, dădu din cap şi nu se grăbi atunci cînd conduse în susul şi în josul străzilor, imaginîndu-şi care fusese casa lui Connie. Cea asupra căreia se opri, hotărîtă, era o clădire micuţă, zugrăvită în galben. Vopseaua era ştearsă atît la exterior, cît şi pe stîlpul gardului din faţă, iar curtea avea un aspect neglijent. Dar pe verandă era un scaun de piatră. Şi-o imagină pe bunica ei stînd acolo. Ar fi o femeie scundă, ca şi Casey, cu părul alb şi faţa zbîrcită, dar cu un zîmbet blînd. Ar purta o rochie înflorată şi un şorţ alb şi ar mirosi a pîine făcută în casă. Pîine împletită.

Oho! Casey nu ştia de unde venise ideea asta. Nu-şi amintea, conştient, să fi avut vreodată pîine împletită, dar probabil că avusese. Avea o viziune a unei mese compuse din cereale şi melasă. Pîinea împletită, ca macaroanele cu brînză, era o mîncare ce-ţi dădea o senzaţie de confort. Căci pentru asta existau bunicile.

Simţindu-se singură, se întoarse în centrul oraşului şi parcă într-un loc în care recepţia pentru telefonul mobil era cea mai puternică. Deschise mesajele. Erau cîteva de la prieteni, dar nu răspunse la nici unul fiindcă nu era nevoie să explice unde era şi de ce. Ceea ce era mai important era că nu primise nici un telefon de la sanatoriu.

Mulţumită de acest lucru, conduse spre Grange Hall puţin înainte de ora nouă, întoarse spre uşa din spate şi îşi parcă Miata lîngă un vagon-local, chiar în momentul în care Dewey Heller întorcea plăcuţa cu ÎNCHIS pe partea cu DESCHIS. Îi zîmbi şi-i făcu semn să intre.

– Ce mai vagon-local, spuse ea cu un zîmbet de admiraţie. Poate că nu-şi amintea de pîinea împletită, dar de maşinile vechi

își amintea cu siguranță. Și mama avea unul exact la fel cu ani în urmă.

– Pariez că al ei nu avea lemn pe laturi.

– Ba da, spuse Casey cu mîndrie.

– Pariez că al ei nu era la fel de vechi ca al meu. Al meu a fost făcut în '47 și pe atunci nici nu le spuneam așa. Erau vagoane de plajă – nu că am făcut vreodată naveta cu familia la plajă, da am făcut-o spre gară, așa că, atunci cînd au început să le spună vagoane-local, a picat de minune. Eram la magazin să iau cafea. Donna mi-a spus că o să am un vizitator. Spunea că-i cauți pe cei din familia Unger. Ei bine, ăștia ar fi Frank și Mary, și fiul lor, Cornelius. Slabă alegere numele ăsta pentru un copil, chiar și pe-atunci. Oricine putea să vadă că era plăpînd. I-ar fi trebuit un nume puternic... cum ar fi *Rock**.

Casey era atît de bucuroasă că găsise pe cineva care știa numele tatălui ei încît zîmbi.

– Rock nu s-ar potrivi cu ceea ce a ajuns el.

– Ce a ajuns?

– Un psiholog celebru. A murit acum o lună. Sînt aici într-un fel ca să văd dacă a mai rămas cineva din familie.

– Da' de unde. Nu mai era mare lucru după ce a murit tatăl, doar mama și ea s-a dus demult. Ce să mai rămînă?

Casey era derutată.

– Ai spus „într-un fel", îi aminti bătrînul. Și pentru mai ce?

Dar Casey nu putea să meargă mai departe deocamdată.

– Povestește-mi despre mamă. Cum arăta?

– Era micuță și drăguță, cu părul foarte lung, poate puțin mai roșcat decît al tău. Era țîțoasă, gesticulă el. Firește că toate femeile arătau așa – repetă gestul – cu șorțurile pe care le purtau atunci.

– Era drăguță?

– Destul.

– A lucrat la fabrica de pantofi?

---

* Joc de cuvinte: *rock* = stîncă.

– Toți lucrau acolo. Și pentru ce-ai mai venit?

Casey cedă.

– Încerc să dau de Little Falls.

Era rîndul bătrînului să ofteze, doar că o făcea cu plăcere și cu un zîmbet.

– Little Falls. Nu-l mai auzise numit Little Falls de o bună bucată de vreme. Ăsta ar fi Walker.

– Walker? repetă ea într-o șoaptă emoționată. Atunci era real. Dacă Little Falls exista, atunci exista și Jenny Clyde.

– E la vreo treizeci de mile în sus, pe șosea, continuă Dewey Heller. Little Falls a fost primul nume, nu fiindcă e o cascadă acolo, căci nu e, ci fiindcă familia Little a fost una dintre cele care au fondat orașul și fondatorii ăia făceau un chef, în fiecare an cînd copacii erau roșii și portocalii, cam așa ceva. Cam pe la vremea Crizei, oamenii au simțit că le trebuia un nume mai mare, dacă mă înțelegi, așa că au votat și a devenit oficial Walker. Treaba e că localnicii s-au agățat de Little Falls încă mult timp. Apoi a venit vremea codurilor poștale și codurile de zonă și alea ale fiecăruia și a început să fie Walker din ce în ce mai mult. Cîțiva dintre localnici încă îi mai spun Little Falls. Dacă mă întrebi pe mine, numele de Little Falls pentru un oraș are mai multă personalitate decît Walker. Sc strîmbă. Walker. Un fel de... nu crezi?

Casey nu-l considera deloc așa. Nu-i păsa cum se numea atîta timp cît era real.

Optimistă, își luă rămas-bun și o apucă iar spre nord. Nu conta, trebuia să conducă vreo cincizeci de minute ca să acopere cele treizeci de mile pe șoseaua cu două benzi, fiindcă era aproape, atît de aproape să o descopere pe Jenny Clyde și reușise datorită stăruinței sale. Connie ar fi fost mîndru.

GRANIȚA ORAȘULUI WALKER, citi ea pe pancartă. Încetini puțin, dorind să rețină tot ce era împrejur. Casele de aici erau la fel de vechi ca și în Abbott, dar ceva mai mari și mai bine întreținute.

La fel erau şi curţile. În unele se vedeau flori; altele aveau peluze. În ambele cazuri se observa însă preocuparea.

Dorindu-şi să audă şi să miroasă la fel de bine precum vedea, deschise fereastra. Jocul iubirii era proaspăt în mintea ei. Îşi închipuia că ar şti destul de repede dacă acesta era oraşul.

Deveni mai agitată cînd casele începură să fie mai apropiate una de cealaltă mai mult, iar cînd surprinse o plăcuţă pe care scria WEST MAIN, pulsul i se acceleră. Jenny Clyde locuia pe West Main. Presupunînd că jurnalul se baza pe fapte reale, Casey putea să fi trecut deja de casă.

Rezistînd tentaţiei de a conduce înapoi ca să vadă, merse mai departe şi se simţi răsplătită din momentul în care ajunse în centrul oraşului, întorcînd pe Main Street, o găsi exact cum era descrisă în jurnal. Marchiza verde cu inscripţii albe deasupra magazinelor. Verdele era uşor şters, iar albul nu era la fel de curat cum îl descria jurnalul, ceea ce sugera că trecuse ceva timp de la „reînnoirea urbană" pe care o menţionase Jenny.

Îşiruite pe o latură a arterei, Casey recunoscu magazinul de articole de fierărie şi menaj, farmacia, sediul ziarului şi Dunkin' Donuts. În jurnal, Dunkin' Donuts fusese un magazin cu mărfuri ieftine şi brutărie, dar schimbarea era plauzibilă, gîndi Jenny.

Pe partea cealaltă a străzii era băcănia, un parc, un snack-bar şi un magazin cu haine second-hand. Şi aici unele lucruri se schimbaseră – mai precis, magazinul de iaurt în locul magazinului de îngheţată şi magazinul cu haine second-hand în locul celui al domnişoarei Jane. Trecerea de la îngheţată la iaurt căpătase contur cu timpul, iar în ceea ce priveşte magazinul domnişoarei Jane, proprietara nu fusese drăguţă cu Jenny. Casey hotărî că ar fi o justiţie poetică dacă femeia ieşise din afaceri.

De-a lungul străzii erau parcate, în unghi, maşini. Trase şi ea într-un loc liber. Întîmplarea făcu să fie chiar în faţa sediului ziarului. CETĂŢEANUL DIN WALKER citi ea inscripţia de pe

marchiza verde de deasupra ferestrelor şi uşii din faţă. Casey decise că era locul cel mai bun cu care să înceapă.

Părăsi maşina şi intră. Erau trei birouri. O femeie şedea în spatele unui computer în primul birou. În al doilea nu era nici un computer şi nici o persoană, deşi existau două aparate telefonice şi multe hîrtii. Al treilea birou, într-o poziţie de supervizare în fundul încăperii, era mai mare decît primele două, şi se înălţa puţin deasupra lor. Era şi acolo un computer, dar Casey îşi concentră imediat atenţia asupra bărbatului de la birou. Era slab şi, în ciuda părului pieptănat spre spate, arăta ciudat de adolescentin. Ştia cine era. O, da, ştia.

Se duse direct la biroul lui şi întinse o mînă.

– Sînt Casey Ellis şi tu trebuie să fii Dudley Wright al III-lea.

Dudley se ridică în picioare, înalt şi stîngaci, şi zîmbi.

– Eu sînt.

Privi plăcuţa de pe birou.

– Redactor-şef? îl necăji ea. Eşti prea tînăr pentru poziţia asta.

Zîmbetul lui trăda mîndria.

– Am fost numit redactor-şef cînd aveam treizeci şi doi de ani.

Dacă îi acorda credit jurnalului, el şi-ar fi dorit să fie redactor-şef de la treizeci de ani.

– Treizeci şi doi de ani? repetă ea ca un ecou. Remarcabil. O prietenă de-a mea a fost numită redactor-şef la ziarul din localitate la treizeci şi nouă de ani. Acum, este o ziaristă strălucită, adăugă ea, fiindcă nu o costa nimic să brodeze puţin. Nici bărbatul ăsta nu fusese în prea înţelegător cu Jenny. Jenny spusese că el avea douăzeci şi şase. Cîţi ani ai acum?

– Treizeci şi trei, spuse el şi, oarecum dezumflat, se aşeză la loc. Cu ce te pot ajuta?

Trecuseră şapte ani dacă era să dea crezare jurnalului – trecuseră şapte ani de cînd Jenny îşi scrisese povestea.

– O caut pe Jenny Clyde – uf, MaryBeth, se corectă Casey.

– Nu te deranja. S-a dus.

– Unde s-a dus?

– A murit.

Casey simţi că se sufocă.

– Nu.

– Ba da.

– Eşti *sigur?*

Zîmbea, plin de sine.

– Am scris chiar eu necrologul.

Casey era şocată. Îşi imaginase că Jenny era poate doar o ficţiune. Nu-şi imaginase niciodată că era moartă. Nu avea sens, nu cu notiţa lui Connie acolo. *E rudă*. Prezentul. *Cum să o ajut?* Implica viitorul.

Connie ceruse ajutor, dar cineva mort nu mai putea fi ajutat. Trebuia să fie o greşeală. Va trebui să cerceteze mai adînc. Jenny era cauza ei.

Dudley Wright al III-lea părea să capete forţă din supărarea ei. Aşezîndu-se la loc pe scaun, încleştă degetele.

– De fapt, s-a înecat. Chiar aici în carieră.

– Nu se poate, spuse Casey. Jenny se dusese la carieră cu Pete. Era un loc magic. Fusese fericită acolo. Casey nu-şi putea imagina cum de putuse Jenny să treacă atît de repede de la fericire la descurajare.

Ei bine, şi-o putea imagina. Simţise disperarea din jurnal. Şi cu siguranţă mai erau paginile pe care ea nu le găsise încă. Cel puţin aşa presupunea, că mai erau pagini. Povestea nu se încheiase.

– Ce pot să-ţi spun? zise ziaristul. Nu era o ofertă.

Casey veni cu alternativele. Ştiind cît de nepăsător fusese oraşul, se poate ca Jenny să se fi ridicat pur şi simplu şi să fi

plecat pentru totdeauna. Moartă, cu siguranţă era plecată pentru totdeauna. Lumea din oraş îşi putea spune acest lucru. Înecul în carieră putea fi explicaţia pe care o aleseseră pentru dispariţia ei.

– Şi Darden Clyde? întrebă ea.

– O, el e aici. Tot îi mai scoate pe oameni din sărite. Are o altă femeie acum. S-a mutat acolo cu cei doi copii ai ei. Nimeni nu ştie dacă s-au căsătorit, dar se pare că ea îi umple un gol dacă a ţinut-o în preajma lui. S-a schimbat însă de cînd s-a înecat MaryBeth. Înainte era dificil. Nu ţi-ai fi dorit să-i ieşi în cale. Acum e mai rău. E rău şi imposibil.

Casey nu-şi putea imagina de ce o femeie cu tot cu copiii ei s-ar supune unui astfel de om. Dar nu era o situaţie unică. Lucrase cu numeroase femei care fuseseră abuzate în toate felurile de soţii lor şi nu avuseseră mijloacele să plece.

– Are rude aici? întrebă ea. Rudele lui Darden ar putea fi şi *ale ei*.

– Nici unele care ar recunoaşte-o.

– Atunci există unele? îşi ţinu răsuflarea.

– Nu, glumeam. Nici o rudă.

Uşurată, expiră. Oricît de mult şi-ar fi dorit rude, nu voia nici una care să aibă legătură cu Darden.

Mai erau întrebări de pus – ca de exemplu cînd şi cum murise Jenny–, dar Casey voia mai întîi să i se confirme moartea. Aşa că spuse:

– Mulţumesc. Mi-a fost de ajutor, şi porni spre uşă.

– De ce întrebi despre familia Clyde? strigă Dudley. Se ridicase din nou în picioare.

Casey se întoarse la biroul lui. Pe drum scoase o carte de vizită, model nou, din geanta de pe umăr. I-o înmînă şi spuse:

– Sînt psihoterapeut. Am citit despre MaryBeth. Voiam să vorbesc cu ea.

– Unde ai citit despre ea?

– În toate reportajele despre proces, spuse ea, gîndindu-se la tăieturile din ziare aflate în mansarda lui Jenny. Nu era un răspuns la întrebarea lui, dar el nu păru să observe.

– Ai putea să vizitezi mormîntul şi să vorbeşti cu ea tot ce vrei. Darden a făcut un mic chivot acolo. Studie cartea de vizită. Eşti din Boston? Am fost în Boston. Nu pot să mă împac cu traficul. Psihoterapeut? Scrii vreo carte?

– Poate, spuse Casey, fiindcă Dudley i se păru genul care ar fi fost impresionat de aşa ceva. Depinde de ce aflu.

Îl aşteptă să spună ceva – rămase acolo, invitîndu-l să retragă ceea ce spusese mai înainte şi să spună că Jenny nu murise. Dar cînd liniştea se prelungi, îşi pierdu răbdarea.

– Ai cartea mea de vizită. Dacă te gîndeşti la ceva, ţi-aş fi recunoscătoare dacă mă suni.

Disperată să vorbească cu altcineva – oricine –, se întoarse printre birouri, ieşi şi traversă strada.

Snack-barul era un loc drăguţ, cu tejghea, casă de marcat şi, pentru ora unsprezece dimineaţa, un număr surprinzător de mare de oameni. Se aşeză pe un scaun fără spetează lîngă tejghea şi comandă o cafea. Într-o clipă avu în faţă o cană cu cafea, dar în scurtul răstimp ochise tava din faţa femeii care şedeaea în stînga ei.

– Omleta arată super, spuse ea. Cu ce este?

Chelneriţa răspunse în locul femeii:

– Carne de vită tocată şi brînză Monterey Jack. Să-ţi aduc una?

– Mm, da, hotărî Casey. Nu era sigură cît de mult putea să mănînce, frămîntată cum era de ideea morţii lui Jenny, dar îşi imagină că dacă se amesteca puţin printre localnici, ar putea să fie mai deschişi faţă de ea.

– E chiar super, confirmă femeia din stînga ei.

Era tînără, blondă şi atrăgătoare în blugii ei spălăciţi şi

cămaşa din flanel fără mîneci. La piciorul ei dormea un bebeluş într-un scaun de maşină.

– Dacă eşti doar în trecere şi vrei să guşti ceva specific Walkerului, merită să încerci o omletă cu carne tocată şi brînză. De unde eşti?

– Din Boston. Locuieşti aici?

– De cînd mă ştiu.

– Cît are bebeluşul? întrebă Casey, zîmbind spre pechețelul roz.

– Patru luni. Doarme mult deocamdată, dar dacă o să fie ca ceilalți, n-o să mai pot face față mult timp. E plăcut să iei o gustare în liniște, știi? Încotro te îndrepți?

– Niciunde mai departe de aici. O caut pe MaryBeth Clyde.

Sprîncenele femeii se ridicară într-o recunoaştere instantanee.

– MaryBeth?

– Fiica, specifică ea, fiindcă ştia că şi mama se numea tot MaryBeth.

– Vai, dragă. MaryBeth e moartă – o strigă pe chelnăriță: Lizzie, cît e de cînd a murit MaryBeth?

– Şapte ani, răspunse un bărbat din dreapta lui Casey, care vorbise pînă atunci cu un prieten. S-a înecat acum şapte ani.

Şapte ani?

– Eşti sigur? întrebă Casey.

Chelnerița confirmă şi ea.

– Da, s-a întîmplat acum şapte ani. A murit la carieră.

– Înota?

– A sărit, spuse bărbatul.

Casey simți o durere ucigătoare. Se gîndea la disperarea lui Jenny cînd femeia din stînga ei spuse:

– Nu ştiu exact dacă a sărit. N-a văzut-o nimeni. I-au găsit hainele sus, aşa că au presupus că asta a făcut.

– Ai putea-o învinui? întrebă chelneriţa. Darden ieşise din închisoare şi era din ce în ce mai rău, ceva ce n-ai întîlnit în viaţa ta.

– Hei, hei, Lizzie, spuse bărbatul de la două scaune în dreapta lui Casey. Ţi-a făcut ţie Darden vreun rău?

– Nu lasă niciodată bacşiş, declară Lizzie. Vine pe aici de parcă are dreptul să fie servit şi abia de ne dă costul mîncării.

– Ei, nu e atît de rău. Mai vorbesc cu el din cînd în cînd. O ducea rău cu o soţie ca aia, aşa că a făcut ce trebuia să facă şi a plătit pentru asta. Apoi fata se omoară chiar cînd el se întoarce acasă? Nu e bine.

– A lăsat vreun bilet? întrebă Casey, nefiind pregătită să accepte moartea lui Jenny. Îşi aminti ultimele cîteva rînduri din jurnal: *Jenny Clyde era gata să-şi ia zborul.* Dar era doar o expresie. Nu trebuia luată neapărat *ad litteram.* Casey o interpretase pur şi simplu ca atare, cum că pleca din oraş ca să scape de tatăl său.

– Nici un bilet, spuse Lizzie şi se întoarse spre uşa cu geam.

– Şi nici un cadavru, adăugă femeia din stînga lui Casey.

– Poftim? întrebă Casey.

– N-au găsit niciodată un cadavru, zise bărbatul din dreapta ei.

– Ei bine, atunci trăieşte, hotărî Casey.

– Nuuu, insistă bărbatul. Cariera înghite corpurile. Nu e prima care a dispărut. E o legendă.

Chelneriţa îi aduse omleta, dar lui Casey nu îi mai ardea de mîncare. Mintea ei făcea ocolul graniţelor oraşului Walker, fără să-i pese dacă Jenny murise sau nu, dar nereuşind să se uite prea departe.

– Au făcut o verificare?

– Cît au putut, spuse bărbatul din stînga. Privind peste umăr, strigă la un bărbat de la o altă masă: Martin, tu ai fost

printre cei care au căutat-o pe MaryBeth Clyde, nu-i aşa?

– Fata? Sigur că am fost. Am căutat-o peste tot, pînă în adîncurile carierei, prin pădure. Vechiul Buick era acolo, în pădure, dar fata nu.

Casey privi în spate.

– Cum de se poate să nu fi existat un cadavru?

– Simplu, spuse bărbatul de lîngă ea. Una din două: cu o zi înainte de a muri plouase bine şi ăsta a fost momentul de vîrf al unei veri umede, aşa că rîul era umflat. Poate că apele au luat cadavrul peste digul carierei şi l-au dus printre cataracte direct în lacul cel mare, unde nu mai era de găsit. În unele locuri, lacul ajunge la mai mult de nouă metri adîncime. Sau creatura din carieră s-ar putea să-l fi luat şi să-l fi înghiţit.

Jenny Clyde crezuse în creatura din carieră.

– Mai e vreo şansă, întrebă Casey, ca să-şi fi lăsat doar hainele acolo şi să fi plecat?

– Nu văd cum ar fi făcut aşa ceva, strigă omul de la masă. Ştii, erau chiar urmele ei acolo sus, la carieră. Ajungeau pînă la marginea carierei şi atît. Dacă şi-ar fi lăsat doar hainele şi ar fi plecat, ar fi fost urme şi în altă direcţie.

– Dar dacă a fost puţin purtată de apă şi *apoi* a ieşit şi a plecat? întrebă Casey.

– Ar fi fost găsită, interveni bărbatul din dreapta. Nu era genul care să se adapteze oriunde. Arăta ciudat.

– Nu arăta ciudat, îl certă chelneriţa. Avea doar un chip *izbitor* din cauza părului ăla roşcat şi a pistruilor.

– Există moduri de mascare, argumetă Casey. Dacă i-a lăsat pe oameni să creadă că e moartă şi de fapt vreun prieten a dus-o departe?

– N-avea prieteni, pufni bărbatul din dreapta.

– Avea un prieten, ripostă Casey.

– N-avea, repetă el tărăgănat.

– Îl chema Pete, insistă Casey.

Chelneriţa plescăi din limbă.

– Pete. Tipul cu motocicletă. Asta mi-amintesc. Numai că nu l-a văzut nimeni. Nimeni nu a auzit vreodată motocicleta.

Casey avu brusc o idee. Era vorba despre o femeie disperată şi despre un bărbat prea bun ca să fie adevărat.

Femeia din stînga ei interveni:

– Tot mai crezi că trăieşte?

– Da, zise Casey pe un ton impetuos.

– Atunci ar trebui să vorbeşti cu Edmund O'Keefe. E şeful poliţiei. El a fost acolo.

– Edmund? Nu Dan?

Dan O'Keefe era în jurnal.

– Edmund e tatăl. Dan e cel drăguţ dintre ei doi, dar s-a dus.

Casey se dădu în spate.

– S-a dus. Dacă era o altă pretinsă moarte, nu mai voia să ştie.

– Şi-a dat demisia, a renunţat la puterea cu care îl învestea legea şi a plecat, o lămuri bărbatul din dreapta, liniştind-o în acelaşi timp.

– Păcat, zîmbi bărbatul de la două mese depărtare. Dan era cel mai bun. Mare pierdere plecarea lui. Îţi urez noroc cu şeful, domniţă. E dur.

18

Sediul poliţiei era în garajul unei căsuţe pe una din străzile laterale din Main. Casa era zugrăvită în alb, cu obloane de un albastru şters. Avea o verandă micuţă, fără nici un balansoar, dar în faţă se puteau vedea tufe de trandafir. Erau chiar frumoşi, în ciuda faptului că erau cam înalţi şi aplecaţi.

Casey trase Miata ei lîngă o maşină de teren, traversă aleea pietruită pînă la uşa laterală a garajului. Pe pereţi sc căţăra o plantă – nu chiar glicina de pe pergola ei, dar ceva destul de drăguţ şi verde – o iederă, ar fi zis ea.

Deschise sita şi intră. Era un loc liniştit. Pe un perete erau hărţi prinse în piuneze, iar pe celălalt afişe pe care scria „urmărit". Erau două uşi, dintre care cel puţin una îşi închipuia că dădea în vreo cameră. În spatele singurului birou, un tînăr citea ziarul. Cînd intră ea, îl puse jos, dar nu zise nimic.

– Bună, spuse ea veselă. Nu cred că eşti Edmund O'Keefe.

– Nu. Sînt adjunctul lui. Pot să te ajut cu ceva?

Casey presupuse că în urmă cu şapte ani, cînd pretinsul înec avusese loc, acest tînăr nu era la vîrsta potrivită pentru a vota, cu atît mai puţin pentru a fi angajat ca ofiţer de poliţie.

– Cred că aş vrea să vorbesc cu şeful. E ceva personal, adăugă ea mai încet, aproape pe un ton conspirativ, fiindcă, gîndindu-se mai bine, concluzionă că rezultatul investigaţiei asupra unei sinucideri, investigaţie coordonată de şeful poliţiei, era cu adevărat personal.

– Personal? repetă adjunctul. Ei bine, s-a dus acasă pentru masa de prînz. Dacă e ceva personal, te-ai putea duce acolo. Ştii unde locuieşte?

Casey se scărpină pe frunte.

– Uf, cred că-mi amintesc... *ce* stradă este?

– O iei înapoi pe Main, faci stînga după două blocuri, apoi dreapta. Dar şi-au revopsit casa aşa că s-ar putea să nu o recunoşti. Nu mai este albastră. Este un cafenie. Un cafeniu şters. E ceva nou. Dot mai încearcă încă să se hotărască dacă-i place, aşa că spune-i că arată foarte bine.

– Îi voi spune, zise Casey zîmbind şi plecă înainte ca adjunctul să-i mai poată pune vreo întrebare.

Foarte repede, se întoarse pe artera principală. Făcu stînga, parcuse distanţa a două blocuri, apoi dreapta. Casa proaspăt vopsită avea obloane de un crem elegant şi era chiar prima de pe partea stîngă. Era o casă în stil victorian şi lui Casey i se păru chiar frumoasă.

Parcă lîngă totuar şi urcă pe aleea de ciment, apoi pe cele patru trepte de lemn şi traversă veranda. Balansoarul avea două locuri.

Deschise sita şi strigă:

– Bună ziua?

Trebui să mai strige o dată pînă apăru o femeie agreabilă. Avea cam şaizeci de ani, purta blugi şi o bluză bine călcată, părul negru, ochi frumoşi şi, în general, trăsături plăcute. Deschise uşa zîmbind.

– Bună ziua.

Lui Casey îi plăcu înfăţişarea ei lipsită de aere.

– Bună ziua, sînt Casey Ellis. Sînt psihoterapeut şi caut informaţii despre MaryBeth Clyde, fata. Am înţeles că soţul dumneavoastră a coordonat investigaţia în legătură cu moartea ei. Mă întrebam dacă ar binevoi să vorbească cu mine. Ştiu că am picat într-un moment prost. Sînteţi la masă. Dar vin tocmai din Boston şi probabil că ar trebui să pornesc curînd înapoi.

– Boston? spuse Dot, luminîndu-se. Avem un fiu în Boston. Apoi adăugă mai încet: E artist. Soţului meu nu-i place treaba asta, dar eu sînt foarte mîndră.

Lui Casey îi plăcea de ea din ce în ce mai mult.

– I-am admirat întotdeauna pe artişti. Mama a fost într-un fel artistă.

– O? Ce făcea?

Casey ar fi putut să răspundă în grabă şi să continue subiectul care o interesa, dar simţi că femeia era cu adevărat interesată.

– Ţesea tot felul de lucruri. Specialitatea ei era lîna de angora. Creştea iepurii, strîngea părul, îl vopsea, îl torcea şi îl ţesea.

– Angora vine de la iepuri? Ce amuzant, aş fi spus că vine de la capre. Sau de la oi.

– Şi la iepuri, confirmă Casey zîmbind, dar zîmbetul i se şterse repede. Sînt nişte creaturi mici şi drăgălaşe. Mi-a trebuit o vreme ca să găsesc un ţesător în Vestul Mijlociu care mai avea iepuri angora şi a acceptat să-i preia şi pe ai mamei.

Îngrijorată, Dot întrebă:

– Mama ta a murit brusc?

– A avut un accident acum trei ani. Într-un fel, mai trăieşte. Nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

– Îmi pare atît de rău. Probabil că e îngrozitor pentru tine.

Casey inspiră, înghiţi şi se strădui să zîmbească.

– Aproape că e o uşurare să mă concentrez pe alte direcţii, chiar şi pe dispariţia lui MaryBeth Clyde.

– Majoritatea celor de pe aici i-ar spune sinucidere, o avertiză Dot. Soţul meu este unul dintre ei. O invită cu un gest larg: Intră, te rog. A mîncat destul. Tu? Pot să-ţi aduc un sandviş cu şuncă?

Casey clătină din cap.

– Sînteţi drăguţă, dar am mîncat o omletă la snack-bar cu puţin timp în urmă. Nu, mulţumesc. Abia ajunse în holul din faţă cînd din spatele casei se apropie un bărbat. Era înalt, cu un păr des cenuşiu şi pielea bronzată. Purta pantaloni scurţi kaki şi o cămaşă albă cu mîneci scurte. Casey nu văzu nici o insignă şi nici un pistol.

– Ed, Casey Ellis, spuse Dot. Vrea...

– Ştiu ce vrea, o întrerupse el cu o voce gravă şi joasă. Se opri cu picioarele uşor depărtate şi îşi puse mîinile pe şolduri. Vrea informaţii despre MaryBeth Clyde, dar nu mai există ceva care să nu fi fost trecut în raport. A fost o sinucidere. Punct.

Casey se temea că interviul se terminase înainte de a fi început, cînd Dot o luă de cot şi o conduse, chiar pe lîngă şeful poliţiei, în salonaş. Era o cameră drăguţă, însorită şi cu acelaşi stil caracteristic stăpînei casei. Ambele lăsau impresia a ceva ţărănesc – simplu şi direct, cu farmec şi o inteligenţă discretă. La femei această inteligenţă lua forma sensibilităţii. În cameră lua forma obiectelor de artizanat atîmate pe pereţi, a ramelor elegante ce încadrau fotografii de familie, a biografiilor de succes, aşezate pe mese şi a minunatelor perne lucrate de mînă.

Casey ridică o pernă.

– Dumneavoastră aţi făcut-o?

– Eu am cusut-o. Fiul meu a făcut designul.

Casey privi două tablouri de deasupra vetrei. Făcute pe pînză, reprezentau o fermă pe timpul unei furtuni de zăpadă.

– Tot el le-a făcut?

– Da. Şi cu o voce mai puternică, vădit cu intenţia de a o auzi soţul ei, spuse: Are mare succes. Are expoziţie în galeriile din Boston şi New York. Cîştigă foarte bine, mai mult decît pot spune majoritatea artiştilor.

– N-a venit să te asculte vorbind despre Dan, interveni Edmund, alăturîndu-li-se.

– Nu, replică Dot răbdătoare, a venit să întrebe despre MaryBeth Clyde, dar Dan ţinea la fată, deci nu e deloc deplasat să vorbesc despre Dan.

Casey era derutată.

– Dan este artistul? Presupuneam că mai sînt şi alţi fii.

– Nu avem alţi fii, spuse Dot. Avem două fiice şi pe Dan.

Casey se uită la ramele în care erau fotografii de familie. Chiar şi de la distanţă se puteau vedea nepoţii.

Dot se apropie.

– Cinci nepoţi de la fete. Dan mai are de aşteptat pînă să cunoască fata visurilor sale.

– E o floare*, spuse tatăl în zeflemea. Era prea milos pentru a fi polițist. Uneori trebuie să iei decizii dure.

Asta o readuse pe Casey la cauza ei.

– Spre exemplu, să știi cînd să oprești o investigație?

– De ce, o avertiză șeful poliției, am senzația că nu ești de acord cu concluzia mea? Știi că nu am luat-o singur. Erau și alții implicați. Chiar și fiul meu – floarea. Avea dreptate cînd susținea că a fost pur și simplu o sinucidere.

Sinuciderea *nu* este ceva „pur și simplu". Casey avea o profesie care nega așa ceva. Dar avea suficientă experiență profesională ca să știe că o femeie atît de disperată cum fusese Jenny s-ar fi putut sinucide într-adevăr.

Dar și Casey era disperată. Tatăl ei îi ceruse să o ajute pe Jenny. Nu putea face acest lucru dacă Jenny era moartă. Recunoștea că nici măcar nu citise sfîrșitul de la *Jocul iubirii*, nici nu știa măcar dacă mai exista o continuare.

Ed O'Keefe nu se mișcase.

– Ce te face să crezi că nu e moartă?

– Nimic, spuse Casey, luînd totul mai ușor. Mă întrebam doar în legătură cu lipsa cadavrului. Am aflat despre rîu și despre creatura din carieră. Dar nu se poate ca MaryBeth să fi ieșit din apă și să fi plecat?

– Unde s-ar fi dus? întrebă șeful. N-avea prieteni. N-avea bani. Nu cunoștea nici un alt loc în afară de Walker.

– Poate a plecat cu Miriam Goodman?

Ed O'Keefe încrucișă mîinile la piept.

– Iese din calcul. Miriam era în oraș cînd a dispărut MaryBeth. N-a plecat în vest decît cîteva săptămîni mai tîrziu. Așa că știu ce crezi. Te gîndești că s-a dus în altă parte și s-a

---

* Joc de cuvinte: *bleeding heart* (inimă sîngerîndă) = cerceii-doamnei (nume de floare).

întîlnit mai tîrziu cu Miriam acolo? Clătină din cap. Am verificat asta. Darden mi-a cerut-o. Gîndea şi el acelaşi lucru. Un smintit. Ultimele cuvinte le bombăni ca pentru el.

Casey încercă o altă abordare:

– Să presupunem, atît doar, să presupunem că ar mai fi fost în viaţă; au mai existat alte rude la care să se ducă să locuiască?

– Nu.

–Unele pe care le-ar fi putut contacta de cînd a dispărut?

– Nu.

– Nici un prieten?

– Nu.

– Cineva care să o urmărească insistent?

– Doar Miriam. Ţi-am spus, eu am făcut-o doar pentru că m-a bătut Darden la cap. De ce vrei să ştii toate astea oricum? Scrii vreo carte?

Dacă nu ar fi fost Dot O'Kneefe acolo, alături, poate că i-ar fi răspuns ca şi ziaristului. Dar nu putea să mintă în faţa lui Dot.

– Nu, spuse ea încet. Nu scriu nici o carte. Am citit doar un studiu de caz. Atîta tot.

Regretă ceea ce spusese atunci cînd şeful poliţiei lăsă mîinile în jos.

– Ce studiu de caz?

– Poate nu chiar un studiu de caz. Un jurnal. S-ar putea să fi fost o ficţiune.

Descurajată, se uită spre pînzele de deasupra vetrei. Zăpada şi întreaga atmosferă avea ceva pozitiv fiindcă ferma era doar un pretext roşiatic înceţoşat, o chemare în furtună.

Probabil doar o ficţiune, murmură ea, apropiindu-se de cămin.

Privirea îi căzu pe fotografiile în rame mai mici de pe policioara căminului. Una reprezenta o fiică, soţul ei şi doi copii.

Mai era o fotografie de grup, cu Dot şi Edmund şi ceea ce ar fi putu fi alte rude. Apoi încă una cu ambele fiice, Dot şi Ed şi un bărbat care, după presupunerea lui Casey, era fiul, Dan.

Şi deodată încremeni.

– O, Dumnezeule. Îşi apăsă pieptul. O, Dumnezeule!

Dot se apropie de ea.

– Ce este?

Era Jordan. Grădinarul. Bărbatul care lucrase pentru Connie vreme de şapte ani. Care adesea părea mai înţelept decît un simplu grădinar. Care nu-şi găsise încă fata visurilor. Al cărui tată era poliţist. Al cărui nume nu era de găsit în dosarele lui Connie. Doar la Daisy's Mum.

– *O, Dumnezeule,* strigă ea din nou, de data asta involuntar fiindcă se gîndise la altceva, iar mintea ei alerga, încercînd să unească punctele, să înţeleagă ramificaţiile.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Dot.

Casey reuşi să îngîne.

– Uf, nu. Nu s-a întîmplat nimic. Doar că el arată ca cineva cunoscut.

Mama cea mîndră zîmbi spre fotograf.

– Frumos băiat, nu-i aşa?

Casey nu reuşea să ajungă mai repede la maşină. Îi trebui un minut să scotocească prin geantă şi să scoată cartea de vizită pe care o îndesase acolo cînd plecase de la Daisy's Mum. Atunci admirase sigla, fără să se uite însă la restul. Acum, depărtîndu-se de casa în stil victorian, cu cartea de vizită între degetul arătător şi volanul, se uită mai îndeaproape. În partea de jos era un număr de telefon şi numele unui proprietar.

D. O'Keefe. Ieri nu i se aprinsese nici un beculeţ. Erau zeci cu numele de O'Keefe în cartea de telefon din Boston. Mai presupuse şi că D venea de la Daisy.

Presupusese că Dan venea de la Daniel. Se înşelase şi aici. Şi ce altceva greşit mai persupusese?

Zeci de posibilităţi îi treceau prin cap pe cînd se îndrepta spre sud şi încetineala din prima parte a drumului nu-i fu de ajutor. Accesă mai multe mesaje audio de la prieteni şi vorbi la sanatoriu. Era din ce în ce mai nerăbdătoare, prea iritată ca să mai aştepte pasivă în spatele şoferilor care rulau relaxat într-o zi de sîmbătă, aşa că, fixînd mereu drumul, claxonă şi depăşi cîteva maşini pe şoseaua cu două benzi şi apoi mult mai multe o dată ajunsă pe autostradă. Voia să fie înapoi în Boston şi voia să fie *acum*.

La patru ore şi jumătate de cînd plecase de la familia O'Keefe, traversă podul Tobin şi intră în Boston. Era spre sfîrşitul după-amiezei. Traficul o încetini puţin, dar continuă să alerge spre Beacon Hill, *nu* spre casa din oraş. Se duse direct la Daisy's Mum, se strecură cu Miata într-un mic loc de parcare şi porni să traverseze cu paşi mari.

Sîmbăta, magazinul era închis, dar se aştepta la aşa ceva. Era mult mai interesată de uşile din partea opusă. Pe una scria OWENS, aşa că se duse la cealaltă.

O'KEEFE, citi ea pe plăcuţa de pe uşă. Deja furioasă, sună şi aşteptă cu mîinile în şolduri, capul plecat şi gura încleştată.

– Da? se auzi o voce la interfon. Nu *o* voce. Vocea *lui*.

– Eu sînt, spuse ea. Lasă-mă să intru.

Urmă o pauză extrem de scurtă, dar destul de lungă pentru a-şi da seama că şi el îi recunoscuse vocea. Se auzi soneria şi uşa se deschise cu un pocnet. În doar cîteva secunde, ea alerga pe treptele tocite de vreme.

El stătea cu mîinile în şolduri în uşa deschisă de la etajul doi. Părea agitat, dacă aşa putea fi interpretată expresia lui.

Ea nu ştia de ce ar fi *el* agitat. *Ea* era cea care fusese luată drept o proastă.

Întărită de acest gînd, urcă şi ultima treaptă şi se duse apoi drept în faţa lui.

–Am petrecut o zi fascinantă într-un oraş pe nume Walker, spuse ea. M-am plimbat, am văzut priveliştile, am mîncat o omletă grozavă cu carne de vită tocată şi cu brînză la un snack-bar. Şi chiar am făcut o vizită şi mai bună la părinţii tăi.

– Ştiu, o informă el încordat. Am primit un telefon.

Refuzînd să se lase intimidată de iritarea lui evidentă, continuă să turuie:

– Vorbeau întruna despre fiul lor, Dan, dar nu am făcut legătura pînă cînd nu am văzut o fotografie. M-ai lăsat să cred că eşti grădinar.

– Sînt grădinar.

– Aşa arăţi cu siguranţă – barbă neîngrijită, blugi rupţi, ghete scorţoase. Dubios – cum am crezut eu. Nu mi-ai spus că eşti poliţist.

– Nu sînt.

– Ai fost, ripostă ea. Te-am întrebat şi ai negat.

– Ai întrebat dacă mi-am *dorit* vreodată să fiu poliţist, o corectă el. Ţi-am răspuns că nu şi ăsta-i adevărul. Am urît fiecare minut cît am fost poliţist. De ce te-ai dus în Walker?

– Să mă luminez, spuse ea. Eşti o „inimă sîngerîndă", ca să-l citez pe tatăl tău. Prea blînd spus. Ai încercat aşadar să o ajuţi pe Jenny Clyde. Ai încurajat-o să părăsească oraşul înainte să iasă tatăl ei din închisoare, numai că ea nu a avut curajul să o facă. Aşa că a rămas şi s-a întîmplat ceva îngrozitor.

Un muşchi îi tresări pe faţă, după care spuse:

– Ai văzut jurnalul.

– L-am văzut. Nu eram sigură dacă era real, dar voiam să fie, fiindcă tatăl meu mi-a cerut ajutorul în privinţa lui Jenny şi doream să-i fac pe plac. Era prima dată cînd îmi cerea ceva. *Orice*. Dar paginile pe care le aveam s-au oprit brusc, aşa că am

început să caut. Little Falls nu este niciunde pe hartă. Mi-a luat ceva timp să-l găsesc. Nu puteai să-mi spui tu?

El întinse o mînă.

– Stai puţin. N-ai întrebat.

– Erai *grădinarul*, strigă ea, simţindu-se înşelată în primul rînd din pricina asta. Nu trebuia să te întreb despre Jenny Clyde. Am presupus că paginile pe care le-am văzut erau confidenţiale.

– Dacă e aşa, de ce te-ai dus să întrebi oamenii din Walker?

– Nu le-am spus ce-am citit. Voiam doar să o localizez.

– Pe cine ai întrebat?

– Mai contează?

– Sigur că da. Trebuie să ştiu pe cine ai văzut şi ce ţi-a zis.

Acum vorbea pe tonul unui poliţist. Doar că el nu mai era. Iar Casey avea mai întîi ea nevoie de răspuns.

– Jenny e moartă?

– Asta ai întrebat acolo?

– Toţi cred că e moartă, spuse Casey ca răspuns.

Jordan trase aer în piept. Cînd expiră, iritarea părea să se fi dus o dată cu aerul. Îşi trecu o mînă prin păr şi o duse pînă la ceafă.

– O, Casey, spuse el cu o notă de disperare, chiar trebuia să goneşti pînă acolo?

Tonul lui îi luă o parte din energie.

– Da, spuse ea, apărîndu-se. N-am ştiut de unde altundeva să iau răspunsurile.

El îşi frecă umărul.

– Dar nu le-ai obţinut. Ai iscat numai necazuri.

– Nu e adevărat, argumentă ea, uimită. Am pus întrebări, apoi am plecat.

El schiţă un zîmbet.

– Desigur, n-ai trăit niciodată într-un orăşel. Telefonul pe care l-am primit era de la tata şi nu a fost doar pentru a-mi spune că ai fost acasă la mine. S-a răspîndit deja vorba. Pun pariu că

pînă dimineață aproape toată lumea din Walker va ști că ai fost acolo și de ce ai fost.

– Am pus doar niște întrebări.

– Ai stîrnit îndoieli. Oricînd există o moarte violentă fără un cadavru ca dovadă, apare îndoiala. Moartea lui Jenny fusese uitată. Acum tu ai readus-o în atenție.

Dacă el ar fi ridicat vocea, poate că și ea ar fi comentat mai mult. Dar era greu de luptat cu tonul pe care-l folosise el. Așa că acum întrebă cu precauție:

– Și ce e rău în asta?

Jordan o analiză un minut. Apoi înălță capul și porni spre camera din spatele lui, spunînd resemnat:

– Intră. Poți să citești și singură.

Ea înaintă. De îndată ce închise ușa în urma ei, el porni spre o altă încăpere, puțin mobilată, dar agreabilă și curată. Nu se vedea nici un tablou – nici pe perete, nici pe șevalet. În afară de cărțile de artă stivuite pe masa simplă de lemn, nu exista nici o dovadă că îl preocupa pictura și cu atît mai puțin că pictase ceea ce văzuse ea în casa părinților săi.

Casey înghiți. Își încolăci brațele în jurul mijlocului. Nu trebuia să i se spună ca să-și dea seama că era proprietatea lui, și casa și magazinul de la parter. Pe acest teren, el era la comandă. Se străduí să înțeleagă că băiatul rău, grădinarul ei, era de fapt un bărbat mai inteligent și mai talentat decît îl apreciase inițial ea.

Și ea intenționase să-l șocheze pe Connie avînd o aventură cu el? Ce mai glumă! Doar că era o glumă pe seama ei. Connie nu ar fi fost șocat. Nici pe departe. Nu-i ceruse el, prin avocatul lui, să-l păstreze pe grădinar? Așadar, se putea trage concluzia că însuși Connie îi combinase.

Gîndul i se păru umilitor. Totuși, nu-l comentă, fiindcă Jordan se întoarse în camera de zi aducînd un plic mare din hîrtie groasă pe care i-l întinse.

– Bănuiesc că asta este ce-ți lipsește.

19

Little Falls

Cu capul sus, Jenny aproape că plutea pe lîngă drum, mişcîndu-se prin aerul strălucitor de limpede. Ceaţa care acoperise oraşul toată noaptea dispăruse o dată cu apariţia soarelui, oferindu-i o imagine clară a tot ceea ce întîlnea în cale, ceea ce o încuraja puţin. Cercetă cu privirea oamenii pe care de obicei îi evita. Le văzu pe Angie Booth şi pe cele două corcituri ale ei amuţite de zîmbetul ei. Şi Hester Johnson cu sora ei rămaseră împietrite cînd îşi luau corespondenţa din cutia ce atîrna de poarta lor prinsă în balamale ruginite. Nick Farina se holbă fără să scoată un cuvînt, ceea ce o reţinu şi pe Jenny puţin, dar numai pînă cînd se gîndi la Pete. Apoi îi zîmbi şi lui Nick.

Se trezi fredonînd o melodie. Era unul dintre cîntecele după care ea şi cu Pete dansaseră la localul Giro. Merse mai departe cu paşi mari, în ritmul melodiei.

Maşina lui Merle Little se apropie din faţă, trecu pe lîngă ea, apoi se opri. Îşi imagina că Merle era şocat de zîmbetul ei satisfăcut, dar nu se uită în urmă. În schimb, îi zîmbi lui Essie Bunch, care se opri din măturatul verandei ca să o privească cum trece şi, deşi Jenny nu putea de fapt să-i vadă pe Websteri, familia Cleeg sau pe Myra Ellenbogen, zîmbi în direcţia sunetelor de televizor care veneau din casele lor şi îşi închipui că erau uimiţi.

Dădu colţul pe artera principală, unde aceeaşi oameni îşi parcaseră aceleaşi maşini, în acelaşi unghi ca de obicei. Trecu pe sub marchizele de un verde închis cu litere mari, albe, trecu pe

lîngă aceiaşi oameni care şedeau încă o dată pe acelcaşi bănci de lemn.

Era greu să scapi de vechile obiceiuri chiar şi pentru ea. Faptul că toţi o fixau de la o distanţă aşa de mică o făcea nervoasă. Dar astăzi nu plecă fruntea şi refuză să se uite în altă parte. După o secundă în care îşi aminti de femeia pe care Pete o ajutase să o descopere în ea însăşi, le întîlni privirile şi zîmbi.

Continuă să meargă pînă la ultima stradă laterală, o luă la dreapta, apoi se întoarse spre firma Neat Eats. Miriam era în bucătăria cea mare, îndesînd umplutura în prăjiturile în formă de rulou. Se uită la ea. Mîinile îi rămaseră suspendate vreme de cîteva măsuri ale cîntecului country înainte de a lovi cu cotul butonul radioului, închizîndu-l.

– Jenny! Iar arăţi diferită şi nu doar din cauza părului. Puse prăjiturile jos. Azi vine Darden acasă, nu-i aşa? Pari calmă. Chiar... fericită?

Jenny era fericită. O, da, era. Ceea ce o înspăimîntase atît de mult era aici şi lucrurile nu erau niciunde aşa de lugubre cum le crezuse. Alegeri. Ele erau soluţia. Avea alegeri de făcut acum.

– Am vrut să-ţi spun înainte ca tu să afli de la altcineva. Plec din Little Falls.

– Nici vorbă.

Jenny zîmbi cu satisfacţie.

– Ba da. Cu Pete. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre el?

– Bineînţeles că-mi amintesc. Tipul cu geacă de piele şi bocanci. Motociclistul. Uf, Jenny, cîte ştii despre el?

Jenny desenă o inimă în praful de zahăr de pe marginea mesei.

– Destul. Şi nu e motociclist, nu aşa cum crezi tu. Are o motocicletă, da' nu există nici o bandă. E cea mai cumsecade persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mi-aduce diverse lucruri şi mă duce la localuri. Duminică noaptea am fost la Giro.

– Hei, şi eu am fost. Cînd ai fost acolo?

– Tîrziu. Pe la miezul nopţii.

– Nu se poate. Am fost acolo de la unsprezece la unu. Te-aş fi văzut.

– Ei bine, probabil era unu şi jumătate. Nu-mi amintesc. Am făcut atîtea în noaptea aceea! Amintirea o făcea să roşească.

Miriam se uită la fereastră.

– El e afară?

– Nu. S-a dus acasă să se pregătească.

– Dar vreau să-l cunosc.

Jennynu-şi asuma riscuri. Pete era salvatorul ei. Era mîndria şi bucuria ei, dorinţa inimii sale. Nu-i voia să-l cunoască nimeni şi să-i găsească defecte doar pentru că era al ei.

Aşa că spuse politicoasă:

– Nu e timp. Plecăm astă-seară.

– *Astă-seară?* O, oho! Mai prudentă, Miriam spuse: Tatăl tău ştie?

Jenny revenise asupra zahărului şi desena; de data asta o săgeată îi străpunse inima.

– Nu încă. Da' o să aşteptăm să-l vedem înainte de a pleca. Apoi amestecă penele săgeţii şi şterse totul. Nu conta. Nu avea nevoie să deseneze. Avea realitatea întipărită în sinea ei.

–Oricum, voiam să te anunţ că nu o să mai vin la muncă.

– E în regulă. Aşa cum ţi-am spus, încet-încet lichidez.

– Voiam să-ţi mulţumesc. Ai fost drăguţă.

Miriam se bosumflă. Îşi şterse mîinile de şorţ şi o îmbrăţişă pe Jenny, ferindu-se să nu o umple cu zahăr pudră. Apoi o reţinu puţin:

– Unde te duci?

– La ferma familiei lui în Wyoming. Poate că dacă ai să ai drum pe acolo, o să treci să mă vezi.

– Cum se cheamă ferma?

– South Fork. Dar cînd Miriam o privi sceptică, îi explică: E o răscruce de drumuri, la sud de Montana.

– Aaa. Păi, sună grozav. Mult noroc. Hei, ascultă, dacă vrei să-ţi dau o recomandare, ţi-o dau. O să scriu ce muncitoare ai fost.

– O, nu o să lucrez. Pete are bani şi în plus o să fiu ocupată cu ferma.

Miriam îi strînse mîna.

– Mă bucur pentru tine. E bine că pleci. Ai nevoie de un nou început. Sper ca totul să iasă bine cu tipul tău, Pete.

– Pete? întrebă Dan O'Keefe. Ţinea cu o mînă uşa deschisă a garajului care adăpostea poliţia din Little Falls. Exteriorul era încadrat cu iederă. Făcea ca locul să arate puţin mai îmbietor.

– E acelaşi despre care mi-a povestit ieri reverendul Patty?

Jenny se uită pe lîngă el, către birou, rafturile de cărţi, dulapurile cu dosare şi echipamentul electronic înghesuit într-un spaţiu prea mic. Refuză să accepte ca îndoiala lui să-i strice buna dispoziţie.

– Mă ia cu el în Wyoming. Mai stăm aici doar pînă se întoarce Darden acasă.

– El vine cu autobuzul l?

– Uf, îhî.

– Cel de la 6:12? Dan împinse uşa ca să o deschidă mai larg şi o invită înăuntru cu o mişcare a bărbiei: Hai să vorbim despre asta.

Buna dispoziţie a lui Jenny se topi. Biroul poliţiei adăpostea amintiri pe care nu-şi dorea să le reînvie. Nu plănuise să intre înăuntru. Era destul de neplăcut şi să privească locul prin cadrul de iederă.

Dar Dan o tratase întotdeauna foarte bine. Voia ca el să

vadă că acum era calmă, că ştia ce face şi că nu se temea. Voia ca el să vadă că e fericită.

Dan şterse praful de pe scaunul de lemn de vizavi de birou şi o pofti să şadă.

Ea rămase în picioare în spatele scaunului, cu degetele încolăcite pe spătar.

– Nu vrei să stai?

Ea clătină din cap, ridică din umeri şi zîmbi drept scuză.

– Am fost duri cu tine, nu? Păreai mai mare de optsprezece ani atunci. Era greu să ne amintim că nu aveai anii ăştia. Darden ştie că pleci?

– Nu încă.

– Despre Pete ştie?

– Nu încă.

– N-o să fie încîntat.

Jenny resimţi fiorii vechii panici. Dar asta venea din cauza confuziei şi a vinovăţiei, ca şi a temerii. Acum îl avea pe Pete care să o ajute să depăşească teama. Nu o să rămînă cu Darden. Nu o să trăiască aşa cum trăise. Pete îi oferise o alegere. Ştia ce avea de făcut.

Fiorii dispărură. Stătu dreaptă, inspiră şi spuse zîmbind:

– I-am spus că o să fiu aici cînd se întoarce, aşa că o să fiu. Dar apoi plec. A stat închis şase ani. Ei bine, şi eu am stat la fel. El iese, deci şi eu. El vrea să se întoarcă aici, eu vreau să plec. Am douăzeci şi patru de ani. Am dreptul să hotărăsc ce vreau să fac cu viaţa mea.

– Nu e nevoie să mă convingi pe mine, zise Dan. Eu sînt cel care ţi-am spus să pleci. Mi-aş fi dorit să o fi făcut mai devreme – să fiu cu un pas înaintea lui.

Jenny nu era îngrijorată.

– Nu o să mă găsească.

– Ei bine, nu are voie să părăsească statul fără permisiune. E una dintre regulile eliberării condiţionate. Desigur, ar putea-o face oricum, dar dacă o face, se vor duce după el. Vrei să-mi dai

o idee unde o să fii ca să pot alerta autoritățile dacă e vreo problemă?

Jenny clătină din cap.

– O să fii primul pe care o să-l întrebe Darden.

– Nu o să-i spun niciodată. Știi că sînt de parta ta. Ridică din sprîncene. Crezi că o să mă tortureze ca să mă facă să-i spun? Pufni în rîs. Sînt mai înalt și mai puternic decît el. În plus, eu reprezint legea. Nu îmi va face nici un rău.

– Oamenii fac lucruri nesocotite la disperare.

– Darden nu e atît de nebun să le facă.

– E un om rău. Ai spus-o chiar tu. Oricum, spuse ea cu o izbucnire de entuziasm proaspăt, o să ne plimbăm un timp, Pete și cu mine. Poate că o să treacă săptămîni întregi pînă să ajungem la el acasă.

– Poate s-ar cuveni să-l cunosc pe acest Pete. Atunci aș putea să garantez pentru el dacă Darden începe să țipe că ai fost luată împotriva voinței tale. El e pe aici?

Era unsprezece și jumătate. Poate că Pete dormea sau făcea duș. Sau își spăla hainele. Jenny se oferise să o facă pentru el, dar el refuzase. Îi spusese că era suficient luxul de a avea mașină de spălat și uscător ca să le folosească după atîtea zile de umblat pe drumuri și că nu voia să o facă sclava lui. Îi luase chiar și ultimele lucruri *ale ei* să le spele cu ale lui. Ultima dată cînd cineva spălase ceva pentru ea avea nouă ani.

– Are o motocicletă? întrebă Dan cu un zîmbet ironic. Mi se pare că odată îți doreai și tu așa ceva. Nu cu mult timp în urmă – cîți ani sînt, trei, patru? – de cînd nepotul lui Nick Farina conducea una prin oraș. Bătrînul Nick era nebun de legat. Detesta sunetul, detesta felul în care arăta. Dar tu, tu te opreai și ți se scurgeau ochii de fiecare dată cînd treceai pe acolo. Și asta detesta bătrînul Nick. Aproape a făcut un atac de cord cînd nepotul său s-a gîndit să-ți vîndă ție motocicleta. Cred că Nick s-ar fi mutat

mai degrabă decît să vadă şi să audă maşina aia în fiecare zi. Ciudat însă că nu s-a plîns despre cea a lui Pete al tău.

Jenny zîmbi:

– Cînd mergi destul de repede, nu te vede şi nu te aude nimeni.

– N-am mai auzit de aşa *ceva,* Jenny Clyde. Dan analiză felul în care trebuia să-i spună că ştia multe despre multe lucruri – şi deodată ea simţi îndemnul să-l îmbrăţişeze pentru că fusese mai drăguţ decît toţi. Dar nu ştia cum va lua el acest gest, şi apoi elanul trecu.

El îşi frecă umărul, încruntîndu-se.

– Îmi fac griji pentru tine. Reverendul Putty spune că zaci toată ziua în cămaşă de noapte.

Zîmbetul lui Jenny deveni timid.

– Reverendul Putty se înşală. Mi-am pus cămaşa de noapte abia cînd a venit el. Rămase în spatele scaunului atît cît să vadă că Dan înţelege ce vrea să spună, apoi se duse la uşă. Trebuie să plec. Voiam doar să-mi iau rămas-bun. Îmi pare rău dacă plecarea mea îţi va da mai mult de lucru ţie.

– Mie?

– Cu Darden.

– O să mă descurc cu Darden.

Ea aprobă dînd din cap, îi zîmbi cu toată gura şi plecă.

Pînă să ajungă la şcoală se făcuse 11:50 şi era deja cald. Îşi scoase tricoul şi-l legă în jurul taliei, apoi se aşeză în capătul zidului de piatră care mărginea terenul de joacă şi zîmbi în felul ei timp de zece minute, gîndindu-se la primele amintiri din copilărie. Nu conta că erau parţial adevărate, parţial inventate. Oamenii au nevoie de amintiri fericite, la fel cum simt nevoia să adore bunicile şi mătuşile.

La 12:00 sună clopoţelul. Joey Battle ieşi printre ultimii copii din şcoală. Venea împiedicîndu-se de trepte într-o dispută aprinsă cu un alt băiat care-i dădu un ghiont şi o luă la fugă. Joey se tîrî puţin pe pămînt încercînd să se ridice, cu o privire criminală,

gata să-l fugărească pe celălalt, cînd o văzu pe Jenny. Pînă să se îndrepte spre ea, privirea ucigaşă se îmblînzi, lăsînd loc durerii.

Ea i se alătură, ridicîndu-i şapca de base-ball ca să-i poată vedea ochii.

– Ce s-a întîmplat?

– M-a făcut mutant.

– Nu e atît de rău să fii mutant dacă asta te face diferit *de el*. E un bătăuş după cîte am văzut.

– Copiilor le place mai mult de el decît de mine.

– Nu le place de el. Le e frică de el.

– Mi-aş dori să le fie frică de mine.

– Nu, nu ţi-ai dori asta. Vrei să le placă de tine. O să le placă.

– Cînd?

– Cînd ţie o să înceapă să-ţi placă de ei. Ei o să-ţi răspundă.

Lovi cu piciorul într-o ghindă, înlăturînd-o din drum.

– De tine le plăcea copiilor?

– Unora da.

– Fiindcă ţie îţi plăcea de ei?

– Da.

– Şi de ce acum nu le mai place de tine?

– Poate, spuse ea, fiindcă le e frică de mine.

– Mie nu mi-e frică de tine.

Era unul dintre motivele pentru care erau prieteni. Şi-ar fi dorit să-l poată lua cu ea, dar nu putea. Şi-ar fi dorit să-i uşureze soarta, dar nu putea face nici asta. Nu putea decît să spere că îşi va aminti de ea ca despre cineva care l-a iubit – surogat de mamă, mătuşă, soră, orice el ar fi ales – şi să zîmbească la amintirea ei.

Scărpină vîrful şepcii care ascundea şuviţele scurte de păr roşu, cît îi mai lăsase Selena din cîrlionţi. Mîna ei coborîse, nu înainte ca degetele lui Joey să o găsească şi să se strecoare în căuşul ei. Imediat îşi simţi inima tresărind de emoţie.

– Cum se face că eşti aici? întrebă el.

– Trebuie să-mi iau rămas-bun. Plec.

Ochii lui îi prinseră repede pe ai ei.

– Unde te duci?

– În Wyoming.

– Cînd o să te întorci? Era mai mult o acuzaţie decît o întrebare.

Nu putea să-i spună adevărul. Simţind o nouă tresărire de vinovăţie şi mai mult decît puţină tristeţe, spuse:

– Nu mă întorc o vreme.

– *Cînd?*

Cum să-i explici unui copil?

– Nu vreau să pleci! strigă el.

Emoţia care îi apăsa inima deveni mai acută.

– Asta pentru că sîntem prieteni.

– De ce pleci?

– Trebuie.

– *De ce?*

– Fiindcă am cunoscut un bărbat...

Joey îşi smulse mîna dintr-a ei şi o luă la goană. Dar picioarele ei erau mai lungi decît ale lui. Îl prinse repede.

– Aşa se întîmplă *mereu,* strigă el cînd ea îl opri. Mai întîi mama, acum tu.

– Nu.

– Ba da.

– Ba nu. Jenny se lăsă pe vine şi-l ţinu strîns. Nu. Cu mine nu e acelaşi lucru. Eu nu mai pot să rămîn aici, Joey. Se întoarce tata.

– Şi? Spuneai că nu el a omorît-o pe mama ta.

– N-a făcut-o. Dar a făcut alte lucruri. Face alte lucruri. Nu pot să rămîn.

– Ia-mă cu tine.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Fiindcă *nu pot.*

– *De ce nu?* strigă el.

Îl trase aproape şi-l ţinu aşa cum ar fi făcut cu propriul copil şi în acel scurt moment se lăsă pradă durerii. I se puse un nod în gît, ochii i se umplură cu lacrimi. Se simţi mai tristă decît şi-ar fi închipuit că e posibil şi, brusc, speriată de moarte.

Trecu ceva pînă cînd să fu în stare să şoptească:

– Aş vrea să-ţi pot explica, dar eşti prea mic şi, oricum, nu-mi găsesc cuvintele.

– E departe Wyoming?

– Da.

– O să te mai întorci vreodată?

Ea ezită, apoi şopti:

– Nu.

– N-o să te mai văd *niciodată?*

Se dădu puţin înapoi ca să-i poată vedea faţa, pistruii, faţa lui mozolită acum străbătută de şiroaie de lacrimi.

– O să mă vezi. Dar nu aici.

– Unde?

– În altă parte.

– Unde?

– Nu ştiu.

– Şi atunci de unde ştii că o să mă mai vezi?

Jenny se gîndi la Pete şi la cum apăruse el chiar cînd ea îşi pierduse speranţa şi simţi o convingere bruscă. Spuse liniştită:

– Fiindcă ştiu.

El părea că-şi ţine respiraţia.

– Eşti sigură?

Ea confirmă din cap. Apoi zîmbi.

– O să fie o surpriză. Nu o să mă aştepţi şi deodată – bum! – o să apar. Te asigur aşa o să fie.

– Poate la anu'?

– Poate.

– Sau cînd o să fiu mare?

–Cine ştie? Îi mîngîie obrajii cu degetele mari ca să-i şteargă lacrimile.

Deodată ochii lui se luminară.

– Cînd o să fie asta, o să mă duci la Chuck E. Cheese?

Ea dădu din cap în semn că da.

– *Bi-ne,* spuse el, zîmbind satisfăcut. Apoi se depărtă ţopăind. Trebuie să plec.

Jenny îl privi cum aleargă la vale, luînd cu el o bucăţică din inima ei. Durerea era aprigă şi reuşi să o ţină în frîu numai cu multă voinţă. Apoi, gîndindu-se numai la lucruri bune, porni spre magazin.

Cumpără cartofi, morcovi şi carne pentru tocană. Cumpără tapioca, Rice Krispies şi dulciuri obţinute din pastă de nalbă. Îşi permise o extravaganţă şi cumpără ceva gata pregătit pentru Pete şi pentru ea, ca să aibă la prînz. Pentru mai multă siguranţă, aruncă în coş şi o pungă de biscuiţi săraţi.

– Parcă ai da o petrecere, îi spuse Mary McKane, înregistrînd cumpărăturile.

– Poate că dau, spuse Jenny zîmbind şi luă sacoşa în braţe.

Gîndul de a-l urma pe Pete pînă la capătul pămîntului o făcu să zîmbească aproape tot drumul spre casă. Numai cînd zări casa, chiar de la distanţă, în josul străzii, simţi o îndoială.

Porni mai repede. Îndoiala creştea. Mută sacoşa în partea cealaltă şi începu să meargă cu paşi mărunţi şi repezi. Aproape că alerga atunci cînd intră pe alee şi văzu motocicleta acolo, lîngă garaj – şi-l văzu pe Pete lîngă sobă. Se rezemă de perete respirînd uşurată.

Dintr-o singură privire, el îşi dădu seama.

– Credeai că am plecat? o mustră el luîndu-i sacoşa, dar n-am plecat. Ţi-am spus. Nu plec fără tine. De ce nu poţi să crezi?

– Fiindcă uneori tot nu pot să cred că eşti adevărat.

– Par adevărat?

– Da.

Îi duse mînala inima lui.

– Par adevărat?

Îi simţi pulsul. Confirmă din cap.

– Ei bine?

Spune-i, Jenny. Nu pot. *Spune-i totul.* Nu pot să risc. *Te iubeşte.* Dar mă iubeşte suficient?

Jenny îşi acoperi faţa cu o mînă. El i-o îndepărtă, o trase lîngă el şi şopti în căldura uşor umedă a părului ei sălbatic de roşu:

– Am pregătit ciocolată caldă ca să mă revanşez că am dormit la micul dejun, dar acum e cald afară. Poate că simţi mai degrabă nevoie de ceva rece.

– Ciocolata caldă e băutura mea preferată.

– Mi-am închipuit, spuse el cu un zîmbet care-i înmuie genunchii şi-i topi mintea.

– Ai trei cutii mari în dulap.

– O să iau una acum.

– Nu ţie prea cald?

Jenny clătină din cap, se aşeză la masă şi îşi imagină că afară ninge în timp ce îşi aştepta băutura.

În primele luni de la moartea mamei sale, Jenny trăise mai mult în bucătărie, în camera liberă de la etaj şi în mansardă. Dan pusese pe cineva să cureţe sîngele din camera de zi, dar ea tot nu suporta să stea acolo, iar cît despre dormitoare, erau chiar lăcaşul groazei. Abia la doi ani după întemniţarea lui Darden începu să doarmă iar în camera ei, şi atunci, numai după ce o alungase un raton şi doar după ce frecase dormitorul de la un capăt la altul.

Şase ani mai tîrziu, tot mai evita camera de zi. Dormitorul pe care îl împărţiseră părinţii ei era şters de praf de două ori pe an. În restul timpului ţinea uşa închisă.

Marţi după-amiază o deschise larg, tîrî înăuntru cutiile de carton care aşteptaseră în garaj şi le umplu cu lucrurile mamei sale. Nu aranja nimic, nu se opri să privească nimic sau să-şi amintească. Închise o cutie plină şi se întoarse spre următoarea, o închise şi pe asta cînd se umplu şi se întoarse spre următoarea şi tot timpul îl blestemă pe Darden că nu voia să facă treaba asta, că *nu-i păsa* dacă o făcea ca un mod de a-şi lua rămas-bun de la soţia lui.

O pedepsea pe Jenny, desigur. Ştia. Juca încă unul dintre jocurile minţii lui reduse cu intenţia de a-i alimenta sentimentul de vinovăţie şi, pînă într-un anumit punct, reuşea. Chiar dacă se grăbea, chiar dacă refuza să se uite la vreo bluză, o haină sau o fustă, în ciuda discuţiilor îndelungate cu Pete şi a hotărîrilor luate, resimţea vinovăţia, şi durerea, şi regretul.

Apoi nu le mai simţi. Ceva în sinea ei se răzvrăti şi se blocă. Vinovăţie, durere, regret– le împachetă o dată cu ultimele lucruri ale mamei, închise cutia de carton şi ieşi afară.

Cada era plină cu baloane de spumă cu miros de liliac. Se ridicau deasupra apei într-un cumulus întrerupt doar de genunchii şi capul lui Jenny. Ţinu ochii închişi pînă cînd îl auzi pe Pete la uşă.

– Bună, spuse el.

Ea zîmbi, pentru că era încă atît de nou pentru ea.

– Te simţi bine?

Aprobă din cap.

– Mă simt ciudat.

– Eşti tristă din cauza plecării?

– Puţin. Ciudat, nu?

– Nu. Locul ăsta a fost totul pentru tine. Veni să se aşeze pe marginea căzii şi-i găsi degetele în spumă. Nu ai fi umană dacă nu te-ai simţi tristă.

– Cît este ceasul?

– Cinci. Mîncarea e aproape gata. Asta-i mîncarea lui preferată?

Da, şi budinca de tapioca, şi Rice Krispies, şi bere.

– Dacă-l urăsc, de ce îmi pasă?

– Fiindcă eşti bună. E prima masă gătită în casă de care are parte în ultimii şase ani, dacă nu mai mult.

– Nu sînt bună. Îl linguşesc doar. O să se înfurie cînd îi voi spune că plec. S-ar putea să devină urîtă treaba.

– Mă descurc eu cu asta atîta timp cît o să plecăm de aici pînă la miezul nopţii. Atunci motocicleta se transformă în dovleac.

Earînji.

– La miezul nopţii. E în regulă. O să-mi amintesc.

Îi opri ultimul cuvînt cu gura, făcînd-o pe Jenny să se agaţe de umerii lui. Se trase înapoi şi începu să-şi scoată hainele. Pînă se dezbrăcă, Jenny îi făcu loc în cadă. În următorul minut o ridică în poala lui şi repede o pătrunse; nu peste mult timp, Jenny simţi crescînd micile explozii în partea cea mai profundă, cea mai dulce a inimii sale.

Avanpremiera atracţiilor următoare, gîndi ea, şi apoi ieşi şi se şterse. Zîmbetul se topi cînd se îmbrăcă cu rochia înflorată trimisă de Darden şi dispăru complet cînd Pete o conduse afară.

– Nu vrei să te răzgîndeşti şi să mă laşi să vin şi eu? întrebă el.

Cînd clătină din cap, simţi mişcarea elastică a mai puţin de jumătate din părul pe care Darden se aştepta să-l găsească. N-o să-i placă deloc treaba asta.

– Trebuie să merg singură.

– Te-aş putea duce eu. Să-ţi fiu şofer.

O, dacă ar putea, gîndi ea şi se îndreptă spre garaj.

– Trebuie să mă duc singură.

– Dar nu ai permis de conducere.

– Ştiu să conduc. Pornise Buickul şi-l tot mînuise o dată pe lună în ultimii şase ani şi mai bine. Uneori chiar plecase cu el. O, da, ştia să conducă. Poate nu bine. Dar avea de parcurs un drum drept şi pe drum drept era uşor de condus.

– Dacă te opreşte cineva?

– Cine ar face-o? Oricine mă va vedea va suna la poliţie, dar şeful va fi acasă la cină, iar Dan va fi în oraş în aşteptarea autobuzului.

– Ţi-a spus el asta?

– Nu, da' îl cunosc pe Dan.

Şi se bucura că el va fi acolo. Nu ştia ce va face Darden cînd îi va vedea părul.

Jenny ştia că nu o s-o bată. Nu era genul lui. Mai degrabă o va chinui vorbindu-i despre slăbiciunea ei, reînviindu-i sentimentul de vinovăţie şi aţîţîndu-l pînă cînd va depăşi de zece ori nivelul obişnuit, pînă cînd va fi atît de apăsător încît nu va mai putea să respire, pînă cînd va dori să facă orice, *orice* ca să-l facă să dispară.

Dacă se va întîmplă aşa, ar putea da înapoi.

Se întoarse şi se agăţă de umerii lui Pete.

– Trebuie să fii aici cînd ne întoarcem, promite-mi, *îmi promiţi,* Pete?

El se jură.

I-ar fi cerut-o de zece ori şi tot nu ar fi fost liniştită, nu pentru că nu avea încredere în Pete, ci de frica lui Darden. Dar trebuia să plece. N-ar fi bine să întîrzie.

Aşa că se urcă în Buick, întoarse cheia şi aduse la viaţă motorul bătrîn. Cîteva clipe mai tîrziu, mergea în zigzag pe drum în jos, şi apoi în oraş.

20

N-ar fi trebuit să fie întuneric la 6: 12, dar norii se adunaseră din cauza căldurii de după-amiază şi acum alcătuiau o pătură atît de densă încît soarele care apunea nu se mai vedea. Ceea ce mai rămînea era doar întunericul sufocant.

Jenny auzi mai întîi autobuzul, un huruit de averizare care se apropia. Mai că putea miroasi benzina şi ţărîna înainte ca ele să devină reale cînd autobuzul voluminos intră în oraş. Şuierînd şi duduind, autobuzul trase în faţa Buickului. Jenny urmări cum se deschideau uşile.

La început nu se întîmplă nimic. Fixă uşa cu privirea fără să clipească, luptîndu-se să respire. Se rugase neîncetat să apară vreo problemă care să împiedice venirea lui Darden, vreo complicaţie neprevăzută. *Te rog, Doamne, fă-l să se ducă în altă parte.* Nu-i păsa unde atîta timp cît nu era lîngă ea.

Dar el apăru şi inima i se strînse de silă. Purta pantalonii largi şi puloverul pe care i le dusese ea la ultima vizită şi avea un sac de umăr cu lucrurile personale. Puse un picior pe o treaptă, apoi pe următorul pe ultima treaptă şi atinse pămîntul holbîndu-se la ea, fără să arate cîtuşi de puţin schimbat sau mai îmbătrînit faţă de cei cincizeci şi şapte de ani ai săi. Se întreba dacă era bolnav sau dacă libertatea nu-l tulburase pur şi simplu.

Desigur, *ea* nu era tulburată de libertate. Ea ar fi îmbrăţişat-o cu braţele deschise. Trebuia doar să treacă de privirea aceea fixă.

– Bună, tati. Străbătu distanţa mică spre locul unde stătea el, îl sărută pe obraz şi-i luă sacul. Cum a fost călătoria?

El continua să se holbeze. În spatele lui, uşa se închise şi

autobuzul se depărtă pufăind. Chiar şi atunci el nu se mişcă. Părea şocat.

– Unde ţi-e părul? întrebă în cele din urmă cu o voce înăbuşită.

Un accident de muncă, ar fi putut să spună. Ars de flacăra unui aragaz defect. Necesitate de neînlăturat. Norocul ei că a scăpat cu *viaţă*, ar fi putut să spună.

– L-am tăiat, zise.

– Da' îmi place lung. Vreau să-l văd lung. Vreau să-l *simt* lung. MaryBeth, nechează el încet, de ce dracu' ţi-ai tăiat părul?

Se rănise la braţ, ar fi putut spune. Nu mai putuse să-şi spele şi să pieptene un păr lung, aşa că-l tăiase, ar fi putut spune. Braţul îşi mai revenise acum. Mulţumesc.

– Nu-mi plăcea lung, spuse ea. Nu mi-a plăcut niciodată... Vocea i se stinse – atît de înspăimîntătoare era privirea lui Darden.

– Deci asta e primirea mea acasă? Asta primesc pentru că am stat mai mult de şase ani la închisoare? Asta primesc după ce am visat în fiecare noapte împuţită la părul tău? Cum ai putut să-mi faci asta, iubito? *Iubeam* părul ăla lung.

Vinovăţia, o, vinovăţia. *Stai calmă.* E tatăl meu. *Nu contează. Nu te poate aduce să faci nimic din ceea ce tu nu vrei.* O să încerce. *Ştii asta, dar nu mai eşti un copil.*

– E doar un păr, tati.

– L-ai tăiat chiar înainte de a veni eu acasă. Ştiind cum mă simt, ştiind că-l vreau lung. Ai făcut-o ca să mă răneşti.

– Nu. Dar o făcuse.

– Hei, Darden, spuse Dan O'Keefe, ieşind din întuneric, cum îţi mai merge?

Darden o mai privi pe Jenny îndelung înainte de a-l saluta sec pe Dan:

– Nu rău.

Jenny se uită împietrită la Dan, implorîndu-l, *implorîndu-*

l, să nu cumva să spună un cuvînt despre plecarea ei, sau şi mai rău, despre Pete. O să-i spună ea lui Darden la momentul potrivit.

– Prin urmare, eşti liber, spuse Dan.

– Aşa se pare.

– MaryBeth a făcut o treabă bună avînd grijă de casă pentru tine. S-ar cuveni să fii mîndru de ea că a făcut totul singură. Am primit un telefon de la ofiţerul care răspunde de tine după eliberarea condiţionată. Spunea că te gîndeşti să pui iar afacerea pe picioare.

Darden ridică din umeri.

– Nu ştiu ce mişcări o să fac. Nu ştiu cum vor oamenii să angajeze un fost condamnat. Cheile sînt în maşină, MaryBeth? Începe să miroasă. Se duse spre locul şoferului din Buick.

Dan luă sacul de la Jenny şi-l aruncă pe locul din spate, apoi închise portiera după ce ea urcă. Nu trebuia să se uite la el ca să-l audă cum gîndea: *Sună-mă dacă ai vreo problemă, Jenny, sună-mă oricînd şi o să fac tot ce pot.*

Dar nu putea să o ajute. O dată Darden întors, nimeni nu mai putea să o ajute.

Darden ambală motorul, făcu un viraj în U şi porni în viteză prin oraş. Pînă să ajungă acasă, ploua mai tare. El intră în garaj, coborî şi o prinse pe Jenny de mînă chiar cînd ea voia să o ia la fugă spre casă.

– Vino aici, iubito, spuse el, trăgînd-o aproape. Îmbrăţişează-l pe tati.

Jenny încercă să pretindă că era o îmbrăţişare inocentă, în genul celor pe care taţii le rezervă totdeauna fiicelor. Îşi puse braţele în jurul lui şi strînse, ignorînd atingerea gurii lui pe gîtul ei şi felul în care îşi unduia corpul ca să se potrivească cu al ei, dar nu putu îndura totul mai mult de o secundă, nu putu *să suporte*, aşa că aproape îşi pierdu răsuflarea cînd strigă:

– O, Dumnezeule! şi încercă să se smulgă din braţele lui. O să se ardă tocana. Trebuie să fug.

Braţele lui o reţinură.

– Am nevoie mai mult de asta decît de mîncare.

– Da' am muncit *atît,* tati. Se răsucea cu cîte o parte a corpului la fiecare mişcare. Ştiam că n-o să-ţi placă părul meu, aşa că m-am străduit să fac cina cum trebuie, te rog, nu mă face să o stric, *te rog*.

Îi dădu drumul. Ea schiţă un zîmbet care dispăru în momentul în care ieşi în ploaie. Se grăbi spre casă şi ignorînd hainele ude, îşi făcu de lucru la maşina de gătit.

Pete era în mansardă, împachetînd ultimele lucruri. Îl văzu acolo cu ochiul minţii, aşteptînd aşa cum se înţeleseseră, lăsînd-o să vorbească cu Darden pentru ultima oară. Dar ştia că el asculta totul. Ţinea o ureche lipită de podea chiar în locul în care ajungeau vocile de jos. Ar coborî într-o clipă dacă Darden ar încerca ceva. Ar coborî oricum la timpul potrivit.

Se agăţă de acest gînd.

Darden dădu drumul la sac pe podea. Apucă prosopul de vase de pe bara de la maşina de gătit şi se şterse de ploaie pe faţă şi pe gît. Jenny i-l luă şi-i dădu în schimb o bere.

– Preferata ta. Bine ai venit acasă.

El duse sticla la gură şi lăsă capul pe spate. Berea trecu gîlgîind pe lîngă mărul lui Adam, iar, şi iar, şi iar. Cînd îndreptă capul, sticla era goală.

Deschise frigiderul şi scoase o a doua sticlă.

– Ce zi de rahat! Mai întîi autobuzul, apoi părul tău, apoi Dan O'Keefe urmărindu-mă. Am fost urmărit în ultimii şase ani mai mult decît în toţi cei dinainte puşi la un loc. Îi strecură un braţ pe după talie şi se frecă de urechea ei.

– Singura care vreau să mă urmărească de acum înainte eşti tu, mă auzi, MaryBeth?

Jenny încercă să respire, se înecă şi începu să tuşească. După o vreme pînă se opri. Îşi şterse nasul şi ochii.

– Nu mă simt prea bine, şopti ea.

– Din cauză că ţi s-a udat rochia. Du-te şi schimbă-te. Trebuie să ai altceva drăguţ.

Jenny avea rochia pe care o cumpărase de la magazinul domnişoarei Jane. Alergă în sus pe scări pînă în camera ei, o smulse pe cea mizerabilă, cu flori, şi bîjbîi furioasă prin dulap după alta.

– Pete? şopti ea spre mansardă. Eşti acolo?

– Dumnezeule, da. Ridicase trapa şi nu arăta deloc prea mulţumit. Nu-mi place treaba asta, Jenny. M-am săturat să stau aici, sus. Cobor.

– Nu.

– Mă poţi prezenta, îi spunem că pleci şi apoi ne vedem de drum. Îşi poate lua singur de mîncare.

– Nu! Îi datorez asta. Te rog. Doar atît.

– Cu cine vorbeşti, iubito? strigă Darden.

Ea se întoarse, apucă rochia de la domnişoara Jane şi o puse pe piept.

– Nu vorbesc. Respir. Respir.

El intră în cameră.

– Ne-am putea întinde puţin, tu şi cu mine.

– Nu, o, nu! Vreau să-ţi servesc cina. E gata.

El o ajunse şi o trase de rochie.

Jenny cunoştea privirea aceea înfometată şi ţinu cît putu de bine de rochie.

– Dă-i drumu', MaryBeth.

– Cina, imploră ea.

– Lasă-mă să văd. Doar un minut.

Ea continuă să reziste. Atunci el îi pronunţă numele cu o voce mai aspră, o voce care-i spunea că va fi ca el chiar dacă va trebui să o lege, că de ce lupta mai mult de aceea era mai excitantă, că „să vadă" ar fi cel mai neînsemnat lucru dacă ea nu ceda.

Dădu drumul rochiei, lăsă capul în jos şi, ca pe vremuri, îşi trimise gîndurile într-un loc unde durerea şi ruşinea nu puteau ajunge. Numai că ele nu voiau să rămînă acolo de data asta. Veniră înapoi în dormitor şi la Darden cu o disperare care-i făcu stomacul să se zbuciume. Un ţipăt îi ajunse în gît şi ameninţa să spargă liniştea nopţi.

Rămîi calmă. Ascultă ploaia care cădea pe acoperişul de ardezie. *Rămîi calmă. Alegerea a fost făcută.*

– Am nevoie de rochie, spuse ea.

El i-o întinse.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat cu tine. Te iubesc, scumpo. Îmi place să te provoc şi să te ating. Bine, a trecut ceva timp, dar îţi plăcea.

– Nu mi-a plăcut *niciodată,* bombăni ea trăgînd rochia peste cap. De-abia îi căzu peste şolduri cînd trecu în grabă pe lîngă Darden şi alergă în jos pe scări.

Mîinile îi tremurau cînd învîrti în mîncare şi o goli într-un castron. Încercă să se înveselească gîndindu-se la Pete, la Wyoming, la libertate, la dragoste. Dar era greu cu Darden în cameră. Avea un fel de a absorbi tot ce era bun într-un loc şi de a nu lăsa decît răul. Chiar şi această rochie – la care rîvnise atît, aşa de specială, primul lucru cu care o văzuse Pete – era murdărită acum. Nu o va mai purta niciodată.

– Tu de ce nu mănînci? întrebă Darden. Era la a treia bere şi începuse să se aburească.

Jenny n-ar fi putut să înghită ceva chiar dacă viaţa i-ar fi depins de asta.

– Am nervi în stomac. E bună mîncarea?

– E bună. Bună. Ai fost mereu o bună bucătăreasă, MaryBeth, la naiba, mult mai bună decît mama ta, trebuie s-o spun.

– Ea m-a învăţat.

– Ea n-a făcut niciodată așa ceva.

– Ba da. Mi-amintesc.

– Și eu nu? Crede-mă, știu și ce nu știa femeia aia. Nu știa să gătească, nu se putea gîndi decît la ea și nu știa cîtuși de puțin să facă sex. Tu știi să faci toate lucrurile astea, iubito.

Jenny se ridică cu greu de pe scaun și se duse la mașina de gătit. Aruncă o privire otrăvitoare spre tocană, luă toată oala la masă și-i umplu iar farfuria lui Darden. Împinse coșul cu chifle calde mai aproape. Dincolo de el, așeză o porție de budincă de tapioca încă destul de caldă și mai multe farfuriuțe cu Rice Krispies, gata pregătite.

Din celălalt capăt al mesei, spuse:

– Plec, tati.

Darden se uită spre ea nedumerit.

– De unde pleci?

– De aici.

El oftă.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată. De zece ori pe săptămînă spuneai că pleci cînd eraimică. Pe atunci spuneai că fugi. Hai, iubito, încetează. E vremea să te maturizezi.

– M-am maturizat. De aceea plec.

El se lăsă pe spate și o privi fix.

Pe vremuri s-ar fi făcut mică sub privirea aceea. Acum se gîndi la alegerea ei și îi susținu privirea.

El își trecu o mînă prin păr. I se rărise cît fusese plecat.

– MaryBeth, iubito, nu-mi face asta acum. Ești singurul lucru pentru care am supraviețuit în pușcărie. Nu începe cu amenințări.

– Plec.

– Taci, MaryBeth.

– Plec în seara asta.

El oftă din nou.

– Bine. Unde te duci de data asta?

Jenny trecuse de punctul în care îi păsa că el pretinde că vede în ea un copil.

– Nu contează unde. Voiam doar să ştii.

– Ai dreptate, nu contează unde. Te-aş găsi oriunde. Aş veni după tine şi te-aş aduce înapoi.

– Nu ai reuşi.

Darden se încruntă.

– Ce se întîmplă cu tine?

– Nu o mai pot face. Nu mai suport.

– Ce nu mai pot suporţi? Dragostea mea, sînt tatăl tău. Majoritatea fetelor şi-ar da mîna dreaptă ca să fie iubite cum eşti tu.

Jenny nu gîndea acelaşi lucru.

Veni spre ea, precipitat.

– Acum încetează! O să faci şi o să suporţi orice zic eu. Eşti a mea, *a mea*, MaryBeth. Am făcut un sacrificiu al naibii de mare pentru tine. N-o să fugi de mine acum.

Pete deodată apăru în uşă, în spatele lui Darden şi-i făcu semn lui Jenny să vină. Ea îl văzu acolo, dar încă nu putea să plece. Trebuia să-l facă pe Darden să înţeleagă, trebuia să-i dea o ultimă şansă. I-o datora lui, dar şi ei însăşi.

– Nu pot să rămîn, tati. Ceea ce facem noi nu e bine. E oribil.

– E oribil că te iubesc? Că trăiesc pentru tine? Că le-am spus că eu am lovit-o pe mama ta cînd tu ai făcut-o?

Jenny se sufocă. Spuse cu voce tare, cuvintele erau precum cuţitele. O sfîrtecau pe dinăuntru şi făceau să sîngereze prin toate vechile ei cicatrice care prinseseră coajă.

Îi mai aruncă o privire rapidă lui Pete. Ochii i se umpluseră cu lacrimi cînd se întoarse spre Darden.

– A fost legitimă apărare! M-ar fi omorît dacă n-aş fi oprit-o!

– Dacă o loveai o dată, ai fi oprit-o. O dată şi s-ar fi îndepărtat şocată. Ai lovit-o de *cinci ori.*

– N-am ştiut, suspină Jenny, n-am ştiut ce face, eram atît de speriată. Umerii îi căzuseră şi braţele îi atîrnau ţepene. Nimic nu putea schimba crudul adevăr. Eram plină de răni şi ea tot venea spre mine aşa cum o făcea de *zile* întregi, aşa că am lovit-o pînă cînd nu s-a mai mişcat.

– Tu ai omorît-o, MaryBeth.

Jenny îşi cuprinse capul cu braţele.

– Ştiu, nu crezi că ştiu?

– Vrei să-i spun şefului despre asta? Sau lui Dan? Hm? Vrei asta, MaryBeth?

Braţele îi căzură şi înălţă capul.

– Am vrut să-i spun atunci, numai că tu nu m-ai lăsat! M-ai făcut să stau aici şi să spun poveşti şi să mă simt vinovată fiindcă tu erai în puşcărie şi să fiu *furioasă* fiindcă tu erai unde voiam să fiu eu, fiindcă nu ştiam că pot să fac aşa ceva, să omor pe cineva, şi nu mai ştiam ce *altceva* mai puteam să fac şi eram aşa de disperată încît nu mai gîndeam limpede şi tu tot nu m-ai fi lăsat să mărturisesc.

Darden se apropie mai mult.

– Încercam să te salvez! N-ai fi rezistat în puşcărie. Te-ar fi violat de o sută de ori şi te-ar fi murdărit şi îmbolnăvit. Drace, nu te-aş mai fi atins atunci. Aşa că te-am cruţat de asta şi am făcut şase ani nenorociţi de puşcărie, şi uite ce primesc – tu *pleci?*

Jenny îşi imagină că Pete se gîndea să-l atace pe Darden, aşa de furios arăta. Apoi îi prinse privirea lui Jenny şi furia îi dispăru. Îi arătă uşa cu un semn al bărbiei.

Ea se retrase în direcţia aceea.

– Plec, îi spuse iar lui Darden. Pur şi simplu nu putea să trăiască aşa cum voia el.

Totuşi el insistă.

- Am luat vina asupra mea. Am fost pedepsit pentru o crimă pe care nu am comis-o.

– Ai comis o crimă! strigă ea. Ai comis o mulţime! Mereu!

– Şi am fost pedepsit. N-ar trebui să fii şi tu pedepsită?

– Am fost. *Am fost.* Ani la rînd în chipuri pe care nici nu ţi le poţi imagina. Da' m-am săturat, tati. Se trase şi mai mult înapoi.

– Mi-o *datorezi!*

Scuturînd din cap, Jenny mai făcu un pas.

– Am ţinut casa pe picioare. Am folosit maşina. Am aşteptat pînă te-ai întors şi ţi-am pregătit cina pe care ţi-ai dorit-o şi mi-am spus mereu că-ţi datorez asta, dar nu, *nu*-ţi datorez mai mult de atît. Dacă nu m-ai fi atins, ea nu m-ar fi bătut şi dacă nu ar fi făcut asta, n-ar fi fost moartă. Era mama mea. Ai făcut-o să mă urască!

– Era o căţea geloasă!

– Era *soţia* ta! Trebuia să faci anumite lucruri cu *ea,* nu cu mine. De ce n-ai putut să o iubeşti puţin? Era tot ce-şi dorea.

– Îl dorea pe Ethan.

– Avea nevoie de tine.

– Păi, la dracu'? acum e sigur că nu mai are nevoie de mine, da' eu am nevoie de tine, MaryBeth. Eşti aici şi eşti vie. Se opri şi o privi zîmbind. Ai tot ce e mai bun de la ea, ştii, chiar şi cu părul scurt.

Jenny ştia că nu mai putea amîna. Putea să spună tot ce voia, el nu asculta ceea ce zicea ea, nici măcar un cuvînt.

– Plec acum, spuse ea cît putu de calmă.

El porni în jurul mesei.

– Crezi că n-o să pot să te găsesc? Nu te amăgi. Te-aş urmări şi în *iad* şi te-aş aduce înapoi. Îi arătă scaunul. Aşa că mişcă-ţi fundul aici şi cruţă-ne pe amîndoi de necazuri.

Jenny începu să plîngă iar, cu sughiţuri de durere, fiindcă totul era atît de patetic de simplu.

– De ce nu poți să mă lași în pace? îl imploră ea. E tot ce vreau. Doar *să mă lași în pace*.

– Sau ce? O să mă omori cum ai omorît-o pe ea? Nici gînd, iubito. Pot să mă apăr. Da' mai amenință-mă o dată și o să spun tot. Așa să mă ajute Dumnezeu, o s-o fac. Drace, dacă pleci de aici, oricum nu o să mai fii bună pentru mine. N-aș fi mai avut nici o problemă dacă te-ar fi închis atunci.

– Nu contează.

– Contează cînd te pocnesc, te dezbracă și te bagă într-o celulă.

– Nu o vor face. Plec. Acum îl am pe Pete. Mă ia cu el.

– Pete? rînji Darden disprețuitor. Cum dracu' e Pete? Nu pleci niciunde cu nici un Pete.

– Aici te înșeli, interveni Pete cu o voce puternică.

Darden nu se opri.

– Nu pleci niciunde cu un alt bărbat în afară de mine. Ești a mea. *A mea.* În plus, ce bărbat te-ar vrea pe tine? Ai semnul tatălui tău peste tot, iubito. Ce bărbat o să te ia cînd știe tot ce ai făcut?

– *Eu o iau,* declară Pete traversînd bucătăria. Deschise ușa și vorbi încet, cu blîndețe: Haide, Jenny. Nu merită lacrimile tale.

Jenny se strecură afară.

– Întoarce-te aici! urlă Darden, dar ea alerga deja prin ploaia neagră ca smoala spre garaj. De cum ajunse acolo, motocicleta trase alături. Sări în spate și se agăță de Pete cînd el ambală motorul. Motocicleta lăsă o dîră pe pietrele ude, apoi țîșni înainte chiar cînd Darden alerga pe potecă.

Se auzi un dupăit și un sunet hidos – strigăte sau înjurături, Jenny nu știa ce anume –, dar nu se putea opri, nici măcar nu putea privi în urmă. Alegerea fusese făcută. Nu mai exista cale de întoarcere. O făcuse.

La început enormitatea faptului o făcu să respire cu suspine. Dar întunericul nopții oferea un calm confortabil, la fel și ploaia,

care curăţa, dar, mai ales, era Pete care auzise tot ce era mai rău şi rămăsese lîngă ea. Din cînd în cînd, el lua o mînă de pe ghidon şi îi freca degetele, îi atingea braţul sau se întindea să o tragă mai aproape.

Ploaia se mai domoli cînd trecură prin centrul oraşului. Pînă ajunseră în cealaltă parte, ploaia îi spălase lacrimile. Zîmbi cînd recunoscu drumul urmat de Pete şi se simţi încîntată, foarte încîntată. El îşi amintea de visul ei.

Pete parcă motocicleta în vechea lor ascunzătoare şi o ajută să coboare. Îi luă mîna şi o conduse printr-un labirint de pini, brazi de Canada şi molid pînă sus, la limita superioară a carierei. Acolo de pe o platformă de noroi proaspăt muiat, priviră spe heleşteu.

Era doar al lor. Dacă mai fuseseră alţii pe-acolo, toate urmele fuseseră şterse. Aerul mirosea a pămînt şi frunze ude. Pădurea îngîna un cîntec, picurînd din creangă în creangă pînă ce apa ajungea pe pămîntul acoperit cu muşchi. Heleşteul carierei era sticlos, în afară de cerculeţe făcute de picăturile de ploaie ici-colo.

Pete îşi trecu degetele printre ale ei.

– E atît de proaspăt aici. Un început. Eşti aici cu mine, Jenny, dragostea mea?

I se puse un nod în gît, dar îi zîmbi şi aprobă dînd din cap.

– Ştii că te iubesc? întrebă el.

Ea confirmă la fel.

Vocea lui deveni răguşită.

– Asta m-a purtat pînă aici, ştii. Să te găsesc şi să te iau acasă. O sărută încet.

Jenny îşi îngropă faţa în umărul lui ca să nu o vadă că plînge. Dar el ştia. O frecă pe spate şi o strînse mai aproape, îi şopti blînd cuvinte liniştitoare în vreme ce, una cîte una, ea şterse ultimele legături, cît de mici, cu trecutul. În cele din urmă, cu o smiorcăială şi o inspiraţie lungă, gălăgioasă, zîmbi. Cînd înălţă fruntea o făcu pentru a vedea dragostea lui şi pentru a şti că făcuse alegerea potrivită.

Privirea lui alunecă spre heleşteul carierei. Ea îl urmă la timp ca să vadă norii oglindiţi în apă, apoi împrăştiindu-se şi lăsînd să se vadă o semilună gingaşă.

– *Hai să înotăm cu luna,* se gîndi ea şi se uită la Pete? *Putem?*

El rînji.

– *Nu văd de ce nu? E destul de cald. E visul tău.*

Îşi scoaseră hainele deja ude. Jenny le aşeză pe ale ei într-o grămadă şi ar fi făcut la fel şi cu ale lui Pete dacă el nu ar fi apucat-o de mînă şi ar fi tras-o după el. Îşi trecu degetele prin părul ei pînă ce-i înconjură obajii cu podul palmelor.

– *Eşti femeia cea mai dulce, cea mai pură, cea mai drăguţă, Jenny Clyde. Vino să înoţi cu luna şi cu mine.*

Ea îşi plimbă mîinile în sus pe corpul lui. Ridicată pe vîrful picioarelor, îi ţinea faţa aşa cum o ţinea el pe a ei. Cu ochii larg deschişi în aşteptare, ea confirmă dînd din cap.

El se aşeză chiar pe marginea platformei. Corpul lui era sculptat, lung şi slab, părul negru, pielea deschisă – bărbat. Lumina lunii strălucea în părul şi în ochii lui, luminînd micuţul diamant pe care şi-l pusese în ureche pentru ea, la fel cum mai mult ca sigur plasase şi semiluna deasupra lor.

Stătea pe vîrful picioarelor, întinsese braţele ca să se echilibreze, le coborîse la loc pe lîngă corp, apoi, într-o mişcare atît de graţioasă încît îi tăie respiraţia lui Jenny, se ridică tot mai sus, apoi coborî. Intră în apă cu o uşoară plescăitură şi ieşi la suprafaţă după cîteva minute ca să-i facă semn lui Jenny să i se alăture.

Se ridică pe vîrfuri pe marginea hăului, întinse braţele pentru echilibru şi le coborî la loc pe lîngă corp. Apoi se opri. Nu putea reproduce graţia lui, dar nu mai era timpul să-şi facă griji în legătură cu felul în care i-ar plăcea să arate, unde ar plonja şi ce durere ar simţi. Ajunsese atît de departe; nu mai era cale de întoarcere.

Jos, Pete aştepta zîmbind, cu lumina semilunei unduindu-se în jurul lui şi cu braţele larg deschise.

Inspiră adînc, îndoi genunchii şi părăsi platforma rugîndu-se.

Incredibil, rugăciunea ei primi răspuns. Corpul ei se înălță într-un arc perfect, coborî pe o linie argintie și intră în apă la nici un braț depărtare de Pete.

Ieși chiar lîngă corpul lui, în aplauze și primi o îmbrățișare ca apoi el să o ia de mînă și să se scufunde iar. O duse adînc în interiorul și în jurul blocurilor de granit luminate de luna care strălucea pe suprafața apei. Își urmăriră umbrele, și apoi se urmăriră unul pe celălalt, găsiră un partener de joacă în creatura din carieră, după care țîșniră la suprafață cu o izbucnire a respirației reținute pînă atunci și cu hohote de rîs și se agățară unul de celălalt printre scurte sărutări.

Următoarea scufundare este cea mare, spuse Pete cu răsuflarea întretăiată. Cu așteptare în ochii, zîmbetul lui era divin. *Ești gata?*

Chipul lui era ca un vitraliu în noapte – alte locuri, alți oameni, altă dragoste, le văzu pe toate. Plus bunătate și blîndețe. Și prietenie, și cinste. Și speranță.

Era gata? Se mai uită pentru ultima dată în jurul carierei, ridică ochii într-un semn tăcut de rămas-bun spre cea mai înaltă ramură de molid și spre zîmbetul gingaș al lunii. Apoi întipărindu-și-le în inimă ca pe bunurile cele mai de preț ale vieții sale, se uită la Pete și confirmă dînd din cap.

21

Boston

Cu inima strînsă, Casey se uită fix la ultima pagină a jurnalului pînă o puse alături de celelalte, pe genunchi. Dar nu-și putea scoate din minte ultima imagine. Rămase în cariera din Litlle Falls – neluînd seama la scaunul din piele pe care ședea sau la ceașca de ceai pe care i-o pregătise Jordan și care

acum aştepta pe o măsuţă pentru cafea, neluînd în seamă chiar prezenţa lui Jordan, aşezat la mijlocul canapelei, în diagonală faţă de scaunul ei.

De la carieră, reconstrui mental primele părţi ale jurnalului, reţinînd tunsoarea pe care o potrivise Pete, dar pe care o corectase Miriam, tava cu delicatesuri pe care o devorase Pete, dar pe care Jenny o dusese neatinsă la serviciu a doua zi dimineaţa, motocicleta pe care nu o auzise nimeni în oraş şi vizita la Giro unde nu-i văzuse nimeni. Îşi aminti de bărbatul din micul restaurant care pomenise de un singur rînd de urme, acolo sus, la carieră, lîngă hainele lui Jenny Clyde.

Piesele se potriveau, se aşezaula locul lor. Ridică o privire chinuită spre Jordan.

– N-a fost nici un Pete.

Psihoterapeutul din ea o ştia; femeia nu putea comenta. Pete fusese prea bun ca să fie adevărat. Pur şi simplu.

– Jenny Clyde era deziluzionată. Era atît de dornică de dragoste încît îl crease pe el. Era salvatorul ei. Îi dădea curajul de a-l părăsi pe Darden, de a părăsi Little Falls, de a părăsi viaţa. Îl făcea atît de real, încît comiterea suicidului devenea o opţiune acceptabilă.

Simţind gravitatea cazului, inspiră înfiorată.

Jordan se ridică. Nu plecă din cameră de această dată, merse doar pînă la un scrin de stejar, şi se întoarse cu o mînă de pagini.

– Ai avut însă dreptate să te întrebi ce s-a întîmplat cu adevărat. N-a murit, spuse el şi-i oferi paginile.

Temătoare, Casey îi susţinu privirea. Voia să spere, dar nu se putea gîndi decît la imaginea unei Jenny Clyde internată într-un centru de recuperare, precum Caroline, distrusă pentru tot restul vieţii după căderea de la nivelul superior al carierei.

– Ia-le, o îndemnă el blînd.

Nu avea de ales. Era mult mai rău să nu ştie decît orice

putea fi scris acolo. Puse foile pe genunchi şi începu să citească.

Soneria telefonului îl trezi pe Dan O'Keefe dimineaţa, la ora trei. Se îmbrăcă în grabă şi porni cu maşina spre casa familiei Clyde, nu neapărat pentru că i-o ceruse Darden Clyde sau fiindcă aceasta era slujba lui, deşi ambele erau adevărate, ci mai ales pentru că îşi făcea griji în privinţa lui Jenny...

Paginile descriau cum o găsise Dan pe Jenny în pădure, o învelise şi o dusese într-un loc departe de Little Falls, unde putea să fi în siguranţă – părăsindu-i pe toţi din oraş şi, mai important, pe Darden, care o credea moartă.

Lectura nu-i luă mult. O făcu însă pe Casey să inspire uşurată la gîndul că Jenny trăia şi era întreagă, şi să-l admire pe Jordan. Aceeaşi lectură ridică însă un alt rînd de întrebări.

Se uită în ochii lui Jordan. Şedea încă pe canapea, unde rămăsese, răbdător, îşi dădu ea seama, tot timpul cît citise ea, cu cîteva pauze scurte pentru a-i aduce mîncare şi băutură.

– Prietena ta era terapeut? întrebă ea.

– Da. Lucrează la Institutul Munsey. Este un spital particular de boli mintale din Vermont. Mi-a ieşit în întîmpinare la jumătatea drumului, a luat-o pe Jenny şi s-a întors la spital.

Casey cunoştea Institutul Munsey. Ştia şi ce costuri aveau spitalele particulare, depăşind adesea poliţele de asigurare, şi se întreba dacă Jordan o ajutase şi acolo pe Jenny.

– Tu ai plătit?

– Nu. Aş fi făcut-o la cît de vinovat mă simţeam. O abandonasem pe Jenny cum făcuse tot oraşul. Dar spitalul primeşte totdeauna cîţiva pacienţi pe gratis. Jenny a fost unul dintre norocoşi. Avea nevoie de un astfel de loc dacă i se dădea o şansă de a-şi reveni. Era un loc sigur. Uşile erau închise. Ca o ironie, acolo unde majoritatea pacienţilor se simţeau claustraţi,

Jenny vedea totul ca pe o barieră împotriva lui Darden. Cea mai mare temere a ei este, încă, aceea că el ar putea veni după ea.

– Dar nu se poate să mai fie încă acolo, spuse Casey, fiindcă, chiar şi pentru pacienţii care încercaseră să se sinucidă, spitalizarea pe termen lung nu se mai practica.

– Nu. A stat trei luni. A făcut terapie intensivă, doar ea cu terapeutul şi, cînd s-a stabilizat, au început să-i ofere terapie în grup. E o femeie sclipitoare. E *puternică*. S-a descurcat destul de bine. Aşa cum ţi-am spus, frica de Darden a fost cea mai dificilă parte a recuperării.

– Dacă teama persistă, cum se poate descurca în afara spitalului? întrebă Casey.

Elzîmbi.

– Mi-ar plăcea să spun că a fost o pătrundere psihoterapeutică minunată, dar schimbarea a ţinut de circumstanţe. I-am trimis ziarele locale la spital ca să poată citi despre moartea ei şi despre înmormîntarea făcută de Darden. Timpul a trecut şi el nu a venit după ea. Asta i-a dat curaj. Apoi şi-a schimbat înfăţişarea.

Casey respiră adînc.

– Îmi *plăcea* cum arăta, zise ea. Abia rostise cuvintele cînd terapeutul din ea se corectă: Dar ei nu-i plăcea. Probabil că-şi simţea părul ca pe nişte faruri trădătoare. Să-şi vopsească părul era o treabă uşoară. Dar pistruii?

– Dermatologii dispun de tehnici remarcabile. Pistruii nu i-au dispărut complet, dar urmele sînt uşor de acoperit cu un machiaj bun, iar cicatricele de pe picioare sînt vizibile numai dacă le cauţi anume. S-a simţit mai bine după schimbările astea. Cînd a ieşit din spital, a locuit într-o casă nu departe de acolo. A continuat să meargă la terapeutul ei şi a lucrat cu jumătate de normă într-un mic restaurant. Era slujba perfectă pentru ea. Era la bucătărie, gătea, deci nu putea fi văzută de public. La sfîrşitul anului, Darden nevenind după ea, era pregătită să meargă mai departe.

– Unde s-a dus?

Cu o privire indulgentă şi un mic zîmbet, Jordan se rezemă de spetează.

Lui Casey îi trebui un minut pentru a găsi răspunsul. Apoi, cu o mînă la piept, strigă încet, uimită:

– Meg?

El confirmă dînd din cap.

– Jenny a crezut că Meg Ryan era drăguţă, plăcută, amuzantă, tot ceea ce-şi dorea ea să fie, aşa că a ales acest nume.

– Meg? Meg *a mea?* Chiar sub nasul ei şi nu-şi dăduse seama! Dar avea sens – părul negru cu nuanţe de roşcat, care ar fi putut fi aşa din vopsea, pielea palidă, chiar şi lumea limitată a lui Meg Henry şi simplitatea entuziasmului ei. Faptul că ea sărea în sus la fiecare sunet şi vătraiul cu care apăruse în prima zi. Nu curăţa şemineul – îi fusese teamă că o găsise Darden. Şi *apoi* mai erau întrebările pe care le pusese Meg, prea repede şi parcă prea ciudate: *Ţi-ai dorit vreodată să ai părul negru? Îţi plac pistruii tăi? Ţi-e teamă de ceasul tău biologic? Ai un prieten?* Meg Henry nu era cu nimic mai versată din punct de vedere social decît Jenny Clyde.

– Meg a mea, repetă Casey, jenată că nu văzuse atunci ceea ce părea atît de evident acum. Dar nu e Meg a mea de mult timp, raţionă ea cu voce tare. Înaintea mea a fost Meg a lui Connie. Evident, Connie ştia cine era.

– Da.

– Din cauza asta a angajat-o?

– Da. Menajera lui de pînă atunci se pensiona. Jenny ştia să gătească şi să facă curăţenie. Îi plăcea ideea de a o avea aproape.

– Fiindcă e o rudă, spuse Casey, atingînd încă o parte a enigmei. Care e legătura?

– Străbunicii tăi, răspunse Jordan. Numele lor era Blinn şi erau din comitatul Aroostook, la nord de Maine.

– Blinn? Deci Cornelius B.?

Jordan dădu din cap în semn că da.

– Bătrînii Blinn au avut două fiice, Mary şi June. Diferenţa de vîrstă dintre ele era mai mare de zece ani şi n-au fost niciodată apropiate. Mary era cea mare. S-a căsătorit cu Frank Unger, s-a mutat în Abbott şi l-a născut pe Connie. Cîţiva ani mai tîrziu, June s-a căsătorit cu un băiat din zonă, Howard Picot, şi a născut-o pe mama lui Jenny, MaryBeth. Astfel MaryBeth şi Connie au devenit veri de gradul întîi. MaryBeth l-a cunoscut pe Darden Clyde la un tîrg al comitatului, s-a mutat în Walker ca să se căsătorească cu el şi l-a născut pe Ethan, care a murit, apoi pe Jenny. Inspiră şi continuă: Aşa că tu şi cu Jenny sînteţi verişoare de gradul al doilea.

Casey poate n-ar fi reuşit să repete înşiruirea, dar reţinu punctele-cheie. Connie şi MaryBeth erau veri de gradul întîi. Casey şi Jenny erau verişoare de gradul al doilea. Casey cu *Meg* erau verişoare de gradul al doilea. Uluitor.

– Dar Connie putea fi văzut, spuse ea. Darden nu s-a gîndit că Jenny s-ar putea refugia la el?

Jordan spuse parcă scuzîndu-se:

– Poate că era de văzut în cercurile tale, dar în Walker? Nu ştiau numele de Unger şi nu ştiau nici psihologie. În plus, Darden a crezut că Jenny era moartă.

A crezut. La trecut. Casey nu voia să se gîndească la faptul că ea ar fi putut să schimbe acest lucru.

Înlăturînd această posibilitate pentru moment, spuse:

– Connie a angajat-o pe Jenny ştiind că-i era vară. Tu ai venit să lucrezi la el înainte sau după asta?

– Înainte.

– Tu l-ai făcut să o angajeze?

– I-am vorbit despre ea. A angajat-o el însuşi.

– Cum a ajuns să te angajeze *pe tine?*

– Daisy's Mum se ocupa de o vreme de plantele lui. I-am

recunoscut numele pe lista cu programări şi am început să muncesc eu însumi acolo.

– De ce ai recunoaşte *tu* numele şi nu Darden?

Zîmbetul lui Jordan era vag.

– Am fost poliţist şi fiu de poliţist. Am crescut sesizînd informaţiile pe care majoritatea oamenilor nu le aud. Cînd a murit MaryBeth şi a avut loc procesul, numele de familie au devenit nişte fleacuri cu care ne făceam de lucru. Aşa că ştiam cine şi ce era Connie. Apoi, cînd am venit aici şi l-am cunoscut, am stabilit o legătură.

– Ştia de unde erai şi ce legătură aveai cu Jenny?

– I-am spus. Nu l-a deranjat deloc.

– Şi magazinul e proprietatea ta, spuse ea, neputîndu-şi stăpîni un vag reproş.

Jordan încuviinţă.

– L-am cumpărat cînd ne-am mutat aici.

– De la Daisy?

– A vrut să lucreze aici fără a avea răspunderea proprietăţii.

– Nu mi-ai spus că e al tău.

– Nu m-ai întrebat.

Nu. Nu întrebase.

– De ce l-ai cumpărat?

– Fiindcă îmi plac plantele. Fiindcă îmi doream o sursă constantă de venit. Fiindcă simţeam nevoia să mă stabilesc undeva. Beacon Hill era un loc bun. Daisy's Mum s-a potrivit de minune.

– Dar eşti artist. Ţi-am văzut lucrările acasă, la părinţii tăi. Nu-i spuse că le găsise minunate. Era încă furioasă că fusese ţinută în întuneric. Cum te descurci cu amîndouă?

– Plantez ziua şi pictez noaptea.

– Unde pictezi?

– Am un atelier la etaj.

– Şi-ţi vinzi lucrările?

În galeriile din Boston şi New York, spusese mama lui.

– Fac şi ilustraţii.

– Ilustraţii?

–Plante– pentru publicaţii în genul Audubon.

Casey era profund impresionată.

– De ce nu mi-ai spus că pictezi?

–Nu ai întrebat.

– Trebuia să faci paradă că eşti *grădinar?*

– *Sînt* grădinar, spuse el, fără să se scuze. Îmi place să plantez de toate şi să le ajut să crească.

Casey se lumină brusc.

– Sediul poliţiei din Walker! Iedera aia... Şi trandafirii de lîngă casă. Tu le-ai pus!

El ezită.

– Trandafirii nu s-au uscat?

– Deloc. Poate că iedera ar avea nevoie de o curăţare. Cînd păru liniştit, ea întrebă: Nu te-ai mai dus acasă să le vezi?

– Nu în ultima vreme, recunoscu el, resemnat. L-ai cunoscut pe tata. Ce crezi?

Casey zîmbi.

– Îmi place mama ta.

– Nu asta te-am întrebat.

Diplomată, ea spuse:

– Cred că tu şi tatăl tău sînteţi foarte diferiţi.

–Asta cu siguranţă. N-ar fi încîntat să ştie că am contribuit la salvarea lui Jane.

–Nici după atîţia ani?

– Nu. E tipul de om care se lasă condus de reguli.

– Dar Jenny a scăpat de Darden. Nu ar aprecia asta?

Jordan ridică din umeri cu îndoială.

– Tu ai scris jurnalul? întrebă Casey.

– Nu. Connie.

– *Connie.* Nu bănuise aşa ceva. Cînd? De ce?

– Cînd Jenny – Meg – a venit să lucreze pentru el şi era încă agitată şi nesigură pe ea. A vrut să o ajute fără să o trateze de fapt ca pe un client, aşa că a încurajat-o să-şi scrie povestea, dar ea nu se pricepea. Connie a fost de acord să scrie el dacă ea îi povestea ce gîndea. Ea a acceptat. Poate că el a fost cel care a ţinut stiloul, dar cuvintele sînt în cea mai mare măsură ale ei.

– Dar ai lucrat cu Connie la secţiunea în care se vorbeşte despre tine.

– Da.

– S-a gîndit vreodată să o publice?

– Nu. O considera confidenţială. Era un fel de terapie pentru Jenny. O dată scris totul pe hîrtie, se putea elibera.

Casey înţelegea acest lucru. Scrierea unui jurnal ajunsese la modă ca armă de terapie exact din acel motiv. Totuşi, era dezamăgită cînd se gîndea la litera C şi la notiţa mîzgălită de Connie. Dacă ar fi scris singur jurnalul, ar fi putut avea o semnificaţie.

– A vrut ca eu să văd jurnalul? întrebă ea.

– Nu mi-a spus niciodată. Dar dacă l-a lăsat în birou, aş spune că da. Connie nu făcea nimic întîmplător.

– A murit întîmplător, sublinie Casey. Pe asta n-a plănuit-o. N-a avut nici un avertisment. A fost un atac de cord brusc, masiv. Nu exista un istoric relativ la eventuale probleme cu inima.

Jordan se aplecă, îşi propti coatele pe genunchi, împreună mîinile şi zîmbi trist.

– A existat, Casey. A avut un atac de cord puternic cu mult înainte de a-l cunoaşte eu şi nu s-a simţit prea bine în lunile dinaintea morţii. Ruth ştia, dar mă îndoiesc că mai ştia altcineva. Afişa o stare bună, iar cînd ajungea acasă aproape că se prăbuşea. L-am văzut acasă, aşa că ştiu. A simţit ce urma. Şi-a lăsat treburile bine puse la punct.

Casey simţi o ciudată uşurare. Voia să creadă că el lăsase intenţionat începutul jurnalului în sertarul de la birou ca să-l poată

găsi ea. Ceea ce-i amintea totuşi de îngrijorarea lui Jordan atunci cînd apăruse ea spre lăsatul serii. Connie scrisese: *Cum să ajut?*

Oftă. Prudentă, întrebă:

– Am stricat rău lucrurile?

Jordan nu-i răspunse – şi ea înţelese că era o confirmare clară şi sigură.

– Este Meg în pericol?

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. Darden trăieşte cu o altă femeie acum. Poate nu o să-i pese.

– Slabă speranţă, declară Casey. Bolnavii psihic nu renunţă pur şi simplu. O să vină după ea doar ca să ştie că a aflat. O s-o urmărească. O să stea ascuns în întuneric. O s-o intimideze pînă într-atît încît tot progresul pe care l-a făcut va fi anulat. *E o rudă. Cum să ajut?* Mi-a spus că locuieşte în partea plată a dealului. E un loc sigur?

– Nu există paznic, dar uşa din faţă e încuiată.

– Ei bine, asta e minunat, bombăni Casey sarcastic. Nu are altceva de făcut decît să aştepte alături pînă cînd altcineva deschide uşa, apoi să se strecoare înăuntru cu un zîmbet spunînd că a venit să-şi viziteze fiica. Nimeni n-ar bănui că un om de vîrsta lui reprezintă o ameninţare. Aiii!

– Nu va ajunge la casa lui Meg decît dacă-i află numele. Meg Henry nu înseamnă nimic pentru el.

– Casey Ellis înseamnă. M-am prezentat cu numele de fiecare dată şi am spus că sînt din Boston.

– Cartea de telefoane îi va da adresa garsonierei tale, dar nu există nici o legătură între ea şi casa din oraş şi acolo lucrează Meg.

Casey înghiţi în sec. Ţinu ochii strîns închişi într-un fel grăitor.

Jordan înţelese.

– O, Doamne, murmură el.

Fără să deschidă ochii, Casey spuse:

– I-am dat cartea de vizită redactorului-şef de la ziar. E cartea mea de vizită model *nou*, cea pe care abia am făcut-o la Kinko, cu adresa noului meu birou. Deschise ochii şi se tîngui uşor: Încercam să ajut. Nu ştiam unde este Little Falls aşa că m-am dus să văd şi n-am ştiut că Jenny trebuia să fie considerată moartă, spuse privindu-l pe Jordan, fiindcă nu văzusem ultimul set de pagini.

– Hei, nu e vina *mea*. N-am ştiut că el a lăsat *vreo* pagină pe care să o vezi tu. Cînd mi-a dat ultimele capitole, am presupus că rupsese jurnalul pentru o mai mare siguranţă. Nu mi-a spus niciodată că le păstrez pentru tine.

– Iar eu nu am întrebat ce aveai şi ce ştiai, murmură Casey. Se aplecă şi îşi apăsă faţa de genunchi. Voiam să ajut– adică, eu *chiar* voiam să ajut. Nu-mi ceruse nimic mai înainte. Voiam să o fac cum se cuvine. Îndreptîndu-se, îi aruncă lui Jordan o privire tristă: Am un talent să încurc lucrurile! Acţionez fără să gîndesc. Sînt foarte impulsivă. Aşa am fost atunci, în snak-bar, întrebînd sus şi tare de unde erau aşa de siguri că Jenny e moartă dacă nu există nici un cadavru. Le-am sugerat că ar fi putut să meargă în josul rîului, să iasă din apă şi să plece. Am întrebat cine ar fi putut să-i ofere adăpost. Cînd *ei* m-au întrebat dacă eu cred că e în viaţă, am spus da cu vocea mea puternică şi plină de încredere. Ei, şi unde ne duce asta?

– Ne pune în alertă, replică Jordan.

– Poate n-o să-i spună nimeni lui Darden, zise ea plină de speranţă, dar expresia lui lăsa să se înţeleagă altceva.

– Vestea despre vizita ta în oraş o să se împrăştie peste tot, dar şi despre orice ar face Darden dacă are de gînd să acţioneze. Dacă tata aude ceva, o să mă sune.

– Tatăl tău ştie că Jenny trăieşte?

– Nu. Dar ştie că din pricina ei am plecat. O să le pună cap la cap – timpul de atunci şi toate cele – şi o să sune. Orice greşeli i-aş găsi în stilul lui de a acţiona ca reprezentant al legii, nu i-am pus niciodată la îndoială isteţimea.

– Atunci stăm aşa şi aşteptăm?

– N-avem altceva de făcut acum.

– Îi spunem lui Jenny?

Rămase o vreme pe gînduri.

– Nu încă. N-are rost să o speriem.

– O să mă urască.

– Nu, te adoră. Chiar de la început mi-a spus cît de deşteaptă, şi de dulce, şi de *frumoasă* eşti. Făcu o pauză. Nu am comentat.

Casey se topi auzindu-l. Cînd el o privea aşa, sexy şi inteligent, era iar grădinarul ei. Dar acum ştia că era mult mai mult – întreprinzător, artist, salvatorul lui Jenny Clyde. Casey avea nevoie de timp ca să prelucreze toate noutăţile.

Se uită în altă parte. Apoi, îşi privi ceasul. Era aproape opt, prin fereastra lui Jordan se vedea încă lumină, dar din ce în ce mai puţină pe măsură ce apunea soarele. Simţi brusc nevoia de a se afla în grădina ei. Avea nevoie de confortul pe care i-l oferea.

Dar nu se putea aduna să meargă acasă. Alt imbold era şi mai puternic.

Ridicîndu-se, spuse liniştită:

– Trebuie să mă duc să o văd pe mama.

Jordan fu la fel de repede în picioare.

– Te duc eu.

– Nu e nevoie. Am maşina afară.

– Şi a mea e tot afară.

– Dar dacă sună cineva să te avertizeze în legătură cu Darden?

Scoase un telefon mobil din buzunar. Era mai mic şi de o tehnologie mult mai avansată decît al ei.

– A, spuse ea. Ar fi trebuit să bănuiesc. Îl porţi mereu?

El dădu din cap.

Casey se gîndi la momentele în care stătuseră atît de apropiaţi încît hainele nu mai însemnau nimic.

– Nu l-am simțit niciodată, remarcă ea.

El o privi fix. *Erai ocupată să simți altceva,* ar fi putut să-l audă spunînd.

Cu obrajii din ce în ce mai încinşi, Casey se întoarse spre uşă. O parte din ea ar fi vrut să întrebe dacă nu avea o maşină de lux ascunsă la fel ca toate celelalte secrete ale lui. Dar se mulțumi cu jeepul. Întreprinzător, artist, grădinar – i se potriveau.

El se descurcă abil în trafic, ştiind exact unde merge. Cînd trase în fața sanatoriului fără ca ea să-i fi oferit o indicație, Casey spuse:

– Tu aduci florile din partea lui Connie?

– Uneori. Dar n-am cunoscut-o pe mama ta, dacă asta vrei să ştii.

Da, asta voia să ştie. Casey se gîndea la discuția pe care o avuseseră pe banca din parc, cînd îi vorbise prima dată despre Caroline. Fusese cu adevărat plin de înțelegere. Pusese întrebările adecvate. Nimic din ceea ce spusese nu era nepotrivit cu faptul că înțelegea situația lui Caroline. Ar fi putut pune el însuşi florile acelea şi pe masă, poate chiar ar fi vorbit cu ea şi întrebările lui tot ar fi fost adecvate.

Casey deschise uşa şi coborî din Jeep. Cînd se întoarse să-i mulțumească pentru drum, el înconjura deja maşina. Îi puse o mînă uşoară pe spate şi o conduse în sus pe trepte, iar ea nu se opuse. Venise de multe ori cu prietenii, la început, după accident. Prietenii lui Caroline cei mai apropiați, din Providence, mai veneau din cînd în cînd, iar Brianna o însoțea cîteodată. Dar cîteodată nu însemna acum şi Brianna nu era Jordan. Cînd era cu cineva – o legătură cu lumea vie –, durerea nu era la fel de puternică.

Casey zîmbi spre femeia de la biroul de la intrare şi continuă să urce scările cu Jordan alături. Îi făcu un semn cu mîna asistentei de la etajul trei şi porni pe coridor. Cînd se opri pe pragul de la camera mamei sale, fără vreo legătură cu prezența lui Jordan,

văzu picăturile ce cădeau de pe stativul IV, tub cu oxigen şi monitorul cardiac. Erau noi.

– O, Dumnezeule, şopti ea încet.

– Cînd ai vorbit ultima dată cu doctorul? întrebă el.

– În după-amiaza asta, pe cînd mă întorceam din Maine. Dar e altceva să le văd.

– Să aştept afară?

Ea clătină din cap în semn că nu. Voia să fie cu ea. Golul din interior ar fi cumplit dacă ar fi rămas singură.

Caroline era cu spatele către uşă. Casey ocoli patul, aprinzînd o mică veioză. Lumina descoperi un buchet încîntător de trandafiri de culoarea caisei. Le atinse ca să-i arate lui Jordan că le apreciază, apoi parcurse restul drumului şi se aşeză lîngă mama ei. O sărută, dar reuşi cu greu să-i scoată mîna de sub cămaşă. Era mai rece decît de obicei. Şezînd pe marginea patului, Casey o încălzi lipind-o de gîtul ei.

Apoi se sili să dea o veselie vocii, fără însă să o simtă. Ochii lui Caroline erau deschişi pe jumătate, ceea ce însemna că nu era încă instalată pentru noapte.

– Hei, mamă. Ce mai faci?

Cînd Caroline nu-i răspunse, spuse cu un accent de speranţă:

– Nu respiri chiar rău.

Nu era nici bine – un sunet aspru printre buzele uşor întredeschise –, dar Casey continuă pe acelaşi ton vesel:

– Ţi-am adus un oaspete. Este un prieten de-al meu. Apoi îngăimă: Cred, şi se uită în sus la Jordan.

El se aşeză pe vine lîngă marginea patului aşa încît să se afle în raza ei vizuală.

– Absolut. Bună ziua, doamnă Ellis.

– Caroline, îl corectă Casey.

– Caroline.

– Absolvirea colegiului a fost momentul în care a pus punct.

După aceea nu le mai răspundea prietenilor mei dacă nu-i spuneau pe numele mic. Voia să fie considerată prietena lor. Nu-i aşa, mamă? Cînd Caroline nu oferi nimic decît o inspiraţie şi o expiraţie hîrîite, Casey o mustră. Trebuie să răspunzi la salut.

După o linişte profundă, Casey respiră şi ea. Durerea din suflet şi frustrarea dădeau naştere unei scîntei de iritare.

– Jordan a lucrat pentru Connie. El a făcut designul grădinii de la casa din oraş. E spectaculos, mamă. Ca şi arta de pe pereţii lui Connie. Soţia lui, Ruth, a făcut ceva grozav. Ea are o casă în Rockport. Am fost acolo vineri. E o persoană foarte drăguţă.

– Casey, o avertiză Jordan încet.

Ea îl ignoră.

– Şi apoi mai e Abbott. Aşa se numeşte oraşul în care a crescut Connie. Am fost acolo azi-dimineaţă. O, Dumnezeule, azi-dimineaţă a fost? Simt că parcă a trecut o veşnicie de atunci. Nu ştiam care a fost casa lui, dar am văzut unele care s-ar putea să fi fost. Am văzut ruinele vechii fabrici de pantofi unde probabil că a lucrat mama lui. Şi am văzut unde a învăţat. S-a închis acum şcoala aceea. Copiii sînt duşi acum cu autobuzul.

Casey simţea că Jordan o priveşte fix. Se uită şi ea la el.

– Ce? Mă înşel, Jordan? Am petrecut ultimii trei ani spunîndu-i tot felul de lucruri plăcute şi pozitive şi n-a fost de nici un ajutor. Poate asta ajută. Se întoarse spre Caroline. În plus, probabil că aşa mă recunoşti mai bine, nu, mamă? Te-am provocat mereu. Mai totdeauna am fost în partea opusă. Jordan, care e aici, e o persoană mult mai agreabilă.

– Tata n-ar fi de acord cu asta, spuse Jordan, trăgîndu-şi un scaun. Nu mă putea suferi. Se aşeză pe un scaun.

– Doar fiindcă eşti o „floare"?

– Termenul pe care-l folosea de obicei era „fătălău".

– Poftim? spuse Casey, fiindcă nu-şi putea imagina un bărbat mai puţin fătălău decît Jordan.

– Cînd eram copil, aşa mă striga.

– *De ce?*

– Fiindcă îmi plăcea să desenez şi mă simţeam fericit să lucrez în grădină. Erau cuvinte care nu se potriveau cu ceea ce însemna B-Ă-R-B-A-T în concepţia lui. Adăugă cu cinism: Aşa că i-am oferit ce şi-a dorit.

Simţi mînia din vocea lui. Nu era doar o confirmare a faptului, cum făcuse mai înainte. Îi spunea ceea ce simţea şi Casey era intrigată.

– Adică?

– Am jucat fotbal. Mi-am fortificat muşchii, mi-am schimbat comportarea. Eram eroul local. Eram pe buzele tuturor în oraş. Eram cel cu care toate fetele şi-ar fi dorit să se întîlnească.

Casey aşteptă.

– Şi?

– M-am întîlnit cu cît de multe am putut, le schimbam una după alta. Bărbatul total al doamnelor. Cu o parte din mine mă complăceam procedînd aşa.

– Cu cealaltă parte?

– Mă detestam. Ştiam cît de superficial era totul. M-am accidentat la umăr în ultimul an – o, n-am făcut-o intenţionat, dar nu mi-a părut rău că s-a întîmplat.

– O, vezi, şopti Casey, găsind încă o soluţie care-i scăpase. Umărul lui Dan. Cicatricele tale. Durerea ta cînd eşti încordat. Îţi freci umărul.

– Situaţia se schimbă cînd sînt încordat. Umărul resimte stresul.

– Ce s-a întîmplat cu fetele?

– Cînd am încheiat cu fotbalul? S-au mai ţinut o vreme de mine. Cînd m-am mutat înapoi în Walker, n-au mai stat în calea mea.

– De ce-ai făcut?

– Mutarea? Din două motive. Era un loc ieftin unde puteam să trăiesc pînă strîngeam ceva bani. Şi mama mă implora să mă

întorc acasă. Surorile mele se căsătoriseră amîndouă şi plecaseră din oraş...

– Şi mai e ceva, îl întrerupse Casey. Nu mi-ai spus că ai *surori*.

– N-ai întrebat, îi aminti el. Era evident că nu voiai să ştii nimic personal. Îţi plăcea ideea de sex fiindcă era anonim şi ca atare periculos şi fiindcă voiai să-l şochezi pe Connie.

De-abia dacă mai era conştientă că mama ei zăcea acolo, alături de ei. Era însă mai conştientă de amărăciunea din vocea lui Jordan. Avea dreptate. Anonim, pericol, şoc–erau cu adevărat o provocare, dar nu dezvăluia întreaga poveste.

– Nu era nimic anonim, mărturisi ea. Nici în grădină. A fost o legătură de cînd am văzut-o prima dată. Mai încet, adăugă: De prima dată cînd te-am văzut pe tine.

Cu ochii cufundaţi în ochii lui, încă mai simţea legătura. Era mai puternică acum şi destul de nouă ca să o înspăimînte.

– Termină-ţi povestea, spuse ea ca să-şi alunge spaima. Despre Walker. Despre munca cu tatăl tău. Cum aţi reuşit să lucraţi împreună, dacă voi doi nu vă înţelegeaţi?

– Aveam nevoie de bani, iar tatăl meu avea nevoie de ajutor. Mi-am închipuit că o pot face cîţiva ani.

– Chiar urai meseria asta?

El îşi privi mîinile. Cînd se uită din nou la ea, vocea lui cea maicalmă.

– Nu tot timpul. Oamenii din Wlaker sînt de treabă. Şi meseria asta îţi dă un sentiment de apartenenţă. Oricît de plictisitor era plimbatul cu maşina de teren prin oraş, totuşi se găsea cineva care să facă un gest de salut, să zîmbească sau să te oprească şi să-ţi dea o sacoşă cu roşii de grădină. Ceea ce urma erau drepturile pe care mi le dădea legea – să-i închid pe beţivi, pe nebuni, să-i vînez pe puştii care furau ţigări din magazinul general, deşi nu eram încă la vîrsta să fumez. Ei îmi creau cele mai multe probleme. Necesitau atenţie, implorau să le acorzi puţin interes,

dar tatăl meu nu vedea lucrurile aşa. Vedea totul ca pe o lipsă de disciplină, iar soluţia ca fiind o noapte la pîrnaie. „Reţineri, Dan – 0", îmi zicea, de parcă era o vedetă de televiziune, ca şi cum puştii ar fi înţeles ceva. Inspiră adînc. Aşa că-i reţineam, dar apoi mi-am făcut obiceiul de a vorbi cu ei cît mai mult. De aici mi se trage o „ inimă rănită".

Casey gîndea că o „inimă rănită" sună mai bine decît „fătălău", cînd îşi aminti ce-i spusese Ruth despre Connie.

– Tatăl meu avut o experienţă similară cu tatăl lui.

– Ştiu. Am discutat asta cu el.

– I-ai vorbit despre relaţia dintre tine şi tatăl tău?

– El a întrebat.

– Şi el ţi-a spus despre el şi tatăl lui?

– Eu am întrebat.

Casey simţi o împunsătură de gelozie pe moment, dar Jordan zise:

– Nu ţi-ar fi putut spune ţie aşa ceva, Casey. N-ar fi riscat să pară slab în ochii tăi. Eu nu eram cineva pentru el. Nu-i păsa cum arată în ochii mei. În plus, de vreme ce-i spusesem povestea mea, ştia că o voi înţelege pe a lui.

Ea confirmă dînd din cap şi se uită înapoi la mama ei.

– Ai auzit discuţia, mamă? întrebă ea, dar nu primi decît un sunet aspru ca răspuns. Scutură mîna lui Caroline lipită de gîtul ei. Tragi cu urechea la chestii destul de atrăgătoare. Se uită la stativul IV din care continua să picure încet şi la tubul de oxigen, şi la monitorul cardiac care piuia încet, dar constant.

Şi ce crezi, mamă? zîmbi ea liniştită. *Are potenţial Jordan?*

Caroline ar fi spus cu siguranţă că da. I-ar fi plăcut înfăţişarea lui. I-ar fi plăcut latura lui vulnerabilă. I-ar fi plăcut faptul că era artist.

Dar de legătura cu Connie, ce zici? se întrebă Casey, dar îşi închipui că mama ei era prea impresionată de Jordan ca

să-i mai pese de faptul că cel care îl angajase fusese Connie. Caroline ar fi gîndit că Jordan era cu mult mai presus de ceilalţi curtezani ai lui Casey.

Dar m-a minţit, ar fi putut Casey să argumenteze şi să corecteze afirmaţia în momentul următor. *Ei bine, poate că nu a minţit, dar a lăsat să persiste o impresie greşită. Grădinarul brunet şi inteligent? Marele macho? Ce spune asta despre caracterul lui?*

Caroline ar fi spus, înţelegătoare, că Jordan îşi făcuse portretul ca fiind tot numai muşchi fiindcă fusese crescut în concepţia că un comportament masculin ostentativ şi agresiv era mai atrăgător pentru femei decît terebentina şi uleiurile. Mesajul acestui portret pe care şi-l făcuse, ar fi adăugat poate Caroline, este că a făcut totul pentru a o impresiona pe Casey, ceea ce însemna că-i plăcea de ea.

Bineînţeles că-i place de mine. Sexul e grozav.

Caroline ar fi dat ochii peste cap. I-ar fi spus lui Casey să se maturizeze şi ar fi informat-o că dragostea nu însemna doar sex, dar nici Casey nu revenea asupra unei astfel de idei. Nu credea că sexul însemna dragoste. Era mult, mult, mult prea devreme.

Confuză şi descurajată, se uită la Jordan.

– Ar fi bine să plecăm.

Casey nici nu se opri să-şi ia maşina, lăsîndu-l pe Jordan să o conducă direct spre casa din oraş. Intrară prin poarta din spate a grădinii şi ea rămase acolo, în întuneric, poate mai mult ca oricînd, trăgînd în piept mireasma pădurii. Avea ceva tămăduitor. Primi recunoscătoare confortul pe care i-l oferea.

Jordan rămase lîngă poartă. Uitîndu-se către el, simţi că ezită. Aşa că se întoarse spre el, fără nici un gînd de seducţie de data asta, nici nu toarse ca o pisică, nici nu îi aduse vreo ironie

drăgăstoasă. Nu era furioasă pe el. O, da, i-ar fi putut spune de la bun început cine era. Dar nu minţise. Era grădinarul ei. Şi era exact ceea ce-i trebuia ei.

Dar acum şi-ar fi dorit să mai fie şi altceva. Îşi strecură o mînă într-a lui şi întrebă încet:

– Rămîi peste noapte?

– Drept ce? întrebă el, sugerînd schimbarea de rol.

– Tu însăţi, răspunse ea şi se rugă ca el să nu mai pună alte întrebări, fiindcă nu mai avea răspunsuri.

Jordan nu întrebă nimic, dar îi ridică mîna, îi sărută încheieturile degetelor, îi trecu un braţ pe după umeri şi porni spre casă.

Trecu o vreme pînă ce adormiră, dar lui Casey nu-i păsa. Duminicile erau rezervate somnului. Lăsînd la o parte faptul că absorbită de dragoste, nu mai avea răgazul să-şi facă griji pentru Caroline, sau Jenny, sau Darden, mai era luxul de a fi în pat cu cineva la care ţinea. La asta se gîndi Casey atunci cînd, brusc, la ora şase, se cuibări în braţele lui Jordan. Ultimul ei gînd înainte de a adormi la loc era că putea să stea aşa pînă la prînz.

Dar soarta nu îngădui acest lucru.

22

Mai întîi apăru Angus. Cînd sări în pat, Casey se trezi brusc, dar se linişti repede, întrebîndu-se dacă ar putea să se ridice şi să-l mîngîie fără să-l sperie. În momentul acela, însă, el avea ochi doar pentru Jordan. Croindu-şi drum printre cuverturi, Angus se cocoţă graţios pe pieptul lui Jordan, pe partea opusă lui Casey, se întoarse şi se ghemui. Nu chiar mulţumit întinse o lăbuţă peste coastele lui Jordan. Apoi, posesiv, chiar sfidător, îndreptă capul şi o privi fix.

– O, băiete, murmură ea şi ar fi continuat să mai zică ceva despre prietenia dintre bărbaţi dacă n-ar fi sunat un telefon. Caroline? Ochii i se opriră deasupra noptierei, cu inima bătîndu-i puternic pentru a doua oară în tot atîtea minute.

Dar telefonul care suna acum era al lui Jordan. De-abia deschizînd ochii, întinse un braţ peste Angus şi cu policele conectă aparatul.

– Da, spuse el. În doar cîteva secunde, se trezi de-a binelea. Cînd?... Ce-a zis?

Îi întîlni privirea lui Casey. Ea nu putea auzi ce se spunea la celălalt capăt, dar nu era nici o îndoială în ce priveşte iritarea lui Jordan.

– Da, o ştiu, spuse Jordan, uitîndu-se îndurerat la Casey. Poate că a aflat ceva de la mine... Nu, n-am trimis-o eu acolo. De ce aş fi făcut aşa ceva?... *Nu* ştia că sînt fiul tău. Sînt mii de O'Keefe în Boston. Sprjinindu-se într-un cot, ascultă şi răspunse: Probabil că a făcut legătura între Jordan şi Dan, de la sfîrşit, şi s-a simţit jenată. A fost vina mea, nu a ei. Ce altceva a mai spus Darden?... N-a ameninţat?... Bine. Lasă-l să mă înjure. M-a urît încă din noaptea în care l-a lovit Jenny. Prefer să mă înjure decît să înceapă să o caute. Ascultă şi oftă. Stai puţin, tată. A fost un comentariu nevinovat. Jenny e moartă şi îngropată. Trebuie să i-o spui lui Darden. Ultima mutră pe care vreau să o văd la uşa mea este a lui... O să ştii dacă pleacă din oraş?... Poţi *să verifici?* ... Da, aş aprecia ... Sigur... Da.

Încheind conversaţia, se întinse la loc şi îşi puse telefonul pe abdomen.

Angus ridicase lăbuţa şi şedea în fund, dar continua să o fixeze pe Casey.

– Jenny e moartă şi îngropată, murmură Jordan, parcă justificîndu-se. Meg trăieşte şi e bine.

– Darden face zarvă? întrebă Casey, simţindu-se şi vinovată şi înspăimîntată.

– Da. I-a spus lui tata că nu crede că n-aş fi în stare să o reanim pe Jenny afară din oraş şi să o întruchipez pe undeva într-o veveriţă.

– A spus că are de gînd să o caute?

– Nu. Dar asta nu înseamnă că nu o va face.

– Dacă e obsedat, n-o să renunţe.

– Mie-mi spui, replică Jordan sec.

– Să-i spunem lui Meg?

Jordan se gîndi un moment.

– Nu încă. Nu va şti cum să o găsească. O să vină mai întîi după mine, apoi după tine.

– După mine?

– Are numele tău. Probabil că le-a luat de prin snack-bar. Numărul tău e în cartea de telefon.

– Cel de la garsonieră.

– Aşa să sperăm.

Casey îşi strînse cămaşa la piept şi se ridică.

– Îmi pare rău.

O privi cu un fel de exasperare. Apoi, incredibil, faţa i se lumină într-un zîmbet tandru.

– Ştiu că-ţi pare rău. Nu tu ai provocat toate astea. Dacă unul dintre noi – Connie, eu sau chiar Meg – am fi ştiut să-ţi spunem înainte să te duci la Walker, ai fi stat deoparte. Dar nu ai ştiut. Nu te pot învinovăţi pentru intenţie, ci doar pentru faptă. Îi puse o mînă pe ceafă şi îi trase capul pe pieptul lui. O mîngîie şi o linişti trecîndu-şi degetele lungi prin părul ei.

Casey închise ochii. Ultima dată cînd mai făcuse cineva acest gest, fusese mama ei şi pe atunci Casey era prea mică pentru a-i şti vîrsta. Cu starea lui Caroline şi ameninţarea lui Darden, relaxarea ar fi trebuit să fie imposibilă. Dar Jordan le înlocuia pe toate. Cu el era ca în rai.

Toarse ca o pisică, mulţumită, apoi şopti:

– Încă mă mai fixează Angus?

-- Da, şopti el.

-- Asta e de rău?

– Nu. E aici doar, nu? Mi se pare că nu mai devreme de săptămîna trecută n-ar fi părăsit camera lui Connie.

– E un motan bun.

– Este o casă bună.

Casey inspiră adînc.

– Un prieten de-al unui prieten vrea să o cumpere.

– Nu poţi să o vinzi.

– De ce nu?

– Fiindcă ador grădina. Poate că altcineva n-ar fi de acord să o păzesc eu.

– Asta eşti, un paznic?

– Paznic e cuvîntul fătălăului. Eu sînt grădinar.

– Eşti pictor. Îi plăcea să o spună. Mai era încă o surpriză.

– N-aş fi putut fi una fără cealaltă.

– Nu din cauza banilor.

– Nu. A inspiraţiei.

Se gîndea că-l înţelege perfect, cînd sunetul soneriei îi întrerupse şirul gîndurilor. Angus sări din pat ca din puşcă. Cu inima bătîndu-i puternic, se ridică şi ea.

– Ce este? întrebă ea cînd se dădu iute jos din pat.

Jordan era în picioare şi îşi trăgea pe el pantalonii scurţi.

–Maşina mea e afară. Asta mă face nervos.

Casey îmbrăcă halatul.

– Darden ar cunoaşte maşina?

– Desigur. Am fost cu ea în Walker. Îşi făcu de lucru cu nasturele din talie. Nu în ultimul timp. Dar Darden nu ar uita.

– Şi dacă ar avea adresa asta...

– Prezenţa maşinii mele aici i-ar confirma suspiciunile, încheie Jordan şi ieşi pe coridor.

Casey îl urmă, legîndu-şi cordonul halatului în timp ce alerga.

- Nu poate fi Darden. A vorbit cu tatăl tău în Walker cu puţin timp în urmă.

Jordan se grăbi să coboare scările.

– Ieri seară a vorbit cu tata. Tîrziu, iar tata a încercat să mă sune acasă şi şi-a închipuit că sînt în oraş. Nu s-a gîndit să încerce pe mobil pînă azi dimineaţă, cînd i-a spus mama.

Casey alergă pe scări după el, rugîndu-se să nu fie Darden la uşă. Dacă bărbatul ăsta venea în Boston şi o găsea pe Jenny, apariţia lui i-ar distruge viaţa. Acum era Meg. Se simţea în siguranţă. Ar fi tragic să i se năruie această siguranţă şi asta numai din vina lui Casey. Atunci chiar l-ar dezamăgi pe Connie.

Jordan străbătu holul de la intrare. Cu o mînă pe uşă, se uită prin vizor. Oprindu-se la cîţiva paşi în spatele lui, Casey îşi ţinu respiraţia.

Jordan expiră, mai să-i vină să rîdă, după care se dădu înapoi.

– Cred că e pentru tine, spuse el uşor agasat.

Uimită, Casey se uită şi ea prin vizor. Îi văzu pe Jenna, Brianna şi Joy în aceeaşi clipă în care o văzură şi ei. Dar îl văzuseră şi pe Jordan. Păreau cînd uimiţi, emoţionaţi, cînd amuzaţi, şi îi arătau mînerul rotund al uşii, cerîndu-i să deschidă.

Se uită la Jordan.

– Eşti pregătit pentru asta?

– O să fiu vreodată? întrebă el şi întinse mîna spre mîner. Trăseşi deschise uşa, apoi rămase plin de o demnitate remarcabilă, în timp ce prietenii lui Casey îl măsurau din cap pînă în picioare vorbind întruna.

– Abia găseşti un loc de parcare pe Court, declară Brianna.

– A trebuit să parcăm pe West Cedra, adăugă Jenna.

– Am făcut bine că nu am renunţat, declară Joy.

Brianna murmură:

– Ei, Casey, diavoliţă mică! Rămase cu privirea la Jordan. Şi eu care eram îngrijorată...

– Ne-ai tot evitat, o mustră Jenna, dar şi ea se uita la Jordan.

La fel făcea şi Joy, care o dojeni:

– Nu răspundeai la telefon şi nici nu ne căutai după aceea.

– Nu cumva îl recunosc pe acest bărbat? Era Brianna din nou, aproape cîntînd întrebarea, fiindcă evident îl recunoştea.

– Şi *eu?* întrebă Jenna, deşi tonul ei era mai degrabă uimit decît ironic.

Aşteptau toţi trei, privindu-l pe Jordan.

Casey oftă resemnată.

– Doamnelor, acesta este Jordan O'Keefe. Jordan, de la stînga la dreapta, te rog să faci cunoştinţă cu Jenna, Brianna şi Joy, cei mai buni prieteni ai mei.

Jordan dădu din cap către fiecare, apoi, revenindu-şi complet, spuse:

– Îmi pare rău, dacă aş fi ştiut că veniţi, m-aş fi îmbrăcat.

Jenna chicoti. Joy rîse pe înfundate. Brianna îl privi chiorîş şi gînguri:

– Scuză-mă, dar nu cumva te-am văzut lucrînd în spatele grădinii săptămîna trecută?

– Eu nu l-am văzut acolo, spuse Jenna, bruscă iluminată. Era o expoziţie de artă...

– E artist, confirmă Casey. Şi este şi grădinarul meu.

– Şi evident încă ceva, adăugă Joy, privind nasturele de la pantalonii scurţi ai lui Jordan care nu fusese bine închis în graba lui de a ajunge la uşă.

Brianna se întoarse spre Casey cu o veselie abia stăpînită:

– Îmi pare rău, chiar mi-ar plăcea să insist pe relaţia ta cu grădinarul care este şi artist, dar e momentul meu de fericire şi profit de el. Întinse o mînă, stînga, pe care avea un inel nou şi frumos cu diamant

Casey strigă, abia respirînd:

– Brianna! O, Dumnezeule! Ai făcut-o! O îmbrăţişă strîns,

apoi o împinse puţin în spate ca să se uite la inel. E minunat. O îmbrăţişă din nou. Sînt mîndră de tine.

Brianna strălucea.

– Şi eu.

– Cînd l-ai primit?

– Vineri seara. Ţi-aş fi spus mai devreme dacă ai fi răspuns la apeluri.

Aici interveni Jordan, scărpinîndu-se la ceafă cu un gest somnoros:

– Aici e vina mea şi trebuie să-mi fac ieşirea din scenă, doamnelor. Din cauza mea nu răspundea la telefoane. Era un alibi perfect, oprind-o pe Casey să pomenească despre drumul în Maine. Felicitări, Brianna, mai zise el.

– O, nu pleca! strigă Brianna. Trebuie să sărbătorim.

Între timp, Joy scoase o sticlă de şampanie şi Jenna o sacoşă cu produse de patiserie.

– Dacă are şi Casey un suc de portocale, o să luăm o gustare. Poate nu la fel de bună ca cea pregătită de Meg, dar o să ne prefacem că este.

Chiar în clipa aia, ca şi cum numele ei ar fi fost o invocaţie, Casey o văzu pe Meg dînd colţul, venind de pe West Cedar. Mergea cu capul plecat. De la distanţă, părea însingurată, dacă nu chiar deprimată.

Casey simţi un sentiment nou de duioşie. Meg era verişoara ei. Verişoara ei.

– Bine, oamenilor, le ordonă ea prietenilor, incluzîndu-l şi pe Jordan în grup, intraţi toţi casă. O să vorbesc cu Meg să văd ce putem face.

Îşi strînse mai bine halatul – fără să ia în seamă că nu mai avea altceva pe ea – şi alergă desculţă pe trepte în jos, apoi pe trotuar.

Meg ridică privirea. Se opri brusc şi zîmbi, făcînd-o să arate de-a dreptul încîntătoare.

Cînd se apropie de ea, Casey îi zîmbi la rîndul ei şi spuse:.

– Ştiu că mă fac de rîs alergînd desculţă pe stradă în halatul de baie, dar acum mi-au sosit prietenii. S-a logodit Brianna! Nu e o *nebunie?* O lua de braţ pe Meg, continuînd drumul spre casă. N-ai fi putut să pici într-un moment mai potrivit. Putem să improvizăm o petrecere? Au adus şampanie şi ceva dulciuri, dar tu eşti cea care ştii dacă avem suc de portocale şi ce o mai fi prin frigider. Poţi să ne ajuţi?

Deşi Meg continua să zîmbească, i se păru cam palidă. O izbi faptul că era mai puţin machiată. Îi cercetă chipul şi desluşi punctele palide rămase din ceea ce fuseseră odată pistruii ei.

– Pot, o asigură Meg repede.

Ţinînd-o încă de braţ, Casey îşi apropie capul de al ei.

– Dar trebuie să te avertizez, spuse ea oarecum conspirativ, ca de la femeie la femeie. E şi Jordan aici.

– Jordan?

– A rămas peste noapte.

– A rămas... peste noapte?

Cu buzele strînse pentru a-şi stăpîni un zîmbet, Casey îi întîlni privirea.

Cînd înţelese, ochii lui Meg se luminară.

– Tu cu Jordan?

– Nu crezi că e minunat?

– Ba da, dar el e... Jordan?

Casey ştia bine de unde venea Meg. Ea, pe de altă parte, venea dintr-un alt loc.

– Exact, spuse ea, conducînd-o pe Meg în sus pe scări şi apoi în casă.

În doar o jumătate de oră, Jordan îşi puse o cămaşă, Casey încălţă nişte papuci de casă şi îmbrăcă o ţinută de casă, iar Meg aduse micul dejun pentru toţi cinci, acolo, pe măsuţa din grădină. Rododendronii erau aproape înfloriţi, crinii erau mai înalţi, verbina

de un purpuriu mai strălucitor. Din orice parte venea, mireasma era adecvată momentului festiv organizat în cinstea Briannei.

Mîncau încîntaţi bunătăţile, cînd sună telefonul lui Jordan. Casey se uită repede la el, dar Jordan îl şi luase de pe masă şi răspunse pomind spre birou. Cu un zîmbet de dragul lui Meg, se uita întruna în direcţia lui. Cînd el încheie convorbirea şi-i întîlni privirea, se apropie de el.

– Era tata, spuse el încet. Maşina lui Darden nu e de găsit.

Lui Casey i se opri inima.

– Cum aşa?

– Nu e în garaj, nu e pe alee, nici pe terenul de parcare al bisericii şi nici în altă parte prin oraş.

Caseygemu.

– De cînd nu mai e?

– Nu ştie nimeni. Poate că Darden a plecat după ce l-a sunat aseară pe tata. Sau poate a plecat azi dis-de-dimineaţă. Afişă un număr şi sună. Un poliţist din Boston, murmură el către Casey, apoi spuse în telefon: Hei, John, sînt Jordan O'Keefe. Îţi aminteşti de situaţia aia despre care speram amîndoi să nu mai auzim?... Da. Aşa mă tem.

Casey descoperi un alt Jordan. Ascultînd jumătate din convorbire, îl văzu în acţiune pe profesionistul ireproşabil. Ferm, cu capul sus, îi dădu detectivului de la celălalt capăt toate informaţiile faptice pe care le avea despre Darden, despre maşina lui, despre numărul de înmatriculare. Îi dădu adresa de la garsoniera lui Casey din Back Bay şi de la casa lui, fiindcă amîndouă erau în cartea de telefon şi Darden se putea îndrepta într-acolo. Îi dădu adresa casei din oraş de pe Leeds Court, spunînd că n-ar strica să treacă pe acolo din cînd în cînd o maşină de teren, pentru orice eventualitate. Îi dădu şi adresa apartamentului lui Meg, dar cu menţiunea că este o informaţie doar pentru el.

– Darden nu ştie numele Meg Henry, spuse atît pentru

sine, cît şi pentru Casey, după ce încheie convorbirea, şi oricum numărul ei nu figurează în cartea de telefon. Nu o să ştie unde locuieşte decît dacă o vede pe stradă şi o urmăreşte pînă acasă.

– Arată altfel acum.

– Nu chiar atît de altfel, replică Jordan cu regret.

– De ce conduce acum un Chevy şi nu vechiul Buick?

– Ăla s-a stricat de mult. Chevy este al femeii cu care trăieşte. O cheamă Sharon Davies.

– Şi chiar scrie D-U-R pe plăcuţa maşinii?

– Aşa spune tata.

– Dacă e aşa dură, ce caută cu Darden?

– El are casă. Se vorbeşte că ea se muta din oraş în oraş cu cei doi copii ai ei, stînd pe unde putea, cheltuind cît mai puţin. Cînd s-a mutat cu Darden, au stabilit ca ea să gătească şi să asigure curăţenia în schimbul unui acoperiş deasupra capului.

– Ştie unde a plecat Darden?

– Se pare că e cu el.

– Dar copiii?

– Sînt acasă, dar ei nu ştiu nimic. Nu ştiu să spună cînd a plecat Darden. Dormeau amîndoi.

– Şi-a lăsat copiii singuri?

– Sînt destul de mari. Fata are şaisprezece ani şi băiatul unsprezece.

Casey încercă să gîndească pozitiv.

– Ar putea fi o călătorie nevinovată, spuse ea, fără să o creadă mai mult decît o credea Jordan, judecînd după expresia lui. Aşa că adăugă repede: Să o duc pe Meg de aici?

– Nu. N-am face decît să o necăjim. În plus, Darden nu ar şti să vină aici. Nu a ştiut cine sau ce a fost Connie. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi arătat de mult. Pentru moment, e mai în siguranţă cu noi.

*

Pe la amiază, Brianna, Jenna şi Joy erau plecaţi. Casey îi conduse pînă la maşina parcată pe West Cedar. Cînd se întoarse, îl găsi pe Jordan pe trotuar stînd de vorbă cu Jeff şi Emily Eisner şi nu-i mai rămase decît să-i invite în casă şi apoi în grădină. Mai rămăsese mîncare. Jeff şi Emily erau înfometaţi. Jordan ar mai fi mîncat şi el, iar Casey nu s-ar fi dat nici ea înapoi.

Meg era încîntată fiindcă era evident că o place pe Emily. Se cunoscuseră cu prilejul vizitelor lui Emily la Connie şi comunicau cu uşurinţă. Nici Emily, nici Jeff nu-i vorbeau de sus. Dimpotrivă, păreau aproape protectori – lăudînd-o pentru pîinea toast franţuzească, mulţumindu-i cu căldură cînd venea să le umple iar ceştile de cafea, sporovăind cu ea despre proprietarii magazinelor din zonă.

Casey observase acest lucru. Dar mai observase şi ce bine se simţea Jordan, chiar şi mai bine decît cu Brianna, Jenna şi Joy. El rămăsese deoparte cînd discuţia fetelor se centrase pe logodna Briannei, dar cu Emily şi Jeff era în elementul lui. Era latura socială a lui Jordan pe care Casey nu o văzuse niciodată.

Se gîndea la toate astea cu ochii în ultima ceaşcă de cafea, cînd cei doi Eisner mulţumiră şi plecară. Jordan îi conduse înapoi spre casă şi se întoarse cu ziarul de duminică. Puse ziarul pe masă, întoarse prima pagină şi se aşeză. Trecu un minut pînă observă că ea îl privea la fix.

Lăsă ziarul jos şi ridică din sprîncene întrebător.

– Emily mi-a şoptit *cel* mai interesant lucru la plecare, spuse Casey. I-am spus că sînt încîntată să-i am ca vecini, pe ea şi pe Jeff, şi ea mi-a zis ce recunoscătoare îţi este ţie că te-ai dus la ea şi i-ai sugerat să treacă pe aici cînd eram aşa de deprimată, săptămîna trecută. *Asta* a fost manipulare, Jordan.

El nu răspunse, rămase acolo cu un zîmbet abia schiţat.

– Ar trebui să fiu furioasă, spuse ea.

El tot nu zise nimic.

– Şi de ce nu sînt? întrebă ea.

– Fiindcă, spuse el pe drept, ştii că inima mea a fost la locul potrivit.

Ştia acest lucru. Lăsînd la o parte cum o indusese în eroare, nu simţise niciodată măcar un dram de răutate la el. Şmecher? Da. Grădinarul ei fusese laconic deliberat. Dacă ar fi fost mai puţin, s-ar fi trădat. Era inteligent şi categoric. Era perspicace. Ştiuse că Emily Eisner era exact ceea ce-i trebuia lui Casey în ziua aceea, deşi nu avusese cum să afle despre bancheta de la pian.

Acum, privindu-l, înţelese deodată că mama ei avea dreptate. Barbă neîngrijită, tricou uzat, blugi vechi, ghete nelegate – ca şi tăcerea, făceau parte din imaginea macho pe care era obligat să o afişeze cînd era vorba de femei.

– Îţi mai trece şi altceva prin minte? întrebă el.

Gîndindu-se că nu are nevoie să afişeze o imagine macho cînd el era masculinitatea personificată, clătină din cap, în semn că nu.

– Ba da, se răzgîndi ea. Se uită în jur la cărările scăldate de soare şi la florile ce deveneau din ce în ce mai frumoase cu fiecare zi. Cum pot să mă simt mulţumită pe un astfel de timp?

Era un timp prevestitor de rău, un timp de aşteptare şi Darden era doar o parte a problemei. Mai era Caroline. Casey simţea nişte junghiuri cînd se gîndea la oricare dintre ei, dar panica pe care ar fi putut-o resimţi era sub control.

În chip de răspuns, Jordan se afundă mai mult în scaun, întinse picioarele şi zîmbi leneş.

Grădina, părea el să spună. Grădina era o oază, un loc de refugiu din faţa durerilor lumii. Şi nu, nu putea să o vîndă. Înţelegea acest lucru acum. Garsoniera ei din Back Bay nici nu se putea compara cu casa asta. Nici ferma din Rhode Island, dacă era să spună adevărul, unde crescuse, nu era mai presus. Ferma aceea o reprezentase pe Caroline. Această casă, cu grădina ei magică, era Casey. Aici era locul ei.

Simţea că tatăl ei era mulţumit de înţelegerea ei şi la rîndul ei era şi ea mulţumită.

Jordan mai rînjea însă. O, bine, spunea mai multe. Spunea că el era acolo şi că asta schimba totul. Avea dreptate. Dar Casey nu o recunoştea.

Ciripitul păsărilor într-o dimineaţă de duminică şi oraşul ce se punea lent în mişcare fură brusc tulburate de claxonul unei maşini. Urmă un al doilea claxon, apoi un al treilea, al patrulea şi aşa mai departe – şi nu ca o alarmă de maşină. Sunetele erau neregulate, făcute de un bărbat enervat şi mînios. Veneau din faţă, de pe Court.

Ochii li se întîlniră.

Lenea dispăru fulgerător; Jordan sări de pe scaun şi alergă în salturi pe cărarea de piatră spre uşă.

Ea îi călcă repede pe urme.

– Dudly nu ar fi fost aşa de stupid.

Jordan sări din două în două trepte.

– Ba ar fi fost. I-ar plăcea să se creadă că a fost scînteia unei poveşti.

Casey acceleră ca să ţină pasul cu el, pe culoar şi prin holul de la intrare. Jordan deschise uşa exact cînd şi ea i se alătură.

Un Chevy tamponat era oprit jumătate pe caldarîm şi jumătate pe bordura ce încercuia grupul de copaci, cu faţa în direcţia opusă celorlalte maşini, cu portiera şoferului, la mică distanţă faţă de maşinile parcate, chiar pe aleea din faţa casei lui Casey. Nu era nevoie să se uite la plăcuţa de înmatriculare ca să ştie că şoferul furios era Darden Clyde.

– Intră în casă, îi spuse Jordan şi porni în jos pe scări.

Ignorîndu-i avertismentul, Casey îl urmă. Ajunseră la poarta din faţă exact cînd coborî şi Darden din maşină.

– *Al dracului* dacă există vreun loc de parcare pe aici, urlă el, avansînd spre Jordan. Ei bine, O'Keefe, unde este?

– Cine? întrebă Jordan. Cu umerii drepţi şi picioarele uşor

depărtate, era destul de mare şi de nemişcat astfel încît chiar şi Casey trebui să rămînă în spate.

– Fata mea! urlă Darden, roşu la faţă.

Casey îl privea cu o fascinaţie morbidă. Dacă n-ar fi ştiut ce-i făcuse lui Jenny, l-ar fi considerat arătos. În ciuda părului rărit, avea trăsături netede şi ochii de un albastru izbitor. Dar ştia bine ce făcuse. Ceea ce îl făcea să aibă aerul unui animal de pradă.

– Ţi-ai îngropat fata, spuse Jordan.

– Fără cadavru în mormînt. Şi ieri vine o femeie – îi aruncă o privire plină de ură lui Casey, să trăncănească pe acolo cum că MaryBeth nu ar fi moartă şi acum iată-te chiar în casa femeii ăleia. Ai plecat din oraş chiar cînd a dispărut MaryBeth. E o legătură aici.

– MaryBeth nu mai este, Darden. E moartă.

Casey nu-l putea contrazice. MaryBeth era moartă. Şi Jenny la fel. Dar Meg trăia şi era undeva în spatele ei, prin casă.

– Ce-ai făcut, O'Keefe? spuse Darden fierbînd, cu bărbia împinsă înainte şi scoţînd flăcări pe nări. Ai mirosit ceva bun acolo, în Walker, şi ai luat-o pentru tine? Pete? Nu era nici un Pete. Pete erai *tu*. Da' ea e a mea. Mă auzi? E a mea. Nu poţi să o ai. Am venit să o iau înapoi.

– Te înşeli total în privinţa asta, spuse Jordan cu voce fermă. Ai face mai bine să te întorci şi să porneşti înapoi spre casă.

– Nu pînă nu-mi iau fata. Deodată tresări, uitîndu-se pe lîngă Jordan şi ochii i se aprinseră de o licărire răutăcioasă. Măi, măi, măi, toţi trei la aceeaşi adresă. Ei, *asta* e interesant.

Casey se întoarse. Meg stătea în uşa deschisă din faţă, uitîndu-se cu ochii larg deschişi la Darden. Părea împietrită de spaimă.

Casey alergă înapoi pe trepte şi se aşează între Meg şi raza

de vedere a lui Darden. Cît putu mai blînd şi mai grijuliu, ţinînd cont şi de teama pe care o resimţea ea însăşi, zise:

- Nu vorbi cu el. Nu e nevoie să spui nici un cuvînt.

– Mizerabilă culoare de păr, MaryBeth, spuse Darden zeflemitor, da? Poate să fie şi purpuriu şi tot te-aş recunoaşte. Nu ştiu care ţi-e jocu' de data asta, da' n-o să scapi aşa.

Casey se întoarse aşa, încît să fie paravan pentru Meg. Duse mîinile la spate şi o ţinu de mîini. Darden nu se mişcase de lîngă maşină. Jordan bloca în continuare trecerea. Dar Casey reuşea să vadă mişcări pe Court. Atraşi de zarvă, vecinii apăreau de peste tot – avocatul Gregory Dunn, Jeff şi Emily, alţi cîţiva pe care Casey îi ştia din vedere. Unii erau doar curioşi şi priveau; cîţiva înaintară prudent.

Unul dintre cei din urmă, avocatul, avea un telefon mobil la ureche. Casey se ruga să fie poliţia cea la care suna.

Darden făcu un pas înainte. Cu un zîmbet răutăcios, scoase un revolver din buzunar şi-l aţinti către Jordan. Zîmbind în continuare, strigă către Meg:

– La asta s-a ajuns, MaryBeth? Trebuie să omor pentru tine şi de data asta de-adevăratelea?

Casey era îngrozită. Cu coada ochiului îi vedea retrăgîndu-se pe vecinii care se apropiaseră iniţial.

Cînd Meg începu să scîncească în spatele ei, o ţinu şi mai strîns. Ştia că Jordan nu avea pistol – poate că avea mobilul în buzunar, dar nu un pistol –, ceea ce însemna că era în pericol. Încerca să hotărască dacă ar avea vreo şansă să se năpustească asupra lui Darden fără să fie împuşcată, cînd o altă mişcare îi atrase privirea. Cineva coborîse din maşină chiar în spatele lui Darden – o femeie. Purta o bluză mulată, fără mîneci, cu o înfăţişare aspră, era mai degrabă dolofană decît grasă şi cu părul de un blond grizonat, tuns scurt.

Era Sharon Davies. Casey o ştiu fără să se îndoiască.

– Pune pistolul jos, Darden, zise ea cu o voce la fel de aspră ca şi înfăţişarea.

– Nu te băga în treaba asta, mormăi Darden fără să se uite măcar în spate.

– Pune *pistolul* jos! repetă ea.

Darden continua să țină pistolul îndreptat spre Jordan.

– Pune pistolul jos! îi ordonă și Jordan. Încălcarea eliberării provizorii este una, atacul cu armă de foc e cu totul altceva. Nu-ți înrăutăți situația.

– Să-mi *înrăutățesc* situația? urlă Darden, deși Jordan era doar la cîțiva metri depărtare. Este fata mea. O vreau. Dacă nu pot să o am, nu mai am nimic de pierdut. Am putrezit ani de zile din cauza ei. Era din ce în ce mai furios. N-am *nimic* de pierdut.

În depărtare răsunară sirene. Jordan întinse o mînă.

– Dă-mi pistolul, îl îndemnă el liniștit.

– Cînd o să dispară iadu', mîrîi Darden. Apucînd pistolul cu ambele mîini, trase piedica.

O a treia mînă înșfăcă pistolul. Casey abia apucă să-și dea seama că era a lui Sharon cînd Darden se întoarse pe jumătate. Urmă o luptă. Jordan se repezi la Darden. Se auzi o împușcătură.

Și Meg, și Casey țipară. Casey ar fi alergat la Jordan dacă Meg n-ar fi început să tremure – și dacă bunul-simț nu i-ar fi spus să stea amîndouă cît mai departe de arma aia. Se întoarse și o ținu strîns pe Meg, uitîndu-se peste umăr la Jordan. Era întins pe trotuar cu Darden dedesubt. După cîteva clipe îl văzu totuși mișcîndu-se.

Nu același lucru se întîmplă cu Sharon Davies. Rămăsese împietrită, cu pistolul lui Darden în mînă. Ochii ei larg deschiși fixau corpul fără viață.

Jordan se ridică în genunchi. Studie bărbatul de jos un minut. Îi luă pulsul, apoi se uită către Sharon.

– E mort.

Meg scoase un țipăt, Casey nu-și dădea seama dacă de durere sau de ușurare. Nici ea nu simți ușurarea pînă cînd Jordan nu se ridică în picioare.

Sharon părea năucită. Îi întîlni privirea lui Jordan cu o tresărire. Cînd el întinse o mînă, dădu drumul pistolului – şi deodată păru mai degrabă tulburată decît aspră.

– Ce i-a făcut lui MaryBeth? spuse ea cu o voce tremurîndă. Am auzit mereu zvonuri. Da' îmi ziceam că nu-i adevărat, nici chiar cînd propria mea fată mi-a spus că o atingea cum nu se cuvine. E o fată mai nebunatică. Mi-am închipuit că a auzit şi ea zvonurile şi încerca doar să ne dea bătăi de cap. Dar auzindu-l pe Darden cum vorbeşte, am înţeles totul mai bine. Mi-a violat fata. Sînt sigură de asta. Avea dreptate ea. A avut dreptate tot timpul. Pentru ce i-a făcut – pentru ce i-a făcut lui MaryBeth – merita să moară.

Sirenele se auzeau tot mai aproape.

Meg tremura toată, dar cînd Casey încercă să o ducă înapoi în casă, ea se ţinu pe poziţie cu o forţă uimitoare. Aşa că nu-i rămase decît să o cruţe de vederea lui Darden, dar nici acest lucru nu-i reuşi. Meg întinse gîtul pînă cînd reuşi să-şi vadă tatăl, ai cărui ochi nevăzuţi puteau la fel de bine să se uite înurmă.

Casey continuă să o ţină. Cunoscîndu-şi trecutul, ştiind ce-i făcuse Darden şi la ce ajunsese să facă din cauza asta, îşi imagină că Meg se temea că el ar putea sări de jos ca să atace.

– E în regulă, spuse ea blînd. E în ordine. Nu mai poate să-ţi facă nici un rău.

– Asta visez, murmură Meg, în pragul disperării. Asta visez tot timpul. N-o să renunţe. Pur şi simplu n-o să renunţe.

Jordan li se alătură la timp pentru a spune:

– A renunţat, Meg. E mort. S-a terminat cu adevărat. De data asta nu îţi mai poate face nici un rău.

Casey îl cuprinse cu un braţ, dar nu avu timp decît să-i acorde o privire plină de recunoştinţă înainte să apară o maşină de poliţie cu girofarul în funcţiune. Se opri cu un balans. Apărură doi ofiţeri care se aşezară pe vine, cu armele pregătite. Alţi doi

intrară pe stradă venind de pe West Cedar şi făcură acelaşi lucru. Jordan se apropie de ei.

Jeff şi Emily trecură pe lîngă el, pe scări. Emily puse o mînă pe spatele lui Meg.

– Te simţi bine?

Meg înghiţi în sec, îşi mută privirea de la tatăl ei şi aprobă energic din cap.

Casey o îmbrăţişă:

– Totul va fi în regulă, spuse ea liniştitor şi repetă aceste cuvinte cînd şi alţi vecini începură să se apropie. Un lucru era sigur: cu toţii o cunoşteau şi o plăceau pe Meg.

– A avut grijă de nepotul nostru cînd a fost aici în vizită. N-am fi avut încredere în nimeni altcineva, spuse o femeie cu mîna pe inimă.

Altcineva spuse:

– A ieşit cu cîinele nostru la plimbare cînd a avut tata congestie cerebrală şi a trebuit să fugim acasă în Poughkeepsie pe nepusă masă.

– Meg a pregătit supă de pui pentru soţia mea cît a fost bolnavă, spuse Gregory Dunn. A fost singurul lucru pe care-l putea mînca.

– Era reţeta de la Miriam, murmură Meg şi se uită spre Casey.

Casey zîmbi şi aprobă din cap, admiţînd că ştia povestea.

– Miriam era o persoană bună, spuse ea şi simţi că Meg se relaxează puţin.

Cîteva minute mai tîrziu, Meg se uită din nou spre stradă.

– Pot să cobor să-l văd?

– Eşti sigură că vrei să o faci?

Meg dădu din cap.

Casey îi înţelese nevoia de a vedea că totul s-a sfîrşit, într-adevăr. Oricît de mizerabil fusese Darden, era tatăl ei. Meg petrecuse mult mai mult timp cu el decît o făcuse vreodată Casey cu Connie – totuşi, iat-o pe Casey căutînd-o pe soţia lui, încercînd

să le dea de urmă lui Jenny şi lui Pete. Era tot un fel de a găsi răspunsurile finale.

Pe lîngă toate acestea, mai erau şi alte motive pentru care Casey îşi dorea să o ajute pe Meg. Recunoştinţa era unul dintre ele – Casey aprecia tot ceea ce Meg făcuse pentru Connie. Mila era un altul – Casey suferea pentru ceea ce trăise Meg în copilărie şi în adolescenţă şi voia să ajute cumva, să îndrepte situaţia. În plus, mai era o afecţiune în creştere – Meg era deosebit de plăcută, în felul ei inocent, agreabil. Şi apoi – culmea! – erau verişoare. Casey bănuia că se va simţi întotdeauna datoare să aibă grijă de Meg, ceea ce nu era rău.

Ţinînd-o de braţ, Casey o conduse pe scări în jos.

Două persoane de la serviciul teritorial de urgenţă sosiseră deja şi îl consultaseră pe Darden, apreciat că nu mai putea fi ajutat. Acoperiseră partea superioară a corpului şi acum vorbeau cu unul dintre poliţişti. Ceilalţi trei, împreună cu Jordan şi Gregory erau lîngă Sharon Davies. Avocatul vorbea folosind termeni precum „ legitimă apărare" şi „apărarea altcuiva". Casey auzi suficient din conversaţie ca să înţeleagă că, de vreme ce Sharon îl împuşcase pe Darden pentru a-l împiadica să împuşte el pe altcineva, nu va fi niciodată acuzată de moartea lui.

Eliberîndu-şi braţul din al lui Casey, Meg coborî şi se apropie de cadavrul tatălui său. Îngenunche, trase cearşaful cu o mînă tremurîndă şi se ridică iar în picioare.

– Nu l-am mai văzut de ani de zile, îi spuse ea lui Casey cu o voce abia amabilă.

– N-aveai de ales.

– Mă iubea.

– Da.

– Prea mult.

Casey era surprinsă de cît de bine se exprima Meg, dată fiind furtuna de emoţii pe care trebuia să o simtă în aceste momente.

– Poate e mai bine aşa? întrebă Meg.

– Cred că da, Casey. Nu îşi putea imagina un alt scenariu

în care Darden să fi ştiut unde era Jenny şi să o fi lăsat în pace. Nevoia lui de ea se transformase într-o obsesie care nu s-ar fi redus de la sine. Moartea era singurul scenariu în care teama lui Jenny lua sfîrşit pentru totdeauna. Jenny ştiuse acest lucru încă de acum şapte ani. Dar fusese nevoie de atîta timp, cu o întorsătură neaşteptată, pentru a se întîmpla acest lucru.

– Crezi în fantome? o întrebă Meg pe Casey, uitîndu-se în continuare la Darden.

Casey era pe cale să spună că nu şi cu siguranţă că aşa ceva avea Meg nevoie să audă. Dar ezită. Îi simţea prezenţa lui Connie nu doar o dată. Putea chiar să susţină că în Angus era întrupat ceva din spiritul lui Connie.

Meg se uită la ea.

– O să se învîrtă pe aici, o să mă bîntuie?

Părea atît de speriată încît Casey concluzionă spunînd:

– Nu. O să ne asigurăm că nu o va face, tu şi cu mine.

Cei de la serviciul medical de urgenţă se întoarseră. O luă pe Meg de braţ şi o îndepărtă de cadavru.

– E mort, repetă ea, aproape de urechea ei. Era terapie prin expunere şi era cea mai potrivită. Ai văzut cu ochi tăi. Strigă el la tine acum?

– Nu?

– Te priveşte urît?

– Nu.

– Te atinge?

– Nu.

– Era un om nefericit, mînios. Poate acum îşi va găsi pacea.

Ochii lui Meg îi străluceau plini de lacrimi.

–Mi-ar plăcea. Nu-l vreau nefericit şi mînios. A fost tatăl meu.

Poliţia avea depus întrebări şi se făcură pregătirile necesare pentru a-l duce pe Darden înapoi în Walker şi pentru înmormîntare. Meg hotărî – cu înţelepciune, pentru binele stării ei emoţionale, gîndi Casey, ca Jenny să rămînă moartă. Nu-şi

dorea să se întoarcă în Walker. Acum era Meg şi-i plăcea viaţa pe care o ducea.

Povestea oficială, aşa cum i-o relată Jordan lui Edmund O'Keefe la telefon, în după-amiaza aceea era că, cuprins de bănuieli, Darden venise după Jordan cu un pistol, avusese loc o luptă şi Darden fusese împuşcat.

Singura din Walker care o văzuse pe Jenny fusese Sharon, dar ea înţelesese destul de repede situaţia şi acceptă să nu o amestece şi pe ea. Procedînd astfel, elimina şi amestecul fetei sale, un element destul de important.

Pînă la sfîrşitul după-amiezei, pe Court nu mai rămăsese nici o urmă. Casey şi cu Jordan se întoarseră în grădină şi insistară ca Meg să rămînă cu ei. Era un loc de pace, departe chiar şi de ceea ce se întîmplase în faţa casei. Acolo exista speranţă. Viaţă. Jordan sublinie acest lucru, le vorbi despre flori şi le spuse cum se numeşte fiecare. Îngenunche lîngă gardenii, părînd că le place în mod special. Erau chiar pe cale să înflorească şi totuşi mireasma lor era puternică.

Ascultîndu-l, Casey era fermecată. Îl urmă de la floare la floare, în vreme ce păsările zburau încolo şi încoace şi albinele se mutau mereu. Fîntîna arteziană ţîşnea într-un şuvoi constant, liniştitor.

Meg nu spunea prea multe, dar nici nu rămase liniştită mult timp. Sărea de pe scaun la cel mai mic zgomot. Se calmă atunci cînd Jordan îi dădu nişte treburi mărunte de făcut, spre exemplu să rupă vîrfurile ofilite ale rododendronilor, să înlăture florile de liliac trecute şi să smulgă buruienile ce începeau să răsară printre pietrele potecii. Era evident fericită atunci cînd era activă. Leneveala îi permitea să-şi amintească şi să-şi facă griji.

Casey era la fel. Cînd era ocupată, nu insista asupra condiţiei lui Caroline. Aşa că, după lecţia lui Jordan, petrecu un timp cu actele pentru drepturile care-i reveneau în urma poliţelor de asigurare şi cînd încheie, se duse la telefon ca să sune o altă serie de clienţi pentru a-i anunţa că îşi mutase cabinetul.

Era pe punctul de a se întoarce în grădină cînd Jordan intră agale, aducînd cu el un val de căldură în camera rece. Avea un creion după ureche şi o mînă la spate. Părea încîntat de sine.

Ea îi zîmbi încurcată.

Mîna ascunsă ieşi şi-i aşeză pe birou un şervețel de hîrtie cu schița în creion a unei gardenii înflorite. Nu, îşi dădu ea seama, ridicînd şervețelul. Era mai mult decît o gardenie. Între petale era chipul lui Casey, atît de subtil plasat, încît o şocă. Ochii, gura, nasul – le reținuse pe toate, chiar şi forma feței în inima florii, încadrată de părul ce cădea ondulat peste striațiile petalelor.

Atît de simplu desenată, atît de frumos! Lipi schița de locul unde inima îi bătea cu putere.

– O să o pun în ramă.

Jordan roşi.

– Nu o înrăma. E doar un nimic amuzant. Voiam să te fac să zîmbeşti.

– Eşti foarte talentat, spuse ea şi simți o clipă de admirație. Artist. Grădinar. Salvator. Nu ți-am mulțumit că m-ai salvat de ultima gafă.

– Ce gafă?

– Năvala în Walker. Faptul că i-am dat cartea de vizită lui Dudley Wright. Că l-am adus pe Darden aici.

– Asta a fost o gafă?

– Ar fi fost cu siguranță dacă tu ai fi fost ucis. Sau *Meg*.

Aplecîndu-sepeste birou, el îi trecu degetele în jurul gîtului.

– Hei, nu s-a întîmplat nimic din toate astea. Ceea ce s-a întîmplat, zise el în timp ce zîmbetul lui se transforma în admirație, este doar că tu ai forțat lucrurile. Ducîndu-te acolo, ai grăbit sfîrşitul. Acum Meg e liberă. La fel şi fiica lui Sharon Davies. Ai făcut bine, Casey Ellis. Connie ar fi fost mîndru.

Căldura din interiorul lui Casey crescu. Nu trebuia să spună aşa ceva. Sigur n-ar fi trebuit să o spună cu atîta convingere. Dar părea să ştie că era exact ce-şi dorea ea cel mai mult să audă.

Putea să iubească un bărbat capabil să-i acorde o asemenea atenţie, îl putea iubi din toată inima.

Acceptarea ideii era enervantă prin bruscheţea ei. Dar Casey nu-l putea alunga. Se instală în interiorul ei – se cuibări, încolţi şi crescu – dîndu-i de gîndit pe măsură ce se lăsa seara. Cu puţin înainte de ora nouă, cînd sunară de la sanatoriu să-i spună că accesele reîncepuseră, Casey încă nu se putea smulge din gîndurile ei.

23

Casey nu mai fusese aşa de nervoasă din ziua accidentului, cînd Caroline se luptase între viaţă şi moarte. Nu era mare diferenţă, îi şoptea o voce încăpăţînată. Caroline se descurcase întotdeauna să depăşească orice situaţie. Contrar aşteptărilor doctorilor, rămăsese în viaţă timp de trei ani. Nu mai conta încă puţin. Doar cîţiva ani pînă s-ar găsi un remediu – un miracol care să o trezească, să îi vindece creierul, ceva, *orice*.

Casey nu accepta să fie speriată. Nu renunţase la speranţă. Dar toate vocile din lume nu o mai puteau linişti cum obişnuiau să facă. Violenţa morţii lui Darden nu fusese de folos în acest sens.

Jordan conducea, iar ea şedea alături. Meg se strecură în spate înainte ca vreunul dintre ei să-i poată sugera să rămînă acasă – oricum nu Casey i-ar fi sugerat. Ea era încărcată cu un fel de spaimă, dar diferită de golul cu care trăise în toţi cei trei ani. Faptul că era însoţită părea să-i fie de folos.

Merseră în linişte şi ajunseră repede pe Fenway. Casey fu întîmpinată la biroul de la etajul trei de doctorul care o sunase. Era trist.

– Sincer, sînt uimit că încă mai e cu noi, spuse el cu voce

joasă, continuînd să meargă în jos pe coridor. Accesele sînt mai puternice decît cele anterioare. Avem ordinul tău de a nu o resuscita, aşa că nu am făcut nimic, dar i-am administrat un sedativ. Accesul a luat sfîrşit, deşi i-am administrat o doză mai mare acum, ceea ce adaugă un pericol suplimentar.

Casey avea o bănuială în acest sens. Ştia destule despre medicină şi despre rezultatele ei. Totuşi trebuia să întrebe:

– Ce pericol?

– Sistemul ei slăbeşte de la sine. Dacă şi noi îl reducem cu medicaţia, moare.

– Dar dacă nu opriţi accesele, moare oricum.

– Da. Şi cu luptă. Noi o numim o moarte „rea". Am prefera să fie liniştită. Atunci ar fi o moarte „bună".

– De aici sedativul.

– Da.

Ann Holmes era lîngă Caroline, ceea ce o consola puţin pe Casey. Dintre toate asistentele, în ea avea cea mai mare încredere. Cînd intrară în cameră, femeia potrivea o sticlă care atîrna de stativul IV. Tubul de oxigen era la locul lui. Monitorul cardiac funcţiona.

Respiraţia lui Caroline era zgomotoasă şi aspră, dar ea arăta ca întotdeauna noaptea – pe spate, cu ochii închişi, gura uşor întredeschisă şi mîinile pe cearşaf. Singurele semne ale unui recent deranj erau părul şi aşternutul, ambele în dezordine.

Casey se apropie de capătul îndepărtat al patului, netezi cîteva şuviţe din părul argintiu şi frumos al lui Caroline, dîndu-le pe după ureche. Îi luă mîna şi o apăsă pe inima ei. Nu spuse nimic. Era sugrumată de emoţie.

– A avut o perioadă grea, spuse Ann blînd.

Casey confirmă din cap.

– Asistentele simt cum merg lucrurile, continuă Ann cu aceeaşi voce joasă şi blîndă. Nu-ţi putem spune cum şi de ce, dar chiar dincolo de schimbările fizice, ştim cînd o pacientă precum

Caroline mărturiseşte ceva. Trebuie să o ajuţi, Casey. Anunţ-o că totul e în ordine.

Inima lui Casey se strînse.

– Ea e pregătită, şopti Ann.

– Eu nu sînt, şopti Casey la rîndul ei. Fusese avertizată în legătură cu acest moment. I se povestise totul, nenumăratele feluri în care pacienţii se apropiau de moarte, gesturile lor, lucrurile de care aveau nevoie, şi ar fi fost pregătită pentru orice dacă s-ar fi întîmplat la o lună sau două de la accident. Dar cînd Caroline n-a murit, Casey se liniştise şi se mulţumise cu situaţia. Îşi spunea că recuperarea se va face în timp. Se obişnuise să trăiască aşa, cu speranţa.

Acum Ann îi spunea să renunţe. Cum să accepte aşa ceva?

– Doarme? şopti Meg aproape de umărul lui Casey.

Casey îşi drese vocea şi răspunse liniştită:

– În felul ei.

– Ştie că eşti aici?

– Mmm, se eschivă acum Casey, fără să se uite la Ann, admiţînd: Nu sînt sigură. Probabil că nu.

– De ce face zgomotul ăsta?

Casey îi aruncă o privire lui Jordan. El stătea la picioarele lui Caroline, răspîndind parcă forţă. Luîndu-şi putere de la el, îi spuse lui Meg:

– Sînt nişte chestii care stau în calea respiraţiei şi ea nu are puterea să le cureţe, aşa că rămîn aoclo.

– O doare?

– Nu.

– Mă bucur. Meg rămase liniştită cîteva minute, apoi adăugă: E foarte drăguţă.

Casey zîmbi. Cu gîtul încleştat, aprobă din cap. Caroline era într-adevăr foarte drăguţă. Aşa va fi mereu în mintea ei.

Îi luă mîna, o întinse uşor de la încheietură şi-i îndreptă degetele slabe, unul cîte unul. Le încrucişă cu ale ei şi-i întoarse mîna. În clipa aceea văzu că partea interioară a braţului era mai

închisă la culoare decît cealaltă parte. Se uită alarmată la Ann, care spuse:

– Este în legătură cu circulația.

Nu-i spuse că nu era un semn bun, dar regretul de pe fața ei transmitea mesajul – și, în plus, Casey știa ce însemna. Dincolo de ceea ce i se spusese la început, citise aproape tot ce trebuia citit despre complicații, și semne, și prognoze pentru cei în condiția lui Caroline.

Orice semn ducea la ceva. Îi frecă brațul lui Caroline, gîndind că ar putea-o ajuta, știind că nu va ajuta, dar avînd nevoie să facă acest lucru.

– O să se trezească? întrebă Meg.

Casey voia să spună da. O voia cu disperare. Dar nu putea să scoată un cuvînt.

Jordan își schimbă poziția, atrăgîndu-i privirea lui Casey. Făcu o mișcare ușoară, întrebînd-o dacă voia ca el să iasă cu Meg pe coridor. Casey clătină repede din cap. Nu-i păsa dacă Meg era acolo. Ca și Jordan, Meg îi amintea de viața ei actuală și asta o ajuta să accepte realitatea. Probabil că era ceea ce-i trebuia cel mai mult.

– Sper că se va trezi, îi spuse ea în cele din urmă lui Meg, dar nu arată prea bine.

Nici după două ore situația nu se îmbunătățise. Respirația lui Caroline era încă și mai anevoioasă cu toate că abia i se aspirase fluidul; imediat fusese înlocuit de o cantitate mai mare. Avea capul ridicat; i-l ridicară mai sus, cu un rezultat infim. De asemenea, nici faptul că ea îi frecase brațul, îi atinsese fața și-i vorbise nu schimbase ceva.

Nu se simțise niciodată mai frustrată. Fusese greu să privească cum se scurgea timpul lui Caroline, așa cum o făcuse în toți acești trei ani lungi, dar stînd acum fără să-i poată fi de vreun ajutor, în timp ce situația se înrăutățea, era un adevărat coșmar.

Meg dormita pe un scaun. Jordan stătea în picioare alături de Casey care şedea pe marginea patului bolnavei.

– Poate ar trebui să o duci acasă pe Meg, îi sugeră ea. Are nevoie de somn. Şi tu la fel.

– Şi tu.

Zîmbind trist, Casey se uită la Caroline.

– Aş dormi acolo, pe scaun. Nu-mi place să o las singură.

– O să te sune dacă se mai schimbă ceva.

– Ştiu. Dar tot aş fi la zece minute depărtare. La vechea mea locuinţă eram mai aproape. Rîse trist, nevenindu-i să creadă. Acum două săptămîni, garsoniera era casa mea. Cum de s-a schimbat totul atît de repede?

El nu răspunse – îşi strecură doar o mînă într-a ei. Ea îşi lăsă obrazul pe umărul lui luîndu-şi de acolo tot confortul necesar.

Apoi avu o idee. Ţinîndu-şi respiraţia, îşi îndreptă capul.

-- Oh! Se uită la Jordan. În toate lunile astea m-am tot gîndit că dacă situaţia mamei s-ar îmbunătăţi, aş găsi o cale de a o aduce acasă cu mine. Atunci nu prea aveam spaţiu. Acum am. Aş vrea să-i arăt casa din oraş.

-- Nu poate să o vadă, îi aminti el.

Dar gîndul prinsese rădăcini.

– Poate că nu, dar ce-ar fi rău în asta? Zace aici de trei ani. Poate asta e problema. Are nevoie de o schimbare, să-i arăt că acolo, afară mai e o lume. E spaţiu destul în casa din oraş. Ar fi la fel de confortabil ca şi aici. În schimbul costului de aici ar putea avea acolo o asistentă permanentă. Prin minte îi treceau tot felul de posibilităţi.

– Aş putea să o văd în pauzele dintre clienţi. Aş fi acolo dacă se întîmplă ceva. Aş simţi că *fac* ceva. Îi veni un alt gînd care o făcu să zîmbească: Nu e un fel de dreptate? Connie mi-a lăsat casa din oraş, dar ei nu i-a dat niciodată nimic. Cred că ar fi nimerit să vadă locul.

– Ea ar vrea asta? întrebă el încet.

– Dacă nu vrea, o provocă ea sfidătoare, să deschidă ochii şi să-mi spună.

Mutarea avu loc a doua zi dis-de-dimineaţă. O ambulanţă o duse pe Caroline în Beacon Hill, unde o întîmpinară Casey, cu Jordan, Meg şi o asistentă particulară. Foarte repede, Caroline fu instalată în patul mare al lui Connie. Casey nu ar fi aşezat-o niciunde în altă parte.

Angus părea să fie de acord. După ce se ascunse în spatele draperiilor pînă cînd se încheie agitaţia, se aventură şi, mai prudent ca niciodată, se apropie de pat. Sări sus şi îi dădu ocol bolnavei. Apoi, fără să pară supărat că nu era Connie, se ghemui la picioarele ei şi adormi.

Era o veste bună.

Vestea cea rea era că mama ei nu dădea nici un semn că ar fi conştientă de mutare. Dacă mişca ochii, nu o făcea ca răspuns la vreun stimul. Mîinile ei zăceau inerte. Nici măcar nu tuşea, continua doar să scoată acelaşi hîrîit la fiecare respiraţie.

Casey dădea vina pe sedativul puternic pentru faptul că bolnava nu dădea semne că ar fi conştientă, dar nu îndrăzni să-i ceară asistentei să-l oprească. Nu-l întrebă nici pe doctor cînd trecu pe-acolo după-amiază. Alternativa ar fi fost accesele, ar fi spus el. Nici unul dintre ei nu dorea acest lucru, şi cel mai puţin Casey. Nu provoca soarta. Se săturase să o facă.

În plus, emoţiile ei luaseră o întorsătură interesantă. Triumful pe care se aşteptase să-l simtă aducînd-o pe Carolinei în casa lui Connie nu se materializă niciodată. Fu doar înlocuit de o mulţumire ciudată. Ceea ce simţea Casey – oricît de absurd ar părea – era un fel de pace.

Mutarea fusese ceea ce trebuia. O ştia în sinea ei. Aducînd-o pe Caroline aici, cercul propriei sale vieţi se închidea.

Era încă speriată, dar îşi stăpînea teama, suficient ca să-şi poată vedea clienţii – nu doar să-i vadă, dar să-i şi consilieze bine. Da, poate un străin ar fi numit-o rece şi lipsită de sentimente

pentru că lucra în timp ce mama ei zăcea nemişcată într-un dormitor la etaj. Dar un străin nu fusese în situaţia ei din ultimii trei ani.

Ah, dar existau străini care trăiseră aşa ceva. Casey era una dintre miile care îi vegheau pe cei dragi aflaţi în comă pe perioade îndelungate. Vorbise cu cîţiva şi citise poveştile altora, ştia că rezistenţa faţă de o asemenea situaţie a celor care priveau şi aşteptau necesita o întoarcere la normalitate. La fel cum n-ar fi putut să petreacă fiecare minut din ultimii trei ani lîngă mama ei, Caseynu o putea face nici acum. Nici nu credea că mama ei şi-ar fi dorit acest lucru. Caroline punea preţ pe fapte. Ar respecta-o pe Casey pentru că acordase respect nevoilor clienţilor săi.

Una dintre acei clienţi era Joyce Lewellen, dar acum intră o cu totul altă Joyce din sala de aşteptare. Această Joyce avea culoare în obraji şi un mers vioi. Arăta de parcă o mare greutate îi fusese luată de pe umeri.

– Ei bine? o invită Casey să vorbească, zîmbindu-i anticipat.

– Am pierdut, spuse Joyce.

Casey se aşteptase să audă cum că obţinuse o victorie. Surpriza îi şterse zîmbetul.

– Ştii cît de mult mi-am dorit asta. N-am dormit deloc joia trecută. Eram într-o stare jalnică atunci cînd aşteptam în biroul avocatului să sosească hotărîrea. Cînd a sosit, a citit-o pentru el, apoi mi-a citit-o mie. Apoi a pus hîrtia pe birou. Şi... aşa... s-a sfîrşit. Adică, îmi treceau prin cap toate lucrurile pe care mi le-ai spus tu şi deodată aveau sens. Am încercat. Nu poate nimeni să spună că n-am făcu-o. Am încercat să găsesc pe cineva răspunzător de moartea lui Norman. Şi n-am putut. Doctorii au făcut tot ce-au putut ca să-l salveze. Bine, ar fi putut să bănuiască totuşi că ar avea o reacţie adversă la anestezic. Poate că ceva din istoria medicală a lui Norman ar fi trebuit să le dea o indicaţie. Dar n-a fost aşa şi apoi au făcut tot ce au putut ca să-l salveze. Nu pot să spun că sînt fericită. Norman este mort. Fetele nu mai au tată, iar eu sînt tot singură. Dar sînt mulţumită de hotărîrea

judecătorească. Am mers cît de departe am putut. Am încercat, fie că am cîştigat, fie că am pierdut.

Mulţumită. Casey folosise acelaşi cuvînt ca să descrie ceea ce simţea ea despre faptul că o avea pe mama ei aici, cu ea, în casa lui Connie. Situaţia ei nu era deloc mai fericită decît a lui Joyce. Caroline era încă în comă. Dar Casey *făcuse* ceva prin aducerea ei aici. La fel cum Joyce *făcuse* ceva urmînd calea procesului.

– Te-ai simţit neajutorată după moartea lui Norman, spuse Casey, descriind starea pe care ea însăşi ar fi simţit-o.

– Foarte. N-am avut o căsătorie perfectă. Ţi-am povestit. Dar el a fost bun cu mine şi, desigur, şi cu fetele. Simţeam că-i datorez acest lucru – să încerc.

– Erai foarte furioasă săptămîna trecută.

– Ştiu.

– Acum te simţi furioasă?

– Mi-ai spus să renunţ.

Aşa făcuse şi Casey. Gîndindu-se la acest lucru, se ridică de la locul ei, se duse la birou şi luă două caramele din sertar. Îi dădu una lui Joyce şi-şi desfăcu una pentru sine, aşezîndu-se la loc pe scaun. O băgă în gură şi împături hîrtia. Se uită la Joyce şi repetă blînd întrebarea:

– Acum te simţi furioasă?

De data asta Joyce se gîndi o vreme.

– Dacă încerc, m-aş putea stăpîni. Dar nervii izbucnesc şi mă simt uşurată. Dacă l-aş putea aduce pe Norman înapoi, aş reuşi, dar nu pot. Dacă aş putea să găsesc pe cineva vinovat de moartea lui, aş reuşi, dar nu pot. Am fost acolo la audieri. Judecătorul părea inteligent, dar şi cinstit. Acum a luat hotărîrea. M-a scutit pe mine să o mai iau.

Casey o invidia pe Joyce. Şi-ar fi dorit şi *ea* să fi avut un judecător care să-i ia greul de pe umeri – cineva care să ia o decizie în scris, definitiv, acum, că venise timpul lui Caroline. Caroline se îndepărta de ea. Se întreba dacă era timpul să renunţe.

*

Caroline nu era niciodată singură. Cînd nu sta Casey cu ea, asistenta era alături, iar cînd ea îşi lua pauză, era Meg acolo, aşezată pe marginea patului, ţinîndu-i mîna lui Caroline şi cîntînd încetişor. Pe la mijlocul după-amiezei trecuse şi Brianna. Apoi Jenna şi Joy şi alţi prieteni de-ai lui Casey. Apoi doi colegi de la cursul de yoga. Apoi cîţiva dintre prietenii lui Caroline din Providence. Apoi Emily.

Jordan venise şi plecase toată ziua. La un moment dat, cînd Casey remarcă visătoare că i-ar fi plăcut să o ducă pe mama ei în grădină, el aduse grădina la Caroline. Umplu vaze cu călin şi vinariţă, cu campanule, liliac şi crini. Aduse primii bujori; aduse garofiţe şi cerceii-doamnei. Pe la sfîrşitul după-amiezei, camera lui Caroline era aproape la fel de veselă şi plină de mireasmă ca şi grădina.

Seara, devreme, Casey rămase doar cu Caroline, minunîndu-se de ce făcuse Jordan, cînd se auzi o bătaie uşoară în uşa dormitorului. Ruth Unger stătea în prag, părînd mult mai puţin încrezătoare în sine decît în casa ei vinerea trecută, nu tocmai sigură de cum va fi primită, respectînd evident limita încăperii.

Casey era uluită. Poate că ar fi ezitat–poate şi-ar fi amintit că mama ei nu şi-ar fi dorit-o nicicum aproape pe soţia lui Connie–dacă nu ar fi petrecut acel scurt timp cu trei zile în urmă. Contrar celei mai bune judecăţi, îi plăcuse atunci de Ruth. Şi acum era mişcată de gestul ei.

Cu un zîmbet, îi făcu semn să intre.

– Nu eram sigură... începu Ruth, apropiindu-se de pat şi uitîndu-se la Caroline. Părea cu adevărat îndurerată.

– Cum de ai ştiut că e aici? întrebă Casey.

– Sun la sanatoriu în fiecare zi de luni.

Casey nu ştiuse acest lucru. De la sanatoriu nu-i spusese nimeni. Desigur, nu întrebase.

– De ce... suni?

– Să văd ce mai face, explică Ruth, cu ochii tot la Caro-

line. N-am avut încredere că o să sune Connie, dar am simţit că s-ar fi cuvenit să ştie dacă intervenea vreo schimbare.

– Şi florile erau tot gestul tău?

– Nu. A făcut-o el însuşi. Făcu o pauză şi zîmbi timid. Tot timpul mi-am imaginat că o să dau într-o bună zi de mama ta pe stradă, nu mi-am închipuit niciodată că o să ne întîlnim aşa.

– De ce ar avea importanţă? întrebă Casey, deşi cu amărăciune. Oricît şi-ar fi dorit, nu putea să fie furioasă pe Ruth. Tu l-ai avut pe Connie.

– Da, l-am avut. Şi m-a iubit în felul lui. Dar şi ea a făcut parte din viaţa lui.

– O noapte. Atîta tot.

– O noapte, o fiică, o corectă Ruth zîmbind şi acum Casey fu realmente mişcată. Ruth n-avea nici un interes să o facă să se simtă bine. Totuşi o făcuse vineri şi o făcea şi acum.

– Bine, spuse Casey încet şi încheie aici.

– L-am văzut pe Jordan la parter, zise Ruth. Mă bucur că e aici.

– Îl cunoşti pe Jordan?

– Da. Jordan şi cu mine avem ceva în comun şi nu e vorba despre Connie.

Lui Casey îi trebui un minut ca să înţeleagă, dar în cele din urmă reuşi.

– Arta.

– Ne-am văzut la expoziţii chiar înainte de a ne da seama că aveam şi această altă legătură. E mult mai talentat decît mine, bineînţeles.

– Probabil că nu ar fi de acord cu aşa ceva.

– Fiindcă e un domn, spuse Ruth, apoi continuă: Am adus ceva pentru cină. Friptură de cocoş cu vin. Meg o încălzeşte.

– *Foarte* drăguţ din partea ta.

– Mi-aş dori să pot face mai mult.

– A fost destul de bun acest ajutor– gîndul şi toate cele. Îl apreciez sincer.

– Dacă mai este ceva, mi-ar plăcea să suni şi să ceri.

Caseyzîmbi.

– Aşa voi face, spuse ea cu convingere.

Ruth aprobă dînd din cap. Continuă să o studieze pe Caroline încă un minut. Apoi o frecă uşor pe umăr pe Casey.

– Ţine-mă la curent cu ceea ce i se întîmplă, da?

Respiraţia lui Caroline se înrăutăţi. Cînd asistenta o întoarse pe o parte, Casey era acolo, ajutînd-o şi îndemnînd-o să tuşească şi să elimine ceea ce-i bloca respiraţia.

– Haide, mamă. Poţi să o faci. Fă-o pentru mine.

Dar Caroline nu răspunse. Cînd o aşezară sprijinită în şezut, respiraţia era mai rea ca oricînd. Casey îşi tot amintea expresia „horcăitul morţii", dar alungă întruna gîndul care revenea însă neîncetat.

Chiar şi Meg auzise schimbarea. Rămase în picioare lîngă marginea patului vizavi de Casey, fixînd-o pe Caroline.

– Ca şi cum ar încerca să-ţi spună ceva, numai că nu o poţi auzi, aşa că vorbeşte din ce în ce mai tare. Ce încearcă să-ţi spună?

Casey se temea că ştie. Aplecîndu-se mai aproape, imploră:

– Vorbeşte-mi, mamă. Spune-mi ce simţi. Cînd nu auzi nimic, insistă: Obişnuiam să vorbim, tu şi cu mine. Ţi-aminteşti... nu chiar mult înainte de accident, dar după? Mi-ai vorbit, mamă. Te puteam auzi clar. Gîndeai şi eu îţi auzeam gîndurile.

– Mai putea cineva să le audă? întrebă Meg.

Casey zîmbi cu tristeţe.

– Nu. Dar nimeni altcineva nu o cunoştea suficient ca să-i poată ghici gîndurile.

– Dacă tu reuşeai, erau gînduri reale?

Casey bătu în retragere. Îndreptă umerii. Dacă realitatea era scopul, Meg pusese cu siguranţă întrebarea corectă – ceea

ce era umilitor pentru Casey. Meg nu era terapeut, nu avea nici o instruire în afara liceului. Dar trecuse printr-o criză emoțională și o terapie intensivă și ajunsese o ființă umană sănătoasă. Și asta îi conferea o anumită credibilitate.

Casey deveni brusc curioasă.

– Povestește-mi despre Pete, îi ceru ea.

Meg păru surprinsă, dar numai o clipă.

– Ce... să zic?

– A fost real?

– În mintea mea, da. *Real* real? Nu.

– Ai crescut cu prieteni imaginari?

Meg clătină din cap.

– Erai conștientă cînd l-ai văzut prima oară că de fapt l-ai inventat?

Părea să se lupte cu întrebarea. Cînd răspunse în cele din urmă, o făcu oarecum stînjenită.

– Vreau să spun că eram. Așa nu aș fi părut atît de nebună.

– Meg, eu port conversații cu mama, se confesă Casey cu îndrăzneală. Este asta atît de deosebit?

– Da, susținu Meg. Tu nu acționezi după cum îți imaginezi.

– Am făcut-o. Am plănuit o excursie o dată pentru noi două. Am reținut loc pe un vas spre Alaska.

Meg părea liniștită.

– Tot timpul cît Pete a fost cu mine, am crezut că era real. Da. Doar că nu știam dacă ar *rămîne*. Mă obișnuisem să mă gîndesc că aș veni acasă și l-aș găsi plecat. N-am putut să cred că m-ar dori cu adevărat.

Casey citise toate aceste lucruri în jurnal.

– Cînd ți-ai dat seama că l-ai inventat?

Meg se gîndi la răspuns.

– Credeam că atunci cînd am fost în spital. Cînd am ajuns acolo prima dată, eram, într-un fel, la limită. Uneori credeam că va veni să mă ia. Alteori știam că nu va fi așa. Nu se putea.

Casey simțea că mai avea ceva de adăugat. Așteptă.

În cele din urmă, cu o voce scăzută, Meg spuse:

– Cînd m-am gîndit prima dată că poate el era numai în imaginația mea? Doar cînd am coborît de la carieră și m-am ascuns în pădure, adică, spuse ea brusc înviorată, noi trebuia să ne ducem împreună undeva unde era bine. El mă ducea acolo. M-am cufundat tot mai adînc, numai că nu rămîneam acolo, la fund.

– Crezi că s-ar putea să se fi înecat?

– Nu. O, nu. Pete nu s-ar îneca. Era puternic. Era un bun înotător.

Conștientă de reacția ce putea urma, îi zîmbi stîngaci lui Casey.

– Ei bine, mi-l imaginam că era. Dar apoi el nu s-a întors la suprafață să mă ia. Am început să obosesc și el nu era acolo să mă ajute să rezist sub apă și singură nu o puteam face. Cînd am ieșit din helești, el n-a venit. Și apoi m-am simțit singură, așa cum fusesem mereu.

Casey se gîndi la ultimele cîteva dăți cînd încercase să vorbească cu mama ei și Caroline nu-i răspunsese. Și ea se simțise singură atunci. Gîndindu-se că și acum era singură, nu simți totuși o durere la fel de acută.

– Te-ai simțit singură în spital?

– La început, da. Nu cunoșteam pe nimeni. Dar toți erau foarte drăguți. Voiau să mă ajute. Nu mai cunoscusem oameni care să fi vrut să mă ajute. Ei ba da, Miriam. Dar ea nu era ca Pete.

– Te gîndești vreodată că îl vezi pe Pete acum? În magazine? Pe stradă?

– Cum aș putea? El nu există. Eu l-am inventat fiindcă aveam atîta nevoie de el.

– Ți-e dor de el?

Dădu să nege dînd din cap, apoi se opri. Se uită la Casey și spuse:

– Uneori. M-a iubit.

Casey simţ un fior de compasiune. Dintr-un impuls, ocoli patul şi o îmbrăţişă pe Meg.

– Alţi oameni te iubesc acum. Eşti o persoană foarte plăcută.

– Ştii ce vreau să spun, murmură Meg.

Casey ştia. Citise *Jocul iubirii*. Dragostea pe care Jenny o găsise la Pete al ei era cu totul altceva.

– Dar a fost un joc, spuse Meg încet. Ştiu asta.

Casey o apucă de umeri şi o împinse puţin înapoi, cercetîndu-i chipul. Era mai puţin machiată, aşa ca pistruii palizi se puteau distinge. De asemenea, părul îşi recăpăta nuanţa de roşu natural.

– Un joc al minţii, continuă Meg, întîlnindu-i privirea cu mai multă siguranţă acum. Aveam nevoie de cineva care să mă ia de acolo. Nu voiam să trăiesc dacă trebuia să rămîn cu Darden. Eram disperată, aşa că am jucat nişte jocuri. Asta am aflat în spital.

– Şi o crezi?

Se gîndi.

– Da. Tu nu?

Casey aprobă din cap. Cunoştea jocurile minţii. Se numeau psihoze. Unele erau de scurtă durată, altele mai durabile. Unele erau epuizante, altele nu chiar aşa de istovitoare. Psihoza lui Jenny se dezvoltase ca răspuns la un element de stres bine definit, şi anume întoarcerea iminentă a lui Darden din închisoare şi groaza că-i va distruge viaţa. O dată îndepărtată de această situaţie, fusese tratată cu deplin succes.

– Tu aşa simţi cînd o auzi pe mama ta vorbind? întrebă Meg.

Casey o privi fără să o vadă.

– Disperată? mai adăugă Meg. Ca şi cum ai avea nevoie de un joc al minţii?

Casey stătea cu picioarele încrucişate pe pat, în întuneric. Era îmbrăcată de culcare, dar nu dormise mai mult de cîteva

minute. Era dimineaţa. Trimisese asistenta de noapte la bucătărie şi rămăsesc singură cu Caroline.

Nu, nu era singură. Era şi Angus cu ea, încolăcit la picioarele lui Caroline. Părea să revendice drepturile asupra locului şi de aceea nu se depărtase de cînd venise Caroline.

Jordan veni şi el, în picioarele goale.

– Hai, şopti el, frecînd-o uşor pe ceafă. Fu un gest scurt, incredibil de tandru, surprinzător de liniştitor. N-ai putut să dormi?

Casey zîmbi, clătină din cap, îi atinse mîna.

El rămase cu ochii la Caroline.

– Respiraţia sună...

– Rău, spuse Casey neputînd să se mai păcălească.

Îi duse mîna la gură, i-o sărută, apoi i-o lipi de pieptul lui şi o ţinu acolo.

– De ce ţi-e teamă? întrebă el în linişte. Ce te supără cel maimult?

Lui Casey nu-i trebui mult timp să se gîndească. Îşi pusese aceeaşi întrebare toată noaptea.

– Singurătatea. Să n-am spre ce să mă întorc. N-am fost mereu de acord cu ea, dar ştiam întodeauna că e undeva acolo. E mama mea. Nu sînt sigură că mai primeşti o asemenea dragoste necondiţionată în viaţă de la altcineva în afiară de o mamă. Am avut clienţi care au avut aşa ceva şi au pierdut-o la o vîrstă prea fragedă. Eu am treizeci şi patru de ani. Ar trebui să fiu recunoscătoare că am avut parte de ea în toţi anii ăştia. De ce sînt aşa de lacomă şi-mi doresc mai mult?

– Tu ai spus-o. E mama ta. E o relaţie unică.

– M-a iubit chiar şi în momente rele. Chiar şi atunci cînd nu meritam deloc.

Jordan zîmbi.

– Nu mi te pot imagina astfel.

– Crede-mă. Am fost. Eram o puşlama. Rebelă. Uneori chiar nesuferită.

– Probabil ştia de ce. E uşor să accepţi cînd cunoşti motivele.

– E de fapt dragostea necondiţionată. Am fost singura ei fiică. A avut mulţi prieteni, dar doar o fată.

– Foloseşti trecutul.

Casey nu intenţionase. Pur şi simplu cuvintele fuseseră rostite. Privi faţa lui Caroline să vadă dacă observase şi ea.

Fireşte că nu. Cu ochii închişi, toată energia vieţii ei era concentrată pe respiraţie – să tragă aer şi să-l dea afară, o luptă din ce în ce mai grea, o rugăminte.

O rugăminte. Casey o simţea.

Spusele lui Meg îi stăruiau în minte. *Ca şi cum ar încerca să-ţi spună ceva, numai că nu o poţi auzi, aşa că vorbeşte din ce în ce mai tare. Ce încearcă să-ţi spună?*

Urmară cuvintele lui Ann Holmes. *Trebuie să o ajuţi, Casey. Trebuie să-i spui că totul e în regulă.*

– Şi e bine? şopti Casey.

Se uita la Caroline, dar cel care-i răspunse fu Jordan.

– Să foloseşti trecutul? Dacă-l foloseşti, e în regulă. Tu eşti cea care contează, Casey.

– Nu, spuse Casey. Nu e vorba despre mine. Ci despre ea. Dar cum rosti cuvintele, îşi dădu seama că nu erau adevărate. Caroline nu mai făcea diferenţa între timpuri. Ceea ce conta acum, oricît de egoist ar suna, era ca ea însăşi, Casey, să se împace cu acest lucru. Faptul că folosise trecutul după ce toată vremea aderase la prezent şi viitor însemna ceva.

Subconştientul era adesea primul care ştia.

Dar sinele conştient al lui Casey nu era cu mult în urmă. Stînd acolo în întuneric, avu brusca înţelegere că viaţa ei se strînsese la un loc. Capetele libere se legau, nevoile primeau răspuns. Rezolvase în mintea ei diferendele dintre părinţi, găsise un iubit special în Jordan, o rudă de sînge în Meg şi un prieten neaşteptat în Ruth. Casa din oraş era locul ei de muncă. Avea o afacere singură. Avea prieteni care o iubeau şi colegi care o

respectau. Avea o grădină care era o oază pe timpuri rele şi o simplă fericire în perioade calme.

De ce ţi-e teamă? întrebă Jordan. *Ce te supără cel mai mult?*

Să fiu singură, răspunse ea instantaneu.

Acum descoperea totuşi că nu era singură. Dacă nu observase acest lucru mai înainte, ultimele zile i-o arătaseră. Era înconjurată de oameni la care ţinea mult şi care o îndrăgeau la fel de mult. Avea o viaţă foarte bogată.

Singură? Era un termen pe care ajunsese să-l folosească doar pentru că ea crescuse cu un singur părinte. Dar nu fusese niciodată singură. Nu cu adevărat. Dacă ar fi fost propriul ei pacient, ar fi putut sugera – amabil, dar fără a fi o înfruntare– că folosise termenul „singură" ca pe o scuză pentru o purtare greşită, furie şi chiar milă de sine.

Acum nu mai simţea nimic din toate astea. Stînd aici cu mama ei şi Jordan, se simţea împăcată. Furia dispăruse. Amărăciunea la fel. Şi teama.

Mama ei ar spune că se maturizase în cele din urmă. Şi poate că asta aşteptase Caroline, rezistînd aşa, aproape agăţîndu-se de aceşti trei ani lungi, ducînd o viaţă care nu era una bună. O aşteptase pe Casey să-şi găsească singură pacea interioară, îi dăduse timp şi spaţiu, exact în felul în care o crescuse. Casey fusese un copil cu o voinţă puternică. Avea propriile ei gînduri, trebuise să facă propriile greşeli şi să găsească singură răspunsurile. Acum o făcuse. Caroline îi lăsase timpul necesar în acest scop. Era un ultim dar.

Jordan o sărută pe creştetul capului.

– O să păstrez patul cald, spuse el obişnuit cu gîndurile şi nevoile ei. Sună-mă dacă vrei să vin.

Casey simţi că se înăbuşe. Presupuse că brusca emoţie avea legătură tot atît de mult cu ceea ce simţea pentru el, cît şi cu ceea ce făcea acum. Incapabilă să vorbească, confirmă tăcută din cap. Inima i se umplu cînd îl privi ieşind din cameră.

Cînd se întoase spre Caroline, ochii i se umplură de lacrimi.

– E ceva de el, nu-i aşa? reuşi ea să întrebe cu un zîmbet. Apoi adăugă: Vezi? N-ai ce să comentezi. Dacă ar fi fost unul dintre tipii pe care i-am cunoscut înainte, mi-ai fi spus că nu-l cunosc de suficient timp şi că ar trebui să fiu prudentă. Dar el e de reţinut, nu crezi?

Duse mîna lui Caroline la gură şi i-o sărută. Gîtul o durea de emoţie, dar se sili să spună ceva. Nu putea să mai amîne. Era timpul.

– Mamă? şopti ea. Aş vrea să asculţi ce îţi spun. E foarte important.

Se opri să-şi şteargă lacrimile care-i picurau pe obraz. Preţ de cîteva clipe simţi o urmă de teamă. O dată rostite cuvintele, nu le mai putea retrage. Dar era ceea ce trebuia să spună. O ştia din tot sufletul.

– E în regulă, mamă spuse ea blînd. Poţi să renunţi. Eu sînt bine. Chiar sînt bine. Poţi să renunţi acum. Poţi să pleci.

O strînse de mîna, plîngînd încet. Dar mai erau multe de spus. Îşi trase nasul şi îşi făcu curaj.

– Vreau să fii fericită. Nu vreau să suferi mai mult decît trebuie. Te-ai luptat din greu, dar ai obosit şi nu te pot învinovăţi. A durat prea mult. Hai să o facem o moarte bună. Vocea ei sfîrşi într-un hohot, apoi continuă să plîngă liniştit. Îi mai trebui un minut pînă să reuşească să continue cu o voce răguşită: Dacă ai lungit-o de dragul meu, îmi pare rău. Respiră întretăiat. Nu, de fapt nu-mi pare rău. Cu trei ani în urmă nu eram pregătită. Dar acum sînt. Tu ai făcut ca totul să fie mai uşor. Continuă mai vioi: Mă bucur că l-ai cunoscut pe Jordan. El e cel ales, mamă. Chiar o cred. M-ai mai auzit spunînd asta? Nu. Dar el este doar unul dintre lucrurile bune din viaţa mea. Adică, chiar am crezut că-mi merge *rău* în viaţă? Nu. Dar acum totul se aşază unde trebuie, totul e atît de *bine*. Vocea îi tremură şi lacrimile începură să-i curgă din nou: Vreau ca... şi ţie să-ţi meargă bine. Te vreau împăcată. Meriţi asta. Te iubesc atît de mult.

Suspinînd încet, trase un şervețel din cutia de pe noptieră şi-l duse la nas. De data aceasta nu vorbi imediat după ce-şi recîştigă controlul. Mai degrabă îl urmări pe Angus care nu mai era încolăcit, ci şedea în picioare, cu ochii lui mari verzi fixînd-o pe Caroline. Făcu şi ea la fel. Caroline respira mai uşor.

Primul gînd fu că e doar imaginația ei. Aşa că ascultă mai atent. Obținu același sunet plin de speranță.

Nu se înşela. Erau duse toate iluziile în legătură cu o posibilă recuperare. Realitatea distrusese speranța. Apăruse una nouă. Speranța că va avea o moarte liniştită.

Convinsă de această respirație mai liniştită că spunea exact ceea ce avea nevoie să audă Caroline, Casey continuă:

– Ai fost o mamă grozavă. Cred că o ştiam în adîncul sufletului chiar şi atunci cînd te uram. Dar ai făcut mereu ce trebuia, mamă, chiar dacă te retrăgeai şi mă lăsai să încurc lucrurile şi apoi să le îndrept. Chiar şi acum. Ai rezistat pentru mine. Cred că ai ştiut că a murit Connie. Atunci s-a înrăutățit situația ta. Totuşi ai rezistat. Dar e în regulă, spuse ea cu o voce tremurîndă ce se ridică şi se frînse... E... în regulă dacă pleci, dacă... renunți.

Plîngînd întruna, legănîndu-se uşor dinainte înapoi, îşi apăsă mîna lui Caroline pe gură. Nu încerca să-şi oprească lacrimile. Era ultimul sprijin fizic pe care mama ei i-l dădea şi îl acceptă cu lăcomie. Mirosul de eucalipt se risipea. Absorbi ultimele rămăşițe.

Cu timpul, plînsul încetini. Îi mîngîie blînd fruntea lui Caroline, obrazul, părul.

–E în regulă, şopti ea. E în regulă, adică nu o să fii niciodată moartă atît timp cît voi exista eu. Sînt *tu însuți* din atîtea puncte de vedere. N-am observat-o niciodată. N-am vrut niciodată să o văd. Voiam să fiu independentă, să fac totul în felul meu, dar adesea era același cu al tău. Mai ales în cele din urmă. Zîmbi. Vei

fi mereu cu mine, mamă. Ceva în genul plantelor perene ale lui Jordan. În fiecare an va înflori ceva în viața mea care îmi va aminti de tine. Va fi întotdeauna altfel, niciodată la fel, dar va fi bine. Dragostea durează.

Vorbind așa, Casey era mulțumită. Epuizată brusc, se întinse lîngă Caroline, aproape, încălzind-o, și își puse urechea pe pieptul ei pînă cînd nu mai auzi nici o bătaie.

Epilog

Vara în grădină este timpul maturizării. Toţi arborii, plantele şi florile erau la apogeu. Era mai puţin ciripit acum puişorii de pasăre crescuseră şi li se alăturau părinţilor în căutarea hranei. Albinele zburau încolo şi încoace peste rododendroni şi hortensii. Şi fluturii treceau cînd şi cînd, o frumuseţe de văzut, dar repede dispărută.

Afacerea lui Casey prospera – ca şi bucuria-casei, floarea lui Jordan. Nu ştia dacă se datora propriei reputaţii, cuvintelor strecurate de către cunoştinţele lui Emmett Walsh sau pur şi simplu deţinerii unui birou pe Beacon Hill, dar programul ei era încărcat. După o lună petrecută în biroul lui Connie, se simţea de parcă se afla acolo dintotdeauna.

Aparent, la fel stăteau lucrurile şi cu Angus. După ce se aventurase afară din dormitorul principal, devenise umbra ei. O, la început o făcea pe furiş, păstrînd distanţa, păşind cu o demnitate incontestabilă. După o vreme, se încolăcea lîngă ea chiar în timpul şedinţelor cu clienţii. Dacă era cu adevărat spiritul lui Connie, nu se putea plînge.

Nu se putea plînge nici de Jordan. El o ajută să o îngroape pe Caroline şi să depăşească durerea. Îngriji grădina, asigurînd o succesiune de flori pe tot parcursul verii. Relaţia lor evolua liniştit. Nu o grăbi. După ce fusese impulsivă în cea mai mare parte a vieţii sale, acum avea nevoie de timp. După plecarea

părinţilor, ea era adultul familiei. Iubirea pentru Jordan fusese subită, venise într-o perioadă de instabilitate. Voia să-şi aranjeze viaţa şi să vadă dacă dragoste asta va prinde rădăcini.

Jordan nu s-ar fi putut armoniza mai bine cu nevoile ei. În viaţă, ca şi în dragoste, el nu dădea greş. Ştia cînd să o introducă în arta lui sau să o prezinte prietenilor, cînd să o ia să planteze flori la mormîntul lui Caroline, cînd să sugereze să-i facă o vizită în Rockport lui Ruth şi cînd să meargă în Amherst să cunoască un băiat în vîrstă de treisprezece ani cu un păr roşu strălucitor.

Joey Battle. Casey îl recunoscu de la prima vedere. Locuia cu un cuplu de tineri căsătoriţi, prieteni de-ai lui Jordan, şi frecventa o mică şcoală particulară care se ocupa atît de suflet, cît şi de minte.

– Păi nu-l puteam lăsa să rămînă în Walker, argumentă el, părînd jenat cînd Casey se arătă impresionată de ce făcuse. Nu am ajutat-o pe Jenny cînd ar fi trebuit. Nu era să fac aceeaşi greşeală a doua oară.

Casey îl iubea cu atît mai mult pentru acest lucru. Şi apoi mai erau multe motive ca să-l iubească. În august o duse în Walker să petreacă o vreme cu părinţii lui. Mama lui venise la Boston de cîteva ori mai înainte şi cele două se împrieteniseră, dar era prima dată după o vreme cînd Jordan îşi vedea tatăl. Se jură că nu ar fi avut curajul să meargă dacă nu ar fi fost Casey cu el şi mai că îl crezu. Tatăl lui îl intimida – observă acest lucru din prima clipă.

Jordan era un bărbat puternic. Ştia cine este şi ce vrea de la viaţă. Totuşi tatăl lui avea puterea să-l reducă la tăcere, să-l facă să evite întrebările, să se afle în defensivă. Asta nu-i scăzu însă valoarea în ochii lui Casey. Chiar dacă din punct de vedere profesional nu ar fi putut spune ce simţea el, se identifica ea însăşi cu el. Avusese aceleaşi trăiri. Încă mai simţea că aşteaptă aprobarea părinţilor săi, avînd nevoie să creadă că sînt mîndri

de ea. Părinţii au o putere remarcabilă asupra copiilor. Nu contează ce vîrstă au copiii şi cît de departe trăiesc. Primesc mesaje de la ei încă din clipa naşterii, iar aceste mesaje le influenţează gîndirea aşa cum moştenirea genetică se reflectă în culoarea ochilor sau a părului.

Jordan deveni tot mai încrezător pe măsură ce vizita progresa, mai ales cînd veniră şi surorile lui cu familiile. Erau încîntaţi să-l vadă, iar pe Casey o adorau. Pentru Casey, care nu avusese niciodată o altă familie în afară de Caroline, fusese o zi emoţionată.

Dar emoţia nu se încheia aici. Dimineaţa, după ce se adunase toată familia, Jordan o conduse în linişte pe un drum de o oră spre nord într-un orăşel curat. Trecură printr-un centru modest şi intrară pe o stradă îngustă, mărginită de un şir de copaci. Opriră la o căsuţă galbenă cu obloane verzi din cauza muşchiului ce le acoperea, înconjurată de brazi de Canada şi pini, ienuperi şi tise, cam aceleaşi pe care le avea Casey în Beacon Hill. O cărare pietruită în faţă era tăiată printre acele straturi. Ducea la trei trepte de lemn şi o verandă în faţa a casei. Aici erau trei balansoare, iar într-unul se legăna o bătrînică.

Casey îi aruncă o privire întrebătoare lui Jordan, dar nu scoase un cuvînt. El dădu ocol Jeepului, îi luă mîna şi o conduse spre casă.

Femeia de pe verandă se opri din legănat. Avea părul alb şi o faţă brăzată de riduri, purta o rochie înflorată şi un şorţ alb şi părea la fel de încurcată ca şi Casey. Avea însă un aer atît de familiar, o, atît de familiară.

Inima lui Casey începu să bată nebuneşte.

Femeia nu-şi desprindea ochii de la ea! Erau nişte ochi albaştri, observă Casey pe cînd urca scările alături de Jordan– palizi din cauza vîrstei, dar încă albaştri. Ochi albaştri, păr alb care fusese probabil roşu în tinereţe, un zîmbet probabil plin de iubire cîndva dacă Casey ar fi fost înclinată să-şi imagineze – şi desigur că era.

Femeia întinse o mînă tremurătoare spre Casey în acelaşi timp cu Jordan, care spuse:

– Dumneai este Mary Blinn Unger. Bunica ta. Are nouăzeci şi şase de ani.

Toamna în grădină era atît de încîntătoare cum numai în Noua Anglie putea fi.

Zveltă, îmbrăcată într-o rochie de un alb strălucitor şi cu o coroniţă de iederă în păr, Casey ieşi din casă, urcînd pe cărare spre locul împădurit unde o aşteptau Jordan şi preotul. Brianna şi cu Joy o precedaseră ca domnişoară şi cavaler de onoare, la fel ca şi Meg, deosebit de frumoasă cu părul ei de un roşu natural, artistic aranjat.

Casey mergea singură, dar nu era singură în nici un sens al cuvîntului. Prietenii şi viitoarea familie umpleau ambele laturi ale grădinii. Spiritul lui Caroline era la fel de puternic ca şi cum ar fi fost chiar acolo, în capătul aleii. La fel şi Connie. Biroul lui n-ar fi fost niciodată plin, grădina în floare şi pisicul adorînd-o pe Casey dacă el n-ar fi fost de acord.

Jordan aştepta, atît de frumos că îi tăia respiraţia, atît de concentrat asupra ei şi doar a ei încît îi făcea ochii să lăcrimeze. Fuseseră momente în care, precum Jenny cu Pete al ei, Casey se întrebase dacă era real. Nu era nevoie să o ciupească pentru a fi sigură, totuşi. Nu trebuia decît să se întoarcă, să se uite în jur, să-i rostească numele şi el era acolo.

Înainte de sfîrşitul lui noiembrie căzu zăpada. Îmbrăcă cele cîteva frunze care mai atîrnau de copaci, albi brazii şi aşternu un covor peste cărarea din grădină. Oricît de mult îi plăcea lui Casey să petreacă timpul afară, era pregătită pentru schimbare. Iarna însemna să stea în casă, cu un foc strălucitor, cu un cidru fiert şi cu Jordan. Era timpul să se aşeze ca soţi şi soţie.

Jordan îşi vîndu locuinţa, îşi mută biroul într-unul dintre dormitoarele libere şi studioul în cupolă şi o desemnă pe Casey drept critic al operei lui. Casey îşi vîndu şi ea garsoniera, îi dădu

lui Meg cîtă mobilă încăpu în apartamentul acesteia, vîndu restul şi îşi deschise primul cont bancar propriu.

Pînă cînd cei dintîi ghiocei scoaseră capete imaculate din pămîntul dezgheţat şi brînduşele îşi deschiseră petalele galbene, purpurii sau roz, era deja sfîrşitul lui martie, iarpîntecele lui Casey căpătase contur. Iar în iunie, cînd grădina era în toată splendoarea ea era cu adevărat mare.

Cînd născu în august, grădina era la fel de fertilă şi de bogată precum se simţea ea însăşi.

Era doar o întîmplare faptul că viaţa lui Casey se potrivise cu ritmul grădinii. Ambii ei părinţi iubiseră florile şi copacii, soţul ei de asemenea. Şi Casey însăşi? Grădina îi dădea viaţă. Îi păstra mintea clară şi concentrată pe ceea ce era adevărat sau nu. Îi dădea speranţă în momentele de îngrijoare şi linişte în cele de stres. Era martoră la natura perenă a naşterii.

Cînd sărbătoriră prima zi de naştere a fiicei lor, într-o zi senină de vară, în următoarea lună august fetiţa purta o coroniţă de margarete în părul ei moale şi mînca prăjituri cu glazură de ciocolată şi îngheţată cu o lingură de lemn. Alerga bălăbănindu-se după cîte un fluture.

Tatăl ei o prindea şi-i freca burtica, dînd-o apoi în primire mamei care săruta locul lovit pînă ce fetiţa începea să rîdă.

Viaţa era minunată.

Sfîrşit

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

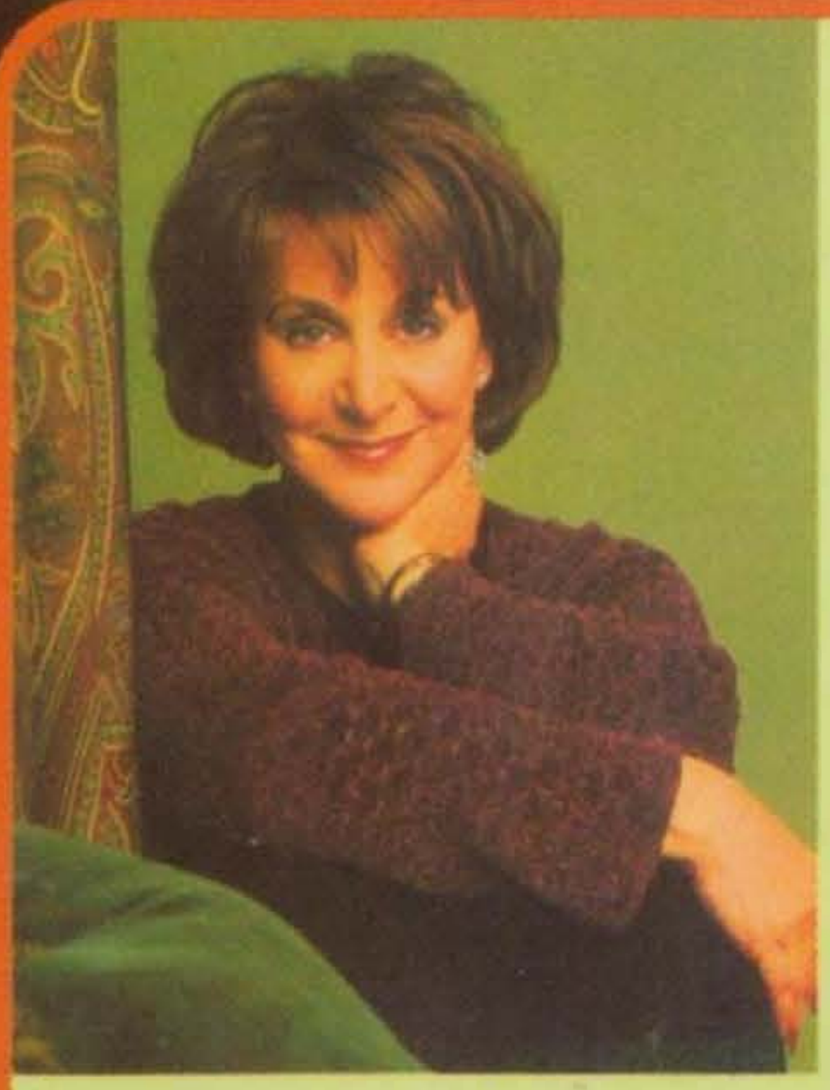

Casey Ellis, o tînără psihoterapeută de 34 de ani, trece prin momente grele. Mama ei este internată în spital, în stare de comă, şi nimeni nu crede că va supraviețui. Iar tatăl, un renumit psiholog, care nu dorise niciodată să o cunoască, tocmai a murit.

Nu mică îi va fi mirarea la aflarea veştii că acesta îi lăsase moştenire o casă minunată, cu o superbă grădină ce o încîntă şi îi oferă clipe unice de linişte şi relaxare. În plus, se simte atrasă în mod irezistibil de frumosul şi misteriosul grădinar. Mobilul surprinzătoarelor dispoziții testamentare îi ridică mari semne de întrebare. Undeva există un mesaj ascuns, ce trebuie descifrat. Descoperirea unui manuscris straniu o intrigă. Ar putea fi orice: un roman, un jurnal, dar şi un studiu de caz. Adîncindu-se în dezlegarea tainei, Casey se va trezi prinsă într-un vîrtej de sentimente contradictorii, din care n-ar vrea totuşi să se desprindă...

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL